

New York Times bestsellerauteur

JULIE KAGAWA

*Dit keer zal er geen
weg terug zijn...*

De
IJZERKONINGIN

THE IRON FEY

Dit elektronische boek is gemaakt voor uitsluitend persoonlijk gebruik. Het is niet bestemd voor commerciële doeleinden! Dus als u voor dit boek heeft betaald bent u opgelicht!

HoB-Lsspl

Korte inhoud

The Iron Fey

Deel 3

De IJzerkoningin

JULIE KAGAWA

Mijn naam is Meghan Chase.

Ik dacht dat het voorbij was. Dat Ash en ik eindelijk samen konden zijn nu we allebei verbannen zijn uit Nimmernimmer. We hebben een hoge prijs moeten betalen, maar het was het waard. Alleen, is het wel echt voorbij? Hoef ik geen moeilijke keuzes meer te maken? Geen offers meer te brengen voor de mensen van wie ik hou?

Nou, niet dus!

De valse koning van het IJzerrijk zit achter me aan. Hij is uit op mijn magische krachten. Krachten die ik niet begrijp of kan beheersen, maar die hem oppermachtig zullen maken.

Tegelijkertijd blij ik de enige te zijn die hem kan tegenhouden. De enige die kan voorkomen dat het oprukkende ijzer heel Nimmernimmer vernietigt. Waarschijnlijk krijg ik er spijt van, maar dat zien we dan wel weer. Eerst maar eens leren hoe ik een zwaard moet vasthouden en hoe ik die magie onder de knie krijg.

Eén ding is zeker: het wordt erop of eronder. Voor mij, voor Ash, voor ons allemaal...

The Iron Fey

De IJzerkoning

De overtocht – winter (tot 24 juli 2013 gratis te downloaden op harlequin.nl)

De IJzerprinses

De IJzerkoningin

De IJzerprins *

* wordt verwacht op 3 september 2013

Opdracht

Voor Erica en Gail, Ash' grootste fans. En voor Nick, zoals altijd mijn bron van inspiratie.

Deel 1

Hoofdstuk 1

De lange weg naar huis

Elf jaar geleden, op mijn zesde verjaardag, verdween mijn vader.

Een jaar geleden, op dezelfde dag, werd ook mijn broertje gestolen. Maar deze keer ging ik naar Nimmernimmer om hem terug te halen.

Het is wonderlijk hoeveel je kunt veranderen door een reis, wat je er allemaal van kunt leren. Ik kwam erachter dat de man die ik als mijn vader beschouwde, mijn vader helemaal niet was. Mijn biologische vader was niet eens een mens, want ik bleek de halfbloeddochter van een legendarische elfenkoning te zijn, en het is zijn bloed dat door mijn aderen stroomt. Ik ontdekte dat ik macht had, een macht die me angst aanjaagt, zelfs nu nog. Een kracht waar zelfs de fae bang voor zijn, omdat hij hen kan vernietigen, en ik weet niet zeker of ik hem kan beheersen.

Ik leerde dat liefde ras en tijd kan overstijgen, dat die schitterend en perfect kan zijn, de moeite waard om voor te vechten, maar ook breekbaar en hartverscheurend, en dat je soms grote offers moet brengen.

Dat je het soms moet opnemen tegen de hele wereld en dat er geen simpele antwoorden zijn. Dat je moet weten wanneer je moet volhouden en wanneer je moet loslaten. En dat, zelfs als je geliefde terugkomt, je iets kunt ontdekken in iemand die er altijd al was.

Ik dacht dat het voorbij was. Ik dacht dat mijn tijd bij de fae, de onmogelijke keuzes die ik moest maken, de offers die ik moest brengen voor de mensen van wie ik hield, achter me lag. Maar er naderde een storm die mijn keuzes als nooit tevoren aan het wankelen zou brengen. En deze keer zou er geen weg terug zijn.

Mijn naam is Meghan Chase.

In minder dan vierentwintig uur word ik zeventien.

Déjà vu, of niet? Niet te geloven hoe snel de tijd je inhaalt, alsof je stilstaat. Ik kan nauwelijks bevatten dat er een jaar voorbij is gegaan sinds die dag. De dag dat ik naar Nimmernimmer ging. De dag dat mijn leven voor altijd veranderde.

Technisch gezien word ik niet eens echt zeventien, daarvoor ben ik te lang in Nimmernimmer geweest. Als je in het land van de fae bent, word je niet ouder, of het gaat zo langzaam dat het niet echt telt. Hoewel er dus een jaar is verstreken in de echte wereld, ben ik waarschijnlijk maar een paar dagen ouder dan toen ik voor het eerst naar Nimmernimmer ging.

In het echte leven ben ik zo veranderd dat ik mezelf niet eens meer herken.

Onder me klepperden de hoeven van het voddenros op het wegdek, een rustig ritme dat gelijk opging met mijn hartslag. Er waren niet veel

auto's op dit rustige stuk snelweg in Louisiana, dat was omzoomd met tupelobomen en met mos bedekte cipressen. De paar die ons wel inhaalden, vlogen zonder vaart te minderen voorbij, in een wolk van opstuivende bladeren. Ze konden de ruige zwarte pony met zijn ogen als vurige kolen, die zonder teugels, zadel of bit langs de weg liep, niet zien. Ook de figuren op zijn rug waren onzichtbaar voor hen; het meisje met het lichte haar en de knappe donkere prins achter haar, die zijn armen om haar middel had geslagen. Stervelingen waren blind voor de wereld van de fae, een wereld waar ik nu deel van uitmaakte, al had ik daar niet om gevraagd.

‘Waar ben je bang voor?’ fluisterde een diepe stem in mijn oor.

Er liep een rilling over mijn rug. Zelfs in de vochtige moerassen van Louisiana straalde de Winterprins kou uit, en zijn adem was heerlijk koel tegen mijn huid. Over mijn schouder keek ik hem aan. ‘Wat bedoel je?’

Ash, prins van het Winterhof, ving mijn blik, zijn zilveren ogen glanzend in de schemering. Eigenlijk was hij geen prins meer. Koningin Mab had hem uit Nimmernimmer verbannen nadat hij had geweigerd om zijn liefde voor de halfmenselijke dochter van Oberon, de Zomerkoning, af te zweren. Oberon was mijn vader. Zomer en Winter moesten vijanden zijn. Het was niet de bedoeling dat we zouden samenwerken, het was niet de bedoeling dat we samen op reis zouden gaan, en het was al helemaal niet de bedoeling dat we verliefd zouden worden.

Maar dat was wel gebeurd, en nu was Ash hier, bij mij. We waren banelingen voor wie de doorsteken, de paden naar Nimmernimmer, voor altijd gesloten waren. Het kon me niet schelen. Ik was niet van plan om ooit nog terug te gaan.

‘Je bent nerveus.’ Ash streelde mijn hoofd, veegde het haar uit mijn hals, waardoor ik opnieuw rilde. ‘Ik voel het. Er hangt een angstige, flikkerende gloed om je heen, en ik word een beetje gek van dat geknipper zo dichtbij. Wat is er aan de hand?’

Ik had het kunnen weten. Voor Ash, of voor welke fae dan ook, kon ik mijn gevoelens niet verbergen. Hun magie, hun toverkracht kwam voort uit menselijke dromen en emoties, dus Ash hoefde nauwelijks moeite te doen om te weten wat ik voelde. ‘Sorry,’ zei ik. ‘Ik ben gewoon een beetje zenuwachtig.’

‘Waarom?’

‘Waarom? Ik ben bijna een jaar weggeweest. Mam gaat uit haar dak als ze me ziet.’ Mijn maag trok samen bij het beeld van mijn thuiskomst: de tranen, de boze opluchting, de onvermijdelijke vragen. ‘Al die tijd dat ik in Nimmernimmer was, hebben ze helemaal niets van me gehoord.’ Ik keek naar het punt waar het trottoir in de duisternis verdween en zuchtte. ‘Wat moet ik ze vertellen? Hoe kan ik het ooit uitleggen?’

Het voddenros spitste briesend zijn oren toen een pick-uptruck rakelings langs on heen denderde. Ik wist het niet zeker, maar het leek Lukes gedeukte oude Ford wel die rammelend om de hoek verdween. Als dat mijn stiefvader was, dan had hij ons zeker niet gezien. Luke had al moeite gehad om mijn naam te onthouden toen ik nog bij hem in huis woonde.

‘Je vertelt ze gewoon de waarheid,’ zei Ash. Ik schrok op, want ik had niet op een antwoord gerekend. ‘Je begint bij het begin. Ze kunnen je geloven of niet, maar je kunt niet verbergen wie je bent, zeker niet voor je familie. Je kunt het maar beter gehad hebben, dan merken we wel wat er daarna gebeurt.’

Ik was nog steeds niet gewend aan deze nieuwe Ash, deze elf die praatte en lachte in plaats van zich te verschuilen achter een ijzige muur van onverschilligheid. Sinds we waren verbannen uit Nimmernimmer was hij opener, minder tobberig en zorgelijk, alsof er een enorme last van zijn schouders was gevallen. Oké, hij was nog steeds behoorlijk stil en ernstig, maar voor het eerst leek ik een glimp op te vangen van de Ash van wie ik al die tijd had geweten dat hij achter dat masker zat.

‘Maar als ze er nu niet mee om kunnen gaan?’ sputterde ik. Dat zat me al de hele ochtend dwars. ‘Wat als ze hysterisch worden als ze zien wat ik ben? Wat als ze me... niet meer willen?’ Mijn stem stierf weg, want ik wist dat ik klonk als een nukkige kleuter.

Ash sloeg zijn armen steviger om me heen en trok me dicht tegen zich aan. ‘Dan ben je een wees, net als ik,’ zei hij. ‘We slaan ons er wel doorheen.’ Mijn buik begon te kriebelen toen zijn lippen langs mijn oor gleden. ‘Samen.’

Mijn adem stakte. Ik draaide mijn hoofd om om hem te kussen en liet mijn hand door zijn donkere, zijdezachte haar glijden.

Het voddenros begon te bokken, niet hard genoeg om me van zijn rug te gooien, maar met genoeg kracht om me een flink stuk omhoog te wippen. Ik graaide wild naar zijn manen, terwijl Ash me bij mijn middel greep om te voorkomen dat ik viel. Met bonzend hart keek ik tussen de oren van het voddenros door. Het kostte me moeite om het beest niet te schoppen, maar ik wilde hem niet nog een reden geven om me van zijn rug te werken. Hij tilde zijn hoofd op, zodat hij met zijn grote gloeiende ogen naar ons kon loeren. De afkeer droop van zijn paardengezicht.

Ik trok mijn neus op. 'O, neem me niet kwalijk, word je daar verlegen van?' vroeg ik sarcastisch. De pony snoof. 'Goed hoor, we zullen ons gedragen.'

Ash grinnikte maar deed geen nieuwe poging om me naar zich toe te trekken. Zuchtend bestudeerde ik de weg voor het knikkende hoofd van het ros, op zoek naar een herkenningspunt. Mijn hart sprong op toen ik een roestige bestelbus aan de kant van de weg tussen de bomen zag staan, zo oud en verweerd dat er een boom door het dak was gegroeid. Hij stond er al zolang ik me kon herinneren. Iedere dag als ik met de bus naar school ging, zag ik hem. Als ik die bestelbus zag, wist ik dat ik bijna thuis was.

Het leek zo lang geleden, al bijna een heel leven, dat ik met mijn vriend Robbie in de bus zat. Het enige waar ik me toen zorgen over hoefde te maken, waren mijn cijfers, mijn huiswerk en mijn rijbewijs. Er was zoveel veranderd. Wat zou het raar zijn om terug te gaan naar mijn gewone leventje op school, alsof er niets was gebeurd. 'Ik zal wel een jaar over moeten doen,' zei ik berustend. Ik voelde Ash' verwonderde blik in mijn hals prikken. Ash was een onsterfelijke elf, hij had zich nooit zorgen hoeven maken over dingen als school of een rijbewijs.

Op dat moment drong de harde realiteit tot me door. De tijd die ik in Nimmernimmer had doorgebracht, was als een vage, vluchtige droom, maar nu waren we weer in de echte wereld. Hier moest ik me druk maken over huiswerk en schoolresultaten en naar welke universiteit ik zou gaan. Ik had een vakantiebaantje willen nemen, zodat ik kon sparen voor een auto. Ik had na mijn diploma-uitreiking iets technisch willen gaan studeren, in Baton Rouge of New Orleans. Zou dat nu nog kunnen? Na alles wat er was gebeurd? En hoe paste een verbannen elfenprins in dat leven?

‘Wat is er?’ Ash’ adem kietelde de achterkant van mijn oor.

Huiverend draaide ik me naar hem om. ‘Hoe gaan we dit doen, Ash?’ zei ik. ‘Waar zijn we over een jaar, twee jaar? Ik kan hier niet voor altijd blijven; ik moet op een gegeven moment verder met mijn leven. Naar school, werken, studeren...’ Ik keek naar mijn handen. ‘Uiteindelijk moet ik verder, maar ik wil dat jij daarbij bent.’

‘Ik heb daar ook over nagedacht,’ antwoordde Ash. Tot mijn verbazing glimlachte hij toen ik naar hem opkeek. ‘Je hebt je hele leven nog voor je. Het is logisch dat je je voorbereidt op de toekomst. En als Robin zestien jaar lang kon doen of hij sterfelijk was, waarom zou mij dat dan niet lukken?’

‘Echt?’

Hij raakte zachtjes mijn wang aan, en zijn intense blik zocht de mijne. ‘Je moet me misschien het een en ander uitleggen over de mensenwereld, maar ik ben bereid om te leren als dat betekent dat ik bij jou kan blijven.’ Opnieuw glimlachte hij, een beetje wrang deze keer. ‘Ik weet zeker dat ik me kan aanpassen en voor een mens kan doorgaan als het moet. Als jij wilt dat ik als leerling naar school ga, dan doe ik dat. Als je naar een grote stad wilt verhuizen om je dromen waar te maken, dan volg ik je. En als je ooit in een witte jurk wilt trouwen om het officieel te maken in de ogen van de mensen, dan ben ik van harte bereid.’ Hij boog zich naar voren, zodat ik mijn spiegelbeeld in zijn zilveren ogen kon zien. ‘In voor- en tegenspoed. Ik ben bang dat je vanaf nu met me opgescheept zit.’

Ik was sprakeloos. Ik wilde hem bedanken, maar die woorden betekenden niet hetzelfde voor de fae. Ik wilde hem de rest van de reis zoenen, maar het voddenros zou me waarschijnlijk in een greppel gooien als ik het probeerde. ‘Ash...’ begon ik, maar de moeite van een

antwoord werd me bespaard doordat het paard abrupt tot stilstand kwam aan het begin van een lang grindpad dat verdween over de top van een heuveltje. Een bekende groene brievenbus balanceerde op een paal aan het eind van het pad. Hij was verbleekt van ouderdom, maar het kostte me geen enkele moeite om het opschrift te lezen, zelfs niet in het donker.

Chase. 14202.

Mijn hart sloeg over. Ik was thuis.

Ik gleed van de rug van het voddenros. Mijn benen voelden vreemd bibberig aan toen ik de grond raakte na zo lang op de paardenrug te hebben gezeten. Ash steeg soepel af en zei zacht iets tegen het voddenros, dat brieste, zijn hoofd omhoog gooide en in de duisternis verdween. Binnen een paar seconden was het uit het zicht verdwenen.

Met bonzend hart keek ik het lange grindpad af. Achter die heuvel wachtten mijn huis en mijn familie: de oude groene boerderij waar de verf van afbladderde, de varkensschuren daarachter in de modder, Lukes pick-uptruck en mijn moeders auto op de oprit.

Zonder enig geluid te maken was Ash naast me komen staan. ‘Ben je zover?’

Nee, dat was ik niet. Ik tuurde naar de plek waar het voddenros was verdwenen. ‘Waar is ons paard gebleven?’ vroeg ik, om mezelf af te leiden van wat er moest gebeuren. ‘Wat heb je tegen hem gezegd?’

‘Ik heb hem verteld dat hij zijn schuld heeft ingelost en dat we nu quitte staan.’ Om een of andere reden leek dat hem te amuseren; hij staaarde de pony na met een vaag glimlachje om zijn lippen. ‘Blijkbaar kan ik niet meer de baas over hem spelen zoals vroeger. Vanaf nu zal ik het van gunsten moeten hebben.’

‘Is dat erg?’

De glimlach veranderde in een grijns. ‘Er staan veel mensen bij me in het krijt.’ Toen ik nog steeds aarzelde, knikte hij in de richting van de oprit. ‘Toe maar. Je familie wacht op je.’

‘En jij dan?’

‘Ik denk dat het beter is als je deze keer alleen gaat.’ Er gleed iets van spijt over zijn gezicht, en hij wierp me een gepijnigd glimlachje toe. ‘Ik denk niet dat je broertje blij zou zijn om me te zien.’

‘Maar –’

‘Ik blijf in de buurt.’ Hij strekte zijn hand uit om een haarlok achter mijn oor te vegen. ‘Beloofd.’

Met een zucht draaide ik me om naar het grindpad. ‘Goed dan,’ mompelde ik. Ik zette me schrap voor het onvermijdelijke. ‘Daar gaan we.’

Ik deed drie stappen over het knarsende grind voor ik omkeek. De lege weg achter me leek me uit te lachen. Op de plek waar Ash had gestaan, dwarrelden alleen nog wat bladeren in het rond. Typisch elfengedrag. Hoofdschuddend zette ik mijn eenzame wandeling over de oprit voort. Het duurde niet lang voor ik de top van de heuvel had bereikt, en daar, in al zijn versleten boerenglorie, lag het huis waar ik tien jaar lang in had gewoond. Achter de verlichte ramen van de keuken scharrelde mijn familie rond. Ik zag mams slanke gestalte, gebogen over de gootsteen. Ik zag Luke in zijn verbleekte overall een stapel vuile borden op het aanrecht zetten. En als ik mijn ogen half dichtkneep, kon ik nog net het topje van Ethans krullenbol zien, die boven de keukentafel uit kwam.

Er prikten tranen in mijn ogen. Na een jaar van afwezigheid, waarin ik met de fae had gevochten, waarin ik had ontdekt wie ik was en vaker aan de dood was ontsnapt dan ik me wilde herinneren, was ik eindelijk thuis.

‘Dit is onbetaalbaar,’ siste een stem.

Ik draaide om mijn as en blikte wild om me heen.

‘Hierboven, prinses.’

Nu keek ik recht omhoog. Een seconde voor ik geraakt werd, zag ik een dun, glinsterend net op me af komen. Vloekend viel ik achterover, worstelend om mezelf te bevrijden. Ik rukte woest aan de draden om een gat te maken in de flinterdunne gevangenis, maar hapte naar adem toen ik een stekende pijn voelde. Toen ik het bloed langs mijn handen zag stromen bekeek ik de draden wat beter. Het net bleek gemaakt van ragfijn ijzerdraad, en door mijn geworstel had ik mijn vingers opengehaald.

Er klonk een ruwe lach. Ik rekte mijn nek uit om te kunnen zien door wie ik werd aangevallen. Op de stroomdraden die naar het dak van het huis liepen, zaten drie bolle figuurtjes met spichtige benen die glinsterden in het maanlicht. Mijn adem stakte toen ze alle drie tegelijk van de draden sprongen en met zachte klikkende geluiden op het grind landden. Nadat ze overeind waren gekomen, begonnen ze naar me toe te kruipen.

Toen ik me klein probeerde te maken, raakte ik nog verder verstrikt in het net van ijzerdraad. Nu ik de wezens goed kon zien, deden ze me denken aan enorme spinnen, maar dan nog enger. Hun dunne poten leken op lange naalden, die glommen als ze zich voortbewogen over de grond, maar ze hadden het bovenlichaam van een uitgemergelde vrouw, met een bleke huid en grimmige, uitpuilende zwarte ogen. Ook

hun armen waren van ijzerdraad, en hun lange spitse vingers kromden zich als klauwen, terwijl ze tikkend op het grind op me af kwamen.

‘Daar is ze dan,’ zei er een, toen ze zich dreigend om me heen hadden verzameld. ‘Precies zoals de koning heeft gezegd.’

‘Te makkelijk,’ raspte de tweede, die me met haar bolle ogen opnam. ‘Ze valt me een beetje tegen. Ik dacht dat ze een vette prooi zou zijn, maar dit is niet meer dan een magere mug in ons web. Waar is de koning zo bang voor?’

‘De koning,’ zei ik. Ze keken me aan, verbaasd dat ik ze durfde aan te spreken en niet in elkaar kromp van angst. ‘Jullie bedoelen toch de valse koning? Zit die nog steeds achter me aan?’

Sissend ontblootten de spinnenheksen hun scherpe tanden. ‘Stop met die heiligschennis, kind!’ krijste er een. Ze greep het net en trok me naar zich toe. ‘Hij is geen valse koning! Hij is de IJzerkoning, de ware heerser van de IJzerfae!’

‘Ik heb iets anders gehoord,’ wierp ik tegen, haar recht in haar zwarte ogen kijkend. ‘Ik heb de IJzerkoning ontmoet, de echte IJzerkoning, Machina. Of zijn jullie hem soms vergeten?’

‘Natuurlijk niet,’ snauwde de derde heks. ‘We zullen Machina nooit vergeten. Hij wilde dat jij zijn koningin zou worden, koningin van alle IJzerfae, en als dank heb je hem vermoord.’

‘Hij had mijn broertje ontvoerd en hij wilde Nimmernimmer vernietigen!’ beet ik haar toe. ‘Maar daar gaat het nu niet om. De koning die jullie dienen, degene die de troon heeft overgenomen, is een bedrieger. Hij is niet de echte erfgenaam. Jullie steunen een valse koning.’

‘Leugens!’ gilden de heksen. Ze kwamen dichterbij en prikten me met hun vlijmscherpe klauwen tot ik begon te bloeden. ‘Wie heeft je dat verteld? Wie durft de naam van de nieuwe koning zo te bezoedelen?’

‘IJzerhoef,’ kreunde ik, toen een van de vrouwen mijn haar pakte en mijn hoofd heen en weer begon te schudden. ‘IJzerhoef heeft me dat verteld, Machina’s luitenant.’

‘Die verraderlijke fae! Als de koning met jou heeft afgerekend, zullen we hem en de rebellen vernietigen!’

De heksen schreeuwden nu oorverdovend. Ze bleven me vervloeken en bedreigen en bleven naar me uithalen door de mazen van het ijzeren net. Eentje verstevigde haar greep op mijn haar en tilde me omhoog, zodat de tranen me in de ogen schoten van de pijn.

Plotseling was er een explosie van koud blauw licht. De IJzerheks gilde het uit voor ze in duizenden kleine stukjes uit elkaar spatte. Het regende glimmende naalden en draden, die het maanlicht vingen in het donker. De spinnenheks had de wereld verlaten op de manier die normaal was voor haar soort, en de andere twee trokken zich jammerend terug. Op dat moment werd het net van me af getrokken.

‘Ben je nog heel?’ gromde Ash toen ik wankelend overeind kwam. Zijn blik bleef op de heksen rusten.

Mijn hoofdhuid schrijnde, mijn vingers bloedden nog, en mijn armen waren bedekt met tientallen kleine sneetjes waar de heksen me geprikt hadden, maar ik was niet ernstig gewond. ‘Ik heb niks,’ zei ik. Langzaam begon ik woedend te worden. Ik voelde de magie als een razende tornado van emotie en energie oprijzen in mijn borst. Mab, de Winterkoningin, had mijn toverkracht verzegeld omdat ze bang voor me was, maar het zegel was verbroken, en ik voelde hem kloppen in mijn lijf.

De woeste, wilde magie van Oberon en de Zomerfae was overal om me heen.

‘Je hebt onze zuster vermoord!’ krijsten de heksen, die de haren uit hun hoofd stonden te trekken. ‘We hakken jullie in stukken!’ Met opgeheven klauwen kwamen ze op ons af. Er sloeg een rimpeling van magie van Ash af, veel kouder dan de vurige kracht van de Zomerfae, en de Winterprins maakte een werpgebaar naar voren. Uit een explosie van blauw licht daalde een regen van ijsdolken neer op een van de heksen. Ze jankte toen de vlijmscherpe scherven haar aan stukken scheurden en viel daarna in duizend glinsterende stukjes uit elkaar in het gras.

Zwaaiend met zijn intussen getrokken zwaard viel Ash de laatste heks aan, die krijsend van woede haar armen ophief. Uit haar vingertoppen groeiden tien glanzende metalen draden. Ze haalde uit naar Ash, maar die dook weg zodat de draden een jong boompje in stukken sneden. Terwijl hij om haar heen danste, knielde ik. Ik begroef mijn handen in het zand en deed een beroep op mijn kracht. Diep in de aarde voelde ik het pulseren van levende dingen toen ik een verzoek deed, om hulp vroeg om dit ijzeren monster aan het oppervlak te verslaan.

De spinnenheks wilde Ash zo graag aan mootjes hakken dat ze volledig werd overvallen toen de grond onder haar voeten openbarstte. Gras en onkruid, ranken en wortels slingerden zich om haar dunne benen en kropen omhoog over haar lichaam. Ze slaakte een kreet, woest in het rond zwaaiend met haar dodelijke draden. Als een dolle tuinman ging ze de planten te lijf, maar ik liet nog meer magie de grond in stromen. De planten begonnen op tiendubbele snelheid te groeien. In paniek probeerde de spinnenheks te vluchten. Ze rukte en trok aan de ranken die zich om haar benen hadden gewikkeld om te voorkomen dat ze haar mee naar beneden zouden sleuren.

Boven haar verscheen een donkere vlek. Ash viel uit de lucht, met de punt van zijn zwaard naar beneden gericht, en spietste het bolle lichaam van de heks, dat heel even tegen de grond gedrukt werd voor ook zij in een enorme berg naalden uit elkaar viel.

Met een zucht van opluchting wilde ik overeind komen, maar plotseling kantelde de aarde. De bomen begonnen te draaien, al het gevoel verdween uit mijn benen en armen, en voor ik het wist kwam de grond op me af.

Toen ik bijkwam, lag ik op mijn rug. Ik voelde me zwak en had het benauwd, alsof ik net een marathon had gelopen.

Ash' zilveren ogen keek bezorgd op me neer. 'Meghan, wat is er met je? Wat gebeurde er?'

De duizeligheid nam af. Voor ik overeind kwam, haalde ik een paar keer diep adem om er zeker van te zijn dat mijn maaginhoud bleef zitten waar hij zat. 'Ik... Ik weet het niet. Ik gebruikte een bezwering en toen ging ik gewoon... onderuit.' Shit, de grond draaide nog steeds. Ik liet me tegen Ash aan zakken, die me voorzichtig vasthield, alsof hij bang was dat ik zou breken. 'Is dit normaal?' vroeg ik. Ik drukte mijn gezicht tegen zijn borst.

'Niet dat ik weet.' Hij klonk ongerust, alsof hij zich zorgen maakte maar het niet wilde laten merken. 'Misschien een bijwerking omdat je magie zo lang verzegeld is geweest.'

Alweer iets waarvoor ik Mab mocht bedanken. Ash trok me voorzichtig mee omhoog toen hij overeind kwam. Mijn armen staken pijnlijk, en mijn vingers waren plakkerig op de plekken waar ik me aan het net had gesneden. Ash scheurde stroken stof van zijn shirt en wikkelde ze kalm en efficiënt om mijn handen. Zijn aanraking was verbazingwekkend teder.

‘Ze stonden me op te wachten,’ mompelde ik met een blik op de duizenden naalden die verspreid door de tuin lagen te glanzen in het maanlicht. De fae hadden nog meer narigheid gebracht. Mam en Luke zouden een toeval krijgen, en ik kon alleen maar hopen dat Ethan niet in een naald zou trappen voor ze verdwenen zouden zijn. ‘Ze weten waar ik woon,’ ging ik verder, terwijl de stukjes metaal spottend naar me knipoogden vanuit het gras. ‘De valse koning wist dat ik naar huis zou gaan, daarom heeft hij ze gestuurd.’ Mijn ogen dwaalden af naar het huis, naar mijn familie achter het raam. Ze waren zich totaal niet bewust van de chaos buiten.

Ik had het koud en was misselijk. ‘Ik kan niet naar huis,’ fluisterde ik. ‘Niet nu. Ik kan ze niet met deze waanzin opzadelen.’ Nog even staarde ik naar het huis voor ik mijn ogen sloot. ‘Het blijft hier niet bij. De valse koning zal monsters op me af blijven sturen en mijn familie betaalt de rekening. Dat kan ik niet laten gebeuren. Ik... Ik moet weg. Nu.’

‘Waar wil je heen?’ Ash’ rustige stem drong door mijn wanhoop heen. ‘We kunnen niet terug naar Nimmernimmer, en de IJzerfae zijn overal in de sterfelijke wereld.’

‘Ik weet het niet.’ Ik begroef mijn gezicht in mijn handen. Het enige wat ik zeker wist, was dat ik niet bij mijn ouders kon blijven. Ik kon niet naar huis, en een normaal leven zat er voorlopig niet in. Niet tot de valse koning zijn speurtocht naar me zou opgeven, of plotseling dood zou neervallen. Of tot ik plotseling dood zou neervallen. ‘Wat maakt het uit,’ kreunde ik. ‘Waar ik ook heen ga, ze komen me achterna.’

Ash’ sterke vingers sloten zich om mijn polsen en duwden voorzichtig mijn handen naar beneden, zodat ik hem in zijn zilveren ogen moest kijken. ‘Ik blijf voor je vechten,’ zei hij laag en dringend. ‘Doe wat je

moet doen. Ik blijf bij je, wat je ook beslist. Of het een jaar duurt of tien eeuwen, ik zal je beschermen.'

Mijn hart begon als een razende te bonzen toen zijn handen omhoog gleden langs mijn armen. Hij trok me tegen zich aan, en ik zonk weg in zijn omhelzing. Ik begroef mijn gezicht in zijn borst, alsof hij een schild was tegen mijn teleurstelling en verdriet, tegen het besef dat mijn zwervende bestaan nog niet voorbij was. De beslissing doemde dreigend voor me op. Als ik niet eindeloos wilde blijven vechten en vluchten, dan zou ik moeten afrekenen met de IJzerkoning. Alweer.

Ik staarde naar de plek in het gras waar de IJzerfae waren gestorven, waar het metaal lag te glinsteren tussen het onkruid. Alleen al de gedachte dat die monsters mijn kamer binnen zouden sluipen, hun moordlustige ogen op Ethan of mijn moeder zouden richten, vervulde me met een kille woede. Goed, dacht ik, mijn vuisten ballend in Ash' shirt, de valse koning wil oorlog? Dan krijgt hij oorlog.

Ik was niet klaar. Nog niet. Ik moest sterk worden, ik moest leren om mijn krachten te beheersen, zowel de Zomer- als de IJzermagie, als het al mogelijk was om ze allebei te gebruiken. Daarvoor had ik tijd nodig. Ik moest ergens heen waar de IJzerfae me niet konden volgen. Ik kon maar één plek bedenken waar ik veilig zou zijn, waar de dienaren van de valse koning me nooit zouden vinden.

Ash leek de verandering te hebben opgemerkt. 'Waar gaan we heen?' fluisterde hij in mijn haar.

Ik ademde diep in en trok me een stukje terug om hem aan te kunnen kijken. 'Naar Leanansidhe.'

Daar schrok hij van. 'De koningin van de bannelingen? Weet je zeker dat zij ons zal helpen?'

Nee, dat wist ik niet zeker. De koningin van de bannelingen, zoals ze onder meer werd genoemd, was wispelturig en onvoorspelbaar, en eerlijk gezegd behoorlijk angstaanjagend, maar ze had me al eerder geholpen. Haar huis in Tussen, de sluier die de sterfelijke wereld van Nimmernimmer scheidde, was de enige plek waar we veilig onze toevlucht konden zoeken. Bovendien had ik nog een appeltje met haar te schillen. Er waren een aantal vragen waar ik antwoord op wilde.

‘Ik weet het niet,’ zei ik eerlijk. ‘Maar ik kan niemand anders bedenken die ons kan helpen. Bovendien heeft ze een gloeiende hekel aan de IJzerfae. Ze is trouwens ook nog eens de koningin van de bannelingen. Dat zijn wij nu toch ook, of niet?’

‘Jij mag het zeggen.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar en leunde tegen een boom. ‘Ik heb nog niet het genoegen gehad om haar te ontmoeten, maar ik heb verhalen gehoord. Griezelige verhalen.’ Er trok een frons over zijn gezicht. ‘Dit gaat heel gevaarlijk worden, of niet?’

‘Dat zit er dik in.’

Hij glimlachte spottend. ‘Waar gaan we eerst heen?’

Met een koude vastberadenheid keek ik naar mijn thuis, naar mijn familie, zo dichtbij. Ik slikte de brok in mijn keel weg. Nog niet, beloofde ik hen, maar heel snel. Binnenkort zie we elkaar weer. ‘New Orleans,’ zei ik tegen Ash, die geduldig stond te wachten. ‘Naar het Historisch Voodoo museum. Ik moet daar iets terughalen.’

Hoofdstuk 2

Over Aandenkens en kerkgrims

Iedere gids in New Orleans met enige kennis van zaken kan je vertellen dat die stad geen plek is om 's nacht alleen te gaan rondhuppelen. In het hart van het French Quarter, waar straatlantaarns en toeristen in overvloed zijn, is het redelijk veilig, maar net buiten die wijk vormen de vele steegjes een ideale schuilplaats voor tuij, bendes en andere nachtelijke roofdieren.

Over de menselijke roofdieren maakte ik me geen zorgen. Die konden ons niet zien, behalve dan een witharige dakloze, die zich tegen de muur drukte toen we voorbijliepen en die luid 'niet hier, niet hier' prevelde. In het donker verborgen zich nog andere dingen, zoals de phoeka die ons met een maniakale grijns op zijn geitenhoofd in de gaten hield vanuit een zijstraat aan de overkant, of de roodkappen die ons door verschillende buurten achtervolgden tot ze zich begonnen te vervelen en op zoek gingen naar een makkelijkere prooi. New Orleans was echt een stad voor de fae; een perfecte mix van mysterie, fantasie en oude tradities. Massa's verbannen fae werden daardoor aangetrokken.

Ash liep als een oplettende schaduw naast me, zijn hand losjes op het gevest van zijn zwaard. Alles aan hem was een waarschuwing; zijn ogen, de kilte in de lucht als hij passeerde, de dodelijke kalmte op zijn gezicht. Dit was iemand met wie je geen geintjes moest uithalen. Ook al was hij verbannen en dus niet langer een prins van het Winterhof, hij was nog altijd een imposante krijger en de zoon van koningin Mab. Er waren niet veel fae die hem durfden uit te dagen.

Dat bleef ik mezelf althans voorhouden toen we dieper en dieper doordrongen in de achterafstraatjes van het French Quarter, op weg naar onze bestemming. Plotseling dook de roodkappenbende waarvan ik had gedacht dat ze het hadden opgegeven, op aan het eind van het steegje waar we doorheen liepen. Roodkappen zijn stevige, kleine kereltjes, een soort boosaardige dwergen met bloedrode mutsen en blikerende slagstanden.

Ash hield stil en duwde me in één vloeiende beweging achter zich. Hij trok zijn zwaard, waardoor de steeg ineens baadde in een flikkerend blauw licht.

Met gebalde vuisten begon ik de magie uit de lucht te verzamelen. Hij smaakte naar angst en een vleugje geweld. Terwijl ik de toverkracht naar me toe trok, begon ik weer zo duizelig en misselijk te worden dat het me moeite kostte om niet om te vallen.

Een paar seconden lang stond iedereen doodstil.

Toen lachte Ash, duister en humorloos. ‘We kunnen elkaar hier de hele nacht blijven aankijken...’ Hij deed een stap naar voren en zocht de blik van de grootste roodkap, die een gevlekte rode zakdoek om zijn hoofd had gebonden en een oog miste. ‘...of zal ik maar direct beginnen met de slachting?’

De leider ontblootte zijn slagtanden. ‘Maak je niet druk, prins,’ snauwde hij. Het klonk alsof er een hond gromde. ‘We hebben geen problemen met jou.’ Hij veegde zijn kromme neus af. ‘We vingen het gerucht op dat je in de stad was en we willen graag iets met jou en de dame bespreken voor jullie weer vertrekken.’

Ik vertrouwde het niks. Ik moest weinig hebben van roodkappen, want het draaide er bijna altijd op uit dat ze me wilden kidnappen, martelen of opeten. Ze waren de huurlingen van het Winterhof, en deze banelingen waren nog erger. Ik wilde niets met ze te maken hebben.

Ash hield zijn zwaard paraat, maar zijn vrije hand greep achter zijn rug naar de mijne. ‘Goed. Zeg wat je te zeggen hebt en verdwijn.’

Eenoog wierp hem een minachtende blik toe voor hij zich tot mij richtte. ‘Ik wilde je alleen maar laten weten, prinses...’ Hij benadrukte het woord spottend. ‘...dat er een stel IJzerfae naar je loopt te zoeken in de stad. Ze bieden een hoge beloning voor informatie over je verblijfplaats. Ik zou dus maar heel voorzichtig zijn als ik jou was.’ Hij trok de zakdoek van zijn hoofd en maakte een spottende buiging. ‘Ik dacht dat je dat wel zou willen weten.’

Ik probeerde te verbergen hoe geschokt ik was. Niet omdat de IJzerfae naar me op zoek waren, dat wist ik ook wel, maar omdat een roodkap de moeite nam om me te waarschuwen. ‘Waarom vertel je me dit?’

‘Hoe weten we dat jullie niet naar ze toe rennen om te verraden waar we zijn?’ voegde Ash er kil aan toe.

De roodkap keek hem half angstig, half walgend aan. ‘Denk je dat ik die ijzeren klootzakken in mijn stad wil hebben? Denk je echt dat ik zaken met ze zou doen? Van mij mogen ze allemaal dood, maar ik wil ze in ieder geval niet op mijn grondgebied. Ik peins er niet over om ze te geven wat ze willen. Als ik ze op wat voor manier dan ook dwars kan

zitten, dan zal ik het niet laten, zelfs als dat betekent dat ik jou moet waarschuwen. Als het je lukt om ze allemaal af te maken, dan is mijn dag weer goed.’ Hij staaarde me hoopvol aan.

Ik begon ongemakkelijk te wiebelen. ‘Ik ben niet van plan om je iets te beloven,’ waarschuwde ik, ‘dus je hoeft me niet te bedreigen.’

‘Hoe kom je erbij dat ik je bedreig?’ Eenoog stak zijn handen omhoog. ‘Ik geef je juist een vriendschappelijke waarschuwing. Ik dacht, die meid heeft al eerder een paar van die ijzeren etterbakken vermoord, misschien lukt het haar nog een keer.’

‘Wie heeft je dat verteld?’

‘O, kom op. Dat weet iedereen. We weten wie je bent, jij en je wintervriend hier.’ Hij trok zijn lip op, maar Ash staaarde stoïcijns terug. ‘We weten van de scepter en hoe je dat ijzeren kring dat hem gepikt heeft, hebt afgemaakt. We weten dat je de scepter hebt teruggebracht naar Mab om de oorlog tussen Zomer en Winter een halt toe te roepen en dat ze je als dank hebben verbannen.’ Eenoog schudde zijn hoofd op een manier die je bijna medeleven zou kunnen noemen. ‘Het gaat als een lopend vuurtje door de straten, prinses, zeker nu de IJzerfae als kippen zonder kop beloningen lopen uit te loven voor “de dochter van de Zomerkoning”. Ik zou maar oppassen, als ik jou was.’

Hij haalde zijn neus op, draaide zich om en spuugde een dikke klodder op de schoenen van een van zijn handlangers. Die vloekte, maar Eenoog leek het niet in de gaten te hebben. ‘Dat wou ik even kwijt. Volgens de laatste berichten hangen ze rond op Bourbon Street. Als het je lukt om ze vermoorden, prinses, doe ze dan de groeten van Jack Eenoog. Jongens, we gaan.’

‘Toe nou, baas.’ De besmeurde roodkap likte zijn lippen. ‘Mogen we niet heel even op de prinses kauwen?’

Jack Eenoo gaf de brutale roodkap een harde tik op zijn hoofd. ‘Idioot,’ snauwde hij. ‘Ik heb geen zin om jouw bevroren ingewanden van de stoep te krabben. Doorlopen, stelletje stommelingen, voor ik mijn geduld verlies.’

De roodkappenleider grijnsde naar me en keek Ash nog even vuil aan voor hij achteruit wegliep. Snauwend en ruziënd verdween de bende uit het zicht.

Ik keek naar Ash. ‘Weet je, er zijn tijden geweest dat ik best zo populair had willen zijn.’

Hij borg zijn zwaard weer op. ‘Heb je er genoeg van voor vandaag?’

‘Nee.’ Ik wreef over mijn armen om de magie, en de misselijkheid die daar blijkbaar bij hoorde, van me af te schudden. ‘Ik kan me niet blijven verstoppen omdat de IJzerfae naar me op zoek zijn. Dan komen we nooit ergens. We gaan verder.’

Hij knikte. ‘We zijn er bijna.’

Zonder verdere incidenten bereikten we onze bestemming. Het Historisch Voodoo museum van New Orleans zag er nog precies zo uit als ik me herinnerde, met verbleekte zwarte deuren die verzonken waren in de muur. De hengsels van het houten bord kraakten boven ons hoofd.

‘Ash,’ begon ik toen we naar de deuren toe liepen. ‘Ik heb eens nagedacht.’ Onze ontmoeting met de spinnenheksen en de roodkappen hadden me gesterkt in mijn overtuiging dat ik klaar was om hem mijn plan voor te leggen. ‘Ik wil graag dat je iets voor me doet.’

‘Zeg het maar.’ We hadden de deuren bereikt, en Ash keek door het raam naar binnen. Het was donker in het museum. Voor hij zijn hand op een van de deuren legde, nam hij de omgeving zorgvuldig in zich op. ‘Ik luister, Meghan,’ zei hij. ‘Wat wil je dat ik doe?’

Ik ademde diep in. ‘Leer me hoe ik moet vechten.’

Met opgetrokken wenkbrauwen draaide hij zich om.

Ik greep het moment van stilte aan om verder te gaan voor hij kon protesteren. ‘Ik meen het, Ash. Ik heb er genoeg van om hulpeloos aan de kant te wachten, terwijl jij voor me vecht. Ik wil mezelf kunnen verdedigen. Wil je me dat leren?’ Hij fronste en deed zijn mond open, maar voor hij iets kon zeggen, voegde ik eraan toe: ‘En kom nu niet weer met die flauwekul over het verdedigen van mijn eer, of dat meisjes niet met wapens kunnen omgaan, of dat het te gevaarlijk voor me is om te vechten. Hoe kan ik de valse koning ooit verslaan als ik niet eens weet hoe ik een klap met een zwaard moet uitdelen?’

‘Wat ik dus wilde zeggen,’ zei Ash, op een manier die plechtig zou zijn geweest als hij er niet zo spottend bij had gelachen, ‘was dat ik het een goed idee vind. Ik had eigenlijk willen voorstellen om een wapen voor je te regelen zodra we hier klaar waren.’

‘O,’ zei ik met een klein stemmetje.

Hij zuchtte. ‘We hebben veel vijanden,’ vervolgde hij. ‘En hoe erg ik het ook vind, het kan gebeuren dat ik niet in de buurt ben om je te helpen. Het is van levensbelang dat je leert vechten en magie leert gebruiken. Ik probeerde al te bedenken hoe ik kon voorstellen om je les te geven zonder dat je me zou gaan uitfoeteren.’ Hij glimlachte. ‘Maar ik ben hoe dan ook de klos.’

‘O,’ zei ik weer, nog zachter deze keer. ‘Eh... Mooi. Zolang we elkaar maar goed begrijpen.’ Ik was blij dat de duisternis mijn brandende wangen verborg, al kon Ash ze waarschijnlijk toch wel zien.

Nog steeds glimlachend richtte hij zijn aandacht weer op de deur. Hij legde een hand op het verbleekte hout en sprak zacht een paar woorden. De deur gaf een klik en zwaaide langzaam open.

Binnen in het museum was het bedompt en warm. Toen we voorzichtig verder liepen, struikelde ik bijna weer over dezelfde hobbel in het tapijt als een jaar geleden, toen ik tegen Ash aan was gevallen. Net als toen hield hij me met een zucht overeind, maar deze keer boog hij zich voorover. Hij raakte mijn hand even aan voor hij in mijn oor fluisterde: ‘Eerste les.’ Al was het donker, ik kon aan zijn stem horen hoe leuk hij dit vond. ‘Kijk uit waar je je voeten neerzet.’

‘Bedankt,’ zei ik droog. ‘Ik zal eraan denken.’

Uit het niets liet hij een bol elfenvuur verschijnen. De gloeiende blauwwitte vlam zweefde boven ons hoofd en verlichtte de kamer en de macabere verzameling vooedoovorwerpen die ons omringde. Het skelet met de hoge hoed en de etalagepop met de alligatorkop grijnsden ons nog steeds toe vanaf de deur, maar het duo was inmiddels uitgebreid met de stokoude mummieachtige gestalte van een verschrompelde oude vrouw, met holle oogkassen en armen als droge takken.

Toen het uitgeteerde gezicht zich naar me toe draaide en glimlachte, onderdrukte ik met moeite een gil. ‘Hallo, Meghan Chase,’ fluisterde het orakel. Ze gleed weg van de muur, en haar twee ijzingwekkende lijfwachten. ‘Ik wist dat je zou terugkomen.’

Ash greep niet naar zijn zwaard, maar ik voelde dat de spieren onder zijn huid zich spanden. Ik haalde even diep adem om mijn bonkende

hart te kalmeren voor ik op de oude vrouw af stapte. ‘Dan weet je ook waarom ik hier ben.’

Het orakel richtte haar oogloze blik op mijn gezicht. ‘Je wilt terughalen wat je een jaar geleden hebt weggegeven. Dat wat toen niet zo belangrijk leek, blijkt je nu bijzonder dierbaar. Zo gaat het altijd. Jullie stervelingen beseffen pas wat je hebt als het verdwenen is.’

‘De herinnering aan mijn vader.’ Ik liep op het orakel af. De verstikkende geur van stoffige oude kranten drong mijn mond en neus binnen toen ik dichterbij kwam. ‘Ik wil mijn herinnering terug. Ik heb hem nodig als... als ik mijn vader weer terugzie bij Leanansidhe. Ik moet weten wat hij voor me betekent. Alsjeblieft.’

Het kostte me moeite om aan mijn pijnlijke fout terug te denken. Tijdens de zoektocht naar mijn broertje waren we bij het orakel te rade gegaan. Ze had ermee ingestemd ons te helpen maar had in ruil daarvoor om een herinnering gevraagd. Op dat moment leek dat niet belangrijk. Ik had ingestemd met haar prijs, en achteraf had ik geen idee welke herinnering ze me had afgenomen.

Daarna hadden we Leanansidhe ontmoet, die in haar huis in Tussen een aantal stervelingen onderdak bood. Deze mensen waren allemaal kunstenaars, briljant, getalenteerd en licht krankzinnig omdat ze al zo lang in Tussen woonden. Een van hen, een begaafd pianist, was erg in me geïnteresseerd, maar ik had geen idee wie hij was. Daar kwam ik pas achter nadat we Leanansidhes huis hadden verlaten, en toen was het te laat om terug te gaan.

Hij was mijn vader. Mijn mensenvader, of liever gezegd, de man die me had opgevoed tot ik zes was en daarna was verdwenen. Het orakel had me alle herinneringen aan mijn mensenvader afgenomen, en nu wilde ik ze terug. Ik wilde over alle herinneringen aan mijn vader

kunnen beschikken op het moment dat ik van Leanansidhe zou eisen dat ze me vertelde waarom ze hem had meegenomen.

‘Jouw vader is Oberon, de Zomerkoning,’ fluisterde het orakel. ‘De man die je zoekt, dat mens, is geen bloedverwant van je. Hij is maar een sterveling, een vreemde. Waarom trek je je zijn lot aan?’ Haar dunne lippen vertrokken in een glimlach.

‘Dat weet ik niet,’ zei ik ongelukkig. ‘Ik weet niet of ik me zijn lot moet aantrekken, daar wil ik juist achter zien te komen. Wie was hij? Waarom ging hij bij ons weg? Waarom is hij nu bij Leanansidhe?’ Ik staarde naar het orakel. Ash was achter me komen staan, een stille steun. ‘Ik moet het weten,’ zei ik zacht. ‘Ik heb die herinnering nodig.’

Het orakel tikte met haar glimmende vingernagels tegen elkaar en overwoog mijn verzoek. ‘De prijs was redelijk,’ kraste ze. ‘Informatie voor informatie, daarover waren we het eens. Ik kan je niet zomaar geven wat je vraagt.’ Ze snoof verontwaardigd. ‘Daar moet iets tegenover staan.’

Natuurlijk. Geloof maar niet dat een fae je een plezier doet zonder dat je daarvoor moet betalen. Ik onderdrukte mijn irritatie, wierp een blik op Ash en zag hem knikken. Hij had hier ook al op gerekend. Zuchtend richtte ik me weer tot het orakel. ‘Wat wil je?’

Ze tikte met haar nagel tegen haar kin, waardoor er wat vlokjes dode huid of stof loskwamen. Ik trok mijn neus op en deed een stap terug. ‘Eens kijken. Waar zou het meisje afstand van willen doen... Misschien je eerstgeboren –’

‘Nee,’ zeiden Ash en ik tegelijkertijd.

Ze snoof teleurgesteld. ‘Je kunt het me niet kwalijk nemen dat ik het probeer. Goed.’ Ze boog voorover om me met haar lege oogkassen beter te kunnen bestuderen.

Ik voelde een aanwezigheid zachtjes langs mijn geest glijden en trok me terug om haar buiten te sluiten.

Ze siste, en de lucht vulde zich met de geur van verval. ‘Wat interessant,’ zei ze peinzend. Ik wachtte af, maar ze ging er verder niet op in, en even later trok ze zich terug. Er lag een vreemd glimlachje op haar verweerde gezicht. ‘Luister, Meghan Chase, dit is mijn verzoek. Je wilt niet scheiden van de dingen die je dierbaar zijn, dus het is tijdverspilling om erom vragen. In plaats daarvan vraag ik je om iets te halen wat iemand anders dierbaar is.’

Ik staarde haar verbijsterd aan. ‘Wat dan?’

‘Ik wil dat je me een Aandenken brengt. Dat lijkt me niet te veel gevraagd.’

‘Eh...’ Ik wierp een hulpeloze blik op Ash. ‘Wat bedoelt ze met een Aandenken?’

Het orakel zuchtte. ‘Zo onwetend nog.’ Met een bijna moederlijke frons zei ze tegen Ash: ‘Ik vertrouw erop dat je haar in de toekomst beter zult onderwijzen, jonge prins. Luister naar me, Meghan Chase, dan deel ik wat oeroude elfenkennis met je. De meeste voorwerpen,’ vervolgde ze, terwijl ze met haar mottige klauwen een schedel van de tafel tilde, ‘zijn niet meer dan dat. Alledaags en doodgewoon. Niets bijzonders. Maar...’ Ze zette de schedel met een klap neer voor ze voorzichtig een klein leren zakje omhoog hield dat met leren veters was dichtgebonden. Toen ze ermee schudde, hoorde ik binnen in kiezelstenen of botjes rammelen. ‘Bepaalde voorwerpen zijn zo geliefd en gekoesterd geweest door stervelingen, dat ze in iets anders

veranderen, in een symbool van die emotie, of dat nu liefde, haat, trots of angst is. Een favoriete pop, of het meesterwerk van een kunstenaar. Soms, al komt het maar zelden voor, wordt een voorwerp zo belangrijk dat het een eigen leven gaat leiden. Dan is het alsof een deel van de mensenziel erin achterblijft, die zich vastklampt aan dit ooit zo doodgewone ding. Wij fae noemen deze voorwerpen Aandenkens. Ze zijn zeer gewild, omdat ze een bepaalde magie uitstralen die nooit ver- vaagt.' Het orakel deed een stap achteruit en leek op te gaan in de rommel die tegen de muur achter haar hing. 'Zoek een Aandenken voor me, Meghan Chase,' fluisterde ze, 'dan krijg je je herinnering terug.'

Het volgende moment was ze verdwenen.

Ik draaide me om naar Ash, die afwezig stond te staren naar de plek waar het verdwenen orakel had gestaan. 'Fijn,' mopperde ik. 'We moeten dus zo'n Aandenken zien te vinden. Die slingeren vast niet zo- maar ergens rond. Heb jij nog ideeën?'

Hij schrok op. 'Ik weet misschien wel waar we er een kunnen vinden,' zei hij bedachtzaam. 'Maar dat is geen plek waar mensen graag heen gaan, vooral 's nachts niet.'

Ik lachte. 'Denk je soms dat ik het niet durf?' Toen hij een wenkbrauw optrok, fronste ik. 'Ash, ik ben in Arcadia geweest, in Tir Na Nog, in de Stekels, in Tussen, in het IJzerrijk, in Machina's toren en op de slagvelden van Nimmernimmer. Ik denk niet dat er nog veel plekken zijn die me de stuipen op het lijf jagen.'

Er glansde iets van humor in zijn ogen, als een stille uitdaging. 'Oké,' zei hij. 'Volg me.'

De stad van de doden strekte zich in de stomende hitte voor ons uit, zwart en grimmig onder de enorme gele maan. Rijen met crypten, tombes en mausolea omlijstten de smalle straatjes. Sommige waren liefdevol gedecoreerd met bloemen, kaarsen en plaquettes, terwijl andere zo oud en verwaarloosd waren, dat ze bijna verkruiden. Er waren erbij die op kleine huisjes leken, of zelfs op minikathedralen, met torens en stenen kruisen die naar de hemel reikten. Beelden van engelen en huilende vrouwen keken op ons neer vanaf de daken, sommige met een strenge blik, andere verscheurd door verdriet. Het leek wel of hun holle ogen ons volgden.

Ik moet echt leren om mijn mond te houden, dacht ik, terwijl ik Ash probeerde bij te houden in de smalle laantjes. Het zweet brak me uit bij ieder geluid en bij iedere verdachte schaduw. Er speelde een warme bries tussen de graven door, die het stof liet opwarrelen en de bladeren over de grond liet schuiven. Mijn overactieve verbeelding sloeg weer eens op hol, en ik zag zombies tussen de tombes door schuifelen, deuren die krakend open gingen en benige handen die zich naar ons uitstrekten. Rillend drukte ik me nog iets dichter tegen Ash aan. Het leek die rotzak volkomen koud te laten dat we midden in de nacht over het kerkhof van New Orleans wandelden. Ik kon wel raden dat hij me in stilte uitlachte, dus ik nam me voor om hem een flinke dreun te verkopen als hij iets zou zeggen dat ook maar vaag op 'zie je nou wel' leek.

Er zijn hier geen geesten, hield ik mezelf voor. Mijn ogen gleden over de rijen met graven. Geen geesten, geen zombies, geen mannen met haken in plaats van handen die in een hinderlaag liggen om tieners te vermoorden die zo stom zijn om midden in de nacht naar het kerkhof te gaan.

Doe niet zo paranoï –

Vanuit mijn ooghoek ving ik een beweging op tussen de graven, iets wits dat spookachtig fladderde. Een stukje boven de grond zweefde een vrouw in een met bloed bedekte mantel. Mijn hart stond bijna stil van schrik. Piepend greep ik Ash' mouw, zodat hij met een ruk tot stilstand kwam. Toen hij zich omdraaide, stortte ik me in zijn armen. Mijn trots kon me gestolen worden, ik zou hem later wel te grazen nemen omdat hij me hier naartoe had gebracht.

'Meghan?' Bezorgd greep hij me wat steviger vast. 'Wat is er?'

'Een geest,' fluisterde ik, panisch prikkend in de richting van het spook. 'Ik zag een geest. Daar.'

Hij volgde mijn vinger, en ik voelde dat hij zich ontspande. 'Een banshee,' zei hij zacht. Het klonk alsof hij met moeite zijn lachen kon inhouden. 'Die zie je hier wel vaker. Ze blijven vaak rondhangen op kerkhoven nadat de doden zijn begraven.'

Toen ik opkeek, zag ik de banshee wegzweven in het donker. Het was dus blijkbaar geen geest. Verontwaardigd trok ik me een beetje terug, maar ik liet hem niet los. 'Moet ze niet ergens gaan jammeren?' mopperde ik. Boos keek ik het namaakspook na. 'Waarom hangt ze hier rond?'

'Er is een hoop magie te vinden op oude kerkhoven. Dat voel je toch wel?'

Dat klopte inderdaad. Droefheid, angst en wanhoop hingen als een dikke grijze mist over alles heen, plakkend aan de stenen en kronkelend over de grond. Toen ik inademde, vulde de magie mijn neus en mond. Hij smaakte naar zoute tranen en naar rauw, woekerend verdriet, vermengd met een zwarte angst voor de dood en vrees voor het onbekende. 'Afschuwelijk,' kokhalsde ik.

Ash knikte. 'Ik ben er ook niet dol op, maar sommige fae houden nergens meer van dan van verdriet en angst. Daarom worden ze aangetrokken door kerkhoven, vooral 's nachts.'

'Zoals die banshee?'

'Banshees zijn voorboden van de dood en ze blijven soms rondhangen op de plek waar het laatste slachtoffer is gevallen.' Ash had me nog steeds niet losgelaten. Hij leek het prettig te vinden om me vast te houden, en ik had er geen bezwaar tegen zo te blijven staan. 'Maar er zijn anderen, boemannen en galgebonden bijvoorbeeld, die leven om mensen doodsangst aan te jagen. Misschien komen we ze hier tegen, maar zolang je niet al te bang bent, laten ze je met rust.'

'Te laat,' mompelde ik. Hij lachte geluidloos. Toen ik hem verwijtend aankeek, staarde hij onschuldig terug. 'Hou er rekening mee,' gromde ik, in zijn borst prikkend, 'dat ik je ga vermoorden omdat je me hierheen hebt gesleept.'

'Daar kijk ik naar uit.'

'Wacht maar eens af. Je krijgt nog wel spijt als ik dadelijk ergens door gegrepen word. Dan krijs ik zo hard dat de doden er wakker van worden.'

Glimlachend liet hij me los. 'Dan moeten ze eerst langs mij zien te komen,' beloofde hij. 'Daar komt bij, als je hier al gegrepen wordt, dan is het door de boemannen die in kinderkamers wonen. Irritant maar onschadelijk. Die willen je alleen maar aan het schrikken maken.' Hij werd weer serieus en keek om zich heen. 'De enige echte bedreiging is de grim, als dit kerkhof er een heeft.'

'Wat is een grim?' Ik dacht onmiddellijk aan Grimalkin, de bijdehante pratende kat die altijd opdook als je hem het minst verwachtte, om een

gunst te vragen in ruil voor zijn hulp. Ik vroeg me af waar hij nu uithing, of hij na ons laatste avontuur was teruggegaan naar het Wyldwoud. Omdat we op een kerkhof waren, kon het natuurlijk best zijn dat een grim een grijzend skelet in een zwarte mantel was, dat met een zeis in zijn hand op ons af zou stormen. Opnieuw vervloekte ik mijn veel te grote fantasie. Of Ash bij me was of niet, als er zoiets op me af kwam, dan zouden ze me aan de andere kant van de stad horen schreeuwen.

Ik sprong op toen een griezelig gejack door de nacht sneed. Ash bevroor, en zijn spieren spanden zich onder de stof van zijn shirt. Zijn gezicht werd doodkalm. Je kon plotseling een speld horen vallen op het kerkhof, alsof zelfs de spoken en de boemannen bang waren om zich te verroeren.

‘Laat me raden. Dat was een grim.’

Ash draaide zich om. ‘We gaan,’ zei hij zacht.

We liepen verder. Ik keek ongerust tussen de tombes door, op mijn hoede voor boemannen en galebonden, of wat het ook was dat tevoorschijn zou kunnen springen. Ik zocht naar de mysterieuze grim, en zag ons in mijn overspannen hoofd al achtervolgd worden door weerwolven, zombiehonden en met zeisen zwaaiende geraamtes.

Uiteindelijk stonden we voor de simpele houten deur van een klein stenen grafhuisje. Op het dak stond een antiek kruis. Het had niets deftigs of extravagants, en de kleine gedenkplaat op de muur was zo vervaagd, dat hij niet meer te lezen was. Als Ash niet gestopt was, was ik er zo voorbijgelopen.

‘Van wie is dit graf?’ vroeg ik. Voor de zekerheid hield ik een beetje afstand van de deur, alsof die ieder moment krakend kon openzwaaien om de gruweligheden daarachter te onthullen.

Ash liep de half vergane granieten traptreden op en legde zijn hand tegen de houten deur. 'Een ouder echtpaar, doodgewone mensen,' antwoordde hij. Zijn vingers gleden over het beschadigde oppervlak, alsof hij kon voelen wat zich aan de andere kant bevond. Hij keek me aan en zei: 'Meghan, kom naar boven, nu.'

Ik kromp elkaar. 'Gaan we echt naar binnen?'

'Als ik deze deur eenmaal heb geopend, weet de grim dat we hier zijn. Het is zijn taak om het kerkhof en de resten van de mensen die hier begraven liggen te bewaken, dus hij zal niet blij zijn als we de doden storen. Je wilt niet in je eentje buiten staan als hij hierheen komt, geloof me.'

Met bonkend hart klom ik de trap op. Ik drukte me stevig tegen zijn rug aan, terwijl ik bleef uitkijken over het kerkhof. 'Wat is een grim eigenlijk?' vroeg ik. 'Kunnen we ons niet gewoon langs hem heen vechten, of ons onzichtbaar maken of zoiets?'

'Zo eenvoudig is het niet,' legde Ash uit. 'De kerkgrim is immuun voor magie en bezweringen, daar kijkt hij dwars doorheen. Zelfs als je een grim doodt, dan sterft hij nog niet helemaal. Om hem te vernietigen, moet je zijn echte lichaam opgraven en verbranden, en daar hebben we geen tijd voor.' Hij draaide zich weer om naar de deur, mompelde iets en duwde hem open.

Er kwam een warme windvlaag uit het open graf, die de bedorven geur van stof, schimmel en verrotting met zich meebracht. Kokhalzend drukte ik mijn gezicht tegen Ash' schouder. We gingen voorzichtig naar binnen en deden de deur weer achter ons dicht. In het kleine kamertje was het zo heet als in een oven. Toen ik het tafereel in het midden van de ruimte zag, brak het zweet brak me uit. Ik drukte mijn mouw tegen mijn mond en probeerde niet over mijn nek te gaan.

Op een stenen tafel lagen twee skeletten, zij aan zij. Het kamertje was zo klein, dat er nauwelijks ruimte was om om de tafel heen te lopen, dus de lijken lagen dicht tegen elkaar aan. Te dicht, naar mijn mening. De botten waren vergeeld van ouderdom, en er kleefde niets meer aan, geen huid, haar of weefsel, dus waarschijnlijk lagen ze er al een hele tijd.

Toen pas viel me op dat de skeletten elkaars hand vasthielden. Hun lange, benige vingers waren verstrengeld, als een gruwelijke parodie op de liefde. Aan een van de knobbelige naakte vingerkootjes blonk een vuile ring.

Nieuwsgierigheid en afkeer vochten om voorrang. Ik keek naar Ash, die het stel ernstig stond te bestuderen. ‘Wie zijn dit?’ mompelde ik door mijn mouw heen.

Ash aarzelde. ‘Er gaat een verhaal rond,’ begon hij op plechtige toon, ‘over een talentvolle saxofoonspeler die op een avond Mardi Gras ging vieren en de aandacht trok van een elfenkoningin. De koningin riep hem bij zich, want hij was jong en knap en charmant, en zijn muziek kon je ziel in vuur en vlam zetten. Maar de saxofoonspeler weigerde. Hij had al een vrouw, en zijn liefde voor haar was groter dan de schoonheid van de elfenkoningin. De koningin was woedend omdat hij haar had afgewezen. Ze nam hem mee naar Nimmernimmer, waar ze hem dwong om haar te vermaken. Maar wat de jongeman daar ook zag, hoe hard de koningin ook haar best deed om hem voor zich te winnen, het lukte haar niet. Uiteindelijk wist hij zelfs zijn eigen naam niet meer, maar zijn vrouw in de sterfelijke wereld kon hij niet vergeten.’

Terwijl ik naar Ash’ gezicht keek, kreeg ik het gevoel dat dit niet een verhaal was dat hij zomaar ergens had gehoord. Dit had zich voor zijn ogen afgespeeld. Hij wist waar hij het Aandenken kon vinden omdat

hij zich herinnerde dat de saxofoonspeler aan het hof van de koningin was geweest, de zoveelste sterveling die verstrikt was geraakt in de wrede streken van de fae.

‘De tijd verstreek,’ vervolgde Ash, ‘en uiteindelijk liet de koningin hem gaan, omdat dat haar amuseerde. Toen de jongeman met zijn hoofd vol met echte en verzonnen herinneringen terugkeerde naar huis, was zijn geliefde vrouw zestig jaar ouder geworden, terwijl hij nog dezelfde was als op de dag dat hij uit de sterfelijke wereld was verdwenen. Ze droeg nog steeds zijn ring en had geen andere echtgenoot of minnaar genomen, want ze was altijd blijven geloven dat hij terug zou komen.’

Ash was even stil. Met mijn vrije hand veegde ik mijn ogen af. De skeletten leken nu een stuk minder eng, zoals ze daar op de tafel lagen. Ik kon ineens naar ze kijken zonder dat mijn maag in opstand kwam. ‘Wat gebeurde er daarna?’ fluisterde ik, hopen dat dit sprookje goed zou aflopen. Of in ieder geval niet superslecht. Ik had natuurlijk beter moeten weten.

Met een zucht schudde Ash zijn hoofd. ‘Dagen later werden ze gevonden door de bureu. Ze lagen op bed, een jonge man en een gerimpelde oude vrouw, met hun gezichten naar elkaar en hun vingers zo stevig verstrengeld dat niemand ze los kreeg. Het bloed uit hun polsen was al opgedroogd op de lakens.’

Ik slikte moeizaam en keek opnieuw naar de geraamtes, hand in hand in de dood zoals in het leven. Ik wilde dat er eens een keer een sprookje goed zou aflopen. Een echt sprookje, geen Disneysprookje. Plotseling kwam uit het niets een verontrustende gedachte opzetten. Hoe zou het met mij aflopen? Ik keek naar Ash en voelde mijn hart opzwellen toen zijn zilveren blik de mijne ving. Zat ik niet ook in een sprookje? Ik speelde mijn rol in het verhaal, het mensenmeisje dat verliefd was geworden op de elfenprins. Dat soort verhalen liep zelden

goed af. Zelfs als ik dat gedoe met de valse koning tot een goed einde wist te brengen, zelfs als ik terug zou gaan naar mijn familie om een normaal leven te leiden, hoe moest het dan verder met Ash? Ik was een mens, hij was een onsterfelijke elf zonder ziel. Wat voor toekomst hadden we samen? Ik zou uiteindelijk oud worden en sterven, maar Ash zou eeuwig verder leven, of in ieder geval tot de sterfelijke wereld hem te veel werd en hij ophield te bestaan.

Die bittere waarheid maakte me droevig, en ik sloot mijn ogen. Hij hoorde niet in de sterfelijke wereld. Hij hoorde in Nimmernimmer, samen met alle andere wezens die voortkwamen uit legendes, nachtmerries en de verbeelding. Ash was een prachtige maar onmogelijke droom: een sprookje. Ondanks mijn vaders bloed was en bleef ik een mens.

‘Meghan?’ Zijn stem klonk zacht en onderzoekend. ‘Wat is er?’

Plotseling woedend onderbrak ik mijn sombere gedachten. Nee, dat zou ik niet accepteren. Dit was mijn verhaal, ons verhaal. Ik zou een manier vinden waarop we allebei konden overleven, allebei gelukkig konden zijn. Dat was ik Ash verschuldigd.

Met een doffe bons kwam er iets neer op het dak. Ik werd bedolven onder een regen van stof en wapperde hoestend met mijn hand voor mijn gezicht om de viezigheid uit mijn ogen te houden. ‘Wat was dat?’

Ash keek omhoog naar het dak. ‘Het teken dat we moeten gaan. Hier.’ Hij gooide iets over de tafel naar me toe. Het schitterde even toen ik het ving. Het was de beslagen gouden ring van het skelet. ‘Daar heb je je Aandenken,’ zei Ash. Even dacht ik dat ik zijn hand in de zak van zijn jas zag verdwijnen, bijna te snel voor het oog, maar toen stapte hij weg van de tafel. ‘Laten we gaan.’

Hij trok de deur open en gebaarde dat ik naar buiten moest komen. Toen ik onder de deurpost door dook, droop er iets op mijn schouder, iets warm en nats en slijmerigs. Ik voelde in mijn nek en toen ik mijn hand bekeek zag ik een laagje schuimend kwijl. Met mijn hart in mijn keel keek ik achterom en omhoog.

Een monsterlijke gestalte hurkte boven op het graf, een gespierd en onmiskenbaar bovennatuurlijk silhouet tegen de maanverlichte lucht. Ik keek in de brandende rode ogen van een enorme zwarte hond, minstens zo groot als een koe. Achter de opgetrokken lippen van het beest waren tanden als slagersmessen te zien.

‘Ash,’ piepte ik, achteruitdeinzend. De ogen van het monster volgden me, zijn withete blik strak gericht op de hand waarin ik de ring klemde. ‘Is dat...’

Met een schurend geluid trok Ash zijn zwaard. ‘De grim.’

Toen de grim hem zag, gromde hij zo hard dat de grond begon te trillen. Daarna richtte het beest zijn angstaanjagende blik weer op mij. De spieren onder zijn gladde vacht rimpelden toen hij nog dieper door zijn hurken zakte. Het kwijl droop in dikke slierten van zijn tanden.

Ash hief zijn zwaard zonder zijn ogen van de grim af te wenden. ‘Meghan, als ik zeg “rennen” dan loop je naar hem toe en niet van hem weg. Begrepen?’

Dat klonk als zelfmoord, maar ik vertrouwde hem. ‘Oké,’ fluisterde ik, de ring zo stevig in mijn hand klemmend, dat ik de randen in mijn huid voelde snijden. ‘Ik ben er klaar voor.’

De grim hilde oorverdovend. Mijn hoofd leek open te splijten, en ik moest me inhouden om mijn handen niet voor mijn oren slaan. Toen het monster sprong bleef ik als bevroren staan, maar Ash bracht me

bij mijn positieven door heel hard ‘rennen!’ te roepen. Ik schoot vooruit, onder de hond door, die over mijn hoofd vloog. De grond trilde onder de kracht van de inslag toen de grim neerkwam op de plek waar ik net nog had gestaan.

‘Rennen!’ riep Ash me na. ‘We moeten van het kerkhof af, nu!’

Achter ons zette de grim jankend van woede de aanval in.

Hoofdstuk 3

Herinnering

Waar Ash stond brak uit het niets een hagel van glinsterende ijsscher-
ven door, die door de lucht schoot en als bevroren dolken en vlijm-
scherpe brokken tegen de grim aan kletterden. Ze verbrijzelden of
gleden zonder hem te verwonden van zijn gespierde huid, maar het
leverde ons net een paar seconden voorsprong op. Zo snel we konden,
vluchtten we weg. We schoten tussen de tombes door en doken om
standbeelden van engelen en heiligen heen met de hete adem van de
grim in onze nek. Als we op open terrein waren geweest zou de mon-
sterhond me met gemak hebben ingehaald en zou ik binnen drie
seconden zijn veranderd in iets om op te knagen, maar de smalle
straatjes en nauwe gangen remden hem een beetje af. Zigzaggend over
het kerkhof wisten we de grim telkens net een paar stappen voor te
blijven, tot de witte muur die het kerkhof omringde, eindelijk voor ons
opdoemde.

Ash bereikte hem als eerste. Hij draaide om zijn as en zakte door zijn
knieën, zodat ik die als opstapje kon gebruiken. Ik verwachtte ieder
moment de kaken van de grim in mijn rug te voelen toen ik me op zijn

knie afzette en mezelf grijpend en klauwend over de muur lanceerde. Ash sprong recht omhoog, alsof hij aan elastieken hing, en landde op de rand van de muur.

De grim jammerde zo hartverscheurend, dat mijn oren ervan tuitten, en ik maakte de fout om om te kijken. De open muil van het beest dook voor mijn ogen op. Zijn hete stinkende adem sloeg in mijn gezicht, dat op slag nat was van het kwijl. Ash trok me achteruit, net op het moment dat de kaken, centimeters van mijn gezicht, dichtklapten. Samen vielen we achterover van de muur. Door de klap waarmee we terechtwamen, werd alle lucht in een keer uit mijn longen geperst.

Happend naar adem keek ik omhoog. De grim zat gehurkt op de muur naar me te loeren. Zijn tanden blikkerden in het maanlicht. Heel even dacht ik dat hij naar beneden zou springen om ons aan stukken te scheuren, maar met een laatste grauw draaide hij zich om, en hij verdween uit het zicht, terug naar het kerkhof dat hij moest bewaken.

Ash liet zijn adem ontsnappen voor hij zich weer achterover in het gras liet vallen. 'Ik moet toegeven,' zei hij buiten adem, 'dat het nooit saai is met jou in de buurt.'

Ik opende mijn trillende vuist. De ring in mijn handpalm leek van binnenuit te gloeien en was omringd door een magisch aura van trillende emoties: diepblauwe zorgen, smaragdgroene hoop en vuurrode liefde. Nu ik hem goed kon bekijken, voelde ik een steek van spijt en een groeiend schuldgevoel. Dit was het symbool van een liefde die tientallen jaren had doorstaan. Zonder daar ook maar een seconde bij stil te staan hadden we hem uit een graf gestolen.

Ik slikte de brok in mijn keel weg en stak de ring in de zak van mijn spijkerbroek. Terwijl ik het walgelijke grimkwijl van mijn gezicht veegde, keek ik neer op Ash.

Toen hij zijn ogen opende, drong het plotseling tot me door dat we heel dicht bij elkaar waren. Ik lag bijna boven op hem, en onze gezichten waren maar een paar centimeter van elkaar verwijderd. Mijn hart haperde even voor het nog sneller begon te kloppen. Sinds we uit Nimmernimmer waren verbannen en op weg waren gegaan naar mijn huis waren we nog niet echt alleen geweest. Ik had me zo druk gemaakt over wat ik tegen mijn familie zou zeggen en ik wilde ze zo graag terugzien, dat ik daar niet echt bij had stilgestaan. Ash ging nooit verder dan een korte aanraking of liefkozing. Hij leek het prima te vinden om mij het tempo te laten bepalen. Ik had geen idee wat hij wilde, wat hij verwachtte. Wat was het eigenlijk, wat we samen hadden?

‘Je zit je weer zorgen te maken.’ Zijn nabijheid maakte me ademloos. ‘Het lijkt wel of je je altijd zorgen maakt. Kan ik echt niets doen om je te helpen?’

Boos keek ik hem aan. ‘Je zou eens kunnen ophouden met de hele tijd mijn emoties te lezen,’ zei ik, zogenaamd geïrriteerd. Mijn hart klopte zo snel dat hij het wel moest voelen. ‘Als je er zoveel last van hebt, kun je je misschien beter op iets anders concentreren.’

‘Ik kan er niks aan doen.’ Hij was onuitstaanbaar ridderlijk, zelfverzekerd en ontspannen, zoals hij daar op zijn rug lag. ‘Hoe sterker de band met de persoon die we hebben uitgekozen wordt, hoe meer we zijn of haar gevoelens oppikken. Dat gebeurt instinctief, net als ademen.’

‘Kun je je adem niet inhouden dan?’

Een van zijn mondhoeken vertrok. ‘Ik zou het misschien kunnen blokkeren, als ik mijn best deed.’

‘Aha. Maar dat ga je niet doen, of wel?’

‘Nee.’ Hij werd weer serieus en ging met zijn handen door mijn haar. Heel even vergat ik zelf te ademen. ‘Ik wil weten wanneer je bezorgd bent, of boos, of verdrietig. Waarschijnlijk kun je dat ook aan mij merken, al ben ik er iets beter in om mijn gevoelens af te schermen. Meer ervaring.’ Er schoof een schaduw over zijn gezicht, een flikkering van pijn. ‘Het zal voor ons allebei steeds moeilijker worden om onze emoties te verbergen als we langer samen zijn.’ Hij glimlachte wrang. ‘Een van de risico’s, als er een fae verliefd op je is.’

Ik kuste hem. Zijn armen gleden om me heen, en hij trok me naar zich toe. Zo bleven we een tijdje liggen, mijn handen strelend door zijn haar, zijn koele lippen op de mijne. Mijn overpeinzingen uit de crypte probeerden opnieuw mijn aandacht op te eisen, maar ik duwde ze weg in het donkerste hoekje van mijn geest. Ik weigerde hem op te geven. Ik zou voor een goede afloop zorgen, voor ons allebei.

Een paar seconden lang was mijn wereld niet groter dan deze plek, met Ash’ hartslag onder mijn vingers en zijn adem op mijn wang. Toen draaide hij zich met een zachte kreun van me weg, op zijn hoede, maar ook geamuseerd. ‘We hebben publiek,’ mompelde hij.

Ik schoot overeind en begon wantrouwig om me heen te kijken.

Een grote grijze kat zat ons vanaf de muur te observeren.

Mijn wangen gloeiden toen ik opsprong. ‘Grimalkin!’ Ik keek boos naar de kat, die emotioneel terug staarde met zijn grote gouden ogen. ‘Hoe krijg je het voor elkaar! Hoelang zit je al naar ons te kijken?’

‘Ook leuk om jou weer te zien, mens,’ zei hij sarcastisch. Zijn onverschilligheid was om razend van te worden. Hij knikte naar Ash, die geluidloos overeind was gekomen, en trok een oor in de plooi. ‘Het is goed om te weten dat de geruchten helemaal kloppen.’

Ash keek hem neutraal aan en harkte nonchalant wat bladeren uit zijn haar, maar mijn gezicht werd zelfs nog roder. ‘Waarom ben je hier, Grim?’ wilde ik weten. ‘Ik heb geen schulden meer die je kunt innen. Verveelde je je soms?’

‘Niet zo verwaand, mens. Hoewel het altijd amusant is om jou te zien rondspartelen als een vis op het droge, ben ik hier niet voor mijn eigen plezier.’ Hij haalde een poot over zijn gezicht en begon zijn nagels voorzichtig een voor een schoon te maken. ‘Toen Leanansidhe hoorde waarom jullie uit Nimmernimmer waren verbannen, kon ze haar oren niet geloven. Ik vertelde haar dat mensen onredelijk en irrationeel worden als er emoties in het spel zijn, maar dat de Winterprins ook verbannen was... Ze wist zeker dat dat niet waar kon zijn. Mabs zoon zou nooit zijn koningin en zijn hof verloochen om zich met de halfbloeddochter van Oberon te laten verbannen naar de sterfelijke wereld.’ Grimalkin klonk nogal ingenomen met zichzelf. ‘Om eerlijk te zijn hebben we daar een zeer interessante weddenschap over afgesloten. Wat zal ze de smoor in hebben als ze hoort dat ze heeft verloren.’

Ik keek opzij naar Ash, die zijn gezicht zorgvuldig in de plooi hield. Grimalkin niesde, het kattenequivalent van lachen, en ging verder. ‘Dus toen jij uit Nimmernimmer verdween, vroeg Leanansidhe me natuurlijk om je te gaan zoeken. Ze wil je spreken, mens. Nu.’

Ik kreeg een knoop in mijn maag.

Grimalkin ging staan en sprong sierlijk van de muur. Zonder een geluid te maken kwam hij neer in het gras. ‘Volg me,’ commandeerde hij. Hij loste op in het donker tot zijn ogen twee zwevende gouden bollen waren geworden. ‘Ik breng jullie naar de doorsteek die naar Tussen leidt. Er gaan geruchten dat de IJzerfae op je jagen, dus ik stel voor dat we haast maken, mens.’

Ik slikte. ‘Nee,’ zei ik. De gouden bollen gingen verrast aan en uit. ‘Ik ben hier nog niet klaar. Leanansidhe wil met me praten? Graag, want ik wil ook een paar dingen van haar weten. Maar ik ga nu niet mee naar haar huis. Mijn vader is daar, en ik heb nog steeds geen flauw idee wie hij is. Ik ga eerst mijn herinnering terughalen. Tot ik die heb, zal ze moeten wachten.’

Ash raakte de achterkant van mijn arm aan, een gebaar van stilzwijgende goedkeuring, en Grimalkin stond me aan te gapen alsof ik drie hoofden had.

‘Nee zeggen tegen Leanansidhe? Ik had geen idee dat het zo interessant zou worden.’ Hij begon te spinnen en kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Heel goed, mens. Ik ga met je mee, al is het maar om het gezicht van de koningin van de bannelingen te zien als je haar vertelt waarom je haar hebt laten wachten.’

Dat klonk nogal onheilspellend, maar dat kon me niet schelen. Leanansidhe had me een heleboel uit te leggen en ik zou mijn antwoorden krijgen, maar eerst moest ik erachter zien te komen wat de vraag precies was.

De deuren van het museum waren nog steeds open, en ik glipte voorzichtig naar binnen, gevolgd door Ash en een onafgebroken spinnende Grimalkin, die verdween zodra hij de drempel over was. Hij sloop niet weg en hij verstopte zich ook niet in de schaduwen, hij verdween gewoon uit het zicht. Dat verbaasde me niet meer, ik was het inmiddels wel gewend.

De verschrompelde oude vrouw wachtte ons verder naar achter in het museum op. Ze stond tegen een vitrinekast geleund en draaide een schedel rond in haar handen. Haar nagels krasten over de naakte

jukbeenderen. ‘Je hebt het,’ fluisterde ze, haar holle blik strak op mij gericht. ‘Ik kan het vanaf hier ruiken. Laat zien, mens, wat heb je meegenomen voor de oude Anna?’

Ik haalde de ring uit mijn zak en hield hem omhoog. In de stoffige duisternis glom hij als een vuurvliegje.

De glimlach van het orakel werd breder. ‘Ach, ja. De verdoemde geliefden, gescheiden door de jaren. De hoop die ze in leven hield, al hadden ze daar uiteindelijk niet veel aan.’ Ze hoestte lachend, waardoor er een wolkje stof uit haar mond vloog. ‘Dus je bent naar het kerkhof gegaan? Wat onbeschaamd. Geen wonder dat ik steeds maar een hond bleef zien in je toekomst. Is het je toevallig gelukt om de andere ring ook te pakken te krijgen?’

‘Eh... Nee.’

‘Geeft niet.’ Ze stak een verweerde hand uit, als een vogel die zijn klauw opent. ‘Dan zal ik tevreden moeten zijn met één exemplaar. Geef me het Aandenken, Meghan Chase.’

‘Je hebt een belofte gedaan,’ waarschuwde ik, terwijl ik een stap naar voren deed. ‘Het Aandenken in ruil voor mijn herinnering. Ik wil hem helemaal terug.’

‘Natuurlijk kind.’ Het orakel leek geïrriteerd. ‘In ruil voor het Aandenken geef ik de herinnering aan je vader terug, de herinnering die je vrijwillig hebt afgestaan, wil ik eraan toevoegen. Dat is onze overeenkomst, dus zo zal het gebeuren.’ Ongeduldig strekte ze haar vogelpoot naar me uit. ‘Nu, graag. Geef maar aan mij.’

Ik aarzelde nog even voor ik de ring in haar hand liet vallen.

Haar vingers sloten zich er zo snel omheen dat ik achteruit sprong. Het orakel drukte de ring zuchtend tegen haar ingevallen borst. 'Zoveel verlangen,' zei ze dromerig, als in een roes. 'Zoveel emotie. Ik weet nog hoe het was voor ik het allemaal opgaf. Ik herinner me hoe het was om te voelen.' Met een snik kwam ze los uit haar trance, en ze zweefde achteruit naar een toonbank. Haar stem klonk plotseling breekbaar en zuur. 'Ik snap niet hoe jullie stervelingen het doen, hoe jullie al die gevoelens verdragen. Uiteindelijk richten ze je te gronde. Zo is het toch, prins?'

Ik schrok, maar Ash leek niet verrast.

'Het is het waard,' zei hij kalm.

'Ja, dat maak je jezelf nu wijs.' Het orakel liet de ring over een van haar knokige vingers glijden en hield haar hand bewonderend omhoog. 'Maar we zullen zien hoe je er over een jaar of vijftig over denkt, als het meisje verwelkt en zwak is en iedere dag verder van je wegglijdt, terwijl jij nog steeds onaangeroerd bent door de tijd.' Ze richtte zich tot mij. 'Of misschien wordt het sterfelijke rijk je geliefde prins te veel en blijkt dat hij het niet kan verdragen. Dan vervaagt hij tot niets. Als je op een dag wakker wordt, is hij er gewoon niet meer, dan heb je alleen de herinnering nog. Je zult nooit meer liefde vinden, want hoe kan een eenvoudige sterveling het winnen van de elfen?' Het orakel lachte snerend. 'Dan zul je willen dat je leeg was vanbinnen. Zoals ik.'

Ash bleef haar uitdrukkingeloos aankijken, maar ik voelde een steek van angst. 'Is dat... wat je ziet?' fluisterde ik benauwd. 'Onze toekomst?'

'Flitsen,' zei het orakel met een onverschillig handgebaar. 'De verre toekomst is een voortdurend veranderende golf, altijd in beweging, nooit zeker. Het verhaal verandert bij iedere ademtocht. Elke

beslissing die we nemen stuurt het een andere kant op. Maar...' Achter haar samengeknepen oogleden zag ik haar lege oogkassen. 'Er is één constante in je toekomst, kind, en dat is pijn. Pijn en leegte, want je vrienden, degenen van wie je het meest houdt, zijn nergens te bekennen.'

De band om mijn borst werd nog strakker. Het orakel glimlachte weer, leeg en bitter. 'Maar misschien lukt het je om dat allemaal te veranderen,' zei ze bedachtzaam. Ze maakte een gebaar naar iets dat achter de toonbank lag en dat ik niet kon zien. 'Misschien lukt het je om dit verhaal goed te laten aflopen, een einde dat ik niet voorzie.' Ze stak een lange vinger omhoog, met daaraan de ring, die fonkelde in het halfduister. 'Want waar zouden we zijn zonder hoop?' Ze lachte kakelend en stak haar hand uit.

Een kleine glazen bol zweefde omhoog van achter de toonbank en bleef even in de lucht hangen voor hij in de handpalm van het orakel landde. Ze sloot haar nagels eromheen en wenkte me met haar andere hand. 'Dit is wat je zoekt,' kraste ze toen ze de bol in mijn hand liet vallen.

Ik staarde er verrast naar. Het glas van de bol voelde licht en kwetsbaar aan, als een luchtbel, alsof ik hem kon vernietigen door mijn vingers te bewegen.

'Als je er klaar voor bent, gooi je de bol gewoon kapot, dan komt je herinnering vrij. Ik geloof dat we klaar zijn, Meghan Chase. Als ik je weer zie, zul je veranderd zijn, welke keuzes je ook maakt.'

'Wat bedoel je daarmee?'

Plotseling vloog er een windvlaag door de kamer. Het orakel loste op in een wervelende cycloon van stof, die in mijn ogen en keel prikte.

Hoestend draaide ik mijn hoofd af, en toen ik weer iets kon zien was ze verdwenen.

Nerveus bekeek ik de bol in mijn hand. In het flikkerende elfenlicht kon ik vage omtrekken zien in het spiegellende oppervlak, beelden die over het glas gleden, reflecties van dingen die er niet waren.

‘Mens?’ Grimalkin verscheen op een kast tussen een aantal potten waarin slangen dreven in een amberkleurige vloeistof. ‘Ga je hem nog kapotgooien of hoe zit dat?’

‘Weet je zeker dat ik mijn herinneringen terugkrijg?’ vroeg ik, terwijl ik het gezicht van een man over het glas zag glijden, gevolgd door een meisje op een fiets. Er kwamen meer beelden op, als luchtspiegelingen, te kort en te vervormd om herkenbaar te zijn. ‘Ze zei alleen dat ze zouden vrijkomen, ze zei niet uitdrukkelijk dat ik ze zou terugkrijgen. Als ik de bol breek, lossen ze dan niet op in de lucht? Misschien slokt een of andere verborgen magische herinneringslurper ze wel op?’

Grimalkin niesde en Ash grinnikte. ‘Je trekt te lang met ons op,’ zei hij. Ik dacht dat ik iets van droefheid hoorde in zijn stem. Bedoelde hij dat ik te wantrouwig was omdat ik in iedere overeenkomst met de fae zocht naar het addertje onder het gras? Of vond hij dat juist verstandig van me?

Grimalkin snoof minachtend. ‘Niet alle fae willen je belazeren, mens,’ zei hij verveeld. ‘Voor zover ik weet, was het aanbod van het orakel oprecht.’ Hij sloeg met zijn staart op de kast. ‘Als ze je in de val had willen laten lopen, had ze haar aanbod in zoveel raadsels verpakt dat je er nooit uit was gekomen.’

Ik keek naar Ash, en hij knikte. ‘Vooruit dan maar,’ zei ik. Ik ademde diep in en tilde de bol hoog boven mijn hoofd. ‘Daar gaat-ie.’ Zo hard ik kon gooide ik hem op de grond.

Met een bijna muzikaal geluid versplinterde het dunne glas tegen het tapijt. De scherven stegen op en veranderden in flarden licht die door de kamer kronkelden, versmeltend tot duizenden beelden die als duiven door de lucht fladderden. Ademloos keek ik toe hoe ze samenkwamen en op me af vlogen als een zwerm vogels in een horrorfilm. Ik werd gebombardeerd door een eindeloze stroom beelden en emoties die allemaal tegelijk mijn hoofd probeerden binnen te dringen.

Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht om ze buiten te houden, maar het hielp niets. De indrukken bleven komen, flikkerend in mijn hoofd als stroboscooplicht. Een man met sluik bruin haar, lange tedere vingers en ogen die altijd glimlachten. Ik zag hem telkens terug. Hij duwde me op de schommel in het park. Hij hield mijn eerste fietsje overeind, terwijl ik over de stoep slingerde. Hij zat achter onze oude piano, zijn slanke handen razend over de toetsen, terwijl ik op de bank naar hem zat op te kijken. Hij liep een kleine groene vijver in, het water sloot zich boven zijn hoofd, en ik huilde hartverscheurend tot de politie kwam.

Toen het voorbij was, zat ik geknield op de grond met Ash' armen om me heen. Ik hijgde en had me vastgegrepen aan zijn shirt. Zijn lichaam was verstijfd tegen het mijne. Mijn hoofd leek te vol. Het bonkte alsof het op het punt stond te ontploffen, alsof het bij de naden zou kunnen openbarsten, maar ik had mijn herinneringen terug. Allemaal. Ik wist weer wie de man was die zes jaar lang voor me had gezorgd. Die me had opgevoed, die dacht dat ik zijn enige dochter was, en die geen idee had van mijn werkelijke afkomst. Oberon had hem een vreemde genoemd, maar daar trapte ik niet in. Wat mij betrof, was Paul mijn vader, in alle opzichten behalve bloedverwantschap. Oberon mocht dan misschien mijn biologische vader zijn, hij was er nooit voor me geweest. Een vreemdeling die zich nooit had geïnteresseerd voor mijn leven, die me dochter noemde maar me helemaal niet kende. De man die me met zijn zangerige stem verhaaltjes had voorgelezen, die

pleisters met een eenhoorn erop op mijn geschaafde ellebogen had geplakt en die me op zijn knie had gezet, terwijl hij piano speelde, dat was mijn echte vader. En zo zou ik altijd aan hem denken.

‘Gaat het?’ Ash’ koele adem kriebelde over mijn wang.

Ik knikte en kwam overeind. Mijn hoofd deed nog steeds pijn en het zou nog uren duren voor ik de stortvloed aan beelden en emoties een plaats had gegeven, maar ik wist nu wat ik moest doen. ‘Oké, Grim,’ zei ik vastberaden. ‘Ik heb gevonden wat ik zocht. Nu ben ik klaar om naar Leanansidhe te gaan.’

Er kwam geen antwoord. Grimalkin was verdwenen.

Hoofdstuk 4

Panne en het verzet

‘Grimalkin?’ riep ik weer, terwijl ik om me heen keek in de kamer. ‘Waar ben je?’ Niks. Dat was slecht teken. Grimalkin verdween vaak zonder verklaring of waarschuwing als er problemen waren. Natuurlijk verdween hij soms ook gewoon omdat hij er zin in had, dus er kon van alles aan de hand zijn.

‘Meghan,’ zei Ash, die uit het raam stond te kijken. ‘Dit moet je zien.’

Er stond iemand op straat voor het museum. Het was geen mens, dat was duidelijk. Hoewel hij een gescheurde spijkerbroek en een motorjack met studs droeg, werd hij verraden door zijn scherpe hoekige gezicht, zijn puntige oren, en de felle bliksemschichtjes die door zijn woeste zwarte haar schoten, dat recht overeind stond als dat van een punker. Hij deed me een beetje denken aan die elektrische bollen die ze in cadeauwinkels verkopen. Uit zijn houding bleek duidelijk dat hij ons stond op te wachten.

‘Een IJzerfae,’ zei Ash. Hij greep naar zijn zwaard. ‘Zal ik hem afmaken?’

‘Nee.’ Ik legde een hand op zijn arm. ‘Hij weet dat we hier zijn. Als hij ons wilde aanvallen, dan had hij dat al wel gedaan. Laten we kijken wat hij wil.’

‘Dat vind ik geen goed idee.’ Een beetje geërgerd keek hij me aan. ‘De valse koning zit nog steeds achter je aan. Je kunt de IJzerfae niet vertrouwen, vooral nu niet. Waarom wil je met hem praten? Het IJzerrijk en alles wat erbij hoort, is je vijand.’

‘IJzerpaard was geen vijand.’

Ash liet zijn zwaard weer los. ‘Zoals je wilt.’ Met tegenzin boog hij zijn hoofd. ‘Het bevalt me niets, maar we gaan kijken wat die IJzerfae wil. Als hij ook maar één verkeerde beweging maakt, hak ik hem in tweeën voor hij met zijn ogen kan knipperen.’

We stapten door de voordeur de klamme nacht in en staken de straat over naar de plek waar de IJzerfae stond te wachten.

‘Ha, mooi.’ Hij glimlachte hanig en zelfverzekerd, een grijns die leek op die van een bepaalde roodharige die ik goed kende. ‘Jullie zijn niet gevluht. Ik was al bang dat ik jullie achterna zou moeten komen voor we konden praten.’

Ik keek hem dreigend aan. Van dichtbij leek hij jonger, bijna van mijn eigen leeftijd, maar ik wist dat dat niets betekende. De fae waren leeftijdloos, dus hij zou best eeuwenoud kunnen zijn. Ondanks dat ik dat wist, en ondanks zijn niet te missen elfenschoonheid, leek hij toch vooral op een punker van een jaar of zeventien.

‘Hier ben ik dan,’ zei ik. Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Wie ben jij en wat wil je?’

‘Kort en ter zake. Goed zo.’ De elf lachte spottend. Ik lachte niet terug, en hij rolde met zijn ogen, die lichtgevend violet van kleur waren. ‘Goed, ik zal me even voorstellen. Ik heet Panne.’

‘Panne.’ Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Dat klinkt bekend. Waar heb ik die naam eerder gehoord?’

‘Ik weet wel zeker dat je mijn naam kent, Meghan Chase,’ zei Panne, en de grijns op zijn gezicht werd nog breder. ‘Ik was de eerste luitenant van koning Machina.’

In een blauwe flits trok Ash zijn zwaard. De lucht werd plotseling kouder. Panne trok zijn wenkbrauwen op, maar gaf geen krimp, zelfs niet toen het zwaard centimeters voor zijn borst tot stilstand kwam. ‘Je zou naar me kunnen luisteren in plaats van overhaast conclusies te trekken,’ stelde hij voor.

‘Ash,’ zei ik zacht. Hij deed een stap achteruit, maar borg zijn zwaard niet op, al hield hij het ook niet meer op Pannes hart gericht. ‘Wat wil je van me?’ vroeg ik nog een keer. ‘Ben je nu in dienst van de valse koning? Of wilde je gewoon even kennismaken?’

‘Ik ben hier,’ zei Panne, ‘omdat ik de valse koning net zo graag zie verdwijnen als jij. Misschien heb je het nog niet gehoord, prinses, maar het gaat niet zo goed met de oorlog tegen het IJzerrijk. Oberon en Mab hebben zich verenigd om de valse koning tegen te houden, maar hun legers worden langzaam verpletterd. Het Wyldwoud wordt iedere dag kleiner, want er worden steeds stukken ingenomen door het IJzerrijk. De valse koning blijft zijn grondgebied uitbreiden. Hij heeft nog maar één ding nodig voor hij niet meer te stoppen is.’

‘Mij,’ fluisterde ik. Het was geen vraag.

Panne knikte. ‘Als hij Machina’s macht heeft, is zijn aanspraak op de troon niet meer aan te vechten. Als hij jou doodt, neemt hij die macht over. Dan is het voorbij.’

‘Hoe weet hij dat ik hem heb? Ik weet het zelf niet eens zeker.’

‘Jij hebt Machina gedood.’ Panne keek me ernstig aan. Al zijn hanigheid was verdwenen. ‘De macht van de IJzerkoning gaat over op degene die hem verslaat, zo heb ik het tenminste begrepen. Daarom is de aanspraak die de valse koning op de troon maakt een leugen. Daarom wil hij je zo graag vinden.’ Hij lachte onheilspellend. ‘Gelukkig maken we het hem niet al te makkelijk, of het nu over de oorlog gaat of over jou.’

‘Wie zijn “wij”?’

Panne werd nog serieuzer. ‘IJzerhoef was mijn vriend,’ mompelde hij. Ik voelde een steek van verdriet toen ik aan die grote edelmoedige IJzerfae dacht. ‘Hij was de eerste die de valse koning durfde af te zweren. Daarna volgden anderen zijn voorbeeld. We zijn maar met een klein groepje en we moeten onze toevlucht nemen tot guerrillatactieken om het leger van de valse koning aan te pakken, maar we doen wat we kunnen.’

‘Jullie zijn het verzet waar die spinnenheksen het over hadden.’

‘Spinnenheksen?’ zei Panne verward. ‘O, je bedoelt vast die moorde-naars in dienst van de koning. Wij zijn inderdaad het verzet. Maar zoals ik al zei, we zijn met te weinig om een echte klap te kunnen uitdelen. We kunnen wel iets heel belangrijks doen waardoor hij zijn troon nooit zal kunnen veiligstellen.’

‘En dat is?’

Panne glimlachte verontschuldigend en knipte in zijn vingers.

Overal om ons heen zagen we beweging toen tientallen IJzerfae tevoorschijn kwamen uit de schaduw. Ik voelde het koude kloppen van de ijzermagie, grijs en plat en kleurloos, terwijl ze in een kring om ons heen gingen staan. Ik zag dwergen met mechanische armen en elfen met enorme zwarte ogen waarover cijfertjes scrolde als groene mieren. Er waren honden met lichamen die bestonden uit draaiende radertjes, er waren fae met een groene huid en computerkabels op hun hoofd, en nog veel meer. Ze waren allemaal gewapend, met ijzeren zwaarden, metalen knuppels en kettingen, stalen slagstanden of klauwen, allemaal even dodelijk voor de gewone fae. Met een grimmig gezicht drukte Ash me dicht tegen zich aan. Al zijn spieren spanden zich toen hij zijn zwaard optilde.

Ik draaide me om naar Panne. ‘Dus dit is je plan?’ snauwde ik met een armgebaar naar de kring om ons heen. ‘Je wilt me kidnappen? Dat is je antwoord op de plannen van de valse koning?’

‘Je begrijpt het niet, prinses.’ Panne haalde zijn schouders op en liep achteruit tot hij in de kring van fae stond. ‘Dit is voor je eigen veiligheid. We kunnen niet toestaan dat je in handen van de valse koning valt, want als hij wint, is alles verloren. We moeten je op een veilige plek verbergen. Dat is het enige wat belangrijk is op dit moment. Ga alsjeblieft rustig mee. Je weet dat we met te veel zijn, zelfs de Winterprins kan ons niet allemaal verslaan.’

‘O, echt?’ zei een nieuwe stem, ergens achter en boven ons. ‘Als dat zo is, zullen we de verhoudingen dan een beetje gelijk trekken?’

Mijn hart ging tekeer in mijn borst toen ik me omdraaide en omhoog keek naar de daken. Daar zag ik een silhouet in het maanlicht, met

rood haar dat wapperde in de wind. Een bekend gezicht keek spottend op ons neer. ‘Wat ben jij moeilijk op te sporen, prinses,’ zei Puck hoofdschuddend. ‘Gelukkig kwam Grimalkin me halen. Het lijkt erop dat ik jou en je sneeuwbal alweer moet redden. Het begint een gewoonte te worden.’

Ash rolde met zijn ogen, maar hij bleef zich concentreren op de fae om ons heen. ‘Stop met dat geleuter en kom naar beneden, Robin.’

‘Robin?’ Panne keek nerveus naar Puck. ‘Robin Goodfellow?’

‘O, moet je horen, hij weet wie ik ben. Wat ben ik toch beroemd.’ Puck sprong van het dak. Halverwege zijn sprong veranderde hij in een enorme zwarte raaf, die met een rauw gekras op ons af vloog en in een explosie van veren midden in de cirkel weer in Puck veranderde. ‘Tadaaa!’

De rebellen deden een stap terug, maar Panne weigerde terrein prijs te geven. ‘Jullie zijn nog steeds maar met z’n drieën,’ zei hij resoluut. ‘Dat is niet genoeg om ons allemaal te verslaan. Alsjeblieft, prinses, ik wil je alleen maar beschermen. Dit hoeft niet op geweld uit te lopen.’

‘Ik heb je bescherming niet nodig,’ zei ik. ‘Zoals je kunt zien, wordt er goed op me gepast.’

‘Bovendien,’ zei Puck met zijn bekende duivelse grijns, ‘wie zegt dat ik alleen ben gekomen?’

‘Dat zeg jij,’ riep een andere Puck van het dak waar hij juist vanaf was gesprongen.

Pannes ogen rolden bijna uit zijn hoofd toen de tweede Puck op hen neerkeek.

‘Nee, dat zei hij helemaal niet.’ Een derde Puck bemoeide zich ermee, vanaf het dak aan de overkant.

‘Ach, ze weten vast wel wat hij bedoelde,’ opperde nog een Puck, die boven op een straatlantaarn zat. ‘Hoe dan ook, hier zijn we.’

‘Dit is een truc,’ sputterde Panne. De rebellen wierpen onzekere blikken op de drie Pucks, die vrolijk terugzwaaiden. ‘Ze zijn niet echt. Je houdt ons voor de gek.’

Puck grinnikte. ‘Kom maar op dan, als je dat zo zeker weet.’

‘Het loopt hoe dan ook niet goed voor je af,’ kwam Ash tussenbeide. ‘Zelfs als jullie erin slagen om ons te verslaan, halveren we je rebellenlegertje voor jullie ons eronder krijgen. Reken daar maar op.’

‘Verdwij, Panne,’ zei ik rustig. ‘We gaan niet met jou en je vrienden mee. Ik ben niet van plan om me voor de valse koning te verstoppen zonder iets tegen hem te ondernemen.’

‘En dat is dus precies waar ik bang voor ben,’ zei Panne. Hij draaide zich om en riep zijn troepen terug. De IJzerfae verdwenen weer in de schaduwen. ‘We houden je in de gaten, prinses,’ waarschuwde hij voor ook hij in de nacht verdween.

Met bonzend hart draaide ik me om naar Puck, die me met een scheef lachje stond aan te staren. Hij was nog even lang en slungelig, even sarcastisch en gevat en even dol op problemen. Toch zag ik iets van pijn in zijn ogen, een glimp van woede die hij niet helemaal kon verbergen. Inwendig kromp ik in elkaar.

‘Hoi, prinses.’

‘Hoi,’ fluisterde ik, terwijl Ash zijn armen om mijn middel sloeg en me dicht tegen zich aan trok. Ik kon zijn ijzige blik op Puck bijna over mijn hoofd heen voelen, een stil teken dat duidelijker was dan woorden: van mij. Afblijven.

Puck negeerde hem en had alleen oog voor mij. Zijn donkere blik herinnerde me aan onze laatste ontmoeting en aan de noodlottige beslissing die ons op dit punt had gebracht.

‘Meghan Chase!’ Oberons stem was als een zweepslag, en de grond schudde onder de kracht van de donder. De Erkonings stem klonk onheilspellend kalm en zijn ogen gloeiden oranje op in de langzaam vallende sneeuw. ‘Aan de wetten van ons volk valt niet te tornen,’ waarschuwde hij. ‘Zomer en Winter delen veel, maar liefde hoort daar niet bij. Dochter, als je deze keuze maakt, zullen de doorsteken zich nooit meer voor je openen.’

‘Meghan,’ zei Puck smekend. ‘Doe dit niet. Deze keer kan ik je niet volgen. Blijf hier, blijf bij mij.’

‘Dat kan ik niet,’ fluisterde ik. ‘Het spijt me, Puck. Ik hou veel van je, maar ik moet dit doen.’

Zijn gezicht was vertrokken van pijn toen hij zich omdraaide. Ik voelde me schuldig, maar mijn keuze was altijd al duidelijk geweest. ‘Het spijt me,’ fluisterde ik opnieuw tegen Puck, tegen Oberon, tegen iedereen, en ik volgde Ash door de doorsteek om Nimmernimmer voor altijd achter me te laten.

De herinnering was bitter als gal. Ik sloot mijn ogen, vurig wensend dat het niet zo hoefde te zijn. Ik hield van Puck als van een broer of een beste vriend. En toch, in een duistere periode van mijn leven, toen ik me verward, eenzaam en gekwetst had gevoeld, had ik iets doms had gedaan, iets wat ik had moeten laten. Ik wist dat hij verliefd op me was en ik walgde van mezelf omdat ik misbruik van hem had gemaakt. Ik wenste dat ik wist hoe ik het kon goedmaken, maar de nauwelijks verholen pijn in Pucks ogen gaf duidelijk aan dat mijn fout met geen duizend woorden te herstellen was.

Eindelijk vond ik mijn stem terug. ‘Wat doe je hier?’ fluisterde ik, dankbaar voor Ash’ armen om me heen, die een barrière opwierpen tussen Puck en mij.

Verontwaardigd haalde hij zijn schouders op. ‘Is dat niet duidelijk?’ zei hij, scherper dan gewoonlijk. ‘Nadat jij je met de sneeuwbal uit Nimmernimmer had laten verbannen, was ik bang dat de IJzerfae achter je aan zouden komen. Dus ik kwam kijken of dat zo was, en dat is maar goed ook. Welke IJzerfae heb je nu weer op zijn tenen getrapt? Panne heet hij toch? Machina’s eerste luitenant. Je weet ze wel uit te zoeken, prinses.’

‘Dit komt later wel.’ De wuivende pluimstaart van Grimalkin dook op uit de schaduw. ‘Mens, de fae van New Orleans zijn totaal overstuurd door die mislukte kidnapping,’ verkondigde hij. ‘We moeten hier weg voor er weer iets gebeurt. De IJzerfae zijn naar je op zoek, en ik heb geen zin in nog een reddingspoging. We praten wel verder als we bij Leanansidhe zijn. Laten we gaan.’

Met zijn staart hoog in de lucht draafde hij de straat in. Hij keek maar één keer om, vanuit de ingang van een smal steegje. Zijn ogen gloeiden op voor hij wegglipte in de inktzwarte duisternis.

Ik maakte me los uit Ash' omhelzing en liep naar Puck toe, in de hoop dat we konden praten. Ik miste hem; hij was mijn beste vriend, en ik wilde dat het weer net zo zou worden als vroeger, toen we het met zijn drieën opnamen tegen de rest van de wereld. Maar op het moment dat ik een stap in zijn richting deed, gleed hij naar achteren, alsof hij het niet kon verdragen om dicht bij me te zijn. In drie lange passen was hij bij de ingang van de steeg. Daar draaide hij zich grijnzend om, zijn rode haar fonkelend in het licht van de lantaarnpalen. 'Komen de torteltjes nog? Ik wil Lea's gezicht zien als jullie samen binnen komen lopen.' Zijn grijns kreeg iets verscheurends. 'Weet je, ik heb gehoord dat ze de verschrikkelijkste dingen met je uithaalt als je haar irriteert. Ik hoop maar dat ze je darmen er niet uit ruikt om ze als harpsnaren te gebruiken, prins.' Grinnikend volgde hij Grimalkin in de schaduwen.

Ik kreunde. 'Hij haat me.'

Ash zuchtte geamuseerd. 'Nee, ik denk dat hij die emotie speciaal voor mij bewaart,' zei hij. Toen ik geen antwoord gaf, wenkte hij dat ik mee moest gaan en samen staken we de straat over tot we bij de ingang van het steegje waren. 'Robin haat je niet,' vervolgde hij, turend in de schaduwen die donker en dreigend bewogen achter de straatlantaarns. 'Hij is kwaad, maar vooral op zichzelf, denk ik. Hij heeft zestien jaar de tijd gehad om in actie te komen. Het is zijn eigen schuld dat ik er eerder bij was.'

'Dus nu is het ineens een wedstrijd?'

'Als je het zo wilt noemen.' Ik was achter Puck en Grimalkin aan de steeg in gelopen, maar Ash greep me bij mijn middel en trok me tegen zich aan. Hij liet een hand over mijn rug glijden, terwijl de andere zich om mijn gezicht sloot. 'Ik ben al een vriendin aan hem kwijtgeraakt,' mompelde hij. Hoewel zijn stem luchtig klonk, flitste er heel even een oude pijn over zijn gezicht. 'Dat gaat niet nog een keer gebeuren.' Met

zijn voorhoofd zachtjes tegen het mijne zei hij: ‘Zolang als ik leef, zal ik je bij me houden. Ik zal je beschermen tegen iedereen, dus ook tegen Puck, de valse koning en alle anderen die je van me willen afnemen.’ Een van zijn mondhoeken trilde toen hij zag hoe ademloos ik stond te luisteren. ‘Ik had je misschien moeten waarschuwen dat ik een beetje bezitterig ben.’

‘Alsof ik dat nog niet in de gaten had,’ fluisterde ik. Ik probeerde mijn toon licht en spottend te houden, maar het kwam er nogal hijgerig uit. ‘Het is niet erg, ik was ook niet van plan om jou te laten gaan.’

Zijn ogen werden heel zacht, en hij boog zijn hoofd, zodat hij zijn lippen over de mijne kon laten glijden. Ik sloeg mijn handen in elkaar in zijn nek en sloot mijn ogen, zijn geur inademend. Heel even wilde ik alles vergeten.

‘Attentie, tortelduiven!’ Pucks stem doorsneed de stilte en weerkaatste in het donker.

Met een spijtige blik trok Ash zich terug.

‘Doe dat ergens anders, oké? We hebben wel wat belangrijkers te doen dan toekijken hoe jullie elkaar aflebben!’

‘Inderdaad.’ Grimalkin klonk al even getergd als Puck. Ik steunde. Was zelfs de kat het met Puck eens? ‘Schiet op, of we laten jullie achter.’

We volgden Grimalkin door de ongewoon lange, kronkelende en pikdonkere steeg tot we plotseling terug waren in een bekende kerkerachtige kelder, waar toortsen de muren verlichtten en spottende waterspuwers zich om stenen pilaren krulden.

Grimalkin leidde ons in een stevig tempo door een aantal gangen waar half onzichtbare dingen grommend wegschoten in het onregelmatig flakkerende schijnsel van de toortsen. Ik herinnerde me de eerste keer dat we hier waren geweest, voor onze eerste kennismaking met Leanansidhe. Toen waren we in een groter gezelschap geweest. Ik, Puck, Grim, IJzerhoef en de drie halfbloeden Kimi, Nelson en Warren.

Nu waren we met een veel kleiner groepje. IJzerhoef was dood, net als Kimi en Nelson was hij het slachtoffer geworden van Machina's wrede luitenant Virus. Warren bleek een verrader, die voor de valse koning werkte. Ik vroeg me af wie ik nog meer zou kwijtraken voor dit voorbij was, of iedereen om me heen voorbestemd was om te sterven. Ik herinnerde me de grimmige profetie van het orakel, haar voorspelling dat ik alleen zou eindigen, en ik onderdrukte met moeite mijn bange voor gevoelens.

Ash greep mijn vingers en kneep er even in. Hij zei niets, maar ik klampte me aan zijn hand vast alsof het een reddingsboei was die ieder moment kon verdwijnen. We volgden Grimalkin naar een hoge trap, die uitkwam in Leanansidhes schitterende hal met de enorme dubbele bordestrap. De muren hingen vol beroemde schilderijen. Onbewust dwaalden mijn ogen af naar de halve vleugel in de hoek van de kamer. Daar had ik mijn vader voor het eerst teruggezien, voorovergebogen over de toetsen, maar ik had hem toen niet eens herkend.

Op dit moment zat er niemand achter de vleugel, maar de zachte zwarte bank naast het knetterende haardvuur was wel bezet. Daar zat Leanansidhe, koningin van de bannelingen, tegen de kussens geleund met een sierlijk wijnglas in haar slanke hand. 'Schatten!' Lang, bleek en beeldschoon als altijd, glimlachte ze ons toe met haar bloedrode lippen. Haar schitterende, koperkleurige lokken golfd en alsof ze niets wogen. Met een bijna vloeibare gratie kwam ze overeind, haar gitzwarte jurk zwierend om haar voeten. Afwezig gaf ze het wijnglas aan

een wachtende sater, in ruil voor een sigarettenhouder. In een wolk van saffierblauwe rook kwam ze dichterbij, grijnzend als een hongerige tijger.

‘Meghan, duifje, wat lief dat je even langskomt. Toen je niet terugkwam van je laatste missie vreesde ik het ergste, liefje. Maar ik zie dat je je hebt weten te redden.’ Haar ijsskoude blauwe blik schoot naar Ash, en ze trok een ranke wenkbrauw op. ‘En nog wel met de Winterprins op sleeptouw. Wat een doorzettingsvermogen.’ Ze tikte haar nagels tegen elkaar, en toen ze zich tot Ash richtte, rimpelde de lucht van macht, zodat het licht begon te flikkeren. ‘Het laatste wat ik van jou heb vernomen, hoogheid, is dat je de familie van het meisje dreigde af te slachten. Wees gewaarschuwd, schattebout, het kan me niet schelen of je Mabs favoriete zoon bent. Als je in dit huis iemand lastigvalt, ruk ik je ingewanden door je neus naar buiten om er mijn violen mee te bespannen.’

‘Dat lijkt me nou een mooi gezicht,’ zei Puck stralend. Toen ik hem een woedende blik toewierp, stak hij zijn tong naar me uit.

Ash boog. ‘Ik heb alle banden met het Winterhof verbroken,’ zei hij vlak. Hij keek Leanansidhe strak aan. ‘Ik ben geen “hoogheid” meer, ik ben een banneling, net als Meghan en jijzelf. Ik wens jou en de bewoners van je huis niets kwaads toe.’

Er verscheen een gespannen glimlach op haar gezicht. ‘Als je maar niet vergeet wie er hier de koningin is, schatje.’ Met een knikje gaf ze aan dat we op de bank moest gaan zitten. ‘Ga zitten, knuffeltjes.’ De dreiging in haar stem was nauwelijks waarneembaar. ‘Ik ben bang dat we veel te bespreken hebben.’

Met een diepe zucht liet ik me in de fluwelen kussens zakken. De bank slokte me bijna helemaal op, en ik voelde me plotseling heel klein. Ash

bleef liever staan, hoog boven me uit torenend, terwijl Puck en Grim ieder op een armleuning plaatsnamen.

Leanansidhe zank sierlijk neer in de stoel tegenover ons. Ze sloeg haar lange benen over elkaar en staarde me aan over haar sigaret heen.

Toen ik weer aan mijn vader dacht, kwam er een hete woede bij me opzetten. Ik had zoveel vragen voor haar dat ik niet wist waar ik moest beginnen. Ash legde waarschuwend een hand op mijn schouder. Er zou niets goeds van komen als ik de koningin van de bannelingen tegen me in het harnas joeg, vooral omdat ze de morbide gewoonte had om iedereen die haar ergerde in een harp, cello of een viool te veranderen. Ik moest voorzichtig te werk gaan.

‘Liefje.’ Leanansidhe nam een trekje van haar sigaret en blies een vis van rook naar me toe. ‘Ze hebben me verteld dat je uit Nimmernimmer bent verbannen na een spectaculair vertoon van ongehoorzaamheid. Wat ben je nu van plan?’

‘Wat kan jou dat schelen?’ vroeg ik, terwijl ik mijn emoties in bedwang probeerde te houden. ‘We hebben de scepter teruggebracht en de oorlog tussen de hoven beëindigd. Waarom wil je weten wat we nu gaan doen?’

Haar ogen schitterden van irritatie boven haar sigaret. ‘Omdat, lieve schat, er verontrustende geruchten rondgaan op de straten. De sterfelijke wereld wordt geplaagd door vreemd weer. Zomer en Winter verliezen terrein aan het IJzerrijk, en er heeft zich een groep IJzerfae afgesplitst die op zoek is naar jou. Bovendien wordt er gesproken over een halfbloedprinses die beschikt over zowel Zomer- als IJzermagie.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Er wordt gezegd dat ze de macht heeft om over beide hoven te heersen en dat ze haar eigen leger aan

het verzamelen is, een leger van bannelingen en IJzerfae, om zelf de macht te grijpen.’

‘Watte?’

‘Dat zijn de geruchten, duifje.’ Leanansidhe liet zich achterovervallen. Er steeg een zwerm vlinders op, die geurend naar rook en klaver om me heen fladderden voor ze weer oplostten in het niets. ‘Dus je begrijpt waarom ik bezorgd ben, liefje. Ik wil graag met eigen ogen zien wat er aan de hand is.’

‘Maar... Dat is...’ stamelde ik. Ash’ blik brandde in mijn nek, en Puck staarde me nieuwsgierig aan. Alleen Grimalkin zat onverstoorbaar zijn staart te wassen op de armleuning. ‘Natuurlijk ben ik geen leger aan het verzamelen!’ riep ik uit. ‘Dat is belachelijk. Ik ben helemaal niet van plan om wat voor macht dan ook te grijpen!’

Leanansidhe wierp me een ondoorgrondelijke blik toe. ‘En die andere beweringen, lieverd? Over die prinses die zowel Zomer- als IJzermagie kan gebruiken? Zijn die geruchten ook uit de lucht gegrepen?’

Ik beet op mijn lip. ‘Nee. Dat klopt.’

Ze knikte traag. ‘Of je het nu leuk vindt of niet, duifje, jij wordt een van de grote spelers in deze oorlog. Jij balanceert op alle grenzen, tussen fae en stervelingen, tussen Zomer en IJzer, tussen de oude tradities en de opmars van de vooruitgang. Naar welke kant zul je buigen? Voor wie zul je kiezen? Je moet het me niet kwalijk nemen als ik me een beetje zorgen maak over jouw zaken en ideeën, schatje. Wat zijn je plannen eigenlijk, voor de nabije toekomst?’

‘Ik weet het niet.’ Ik begroef mijn gezicht in mijn handen. Ik wilde niets meer of minder dan een normaal leven. Ik wilde naar huis. Ik wilde... Ik ging rechtop zitten en keek haar recht aan. ‘Ik wil mijn

vader terug en ik wil weten waarom je hem elf jaar geleden van me hebt gestolen.’

Er viel een stilte waarin de spanning zich voelbaar opbouwde. Leanansidhe bleef me aanstaren met haar sigarettenpijpje, waaruit een lint van blauwe rook omhoog kringelde, halverwege haar mond.

Ash greep mijn schouders, klaar om in actie te komen als het nodig was. Uit mijn ooghoeken zag ik dat Grimalkin was verdwenen. Puck zat als bevroren op de leuning van de bank.

Een paar tellen bewoog er niemand, toen gooide Leanansidhe haar hoofd achterover en gierde het uit van het lachen. Ik sprong bijna uit de bank van schrik. De lichten flikkeren weer, doofden, en sprongen weer aan toen de koningin van de bannelingen weer een beetje tot bedaren kwam. ‘Gestolen?’ Ze leunde achterover. ‘Gestolen? Gered, bedoel je toch zeker, lieverd?’

‘Ik...’ Onzeker keek ik haar aan. ‘Waar heb je het over?’

‘O, dus je kent het verhaal niet. Puck, schat, ga je schamen. Heb je het haar nooit verteld?’

Ik wierp een scherpe blik op Puck. Hij zat te wiebelen op de leuning en weigerde mijn blik te beantwoorden. De grond leek zich onder mijn voeten te openen. Nee, nee. Niet Puck. Ik kende hem al mijn hele leven. Hij moest zeggen dat hij hier niets mee te maken had.

Leanansidhe lachte weer. ‘Wat een onverwacht drama. Geweldig! Daar heb ik een podium bij nodig.’ Toen ze in haar handen klapte ging het licht uit, op een enkele spot boven de piano na.

‘Lea, niet doen.’ Pucks stem klonk verbazend laag en ruw, bijna wanhopig. Ik werd nog angstiger. ‘Niet zo. Geef me de kans om het haar uit te leggen.’

Meedogenloos schudde Leanansidhe haar hoofd. ‘Nee, liefje. Het is tijd dat het meisje de waarheid hoort. Je hebt kansen genoeg gehad om het haar te vertellen, dus dit is helemaal je eigen schuld.’ Ze maakte een handgebaar, en hoewel er niemand op de pianokruk zat, begon de vleugel donkere, dreigende klanken uit te stoten. Er knipte nog een spot aan, deze keer boven Leanansidhe zelf. In een wervelwind van dure stoffen en haarlokken kwam ze overeind. De Donkere Muze maakte zich zo lang mogelijk en hief haar handen op alsof ze haar publiek wilde omhelzen voor ze begon te spreken.

‘Lang geleden waren er eens twee stervelingen.’

Ik voelde haar stem trillen in mijn hoofd en zag de beelden even duidelijk alsof ik naar een film zat te kijken. Ik zag mijn moeder, jonger, glimlachend, zorgeloos, hand in hand met een lange, slungelachtige man die ik nu wel herkende. Paul. Mijn vader. Ze hadden alleen oog voor elkaar, ze praatten en lachten, overduidelijk smoorverliefd. Ik voelde een brok opkomen in mijn keel.

‘In sterfelijke ogen,’ vervolgde Leanansidhe, ‘waren ze onopvallend. Twee zielen in een lange rij van identieke gevallen. Maar voor de fae waren ze een fontein van magie, bakens van licht in het duister. Een schilderes wier schilderijen bijna tot leven leken te komen en een muzikant met een ziel die was versmolten met zijn muziek. Hun talenten werden nog versterkt door hun liefde.’

‘Wacht!’ flapte ik eruit.

Leanansidhe knipperde met haar ogen. Ze liet haar handen vallen en de stroom van beelden verdween.

‘Ik denk dat je je vergist. Mijn vader was geen grote muzikant, hij verkocht verzekeringen. Ik bedoel, ik weet dat hij piano speelde, maar als hij zo goed was, waarom deed hij er dan niks mee?’

‘Wie is er hier een verhaal aan het vertellen, schat?’ zei Leanansidhe bits. De lichten begonnen weer te knipperen. ‘Ben je bekend met het verschijnsel van de verhongerende artiest? Je vader was bijzonder begaafd, maar kon niet leven van zijn muziek. Wil je de rest van het verhaal horen of niet?’

‘Sorry,’ sputterde ik, terugduikend in de bank. ‘Ga door, alsjeblieft.’

Leanansidhe gooide verontwaardigd haar haar naar achteren. Toen ze verderging, verschenen de beelden weer voor mijn ogen.

‘Ze trouwden en, zoals dat vaker gaat bij mensen, ze begonnen uit elkaar te drijven. De man zocht een nieuwe baan, waarvoor hij vaak lange tijd van huis was. Zijn muziek leed eronder, en al snel speelde hij helemaal niet meer. Zijn vrouw bleef schilderen, minder vaak dan vroeger, maar haar kunst was nu vervuld van verlangen, een hunkering naar meer. Dat was misschien wat de aandacht van de Zomerkoninking trok.’

Ik kauwde op mijn wang. Dit deel van het verhaal had ik al eerder gehoord, van Oberon zelf, maar het bleef moeilijk.

‘Niet lang daarna werd er een kind geboren, een kind van twee werelden, half fae en half mens. In die tijd werd er druk gespeculeerd aan het Zomerhof. Zou het kind naar Nimmernimmer worden gehaald om opgevoed te worden als Oberons dochter, of zou ze in de mensenwereld moeten blijven met haar sterfelijke ouders? Helaas vluchtte de familie voor er een beslissing was genomen, zodat de baby buiten bereik van Oberon raakte. Tot op de dag van vandaag weet niemand hoe ze dat voor elkaar hebben gekregen, al ging het gerucht dat de

moeder van het meisje een manier had gevonden om het hele gezin te verstoppert, dat ze misschien niet zo blind was voor de fae als ze in het begin had geleken.’

Ademloos luisterde ik toe.

‘Ironisch genoeg werden ze verraden door menselijke muziek, toen de vader van het meisje weer begon met componeren. Zes jaar nadat ze voor de hoven waren gevlucht, ontdekte koningin Titania de verblijfplaats van het gezin. Ze was vast van plan om wraak te nemen. Ze kon het meisje niet doden, want dan zou ze Oberons woede over zich afroepen. Ook de moeder van het meisje durfde ze niet aan te pakken, het mens dat de interesse van de Zomerkoning had gewekt, maar de sterfelijke vader van het meisje genoot geen enkele bescherming.’

‘Dus Titania heeft me mijn vader afgepakt?’ Ik kon het niet laten om haar te onderbreken, al wist ik dat ze daar niet blij mee zou zijn. Ze wierp me een boze blik toe, maar ik was zo geschokt dat ik die negeerde. ‘Maar dan begrijp ik het nog niet! Hoe is hij dan bij jou terechtgekomen?’

Leanansidhe pakte met een dramatische zucht haar sigarettenpijpje vast, nam een diepe trek en liet een blauwe panter van rook over mijn hoofd rennen. ‘Ik kwam net bij de climax van het verhaal, schat. Het is vast een verschrikking om met jou naar de film te gaan, is het niet?’

‘Geen verhaaltjes meer,’ zei ik, terwijl ik overeind kwam. ‘Vertel het me gewoon. Heeft Titania mijn vader gestolen of niet?’

‘Nee, schat.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Ik heb je vader gestolen.’

Ik gaapte haar aan. ‘Waarom? Zodat Titania het niet kon doen?’

‘Inderdaad, liefje. Ik ben niet bepaald dol op die, hoe zeg ik het beleefd, Zomerteef, want dat jaloerse kreng heeft voor mijn verbanning gezorgd. En jij mag me wel dankbaar zijn dat ik je vader heb meegenomen in plaats van Titania. Hij heeft hier geen slecht leven. De Zomerkoningin zou hem waarschijnlijk in een pad of in een rozenstruik hebben veranderd.’

‘Hoe komt het dat jij dat allemaal wist? Hoe ben jij hierbij betrokken geraakt?’

‘Dat moet je aan Puck vragen,’ zei Leanansidhe met een gebaar van haar sigaret naar de leuning van de bank. ‘Hij was op dat moment je bewaker. Hij is degene die het me allemaal heeft verteld.’

Het was alsof ik een stomp in mijn maag had gekregen. Vol ongeloof draaide ik me om naar Puck, die ijverig de vloer zat te bestuderen. ‘Puck? Heb jij haar over mijn vader verteld?’ vroeg ik verbijsterd.

Met een kreun keek hij naar me op. ‘Je begrijpt het niet, prinses. Toen ik lucht kreeg van Titania’s plannen, moest ik iets doen. Oberon kon het allemaal niets schelen, hij was niet van plan om hulp te sturen. Lea was de enige aan wie ik het kon vragen.’ Hij haalde zijn schouders op en grijnsde verontschuldigend. ‘Ik kon het niet opnemen tegen de koningin van het Zomerhof, prinses. Dat zou zelfmoord zijn geweest, zelfs voor mij.’

Ik haalde diep adem om mijn gedachten weer op een rijtje te krijgen, maar ik werd steeds kwader. Puck had het geweten. Al die tijd had hij geweten waar mijn vader was. In al die jaren dat hij mijn beste vriend was geweest, dat hij had gedaan of hij mijn beste vriend was, had hij me zien worstelen met het verlies van mijn vader, met de nachtmerries die daarop volgden, de verwarring, het isolement en de eenzaamheid. En hij had niets gezegd.

Er verscheen een rood waas van woede voor mijn ogen toen het verdriet, de verwarring en de woede van elf jaar me in één klap overspoelden. ‘Waarom heb je het me niet verteld!’ schreeuwde ik. Puck kromp in elkaar. Met gebalde vuisten liep ik op hem af, de magie vlammend en woest om me heen. ‘Al die tijd, al die jaren heb je het geweten en je hebt nooit een woord gezegd! Hoe kon je? Ik dacht dat je mijn vriend was!’

‘Prinses,’ begon Puck, maar ik kookte van woede en sloeg hem zo hard in zijn gezicht dat hij van de arMLEuning viel. Geschokt bleef hij liggen, en ik boog me over hem heen, trillend van haat en teleurstelling. ‘Je hebt me mijn vader afgepakt!’ brulde ik, terwijl ik met moeite de neiging onderdrukte om hem in zijn ribben te schoppen. ‘Jij zat erachter!’

Ash greep me vast en trok me achteruit. Even bleef ik staan trillen, toen draaide ik me om. Happend naar adem drukte ik mijn gezicht tegen zijn borst, zodat mijn tranen zijn shirt bevleekten.

Zo. Nu wist ik de waarheid, maar daar werd het niet bepaald leuker van. Wat zeg je als je beste vriend je elf jaar lang heeft voorgelogen? Ik wist niet hoe ik ooit nog naar Puck moest kijken zonder hem een dreun in zijn gezicht te willen verkopen. Maar één ding wist ik zeker, hoe langer mijn vader hier in Tussen bleef, hoe meer hij van de echte wereld zou vergeten. Ik kon hem niet bij Leanansidhe laten, ik moest hem hier vandaag nog weghalen.

Toen ik weer opkeek, was Puck verdwenen maar Leanansidhe was er nog. ‘Dus, lieverd,’ zei ze zacht toen ik me losmaakte van Ash, mijn wangen afvegend met mijn mouw. ‘Wat ga je nu doen?’

Ik ademde diep in en gebruikte het laatste restje van mijn kalmte om Leanansidhe te trotseren. ‘Ik wil dat je mijn vader laat gaan,’ zei ik. Ze

fronste haar wenkbrauwen. ‘Hij hoort niet hier bij jou. Laat me hem meenemen naar de echte wereld.’

Uitdrukkingloos keek ze me aan. Er was geen enkele emotie van haar gezicht af te lezen toen ze een opgerolde adder van rook uitblies. ‘Liev-erd, je snapt toch wel dat je moeder waarschijnlijk een rolberoerte krijgt als je komt opdagen met haar jaren geleden verdwenen echtgenoot? Denk je dat ze hem terug zal nemen en dat alles weer normaal wordt? Zo werkt het niet, duifje. Waarschijnlijk betekent dat het einde van je gezinnetje.’

‘Dat weet ik.’ Ik slikte een nieuwe vloed van tranen weg, maar ze bleven steken in mijn keel, zodat het moeilijk was om te praten. ‘Ik ben ook niet van plan om hem naar huis te brengen. Mam... Mam heeft Luke en Ethan nu. Ik weet dat ons oude gezin nooit meer bij elkaar kan komen.’ Zodra ik dat hardop had gezegd, begonnen de tranen te stromen. Het was niet meer dan een droom geweest, dat wist ik, maar toch deed het pijn om te weten dat het gezin dat ik toen was kwijtgeraakt, nooit meer zou bestaan.

‘Wat ben je dan met hem van plan, liefje?’

‘Ik wil dat hij weer normaal wordt, dat hij weer een normaal leven kan leiden!’ Gefrustreerd hief ik mijn handen op. ‘Ik wil niet dat hij gek is! Ik wil niet dat hij hier voor eeuwig blijft rondzwerven, zonder dat hij weet wie hij is, zonder herinneringen aan zijn verleden. Ik... Ik wil met hem praten, zoals met een normaal mens, om te weten of hij zich mij nog herinnert.’ Ash raakte mijn rug even aan, alleen om me ervan te verzekeren dat hij er nog was, en ik wierp hem een glimlachje toe. ‘Ik wil dat hij weer verder kan,’ besloot ik. ‘En dat kan niet als hij hier blijft, hier wordt hij niet ouder, hier herinnert hij zich niets van wie hij is. Je moet hem laten gaan.’

‘O, moet ik dat?’ Leanansidhe lachte alsof ik iets grappigs had gezegd, maar er lag een gevaarlijke ondertoon in haar stem. ‘En hoe denk je me daartoe over te halen, liefje? Ik heb er een gruwelijke hekel aan om mijn troeteldieren op te geven, of ze nu familie van je zijn of niet. Wat heb je me te bieden in ruil voor je vaders vrijheid?’

Ik zette me schrap. Nu kwam het meest riskante deel, het onderhandelen. Ik had geen idee wat de Donkere Muze van me zou willen, mijn stem, mijn jeugd, mijn eerstgeboren kind, het waren allemaal dingen waar ze om zou kunnen vragen. Maar voor ik iets kon zeggen pakte Ash mijn elleboog en drukte me iets in de hand.

Nieuwsgierig hield ik mijn hand op. In mijn handpalm lag een kleine gouden ring te schitteren, in een zachte blauwgroene gloed. Hij leek precies op de ring die we hadden meegenomen uit de graftombe. Ik wierp een schuine blik op Ash, en hij knipoogde naar me.

‘Weet je nog dat het orakel vroeg of je de andere ring ook had?’ fluisterde hij. ‘Gelukkig heeft er iemand vooruitgedacht.’

‘En, liefje?’ riep Leanansidhe voor ik antwoord kon geven. ‘Wat staan jullie daar te smiespelen? Heeft het iets te maken met wat je me gaat bieden voor je vader?’

Ik wierp Ash een stralende glimlach toe en richtte me weer tot Leanansidhe. ‘Ja,’ zei ik. Ik hield het Aandenken omhoog, zodat het glinsterde in het licht. ‘Ik kan je dit geven.’

Leanansidhe ging rechtop zitten in haar stoel. De gretige blik die in haar ogen opflitste, zei me dat we hadden gewonnen. ‘Een Aandenken, lieverd?’ Met gespeelde onverschilligheid leunde ze achterover. ‘Dat zou voldoende kunnen zijn, voor dit moment in ieder geval. Ik denk dat ik je daar je vader wel voor kan geven.’

Ik werd slap van opluchting, maar Ash stapte naar voren en sloot zijn hand over de ring en mijn vingers. ‘Dat is niet genoeg,’ zei hij.

Ongelovig staarde ik hem aan.

‘Je weet dat de IJzerfae op zoek zijn naar Meghan,’ zei hij. ‘We kunnen niet zomaar in de sterfelijke wereld gaan ronddwalen zonder plan. We hebben een verblijfplaats nodig waar we veilig zijn voor de valse koning en zijn handlangers.’

‘Ash, wat doe je?’ siste ik bijna onhoorbaar.

Hij wierp me een zijdelingse blik toe en fluisterde: ‘Vertrouw me.’

Leanansidhe kneep haar lippen op elkaar. ‘Jullie wagen je wel op de grenzen van mijn geduld.’ Zuchtend trommelde ze met haar nagels op de leuning. ‘O, goed dan, schatjes. Ik heb een schilderachtig schuilplaatsje dat ik jullie voorlopig wel even kan lenen. Het is overal ver vandaan en behoorlijk veilig, want een paar plaatselijke zwatsen houden er een oogje in het zeil. Is dat goed genoeg voor je, duifje?’

Ik keek naar Ash, die knikte. ‘Goed,’ zei ik. Ik legde het Aandenken op een bijzettafeltje, waar het lag te glimmen als een vuurvliegje. ‘We hebben een overeenkomst. Waar is mijn vader?’

Leanansidhe kwam sierlijk overeind en zweefde naar de babyvleugel in de hoek. Ze ging op de pianokruk zitten en liet haar vingers over de toetsen glijden. ‘Hier is hij, schat. Nadat jij was vertrokken, was je vader zo ontroostbaar dat hij maar bleef weglopen. Ik moest wel een eind maken aan die belachelijke ontsnappingspogingen.’

Hoofdstuk 5

De verborgen schuilplaats

Ik stond vastgenageld aan het tapijt van schrik. ‘Verander hem terug!’ riep ik uit.

‘O, maak je niet dik, liefje.’ Leanansidhe streelde de toetsen met haar nagels, en er steeg een droevige noot op. ‘Dit is niet blijvend, maar je moet hem wel weghalen uit Tussen om hem terug te veranderen. De spreuk zorgt ervoor dat hij een vleugel blijft zolang hij hier is. Bekijk het van de positieve kant; ik heb hem in ieder geval niet in een kerkorgel veranderd.’

Met een katachtige beweging kwam ze overeind, totaal niet onder de indruk van mijn geschokte reactie. ‘Ik sta erop dat jullie blijven eten, liefjes, de kok is zeepaardensoep aan het trekken. Bovendien kan ik niet wachten om te horen hoe je de scepter hebt afgepakt van Virus. En dat toespraakje, natuurlijk, dat je tegen Mab en Oberon en het hele hof hebt afgestoken.’ Vertederd trok ze haar neus op. ‘Jonge liefde. Het is vast heerlijk om zo naïef te zijn.’

‘En mijn vader dan?’

‘Ach wat, liefje. Hij gaat nergens heen.’ Ze maakte een luchtig handgebaar, ongevoelig voor mijn weerstand, als ze die al opmerkte. Voor ik kon ontploffen, legde Ash een hand op mijn arm.

‘Kom mee, duifje,’ vervolgde Leanansidhe. ‘Eerst eten, dan misschien wat roddelen, en daarna mag je ervandoor als je wilt. Ik denk dat Puck en Grimalkin al in de eetkamer zijn.’

Mijn woede laaide opnieuw op bij de gedachte aan Puck. Rotzak, dacht ik, terwijl ik Leanansidhe volgde door de eindeloze met rood tapijt bedekte gangen, maar half luisterend naar haar gebabbel. Dit zou ik hem nooit vergeven. Nooit. Het was onvergeeflijk dat hij me niet had verteld wat er met mijn vader was gebeurd. Deze keer was hij te ver gaan.

Puck was niet bij Grimalkin in de eetzaal toen we binnen kwamen. Dat was maar goed ook, want ik zou hem toch maar de hele avond over mijn bord heen giftig hebben aangekeken. Nu kon ik me concentreren op de bijzonder vissige soep, die alles bij iedere hap de vreemdste kronkelige kleuren gaf. Ondertussen beantwoordde ik Leanansidhes vragen over Virus en de scepter tot ik uiteindelijk bij het moment kwam dat Ash en ik uit Nimmernimmer waren verbannen.

‘Wat gebeurde er toen, liefje?’ drong Leanansidhe aan, nadat ik had verteld dat ik de scepter had teruggegeven aan Mab.

‘Eh...’ zei ik aarzelend, plotseling verlegen. Ik keek even schuin naar Ash, die met zijn handen onder zijn kin net zat te doen alsof het gesprek hem niet interesseerde. ‘Heeft Grimalkin je dat niet verteld?’

‘Jawel, schattebout, maar ik hoor het liever uit de eerste hand. Ik sta op het punt om een hele dure weddenschap te verliezen, dus ik zou het

erg op prijs stellen als je me een uitweg bood.’ Nijdig keek ze naar Grimalkin, die boven op de tafel op een bijzonder zelfingenomen manier zijn poten zat te wassen. ‘Ik ben bang dat hij anders onuitstaanbaar wordt. Details, liefje, ik heb details nodig.’

‘Nou...’

‘Meesteres!’

Gelukkig werd het antwoord me bespaard door de luidruchtige entree van Murk het Mes en zijn roodkappen. Ze droegen nog steeds allemaal een butlerpakje met een roze strik. Stuk voor stuk keken ze me zo vuil mogelijk aan toen ze de kamer binnen dromden.

Ash’ ogen vlogen open. Zo snel hij kon sloeg hij een hand voor zijn mond, maar ik zag zijn schouders schokken van het lachen.

Gelukkig hadden de roodkappen het niet in de gaten. ‘We hebben de piano bij de hut afgeleverd, zoals je ons hebt bevolen,’ gromde Murk. De vishaak in zijn neus trilde van verontwaardiging. ‘En we hebben de hut volgestouwd met voorraden, zoals je vroeg. Hij is helemaal klaar voor die snotneus en haar lievelingetjes.’ Mijn kant op kijkend ontblootte hij zijn scherpe tanden. Waarschijnlijk dacht hij terug aan onze laatste ontmoeting hier, toen hij had samengespannen met Warren, de verbitterde halvesater die me wilde kidnappen om me naar de valse koning te brengen. Leanansidhe had Warren gestraft, al wilde ik liever niet weten hoe, maar ze had de roodkappen gespaard omdat ze vond dat die alleen maar hun lagere instincten hadden gevolgd, of misschien wilde ze gewoon haar gratis slaafjes niet kwijt. In ieder geval was ik dolblij met de bijzonder welkome onderbreking die ze hadden verzorgd.

Ik sprong van mijn stoel. ‘We moeten echt gaan,’ zei ik, terwijl iedereen me verbaasd aanstaarde. Mijn ongeduld was niet eens

gespeeld. 'Mijn vader is daar toch al? Ik wil niet dat hij alleen is wanneer hij weer van een piano in een mens verandert.'

Pas toen Leanansidhe geamuseerd knorde, viel het me op hoe vreemd die zin klonk, zelfs voor mij. 'Maak je geen zorgen, liefje. Het duurt wel even voor de betovering zijn kracht verliest, maar ik kan me voorstellen dat je wilt vertrekken. Vergeet niet dat mijn deur altijd voor je openstaat als je terug wilt komen.' Ze zwaaide met haar sigaret naar Grimalkin, die aan de andere kant van de tafel zat. 'Grim, schattebeest, jij weet de weg?'

De kat rekte zich uitgebreid uit. 'Ik geloof dat wij nog steeds een wedenschap hebben lopen,' spon hij. 'Eentje die je hebt verloren, als je je dat nog kunt herinneren.'

'Je bent een walgelijk creatuur, Grimalkin.' Leanansidhe pufte een kat van rook de lucht in en stuurde er een hond achteraan. 'Het lijkt erop dat ik vandaag gedoemd bent om grote verliezen te lijden. Goed dan, kat. Ik ben je een gunst schuldig. En dat je er maar in mag stikken als je hem komt opeisen.'

Grimalkin leek te glimlachen. 'Deze kant op,' zei hij, zwaaiend met zijn staart. 'We moeten terug door de kelder, maar de doorsteek is niet ver. Let goed op als we daar zijn, Leanansidhe is vergeten te melden dat het daar vergeven is van de boggels.'

'En Robin?' zei Ash voor ik kon vragen wat een boggel was. 'Moeten we hem vertellen waar we heengaan, of laten we hem achter?'

'Het kan me niet schelen,' zei ik nukkig. Boos keek ik de eetzaal rond, me afvragend of een van de stoelen, borden of opscheplepels misschien Puck in vermomming was. 'Hij moet zelf weten of hij achter ons aan komt, maar hij kan maar beter uit mijn buurt blijven als hij weet wat goed voor hem is. Ik wil zijn gezicht een hele tijd niet meer zien.'

Kom op, Grim,' zei ik tegen de kat, die ons vrolijk zat op te nemen. Vastberaden stak ik mijn kin in de lucht. 'Laten we maken dat we hier wegkomen.'

Door het met toortsen verlichte doolhof van gangen zochten we ons weer een weg door de kelder, Grimalkin voorop, tot we bij een oude houten deur kwamen die hing te bungelen in zijn hengsels. Het zonlicht stroomde door de spleten naar binnen, en van ergens achter de deur klonk vogelgezang.

Ik duwde de deur open en stond plotseling in een dichtbegroeid valleitje in het bos. Om de open plek, die doorsneden werd door een klatarend beekje, stonden loofbomen met brede bladeren. Het zonlicht maakte vlekjes op de bosbodem, en een paar hertjes tilden hun kop op om ons nieuwsgierig en onbevreesd te bekijken.

Toen ook Ash naar buiten stapte uit het rotsachtige heuveltje, ging de deur krakend achter hem dicht. Hij liet zijn kennersblik langs de bosrand glijden en zei tegen Grimalkin: 'We worden vanuit die bosjes in de gaten gehouden door een paar zwatsen. Krijgen we daar problemen mee?'

Geschrokken scande ik de open plek, speurend naar de onzichtbare vijanden. Voor zover ik wist, was een zwats een lelijk, plomp gedrocht dat onder de grond woonde, maar op de herten na leken we alleen te zijn.

Grimalkin krabde gapend aan zijn oor. 'Dat zijn Leanansidhes beheerders,' zei hij achteloos. 'Niets om je zorgen over te maken. Als je 's nachts voetstappen hoort rond de hut, dan zijn zij het waarschijnlijk. Of de gnomen.'

‘Welke hut?’ vroeg ik, nog steeds driftig om me heen kijkend. ‘Ik zie geen hut.’

‘Natuurlijk niet. Deze kant op, mens.’ Grimalkin draafde over de open plek, hupte over het beekje en verdween midden in zijn sprong.

Zuchtend zei ik: ‘Waarom doet hij dat toch altijd?’

‘Ik denk dat hij het deze keer niet expres deed,’ antwoordde Ash. Hij pakte mijn hand. ‘Kom.’

We staken de vallei over, waarbij we heel dicht langs de herten liepen zonder ze aan het schrikken te maken, en sprongen over het smalle stroompje.

Op het moment dat mijn voeten de grond verlieten, voelde ik een magische tinteling, alsof ik door een onzichtbare barrière sprong. Toen ik neerkwam, keek ik niet langer uit over het lege bos, maar bevond zich voor mijn neus een enorm houten huis van twee verdiepingen. Er liep een veranda langs de hele bovenverdieping, en uit de schoorsteen kringelde rook. Het voorste deel van het huis stond op palen, een meter of zes van de grond, waardoor je vanaf de veranda een schitterend uitzicht had over de open plek.

Mijn mond viel open. ‘Dus dit is haar schilderachtige schuilplaatsje? Ik had me een soort schuurtje met een buitenplee voorgesteld.’

‘Typisch Leanansidhe,’ zei Ash, blij verrast. ‘Ze had de buitenkant gewoon kunnen betoveren zodat het eruitzag als een vervallen hut in plaats van het hele ding te verbergen, maar dat is nou eenmaal niet haar stijl.’ Hij keek op naar het enorme bouwwerk en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik hoor muziek.’

Ik schrok op. ‘Pianomuziek? Mijn vader!’

Met twee treden tegelijk renden we de trap op, en we vlogen de woonkamer binnen, waar een vrolijk vuurtje knapperde in de haard.

Vanuit de hoek klonken duistere pianoklanken. Daar zat mijn vader op de pianokruk. Zijn sluke bruine haar viel voor zijn ogen, en zijn magere schouders bogen zich over de toetsen. Een paar meter verderop, met zijn voeten op de koffietafel en zijn handen achter zijn hoofd, hing Puck in de bank. Hij ving mijn blik en grijnsde, maar ik negeerde hem.

Zo snel ik kon, rende ik naar de pianokruk. ‘Pap!’ Ik moest schreeuwen om boven de muziek uit te komen. ‘Pap! Herken je me nog? Ik ben het, Meghan. Meghan, je dochter. Weet je het weer?’ Hij boog zich nog dieper over de toetsen en ramde erop alsof zijn leven er van afhing. Ik pakte zijn arm en dwong hem om me aan te kijken. ‘Pap!’

Zijn hazelnootkleurige ogen, zo leeg als de lucht, staarden dwars door me heen. Het was alsof mijn maag in ijs veranderde. Toen ik hem losliet begon hij onmiddellijk weer op piano te beuken.

Ik wankelde achteruit en liet me in een stoel vallen. ‘Wat is er met hem aan de hand?’ fluisterde ik.

Grimalkin sprong op de stoel naast me. ‘Mens, je moet niet vergeten dat hij heel lang in Tussen is geweest. Bovendien was hij tot een paar minuten geleden nog een muziekinstrument, dat was waarschijnlijk ook behoorlijk traumatisch. Het is niet raar dat zijn geest een beetje beschadigd is. Geef hem wat tijd, grote kans dat hij er uiteindelijk wel weer uit komt.’

‘Grote kans?’ zei ik verstikt, maar de kat werd alweer in beslag genomen door zijn volgende poetsbeurt en gaf geen antwoord meer. Ik legde mijn handen voor mijn gezicht, maar al snel trok ik ze weer terug. Razend keek ik naar Puck. ‘Wat doe jij hier?’ vroeg ik ijzig.

‘Ik?’ Zonder een spoortje berouw lachte hij me toe. ‘Ik ben hier op vakantie, prinses.’

‘Ga weg,’ zei ik tegen hem, terwijl ik overeind kwam. ‘Ga terug naar Oberon en laat ons met rust. Je hebt genoeg aangericht.’

‘Hij kan niet terug naar het Zomerhof,’ zei Grimalkin, die op de rugleuning van de bank was gesprongen. ‘Oberon heeft hem uit Nimmernimmer gegooid toen hij jou achterna ging. Omdat hij de bevelen van de koning niet heeft opgevolgd, is hij verbannen.’

Mijn woede werd nu verdund door een flinke scheut schuldgevoel. Ongelovig staaarde ik Puck aan. ‘Dat was dom,’ zei ik. ‘Waarom heb je jezelf laten verbannen? Nu zit je vast, net als wij.’

Zijn ogen glansden gevaarlijk en dreigend. ‘O, ik weet het niet, prinses. Misschien heb ik het gedaan omdat ik zo dom ben om om je te geven. Misschien omdat ik dacht dat ik een kans maakte. Wat onnozel van me, om te denken dat die ene kus iets voor je betekende.’

‘Heb je hem gekust?’ Ash kon niet verbergen hoe geschokt hij was.

Ik kromp in elkaar. Dit begon razendsnel uit de hand te lopen. Mijn vader leek de spanning op te pikken en rammelde steeds harder op de toetsen. Twijfelend tussen woede en schuldgevoel loerde ik naar Puck. ‘Daar hebben we het nu niet over,’ begon ik, maar hij me viel in de rede.

‘O, maar daar moeten we het juist wel over hebben,’ onderbrak hij me. Toen ik begon te protesteren, verhief hij zijn stem. ‘Zeg eens, prinses, toen je tegen me zei dat je van me hield, was dat een leugen?’

Ash verstijfde. Ik voelde zijn ogen in mijn rug branden en ik vervloekte Puck omdat hij hier nu over begon. Puck hield me ook in de gaten, en

aan de sarcastische grimas op zijn gezicht te zien genoot hij van mijn reactie. Ik kon hem wel slaan, maar tegelijkertijd wilde ik hem ook mijn excuses aanbieden. Mijn woede won het. Ik ademde diep in. Goed. Als Puck dit nu per se wilde bespreken, dan kon hij de waarheid krijgen.

‘Nee,’ zei ik, bijna schreeuwend om over de piano heen te komen. ‘Ik heb niet gelogen, Puck. Ik meende wat ik zei, in ieder geval op dat moment. Maar ik voel iets anders voor jou dan voor Ash, en dat wist je.’

‘Is dat zo?’ Pucks stem klonk gemeen. ‘Misschien wel, maar je hebt me toch maar lekker achter je aan laten lopen, prinses. Als een beroeps. Wanneer was je van plan om me te vertellen dat ik geen schijn van kans maakte?’

‘Weet ik veel,’ snauwde ik. Ik balde mijn vuisten. ‘Wanneer was jij van plan om me te vertellen wat er met mijn vader was gebeurd? Wanneer wilde je me vertellen dat je al die tijd wist waar hij was?’

Puck was stil en keek me stuurs aan. Wilde, chaotische pianoakkoorden vulden de ruimte.

Ash had zich bewegingloos teruggetrokken in een hoek. Hij stond erbij of hij van steen was.

Puck kwam omhoog uit de bank. Hij liet zijn harde blik over ons heen glijden en begon spottend te lachen. ‘Weet je, ik denk dat ik maar vertrek,’ zei hij lijsig. ‘Het is hier een beetje vol de laatste tijd, en zoals ik net zei, ik ben aan vakantie toe.’ Hij schudde zijn hoofd en zei tegen Ash: ‘Er is hier niet genoeg ruimte voor ons allebei, sneeuwbal. Je kunt me in het woud vinden als je wilt duelleren. Als een van jullie nog eens een plan bedenkt, doe me dan een lol en laat mij erbuiten. Ik ben hier weg.’ Na een laatste minachtende blik liep hij zonder om te kijken de deur uit.

Verscheurd door woede en schuldgevoel liep ik naar mijn vader, wiens helse gedreun op de toetsen wat in volume was afgenomen. Puck was niet mijn enige zorg. ‘Pap,’ zei ik zacht, terwijl ik naast hem ging zitten. ‘Je moet nu ophouden. Heel even maar, oké? Kun je even stoppen?’ Ik maakte zijn vingers los van de pianotoetsen. Deze keer vond hij het goed, en hij liet zijn handen in zijn schoot vallen. Gelukkig, hij was dus niet helemaal onbereikbaar, al weigerde hij nog steeds om me aan te kijken. Ik bestudeerde zijn magere, gekwelde gezicht, de rimpels om zijn mond en ogen, die veel te diep waren voor iemand die nog zo jong was. Langzaam voelde ik me wanhopig worden.

Ash dook vlak naast me op, maar net niet dichtbij genoeg om me aan te raken. ‘De grote slaapkamer is daarginds,’ zei hij kalm. ‘Ik denk dat je vader het daar prettig zou vinden, als je hem zover weet te krijgen dat hij je wil volgen.’

Als verdoofd knikte ik. Op de een of andere manier kregen we mijn vader overeind, en we brachten hem naar de grote slaapkamer aan het einde van de gang. Leanansidhes slaapkamer was van alle gemakken voorzien, van een hemelbed tot een bubbelende warme bron in de badkamer, maar ik had toch het gevoel dat ik mijn vader naar een gevangenis had gebracht toen ik de deur achter hem sloot.

Trillend van de ingehouden tranen leunde ik tegen de deur. Ik had het gevoel dat ik aan verschillende kanten werd uitgerekt. Ash bleef in de buurt, zichtbaar niet op zijn gemak, alsof hij me eigenlijk tegen zich aan wilde trekken maar het niet kon omdat Pucks ontboezemingen als prikkeldraad tussen ons in hingen.

‘Kom,’ mompelde hij uiteindelijk. ‘Je kunt op dit moment niets meer voor hem doen. Je bent uitgeput. In deze staat kun je niemand helpen. Zorg dat je wat rust krijgt.’

Ik liet me apathisch door hem wegvoeren, de gang door en de trap op, naar een grote vide. Langs de rand stond een ruw houten hek, vanwaar je uitkeek over de woonkamer. Onder de dakbalken stond een tweepersonsbed, met daarop de huid van een hele grizzlybeer, met kop en klauwen en al.

Ash sleepte het afgrijselijke ding van het bed en gaf aan dat ik erin moest kruipen. Verdwaasd ging ik op de dekens zitten. Zonder de pianomuziek was het onnatuurlijk stil in het huis, een stilte die leek na te dreunen in je oren. Ash boog zich over me heen, vreemd formeel en onzeker. 'Ik ben beneden,' zei hij. 'Probeer wat te slapen.' Hij begon achteruit te lopen, maar ik greep zijn hand en hield hem stevig vast.

'Ash, wacht,' zei ik. Hij bleef doodstil staan. Misschien was het nog te vroeg, maar ik verzoop bijna in mijn emoties: ik was woedend op Puck, vreselijk bezorgd om mijn vader en doodsbang dat ik zojuist mijn relatie met Ash naar de knoppen had geholpen. 'Ik wil nu niet alleen zijn,' fluisterde ik, me vastklampend aan zijn hand. 'Alsjeblieft, blijf nog even. Je hoeft niks te zeggen, we hoeven niet te praten, maar blijf. Alsjeblieft.'

Hij aarzelde. De besluiteloze blik in zijn ogen gaf aan dat hij een stille strijd voerde, maar uiteindelijk knikte hij. Hij ging op het bed zitten en leunde tegen het hoofdeinde. Ik krulde me naast hem op, het was genoeg om te voelen dat hij naast me lag. Hoewel hij zich doodstil hield, kon ik zijn hartslag horen. Ik ving een glinstering van emotie op, die als een mistig waas om hem heen hing, een reactie die hij niet kon verbergen.

Verbijsterd sperde ik mijn ogen open. 'Je bent jaloers,' zei ik ongelovig. Ash, de voormalige prins van het Winterhof, was jaloers. Op Puck. Ik weet niet waarom me dat zo verbaasde, misschien omdat hij

te koel en zelfverzekerd leek om jaloers te zijn. Maar toch was dat precies wat ik zag.

Ongemakkelijk ging hij verzitten. ‘Is dat zo erg dan?’ vroeg hij zacht. Hij wendde zijn hoofd naar de muur. ‘Is het zo erg om jaloers te zijn als ik net heb gehoord dat je hem hebt gekust, dat je hem hebt gezegd...’ Zijn stem stierf weg, en hij haalde een hand door zijn haar. ‘Ik weet dat ik degene ben die weg is gegaan,’ vervolgde hij, zijn gezicht nog steeds van me afgekeerd. ‘Ik heb zelf duidelijk gemaakt dat we vijanden waren en dat we niet samen konden zijn. Ik wist dat ik je hart zou breken, maar ik wist ook dat Puck klaar zou staan om de stukken weer op te rapen. De gevolgen daarvan heb ik alleen aan mezelf te danken. Ik heb het recht niet om te vragen...’ Hij was even stil en ademde diep in, alsof die bekentenis hem moeite had gekost.

Ik hield me doodstil, want ik wist dat er nog meer zou komen.

‘Maar...’ Eindelijk draaide hij zich naar me toe. ‘...ik moet het weten, Meghan. Ik kan hier niet over blijven twijfelen, niet als het over hem gaat, of over jou. Dan word ik gek.’ Met een zucht pakte hij mijn hand, en hij staaarde naar onze vervlochten vingers. ‘Je weet wat ik voor je voel. Je weet dat ik je zal beschermen tegen alles wat op ons afkomt, maar dit is het enige waar ik niet tegen kan vechten.’

‘Ash –’

‘Als je twijfels hebt, als je denkt dat je misschien toch bij Robin wilt zijn, zeg het me dan nu. Dan doe ik een stap terug, om je de ruimte te geven.’ Hij trilde een beetje toen hij het zei. Ik voelde zijn hartslag versnellen, en zijn intense, zilveren ogen zochten mijn blik. ‘Als je mijn vraag nu beantwoordt, zal ik hem nooit meer stellen. Hou je van hem?’

Ik ademde diep in, klaar om het onmiddellijk te ontkennen, maar toen aarzelde ik. Ik kon hem geen kort oppervlakkig antwoord geven, niet als hij zo naar me keek. Hij verdiende de waarheid. De hele waarheid.

‘Ik hield van hem,’ zei ik. ‘Tenminste, dat dacht ik. Nu weet ik het niet meer zeker.’ Ik stopte even, zodat ik mijn woorden zorgvuldig kon kiezen. Zijn lichaam bleef gespannen als een veer, terwijl ik mijn gedachten op een rijtje zette. ‘Toen jij wegging,’ ging ik verder, ‘was ik ontzettend verdrietig. Ik dacht dat ik je nooit meer zou zien. Je had gezegd dat we vijanden waren, dat we nooit samen konden zijn, en ik geloofde je. Ik was boos en in de war, en zoals je al zei, Puck stond klaar om de scherven van mijn gebroken hart op te rapen. Het was makkelijk om steun bij hem te zoeken, want ik wist wat hij voor me voelde. En in de tijd daarna dacht ik dat ik misschien ook van hem zou kunnen houden.’ Mijn stem begon te trillen toen ik verderging. ‘Maar toen ik jou weer zag, merkte ik dat ik niet hetzelfde voor Puck voelde. Hij is mijn beste vriend, en hij zal altijd een plek in mijn hart hebben, maar toch... Jij bent het, Ash. Ik had niet echt een keuze. Jij bent het altijd geweest.’

Hij zei niets, maar ik hoorde een vage zucht, alsof hij zijn adem had ingehouden. Daarna trok hij me stevig tegen zich aan en sloeg zijn armen om me heen. Toen mijn hoofd op zijn borst rustte, sloot ik mijn ogen, en ik duwde alle gedachten aan Puck, mijn vader en de valse koning zo ver mogelijk naar de achtergrond. Daar zou ik me morgen wel weer druk over maken. Nu wilde ik slapen, wegzinken in het niets en alles even vergeten.

Ash hield zich nog steeds stil en leek in gedachten verzonken. Zijn magisch aura gloeide nog één keer om hem heen op voor het weer verdween. Ik hoefde alleen maar naar zijn hart te luisteren om te weten wat hij voelde. ‘Zeg eens wat,’ fluisterde ik. Mijn vingers volgden zijn

ribben onder zijn shirt, en hij huiverde. ‘Alsjeblieft, ik word gek van de stilte. Ik wil mezelf nu niet horen denken.’

‘Wat wil je dat ik zeg?’

‘Maakt niet uit. Vertel me een verhaaltje. Vertel me over de plekken waar je bent geweest. Wat dan ook, als het me maar even afleidt van... alles.’

Hij dacht even na. Daarna begon hij zacht een trage melodie te neurïën om de stilte te verdrijven. Het was een meeslepend, vredig deuntje, dat me deed denken aan vallende sneeuw en overwinterende bomen, aan dieren die opgerold tegen elkaar aan lagen in hun holen, slapend tot de winter voorbij zou zijn. Ik voelde zijn hand langs mijn rug glijden, in het ritme van het slaapliedje. Als een warme deken daalde de vermoeidheid op me neer.

‘Ash?’ fluisterde ik, terwijl mijn ogen dicht begonnen te vallen.

‘Ja?’

‘Niet weggaan, oké?’

‘Ik had je al beloofd dat ik zou blijven.’ Hij streelde mijn haar en zijn stem daalde tot ik hem bijna niet meer kon horen. ‘Zolang je wilt.’

‘Ash?’

‘Hm?’

‘Ik hou van je.’

Zijn handen verstilden en ik voelde ze trillen. ‘Dat weet ik,’ mompelde hij. ‘Ga slapen. Ik blijf hier.’

Zijn diepe stem was het laatste wat ik hoorde voor ik afdreef in het niets.

‘Hallo, liefste,’ fluisterde Machina, terwijl hij zijn handen naar me uittak. Achter hem kronkelden de stalen kabels in een hypnotische dans. Hij was groot en elegant, met zijn lange zilveren haar dat golfde als vloeibaar kwik en zijn ogen zo zwart als de nacht. ‘Ik heb op je gewacht.’

‘Machina.’ Huiverend keek ik om me heen in de leegte, waarin mijn stem van alle kanten weerkaatste. We waren alleen in een onpeilbare duisternis. ‘Waar ben ik? Waarom ben je hier? Ik dacht dat ik je had gedood.’

De IJzerkoning glimlachte. Ondanks het pikdonker glansde zijn zilveren haar. ‘Je komt nooit meer van me af, Meghan Chase. We zijn een, nu en voor altijd. Je hebt het alleen nog niet geaccepteerd. Kom.’ Hij wenkte me. ‘Kom bij me, liefste, dan laat ik je zien wat ik bedoel.’

Ik deinsde terug. ‘Noem me niet zo. Ik ben de jouwe niet.’ Hij zweefde dichterbij en ik deed nog een stap naar achteren. ‘Je hoort hier niet te zijn. Ik wil niet dat je rondhangt in mijn dromen. Ik heb al iemand, iemand anders.’

Machina bleef onverstoorbaar glimlachen. ‘O, inderdaad. Je Winterprins. Denk je echt dat je hem kunt houden als het eenmaal tot hem doordringt wie je eigenlijk bent? Denk je dat hij je dan nog wil?’

‘Wat weet jij daarvan? Je bent maar een droom, een nachtmerrie.’

‘Nee, liefste.’ Machina schudde zijn hoofd. ‘Ik ben het deel van je dat je niet kunt accepteren. Zolang je mijn bestaan blijft ontkennen, zul je je

macht niet doorgronden. Zonder mij is er niet genoeg van jou om de valse koning te verslaan.'

'Dat risico neem ik.' Ik prikte met mijn vinger in zijn richting. 'En nu is het tijd dat je vertrekt. Dit is mijn droom, je bent hier niet welkom. Wegwezen.'

Droevig schudde hij zijn hoofd. 'Goed dan, Meghan Chase. Als je besluit dat je me nodig hebt, en dat moment komt gegarandeerd, dan kun je me hier vinden.'

'Ik zou er niet op wachten,' mompelde ik, terwijl mijn eigen stem me uit mijn slaap wekte.

Knipperend met mijn ogen tilde ik mijn hoofd van het kussen. Het was donker in de kamer, maar door het ronde zolderraam kwam het grijze licht van de vroege ochtend naar binnen. Ash was weg en de plek naast me was koud. Hij moest in de loop van de nacht zijn weggegaan.

Van beneden kwam de geur van gebakken spek, en mijn maag rommelde een antwoord. Ik liep de trap af, benieuwd wie er op dit tijdstip stond te koken. Het beeld van Ash die met een wit schortje voor pannenkoeken in de lucht stond te gooien kwam bij me op. Hysterisch giechelend liep ik de keuken binnen.

Ash was er niet, en Puck evenmin, maar Grimalkin keek op van een tafel die afgeladen vol stond met eten. Eieren, pannenkoeken, spek, brood, fruit en havermost bedekten het hele oppervlak, naast grote kannen vol melk en sinaasappelsap. Grimalkin zat op een van de hoeken en doopte zijn voorpoot in een glas melk. Zorgvuldig likte hij hem af.

‘Wat is dit allemaal?’ vroeg ik verbijsterd. ‘Heeft mijn vader dit gemaakt? Of Ash?’

Grimalkin knorde. ‘Die twee? De gedachte alleen doet me al huiveren. Nee, Leanansidhes gnomen hebben ontbijt gemaakt. Inmiddels zullen ze ook je slaapkamer wel hebben opgeruimd en je bed opgemaakt.’ Hij bestudeerde de witte druppeltjes op zijn poot en schudde ze er snel af.

‘Waar is iedereen?’ vroeg ik.

‘Het mens slaapt nog. Goodfellow is niet meer teruggekomen, al vermoed ik dat hij wel weer opduikt, waarschijnlijk met een woedende optocht van plaatselijk tovervolk op zijn hielen.’

‘Het kan me niet schelen wat Puck doet. Wat mij betreft wordt hij opgegeten door trollen.’ Mijn vijandigheid leek geen enkele indruk op Grimalkin te maken. Ik prikte in de gebakken eieren voor me. ‘Waar is Ash?’

‘De Winterprins is gisteravond vertrokken nadat jij in slaap was gevallen. Zonder verklaring waar hij heen ging, uiteraard, maar hij is een paar minuten geleden teruggekomen.’

‘Is hij weggegaan? Waar is hij nu?’

Een bons van achter de deur trok onze aandacht. Paul kwam de keuken binnen, met de typische, schuifelende gang van een zombie. Zijn haar was een puinhoop. Hij keek ons geen van beiden aan.

‘Hoi,’ groette ik zachtjes. Ik had me de moeite kunnen besparen, want hij deed net of hij me niet hoorde. Hij pakte een cracker van de afge-laden ontbijttafel, knabbelde op een hoekje en verdween weer naar buiten, zonder te laten merken dat hij mijn aanwezigheid had opgemerkt. Mijn eetlust was op slag verdwenen.

Grimalkin loerde naar het glas melk op de hoek van de tafel en gaf er een onderzoekende tik tegen. ‘Trouwens,’ vervolgde hij toen ik humeurig naar de deur bleef staren, ‘je Winterprins wil dat je naar de open plek achter het beekje komt als je hebt gegeten. Hij liet doorschemeren dat het belangrijk was.’

Ik pakte een stukje bacon en begon er met weinig enthousiasme op te kauwen. ‘Is dat zo? Waarom?’

‘Het interesseerde me niet genoeg om daarnaar te vragen.’

‘En mijn vader?’ Ik keek naar de deur waardoor Paul was verdwenen. ‘Is hij hier veilig? Kan ik hem hier alleen achterlaten?’

‘Wat ben je dodelijk saai vandaag.’ De kat gooide expres het glas om en keek tevreden naar de melk die op de vloer droop. ‘Dezelfde bezwering die stervelingen hier buitenshuis houdt, houdt ze ook binnen. Als het mens buiten gaat rond snuffelen, kan hij niet weg van de open plek. Welke kant hij ook op loopt, hij komt steeds weer uit op het punt waar hij is vertrokken.’

‘En als ik hem mee wil nemen? Hij kan hier niet voor altijd blijven.’

‘Dat moet je aan Leanansidhe vragen, niet aan mij. Mij zal het een zorg zijn.’ Hij sprong van de tafel en landde met een harde bons op de houten vloer. ‘Laat de boel maar staan als je naar de prins gaat,’ zei hij. ‘Je beledigt de gnomen als je de afwas doet. Dan gaan ze misschien weg uit het huis en dat zou bijzonder onhandig zijn.’

‘Heb je er daarom zo’n bende van gemaakt?’ vroeg ik, met een half oog op de plas melk op de vloer. ‘Zodat de gnomen iets hebben om op te ruimen?’

‘Natuurlijk niet, mens. Dat deed ik puur voor mijn eigen plezier.’ Hij gaapte en draafde de kamer uit.

Hoofdschuddend pakte ik een geroosterde boterham, en ik haastte me naar buiten.

Hoofdstuk 6

Lessen

Het was een grijze ochtend. Mijn voetstappen werden gedempt door de mist, die in slierten over de grond kronkelde. Ik sprong over het stroompje en keek achterom. Het huis was verdwenen; achter de beek was niets anders te zien dan het mistige woud.

In het midden van de open plek danste en draaide een donkere gestalte door de nevel. Zijn lange jas waaierde om hem heen, terwijl zijn ijzige zwaard door de mist sneed alsof het papier was. Ik leunde tegen een boom en bleef naar hem staan kijken, gehypnotiseerd door zijn sierlijke bewegingen en de dodelijke snelheid en trefzekerheid van het zwaard, dat bijna niet te volgen was met het menselijk oog. Er knaagde iets van onbehagen toen ik me mijn droom herinnerde, Machina's zachte stem die naklonk in mijn hoofd.

Denk je echt dat je hem kunt houden als het eenmaal tot hem doordringt wie je eigenlijk bent? Denk je dat hij je dan nog wil?

Boos duwde ik de gedachte opzij. Wat wist hij er nou van? Bovendien, het was maar een droom, een nachtmerrie die het gevolg was van stress en de zorgen over mijn vader. Het had niets te betekenen.

Met een laatste zwaai beëindigde Ash zijn oefeningen, en hij stak zijn zwaard in de schede. Even stond hij bewegingloos, zwaar ademend in de mist. ‘Gaat het al wat beter met je vader?’ vroeg hij zonder zich om te draaien.

Ik maakte een sprongetje van schrik. ‘Nog hetzelfde.’ Ik liep naar hem toe door het natte gras, dat de zomen van mijn spijkerbroek doorweekte. ‘Hoelang ben je al hier buiten?’

Hij veegde zijn haar uit zijn ogen. ‘Ik ben gisteravond teruggegaan naar Leanansidhe,’ zei hij. ‘Ik wilde je wat geven, dus ik heb een van haar mensen gevraagd om het voor me op te sporen.’

‘Om wat op te sporen?’

Hij liep naar een steen, bukte zich en gooide me een lange, licht gebogen stok toe.

Toen ik hem opving zag ik dat het een leren schede was, waar een verguld koperen gevest uit stak. Een zwaard. Ash gaf me een zwaard. Waarom?

O ja. Omdat ik wilde leren vechten. Omdat ik hem zelf had gevraagd om me les te geven.

Ash nam me bezorgd op. ‘Je was het vergeten, of niet?’

‘Neeee,’ zei ik snel. ‘Ik dacht alleen... Ik wist niet dat we meteen zouden beginnen.’

‘Deze open plek is perfect.’ Hij keek rond. ‘Rustig, verborgen. Hier kunnen we op adem komen. Hier kun je leren vechten, terwijl we wachten tot je vader weer tot zichzelf komt. Ik heb zo’n idee dat alles een stuk chaotischer wordt als we hier klaar zijn.’ Hij gebaarde naar het zwaard in mijn hand. ‘De eerste les begint nu. Trek je zwaard.’

Dat deed ik. Toen ik het uit de schede trok, leek er een rauwe huivering over de open plek te trekken. Gefascineerd bekeek ik het wapen. Het was elegant, vlijmscherp en dodelijk, met een licht gebogen kling. Maar er klopte iets niet. Iets aan het zwaard was... anders. Ik liet mijn vingers langs de koele glanzende rand glijden en ik verkilde.

Het zwaard was gemaakt van staal. Geen elfenstaal, dit was geen magisch zwaard dat bestond uit toverkracht. Dit was doodgewoon ijzer, van het soort dat de huid van de fae verschroeide en dat iedere betovering zou wegslaan. Het soort metaal dat wonden achterliet die niet meer genazen.

Met open mond staarde ik van het zwaard naar Ash, die opmerkelijk kalm naar zijn grootste zwakheid stond te staren. ‘Dit is staal,’ zei ik. Leanansidhe moest zich vergist hebben.

Hij knikte. ‘Een achttiende-eeuwse Spaanse sabel. Leanansidhe kreeg bijna een toeval toen ik haar vertelde wat ik wilde, maar het is haar gelukt om er een te bemachtigen, in ruil voor een gunst.’ Hij kreunde nauwelijks hoorbaar. ‘Een hele grote gunst.’

Dat was verontrustend. ‘Wat heb je haar beloofd?’

‘Het maakt niet uit. Niets dat gevaarlijk is voor ons.’ Voor ik kon doorvragen, ging hij snel verder. ‘Ik wilde een licht slagwapen voor je met een groot bereik, zodat je je vijanden goed op afstand kunt houden.’ Met zijn eigen zwaard maakte hij een gebaar naar de sabel, een verblindend snelle blauwe lichtflits. ‘Je zult je vaak verplaatsen, meer

gebruikmaken van snelheid dan van brute kracht. Met dat zwaard kun je geen zwaardere wapens blokkeren, maar aangezien je toch niet de kracht hebt om een slagzwaard te hanteren, moeten we je leren hoe je effectief moet ontwijken. Dit was de beste keuze.'

'Maar dit is staal,' antwoordde ik. Vol bewondering stond ik naar hem te luisteren. Hij wist zoveel van wapens, hij moest een leger gaan trainen. 'Waarom een echt zwaard? Voor je het weet raakt er iemand gewond.'

'Daarom heb ik het juist gekozen, Meghan.' Hij wierp me een geduldige blik toe. 'Je bent in het voordeel met een wapen waar geen van ons bij in de buurt kan komen. Zelfs de meest gewelddadige roodkap denkt wel twee keer na voor hij het opneemt tegen een echt, sterfelijk zwaard. De IJzerfae maak je er niet bang mee, natuurlijk, dus daarom gaan we trainen.'

'Maar... Maar als ik jou nou raak?'

Hij snoof geamuseerd. 'Dat lukt je niet.'

'Hoe weet je dat?' zei ik gepikeerd. 'Ik kan je best raken. Zelfs de beste zwaardvechter maakt fouten. Misschien scoor ik een keer een toevalstreffer, of misschien zie je me niet aankomen. Ik wil je niet verwonden.'

'Hoeveel ervaring heb je met zwaarden, of met wapens in het algemeen?'

'Eh...' Ik keek neer op de sabel in mijn hand. 'Een halve minuut?'

Hij glimlachte weer, kalm en onuitstaanbaar zelfbewust. 'Je kunt me niet raken.'

Ik keek hem dreigend aan.

Hij grinnikte, hief zijn wapen en liep naar voren. ‘Hoewel ik graag wil dat je het probeert,’ vervolgde hij, nadat hij in een vloeiende beweging weer in de roefdierenstand was geschoten. Alle vrolijkheid was nu verdwenen.

Ik slikte en deinsde achteruit. ‘Nu? Moeten we niet eerst even opwarmen of zoiets? Ik weet niet eens hoe dit ding moet vasthouden.’

‘Vasthouden is makkelijk.’ Hij sloop naar me toe, draaide als een wolf om me heen voor hij naar de punt van mijn zwaard wees. ‘Het scherpe stuk moet eerst naar binnen.’

‘Dit helpt niet, Ash.’

Hij lachte grimmig en bleef me belagen. ‘Meghan, ik zou het je dolgraag vanaf het begin willen leren, volgens de regels van de kunst. Maar dat duurt jaren, eeuwen. En aangezien we zoveel tijd niet hebben, geef ik je de samenvatting. Bovendien leer je het best vechten door het te doen.’ Hij haalde uit met zijn zwaard. Het wapen kwam niet eens in mijn buurt, maar ik schrok er toch van. ‘Probeer me nu te raken. Hou je niet in.’

Ik had er absoluut geen zin in, maar ik had hem tenslotte zelf gevraagd of hij me les wilde geven. Ik spande mijn spieren, slaakte een zwak kreetje en dook naar voren, naar hem prikkend met de punt.

Hij gleed opzij. Sneller dan ik met mijn ogen kon knippen schoot zijn zwaard uit. Met de platte kant gaf hij een tik tegen mijn ribben.

Ik piepte toen ik de ijzige kou door mijn T-shirt heen voelde bijten. ‘Shit, Ash, dat deed pijn!’ zei ik nijdig.

Hij glimlachte humorloos. 'Dan moet je zorgen dat je niet geraakt wordt.'

Mijn ribben bonkten. Waarschijnlijk had ik vanavond een blauwe plek. Even kwam ik in de verleiding om het zwaard neer te gooien en verontwaardigd terug naar het huis te stampen, maar ik zette mijn trots opzij, vastbesloten om het deze keer beter te doen. Dit was nodig. Ik moest leren om mezelf en mijn geliefden te verdedigen. Het was helemaal niet erg om nu een paar gekneusde ribben op te lopen als dat betekende dat ik ooit een leven zou kunnen redden.

Ash zwaaide opnieuw bijzonder vakkundig met zijn zwaard en stak twee vingers naar me op. 'Nog een keer.'

De rest van de ochtend oefenden we. Of, beter gezegd, ik probeerde Ash te raken en in ruil daarvoor kreeg ik nog veel meer keiharde klappen die dwars door mijn kleren heen leken te branden. Hij deed het niet iedere keer, en ik liep niet een keer een echte snee op, maar ik werd behoorlijk bang om geraakt te worden. Na nog een aantal meppen die mijn trots bijna nog harder raakten dan mijn huid, probeerde ik me alleen nog maar te verdedigen. Daarna begon Ash pas echt aan te vallen en kreeg ik nog veel meer klappen.

Na iedere moeiteloze tik die me inwreef dat ik er niets van kon, laaide mijn woede weer op. Het was niet eerlijk. Hij had jaren, eeuwen, ervaring en hij gaf me niet eens een kans. In plaats van me te leren hoe ik zijn aanvallen moest pareren, speelde hij met me. Dit was geen les, hij was zich gewoon aan het uitsloven.

Uiteindelijk verloor ik mijn geduld. Nadat ik wanhopig had geprobeerd om een serie verblindend snelle stoten te ontwijken, kreeg ik zo'n harde klap tegen mijn billen dat ik bijna ontplofte. Gillend van woede

vloog ik hem aan, vast van plan om hem deze keer te raken, of om in ieder geval die onverstoorbare efficiëntie van zijn gezicht te timmeren.

Hij dook niet weg en blokkeerde mijn slag ook niet. In plaats daarvan draaide hij zich om en pakte me bij mijn middel toen ik voorbij denderde. Nadat hij zijn zwaard had laten vallen, greep hij mijn pols om me tegen zijn borst te trekken, mij en mijn zwaard met gemak in bedwang houdend, terwijl ik me vloekend vrij probeerde te worstelen.

‘Goed zo,’ zei hij vermoeid maar tevreden. ‘Daar was ik op uit.’

Hoewel ik nog steeds kwaad was, staakte ik mijn verzet. Als verstijfd lag ik in zijn armen. ‘Wat?’ snauwde ik. ‘Je wilde dat ik zo laaiend zou worden dat ik je in je oog zou steken?’

‘Ik wachtte op het moment dat je dit serieus genoeg zou nemen om me ook echt te willen raken.’ Zijn stem was zo grimmig dat ik bevroor. Hij zuchtte en liet zijn voorhoofd tegen mijn hals rusten. ‘Dit is geen hobby, Meghan,’ zei hij zacht. Er gleed een rilling langs mijn rug toen ik zijn adem op mijn huid voelde. ‘Dit is geen spelletje of een sport. Dit gaat over leven en dood. Ik had je iedere keer dat ik je raakte kunnen doden als dit een echt gevecht was geweest. Als ik je een wapen in handen geef, dan betekent dat dat je het ooit zult gebruiken. In een gevecht zoals dit raak je gegarandeerd gewond, en als je een fout maakt, ben je er geweest. Dan ben ik je kwijt.’

Zijn stem werd zachter, alsof die laatste zin er per ongeluk uit was geglipt. Al mijn woede verdampte. Hij drukte zijn lippen op de striem op mijn schouder, en mijn hart sloeg op hol. ‘Sorry,’ mompelde hij met oprechte spijt in zijn stem. ‘Ik wilde je geen pijn doen, maar je moet één ding begrijpen. Als ik je leer vechten, zul je nog meer gevaar lopen. Dus als ik je hard aanpak, dan doe ik dat alleen omdat ik je niet wil

verliezen.’ Hij liet mijn pols los en legde zijn hand op mijn schouder, zodat hij het haar uit mijn nek kon vegen. ‘Wil je dit doorzetten?’

Ik kon geen woord uitbrengen, dus ik knikte alleen maar.

‘Morgen weer verder,’ zei hij, en hij kuste mijn hals.

Ik wilde niets liever dan dat hij daar voor altijd zou blijven staan.

‘Zelfde tijd. Nu gaan we iets op die striemen smeren.’

Op het moment dat we de beek overstaken, hoorde ik de muziek. Mijn vader zat op de pianokruk toen we binnenkwamen en keek niet op van de toetsen. Maar vandaag was de muziek niet zo duister en uitzinnig als gisteravond; hij was kalmer en vrediger. Grimalkin lag boven op de piano met zijn pootjes onder zich te spinnen van genot, zijn ogen stijf dichtgeknepen.

‘Hallo pap,’ probeerde ik. Zou hij me vandaag misschien aankijken?

De muziek stakte, en heel even dacht ik dat hij zou opkijken. Toen boog hij zijn schouders weer om verder te spelen, een beetje sneller dan daarvoor. Grimalkin nam niet eens de moeite om zijn ogen te openen.

‘Het is een beginnetje,’ zei ik met een zucht toen Ash in de keuken verdween. Ik hoorde een paar onbekende hoge stemmen. Waren dat Leanansidhes gnomen? Even later kwam hij terug met een klein bruin potje.

Mijn vader bleef gewoon doorspelen. Hoewel ik probeerde kalm en hoopvol te blijven, viel de teleurstelling me zwaar.

Ash merkte het op, maar hij zei niets en bracht me naar boven, waar hij me op het keurig opgemaakte bed zette. Toen hij het potje open-draaide, kwam er een scherpe, kruidige lucht vrij, die vreemd bekend was en me deed denken aan een vergelijkbare gebeurtenis, in een ijzig koude slaapkamer, toen Ash gewond was en ik zijn wonden had verzorgd.

Beneden ging de pianomuziek door, een slepend nummer waar ik somber van werd. Ash knielde naast me op het bed en schoof voorzichtig de stof op mijn schouder opzij, net ver genoeg om de dunne rode striemen op mijn huid bloot te leggen. Ik ving een glinstering van spijt op, een flits van wroeging, toen hij de koude zalf op de wond smeerde.

‘Ik ben nog steeds kwaad op je, hoor,’ zei ik zonder me om te draaien. De droevige pianomuziek maakte me humeurig en tobberig. Zijn koele vingers gleden over mijn ribben en lieten een aangename verdoving achter op de plekken waar ze waren geweest, maar ik probeerde ze te negeren. ‘Een kleine waarschuwing was wel aardig geweest. Had je niet even van tevoren kunnen aankondigen dat je me bont en blauw zou slaan vandaag?’

Hij sloeg zijn armen om me heen en trok me tegen zijn borst. ‘Het komt wel goed met je vader,’ mompelde hij. ‘Het duurt gewoon even voor alles wat hij vergeten is weer boven komt. Op dit moment is hij verward en bang. Hij zoekt troost in het enige wat hij kent. Blijf tegen hem praten, dan komen de herinneringen vanzelf weer.’

Ik had pijn in mijn buik van het opgekropte verdriet. Ash rook zo lekker, een mengsel van vorst en iets scherpers, net als pepermunt. Ik tilde mijn hoofd op en drukte een kus in de holte net onder zijn kaak.

Hij ademde scherp in en balde zijn vuisten. Plotseling realiseerde ik me dat we op een bed zaten, alleen in een verlaten hut, zonder volwassenen in de buurt, althans, geen volwassenen die bij hun volle verstand waren. Mijn hart bonkte in mijn oren, en ik voelde ook Ash' hartslag versnellen.

Ik verschoof een beetje en liet mijn mond langs zijn kaak glijden, maar hij boog zijn hoofd en onze lippen raakten elkaar. Plotseling was ik hem aan het zoenen alsof ik hem met huid en haar wilde verslinden. Zijn vingers begroeven zich in mijn haar en mijn handen gleden onder zijn shirt, over de harde spieren van zijn borst en buik. Kreunend trok hij me op zijn schoot, en we vielen achterover op het bed, waarbij hij goed oplette dat hij niet op me terecht kwam.

Mijn hele lichaam tintelde, al mijn zintuigen stonden op scherp, en er gingen zoveel emoties door me heen dat ik ze niet allemaal kon plaatsen. Hij was boven me, zijn lippen op de mijne, terwijl mijn handen over zijn strakke huid gleden. Ik kon niet praten, niet denken, alleen nog maar voelen.

Hij trok zich een klein stukje terug. Zijn koele adem gleed over mijn verhitte gezicht. 'Je weet toch wel hoe mooi je bent?' mompelde hij dodelijk serieus. Voorzichtig legde hij zijn hand op mijn wang. 'Ik zeg dat soort dingen niet zo vaak als ik zou moeten doen. Ik wil dat je het weet.'

'Je hoeft niets te zeggen,' fluisterde ik, al moest ik toegeven dat de vlinders opstoven in mijn buik bij zijn compliment. De emoties wervelden om ons heen, golven van kleur en licht. Ik sloot mijn ogen. 'Ik kan je voelen,' zei ik, toen zijn hartslag versnelde onder mijn vingers. 'Ik kan je gedachten bijna voelen. Is dat raar?'

'Nee,' zei hij verstikt. Er ging een rilling door hem heen.

Ik opende mijn ogen en keek in zijn perfecte gezicht. ‘Wat is er?’

‘Niks. Alleen...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik had nooit gedacht dat ik dit weer zou kunnen voelen. Ik wist niet dat het mogelijk was.’ Hij wierp me een smekende blik toe. ‘Het spijt me, ik leg het niet zo goed uit.’

‘Het geeft niets.’ Glimlachend vlecht ik mijn vingers in elkaar in zijn nek. ‘Ik hoopte eigenlijk op iets anders dan een goed gesprek.’

Hij glimlachte vaag en kwam weer dichterbij. Toen bevroor hij.

Ik fronste, strekte mijn nek zodat ik ondersteboven achter me kon kijken, en slaakte een gilletje.

Boven aan de trap stond Paul naar ons te staren, zijn lege ogen wijd open. Al zei hij geen woord en begreep hij hoogstwaarschijnlijk niets van wat er gebeurde, toch begonnen mijn wangen te gloeien van schaamte.

Ash draaide van me af en stond op, zijn gezicht weer dat neutrale masker. Ondertussen probeerde ik genoeg van mijn zelfbeheersing terug te vinden om te kunnen praten. Ik draaide me om, streek mijn verwarde haar en gekreukelde kleren glad en keek mijn vader aan. Verdwaasd staarde hij terug. ‘Pap, wat doe je hier?’ vroeg ik. ‘Waarom zit je niet achter je piano?’ Waar je zou moeten zitten, bedacht ik zuur. Niet dat ik niet blij was dat mijn vader voor het eerst sinds hij hier was naar me keek, maar zijn timing was echt waardeloos.

Zonder een woord te zeggen bleef Paul me mistig aankijken. Ik zuchtte en wierp Ash een verontschuldigende blik toe voor ik mijn vader in de richting van de trap begon te dirigeren. ‘Kom maar mee. We gaan op zoek naar een bepaalde kat, die ik moet vermoorden omdat hij ons niet heeft gewaarschuwd.’

‘Waarom?’ fluisterde hij.

Ik schrok me halfdood.

Zijn wijd opengesperde ogen stonden vol tranen toen hij me recht aankeek. ‘Waar ben ik? Wie... Wie ben jij?’

De brok in mijn keel werd groter. ‘Ik ben je dochter.’ Hij staarde me nietsziend aan, en ik hoopte vurig dat hij me zou herkennen. ‘Je was getrouwd met mijn moeder, Melissa Chase. Ik ben Meghan. De laatste keer dat je me gezien hebt, was ik zes jaar oud, weet je nog?’

‘Dochter?’

Ik knikte ademloos. Ash keek zwijgend toe.

Paul schudde zijn hoofd, een verdrietig en hopeloos gebaar. ‘Dat herinner ik me niet,’ zei hij. Toen hij achteruit de trap af liep, trok de mist weer over zijn ogen.

‘Pap –’

‘Ik weet het niet meer!’ Zijn stem kreeg iets peinzends. Ik stond doodstil op de trap te kijken hoe de helderheid zijn gezicht weer verliet. ‘Weet het niet meer! De ratten gillen, maar ik weet het niet meer! Ga weg, ga weg.’ Hij rende naar de piano en begon weer hard en hysterisch op de toetsen te beuken.

Met een verdrietige zucht keek ik over de reling.

Even later voelde ik Ash’ armen om me heen. ‘Het is een begin,’ zei hij.

Ik knikte en drukte mijn gezicht tegen zijn arm.

‘Hij praat tenminste. Uiteindelijk weet hij het wel weer.’

Zijn koele lippen drukten tegen mijn hals, een korte lichte aanraking, en ik huiverde. ‘Het spijt me,’ fluisterde ik. Ik was egoïstisch genoeg om ervan te balen dat we gestoord waren. ‘Ik weet zeker dat dat je nog nooit eerder is gebeurd.’ Hij snoof en ik vroeg me af of we op een of andere manier het verloren moment konden terughalen. Ik begroef mijn handen in zijn zijdezachte haar en trok hem dicht tegen me aan. ‘Waar denk je aan?’

‘Dat dit de dingen weer in perspectief plaatst,’ zei hij, terwijl de krankzinnige piano-akkoorden door het huis galmden. ‘Dat er belangrijkere dingen zijn op dit moment. We moeten ons concentreren op je training, bedenken hoe we de valse koning moeten aanpakken als het zover is. Hij is nog steeds naar je op zoek.’

Ik pruilde, want die woorden bevielen me niets.

Lachend streelde hij mijn arm. ‘We hebben de tijd, Meghan,’ zei hij. ‘Als dit voorbij is, als je vader weer over zijn herinneringen beschikt, als we hebben afgerekend met de valse koning, dan hebben we de rest van ons leven nog. Ik ga nergens heen, dat beloof ik.’ Hij kuste mijn oor. ‘Ik zal wachten. Zeg het maar als je er klaar voor bent.’ Hij liet me los en liep de trap af.

Minutenlang bleef ik op het balkon staan luisteren naar de pianomuziek, die mijn gedachten liet afdwalen naar verboden plekken.

Hoofdstuk 7

Zomer en IJzer

De dagen gingen voorbij in een veilige, zij het niet erg comfortabele routine. Bij het ochtendgloren, nog voor het eerste zonlicht de bosbodem raakte, ging ik naar de open plek om gevechtsoefeningen te doen met Ash. Hij was een geduldige maar strenge leraar, die me telkens zover wist te krijgen dat ik mijn grenzen een stukje verder oprekte. Alleen dan vocht ik alsof ik hem wilde doden. Hij leerde me hoe ik me moest verdedigen, hoe ik om een vijand heen moest dansen zonder geraakt te worden, hoe ik de energie van mijn tegenstander tegen hem kon gebruiken. Toen mijn vaardigheden en zelfvertrouwen begonnen te groeien en onze oefenpartijtjes grimmiger werden, begon ik een patroon te zien, een bepaald ritme in de kunst van het zwaardvechten. Het begon meer op een dans te lijken: het tempo waarin we om elkaar heen draaiden, onze zwaarden die uitschoten, het constante voetenwerk. Ik was nog niet half zo goed als hij en dat zou ik ook nooit worden, maar ik leerde bij.

's Middags probeerde ik met mijn vader te praten. Ik wilde hem uit zijn gestoorde schulp lokken, maar tijdens dat vage en pijnlijke proces

leek ik telkens tegen een muur op te lopen. Hij had maar weinig heldere momenten, en die lagen ook nog ver uit elkaar. De helft van de tijd herkende hij me niet eens. Meestal speelde hij piano, en ik ging dan op een stoel naast hem zitten, zodat ik tegen hem kon praten als de muziek even stopte. Soms hield Ash ons gezelschap door te gaan liggen lezen op de bank, maar vaker nog verdween hij uren achter elkaar in het bos. Ik wist niet waar hij heen ging of wat hij daar deed, tot er konijnen en andere dieren begonnen te verschijnen op de eettafel. Toen pas drong het tot me door dat Ash misschien ook wel ongeduldig werd omdat we zo weinig vooruitgang boekten.

Op een dag kwam hij terug met een groot, in leer gebonden boek. Toen ik het opensloeg, zag ik tot mijn schrik de gezichten van mijn ouders naar me opkijken. Het waren familiefoto's van voor... het gebeurde. Paul en mijn moeder, op hun trouwdag. Een schattige bastaardpuppy die ik niet herkende. Ik als baby, als kleuter, als glunderende vierjarige op een driewieler.

‘Ik heb een gunst geïnd,’ verklaarde Ash toen hij mijn verbijsterde gezicht zag. ‘De boeman die in de kast van je broertje woont, heeft het voor me gevonden. Misschien helpt het je vader om zijn herinneringen terug te krijgen.’

Ik omhelsde hem. Hij hield me losjes vast, voorzichtig, om niet te reageren op een manier die ons in verleiding zou kunnen brengen. Ik genoot van zijn armen om me heen, ademde zijn geur in, voor hij me voorzichtig weer losliet. Ik bedankte hem opnieuw en ging weer naar mijn vader, die piano zat te spelen.

‘Pap, ik wil je iets laten zien,’ zei ik, terwijl ik naast hem op de pianokruk schoof. Hij keek me een beetje wantrouwig aan, maar hij kromp tenminste niet in elkaar en begon ook niet wild op de piano te

rammen. ‘Kijk hier eens naar.’ Ik sloeg het boek open en wachtte tot hij zou kijken.

Eerst bleef hij het opzettelijk negeren. Hij trok zijn schouders op en weigerde op te kijken. Eén keer dwaalde zijn blik af naar de bladzijden van het fotoalbum, verder bleef hij onverstoorbaar doorspelen.

Na een paar minuten gaf ik het op, maar net toen ik op het punt stond om naar de bank te lopen om het boek zelf door te bladeren begon de muziek plotseling te haperen. Toen ik verschrikt naar Paul opkeek, kreeg ik een knoop in mijn maag.

De tranen stroomden over zijn gezicht en spetterden op de pianotoetsen. Terwijl ik als verlamd zat toe te kijken, kwam de muziek hortend en stotend tot stilstand. Snikkend boog hij zich voorover, terwijl hij zijn lange vingers over de foto's liet glijden. Zijn tranen drupten op de pagina's en op mijn handen.

Ash glipte stilletjes de kamer uit, en ik sloeg een arm om mijn vader heen, zodat we samen konden huilen.

Vanaf die dag begon hij tegen me te praten. Eerst waren het langzame, aarzelende gesprekken, waarbij we samen op de bank door het fotoalbum bladerden. Hij was zo kwetsbaar, zijn geestelijke gezondheid was als gesponnen glas dat door de eerste de beste windvlaag verwoest kon worden. Heel langzaam begon hij zich mam en mij en zijn oude leven te herinneren, al legde hij nooit het verband tussen het kleine meisje op de foto's en de tiener die naast hem op de bank zat. Hij vroeg vaak waar mijn moeder en de kleine Meghan waren, en iedere keer weer moest ik hem vertellen dat mam nu met iemand anders getrouwd was, dat hij elf jaar geleden was verdwenen en dat ze niet meer op hem wachtte. Iedere keer weer moest ik de tranen in zijn ogen zien opwelen. Het brak mijn hart.

De avonden waren het moeilijkst. Ash hield woord. Hij drong nooit aan, hield ons contact licht en luchtig. Hij was er altijd voor me; als ik iets kwijt moest na een uitputtende dag met mijn vader, kon ik altijd bij hem terecht. Dan kroop ik tegen hem aan op de bank en hoorde hij zwijgend mijn angsten en frustraties aan. Soms zaten we samen te lezen, ik met mijn hoofd in zijn schoot, terwijl hij de bladzijde omsloeg. Maar we hadden een totaal verschillende smaak, en vaak dommelde ik halverwege de eerste pagina al weg.

Op een avond werd ik zo gek van verveling dat ik een stapel bordspellen tevoorschijn haalde die ik in een kast had gevonden. Ik dwong Ash om scrabble, schaken en yahtzee te leren. Verrassend genoeg bleek hij plezier te hebben in deze 'mensenspellen', en al snel was hij degene die voorstelde om een spelletje te doen. Dat hielp goed om de lange, rusteloze avonden te vullen en mijn zorgelijke hoofd leeg te houden. Toen Ash de regels eenmaal kende, bleek het voor mij bijna onmogelijk om hem nog te verslaan in een strategisch spel als schaken. Omdat hij al zo lang rondliep, beschikte hij ook over een enorme voorraad lange, ingewikkelde woorden, waarmee hij me in de war bracht bij het scrabbelen. Soms eindigde het ermee dat we in een heftige discussie verzeild raakten over de vraag of elfenwoorden als Gwragedd Annwn of hobyahs wel of niet toegestaan waren.

Ondanks alles genoot ik van onze tijd samen, want ik wist dat er op een dag een einde zou komen aan deze periode van rust. Maar er stond nu een onzichtbare muur tussen ons in, een barrière die alleen ik kon doorbreken, en daar ging ik bijna aan onderdoor.

Daar kwam bij dat ik Puck miste, ook al wenste ik dat dat niet zo was. Hij wist me altijd aan het lachen krijgen, zelfs als alles hopeloos leek. Soms, wanneer ik een glimp opving van een hert of een vogel in het bos, vroeg ik me af of het Puck misschien was die ons in de gaten hield. Daarna werd ik boos op mezelf omdat ik me dat afvroeg. De rest

van de dag probeerde ik mezelf er dan van te overtuigen dat het me niet kon schelen waar hij was of wat hij deed.

Maar ik miste hem toch.

Op een ochtend, een paar weken later, waren Ash en ik net onze dagelijkse training aan het afronden toen Grimalkin opdook op een nabijgelegen steen.

‘Je laat je nog steeds in je kaarten kijken,’ zei Ash toen we om elkaar heen cirkelden, zwaarden in de aanslag. ‘Kijk niet naar de plek die je wilt raken, laat het zwaard er op eigen kracht naartoe gaan.’ Hij sloeg naar mijn hoofd. Ik dook met een draaiende beweging weg, uithalend naar zijn rug. Tevreden pareerde hij de slag. ‘Goed. Je begint sneller te worden. Je zou nu een gemiddelde roodkap moeten kunnen verslaan, als die bijdehand gaat doen.’

Grijnzend incasseerde ik het compliment, maar Grimalkin, die tot nu toe niets had gezegd, bemoeide zich ermee: ‘En wat gebeurt er als ze magie tegen haar gebruiken?’

Ik draaide me om. Met zijn staart om zijn voeten zat hij gefascineerd naar een hommel te staren. ‘Wat?’

‘Magie. Weet je nog dat ik ooit heb geprobeerd om je te leren toveren, voor ik erachter kwam dat je daar totaal geen aanleg voor hebt?’ De kat sloeg naar de hommel toen die dichterbij kwam, maar hij miste en deed net of hij zijn interesse verloor toen het beestje wegschoot. ‘De Winterprins gebruikt meer dan alleen zijn zwaard als hij vecht, hij beschikt ook over magie, net als je vijanden. Hoe ga je je daartegen verdedigen, mens?’ Voor ik kon antwoorden schoot hij overeind, plotseling volkomen gefascineerd door een grote oranje vlinder die op ons af kwam fladderen. Hij sprong van de rots en verdween in het hoge gras.

Ash borg zijn zwaard op. 'Helaas heeft hij gelijk,' zei hij, zijn haar uit zijn gezicht schuddend. 'Zwaardvechten is eigenlijk maar de helft van je training. Ik wilde je ook leren hoe je je magie moet gebruiken.'

'Ik weet hoe het moet,' zei ik kribbig, nog steeds een beetje beledigd over Grimalkins opmerkingen over mijn gebrek aan talent.

Ash trok een wenkbrauw op, als een stille uitdaging.

Ik zuchtte. 'Oké. Ik zal het bewijzen. Kijk.'

Snel ging hij een paar passen achteruit. Ik sloot mijn ogen en zocht contact met het bos om me heen. Ogenblikkelijk was mijn geest gevuld met alles wat om me heen groeide: het gras onder mijn voeten, de ranken die over de grond slingerden, de wortels van de bomen om ons heen. Op deze open plek was de zomer aan de macht. Misschien kwam het door Leanansidhes invloed, of misschien lag het ergens anders aan, maar de planten die hier groeiden hadden de dodelijke greep van de winterkou al heel lang niet meer gevoeld.

Ash' stem haalde me uit mijn concentratie en ik deed mijn ogen weer open.

'Je hebt een hoop macht, maar als je die wilt gebruiken, moet je hem leren beheersen.' Hij boog, plukte iets in het gras en hield het omhoog. Het was een klein bloemetje waarvan de witte bloemblaadjes nog stevig gesloten waren, als een balletje. 'Laat het openbloeien,' zei hij.

Gedachten buitelden over elkaar heen in mijn hoofd toen ik naar het knopje staaarde. Oké, ik kon dit. Ik had wortels losgetrokken, bomen laten bewegen en een spervuur van pijlen uit de lucht geslagen. Natuurlijk kon ik zo'n pietepouterig bloemetje laten bloeien. Toch aarzelde ik. Ash had gelijk. Ik kon de magie overal om me heen voelen, maar ik had geen idee hoe ik hem moest gebruiken.

‘Wil je een hint?’ Ik schrok toen ik Grimalkins stem hoorde vanaf een steen. ‘Stel je de magie voor als een rivier,’ vervolgde hij, ‘dan als een lint, en daarna als een draad. Als je hem zo dun mogelijk hebt gemaakt gebruik je hem om de bloemblaadjes voorzichtig open te strelen. Als je meer kracht gebruikt, verscheur je de bloem en dan verspreidt de magie zich weer.’ Hij staaarde me wijs aan, een seconde later alweer afgeleid door een vlinder bij de beek. Opnieuw stuiterde hij weg. Ik vroeg me af of Ash het ook zo irritant vond dat Grimalkin me probeerde te helpen, maar hij knikte alleen maar. Nadat ik een keer diep had ingeademd hield ik de magie vast in mijn geest, een kleurige maalstroom van dromen en emoties. Door me te concentreren lukte het me om hem te laten slinken tot een glinsterend koord, en daarna nog verder tot er zich alleen nog een glanzende, ragdunne draad in mijn geest bevond. Het zweet parelde op mijn voorhoofd en mijn armen trilden. Ik hield mijn adem in en raakte voorzichtig de bloem aan met de toverdraad, zodat de magie overliep in het kleine knopje. Daar liet ik hem voorzichtig uitzetten. De bloemblaadjes huiverden en krulden langzaam open.

Ash knikte goedkeurend.

Ik glimlachte, maar voor ik mijn triomf kon vieren werd ik overvallen door zo’n hevige golf van duizeligheid dat ik bijna onderuit ging. De wereld begon wild in het rond te draaien en ik zakte half door mijn benen, alsof iemand de stop eruit had getrokken en al mijn magie liet weglopen. Happend naar adem struikelde ik naar voren.

Ash ving me op en hield me overeind. Ik klampte me aan hem vast, misselijk van zwakheid, tot op het bot gefrustreerd omdat iets wat zo natuurlijk leek, zo moeilijk moest zijn. Samen lieten we ons op de grond zakken. Bezorgd nam hij me op.

‘Is het normaal om zo moe te zijn?’ vroeg ik, terwijl het gevoel langzaam terugkeerde in mijn ledematen.

‘Nee.’ Hij schudde grimmig zijn hoofd. ‘Van dat kleine beetje toverkracht zou je niets moeten merken.’ Hij kwam overeind, nog steeds bezorgd op me neerkijkend. ‘Er is iets mis, maar ik weet niet genoeg van Zomermagie om je te helpen.’ Ik trok me op aan zijn uitgestoken hand. ‘We zullen op zoek moeten naar Puck,’ zei hij met tegenzin.

‘Wat? Nee!’ Veel te snel liet ik hem weer los, waardoor ik begon te wankelen en bijna opnieuw viel. ‘Waarom? We hebben hem niet nodig. Wat dacht je van Grimalkin? Die kan ons ook helpen.’

‘Waarschijnlijk wel.’ Met een blik opzij naar Grimalkin, die opgewonden met zijn staart zwaaiend achter vlinders aanjoeg, vroeg hij: ‘Weet je zeker dat je het aan hem wilt vragen?’

Ik kreunde. ‘Nee, niet echt,’ gaf ik toe. Er zou geen eind komen aan de gunsten die die stomme kat van me zou eisen. ‘Goed. Maar waarom Puck? Denk je echt dat hij weet wat er aan de hand kan zijn?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Maar hij gaat al veel langer mee dan ik, dus wie weet. We kunnen het in ieder geval vragen.’

‘Ik wil hem niet zien.’ Boos sloeg ik mijn armen over elkaar. ‘Hij heeft tegen me gelogen, Ash. En zeg nu niet dat elfen niet kunnen liegen, de waarheid verzwijgen is net zo erg. Hij heeft me laten geloven dat mijn vader ons in de steek had gelaten, terwijl hij al die tijd wist waar hij was. Elf jaar lang is hij niet eerlijk tegen me geweest. Dat kan ik hem niet vergeven.’

‘Meghan, geloof me, ik weet hoe het voelt om Puck te haten. Dat doe ik al een stuk langer dan jij, weet je nog?’ Met een spottend glimlachje

verzachtte hij zijn woorden, maar toch voelde ik een steek van schuldgevoel. ‘Geloof me, ik heb ook weinig zin om hem om hulp te gaan smeken.’ Gefrustreerd woelde hij door zijn haar. ‘Maar als iemand je kan leren hoe je Zomermagie moet gebruiken, dan is hij het. Ik kan je alleen de basis bijbrengen en dat is niet genoeg.’

Mijn woede loste op. Natuurlijk had hij gelijk. Ik liet mijn schouders zakken en keek hem treurig aan. ‘Ik vind het vreselijk als je zo redelijk bent.’

Hij lachte. ‘Iemand moet redelijk zijn. Kom.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Als we Robin willen vinden, dan moeten we meteen beginnen. Als hij zich verstoppt of als hij niet gevonden wil worden, dan kan het wel even duren.’

Ik legde me bij de feiten neer en pakte zijn hand. Vastberaden staken we de open plek over en liepen het bos in.

Uiteindelijk was het Puck die ons vond.

De bossen die de hut omringden waren uitgestrekt en dicht, een wilde begroeiing van naaldbomen en ruwe woudreuzen met bemoste stammen, waardoor de koele lucht heerlijk naar hars rook. De bosbodem was bezaaid met naalden en varens.

Als een geest gleed Ash door het woud, over een of ander onzichtbaar pad. Zijn jachtinstincten leken aan te geven waar we heen moesten. Tijdens de hele wandeling, waarbij we onder takken door doken en over met dennennaalden bezaaide rotsen klommen, liep ik me op te vreten. Waarom moest Puck ons helpen? Wat wist hij er nou van? Ik zag het gezicht van mijn vader weer voor me, zijn ogen vol tranen toen ik hem opnieuw, voor de zoveelste keer, moest vertellen dat mijn

moeder met iemand anders was getrouwd. Ik balde mijn vuisten. Of mijn vaders ontvoering nu zijn bedoeling was geweest of niet, Puck had een heleboel uit te leggen.

Ash leidde ons naar een grot die was omringd door dennenbomen en keek om zich heen. Ik scande de boomstammen en schaduwen. Het was hier doodstil. De schuine zonnestrallen die door de oeroude bomen vielen, bespikkelden de met paddenstoelen en dennennaalden bedekte bodem. De lucht leek gevuld met oeroude magie.

‘Hij is hier geweest,’ zei Ash. Er ging een briesje door de takken dat zijn donkere haar in de war bracht. ‘Hij is heel dichtbij.’

‘Zoeken jullie iets?’ klonk een bekende stem van ergens boven ons.

Ik keek omhoog. Puck lag op een dikke tak en grijnsde me toe. Hij droeg geen shirt, zodat ik zijn pezige gebruinde borst kon zien. Zijn haar piekte alle kanten op. Op deze plek leek hij veel meer... fae dan anders, wilder en onvoorspelbaar, veel meer de Puck van Shakespeare die Nick Bottom in een ezel had veranderd en die afschuwelijke streken uithaalde met mensen die verdwaalden in het bos.

‘Het gerucht gaat dat jullie naar me op zoek zijn,’ zei hij voor hij in een appel beet. ‘Hier ben ik dan. Wat willen de hoogheden?’

Ik wilde al uit mijn slof schieten omdat hij het zo beledigend liet klinken, maar Ash deed een stap naar voren. ‘Er klopt iets niet aan Meghans magie,’ zei hij, kort en bondig als altijd. ‘Jij weet het meest over Zomermagie. We moeten weten wat er met haar aan de hand is, waarom ze telkens bijna flauwvalt als ze toverkracht gebruikt.’

‘Aha.’ Pucks smaragdgroene ogen glommen van plezier. ‘Dus nu komt ze op haar knietjes terug om Puck om hulp te vragen. Tss, tss.’

Hoofdschuddend nam hij nog een hap van de appel. ‘Wat is het toch makkelijk om je grieven te vergeten als je iets van iemand nodig hebt.’

Ik ontplofte bijna van verontwaardiging, maar Ash zuchtte alleen maar, alsof hij dit had verwacht. ‘Wat wil je, Robin?’ vroeg hij vermoeid.

‘Ik wil dat de prinses het vraagt,’ zei Puck, terwijl hij me strak aankeek. ‘Haar moet ik tenslotte helpen. Ik wil het uit haar eigen rozerode mond horen.’

Ik perste mijn rozerode lippen op elkaar om een vals antwoord binnen te houden. Gelukkig maar dat een van ons hier volwassen mee omgaat, wilde ik zeggen, en eigenlijk was dat ook niet bepaald volwassen. Bovendien stond Ash ernstig en een beetje smekend naar me te kijken. Als hij zijn trots opzij kon zetten en zijn aartsvijand om hulp kon vragen, dan kon ik het ook opbrengen om de wijste te zijn. Voorlopig dan.

‘Goed,’ zei ik gelaten. Maar ik krijg je nog wel, geloof me, voegde ik er in gedachten aan toe. ‘Puck, ik zou het op prijs stellen als je me een beetje zou willen helpen.’ Hij trok een wenkbrauw op. ‘Alsjeblieft,’ voegde ik er knarsetandend aan toe.

Hij grijnsde zelfingenomen. ‘Waar moet ik je mee helpen, prinses?’

‘Met mijn magie.’

‘Wat is daar mis mee?’

Het was moeilijk om geen steen naar zijn hoofd te gooien, maar dat stomme lachje was tenminste van zijn gezicht verdwenen. Misschien begon hij wat serieuzer te worden. ‘Ik weet het niet,’ zei ik aarzelend. ‘Ik kan geen toverkracht meer gebruiken zonder dat ik ontzettend moe

of misselijk word. Ik weet niet wat er met me aan de hand is, vroeger gebeurde dat nooit.'

'Hm.' Puck sprong uit de boom en landde soepel als een kat op zijn voeten. Hij deed twee stappen in mijn richting en nam me van top tot teen op. 'Wanneer heb je voor het laatst magie gebruikt zonder misselijk of moe te worden, prinses?'

Ik dacht na. Toen ik mijn toverkracht had ingezet tegen de spinneheksen had ik bijna overgegeven. Daarvoor was mijn magie verzegeld geweest door Mab, dus... 'De fabriek,' antwoordde ik, terugdenkend aan onze strijd met een van Machina's luitenants. 'Toen we tegen Virus vochten. Daar was je bij, weet je nog? Ik zorgde dat we niet onder haar bugs bedolven werden.'

Puck knikte peinzend. 'Maar dat was toch IJzermagie, prinses?' vroeg hij.

Ik knikte.

'Wanneer was de laatste keer dat je Zomermagie hebt gebruikt, normale magie, zonder dat je er misselijk of moe van werd?'

'In Machina's rijk,' zei Ash zacht. Er leek bij hem een kwartje te vallen, maar ik had nog steeds geen idee waar dit naartoe ging. 'Toen trok je die wortels uit de grond, om de IJzerkoning uit te schakelen,' vervolgde hij, 'vlak voor hij je stak. Vlak voor hij stierf.'

'Dat is het moment dat je je IJzermagie hebt gekregen, prinses.' Puck knikte ernstig. 'Daar durf ik Titania's gouden spiegel onder te verdeden. Op de een of andere manier ben je opgescheept geraakt met Machina's IJzermagie, en ik denk dat dat precies de reden is dat de valse koning achter je aan zit. Het heeft vast iets te maken met de macht van de IJzerkoning.'

Ik huiverde. Panne had ook zoiets gezegd, maar toen had ik er niet over na willen denken. ‘Maar wat heeft dat te maken met mijn toverproblemen?’ vroeg ik.

Ash en Puck wisselden een blik uit.

‘Je hebt twee krachten in je, prinses,’ zei Puck. Hij liet zich tegen een boom zakken. ‘Zomer en IJzer. Het komt er eigenlijk op neer dat die twee niet met elkaar kunnen opschieten.’

‘Ze kunnen niet samen bestaan,’ voegde Ash eraan toe alsof hij dat zojuist had bedacht. ‘Als je het probeert, dan reageert de ene toverkracht heftig op de andere, net zoals wij op IJzer. De Zomermagie maakt je ziek omdat je in aanraking bent geweest met IJzermagie, en andersom.’

Puck floot. ‘Dat is een mooie patstelling.’

‘Maar... Ik had al eerder IJzermagie gebruikt,’ protesteerde ik, want ik was helemaal niet blij met hun verklaring. ‘In de fabriek met Virus. Toen had ik deze problemen niet. Als dat zo was geweest, dan waren we nu allemaal dood.’

‘Je gewone magie was toen verzegeld.’ Ash leek diep in gedachten verzonken. ‘Toen we naar het Winterhof gingen, heeft Mab een bindspreuk over je uitgesproken, waarmee ze je Zomermagie heeft verzegeld. Ze wist niets van die IJzermagie.’ Hij keek op. ‘De problemen begonnen pas nadat de bindspreuk was verbroken.’

‘Dit is zo ontzettend oneerlijk,’ sputterde ik teleurgesteld. Ash en Puck stonden me medelijdend aan te kijken. ‘Wat moet ik nu doen? Hoe moet ik dit ongedaan maken?’

‘Je moet ze allebei leren gebruiken,’ zei Ash kalm. ‘Er moet een manier zijn om beide soorten magie los van elkaar te gebruiken, zonder dat de een de ander in de weg zit.’

‘Misschien wordt het makkelijker als je oefent,’ voegde Puck eraan toe. Zijn irritante grijns kwam weer opzetten. ‘Ik zou het je kunnen leren. Hoe je Zomermagie moet gebruiken in ieder geval. Als je dat zou willen.’

Ik staarde hem aan, op zoek naar een glimp van mijn voormalige beste vriend, naar een vonk van de genegenheid die we voor elkaar hadden gevoeld. De onuitstaanbare grijns bleef stevig op zijn plek, maar ik zag iets in zijn ogen, een glinstering van spijt, misschien? Wat het ook was, het was genoeg. Ik kon dit niet alleen. Ergens wist ik best dat ik alle hulp kon gebruiken.

‘Oké,’ zei ik. Zijn glimlach veranderde in iets dat de kant van een valse grimas op ging. ‘Maar dit betekent niet dat alles weer goed is. Ik heb je nog steeds niet vergeven voor wat je mijn familie hebt aangedaan.’

Puck zuchtte diep en wierp een dramatisch blik op Ash. ‘Je bent de enige niet, prinses.’

Hoofdstuk 8

Maat houden

We waren opnieuw met z'n drieën: Ash, Puck en ik. Samen, maar niet zoals vroeger. 's Ochtends oefende ik zwaardvechten met Ash, 's middags Zomermagie met Puck, meestal op het heetste moment van de dag. 's Avonds luisterde ik naar de piano of praatte ik met mijn vader, terwijl ik de overduidelijke spanning tussen de twee elfen in de kamer probeerde te negeren. Het ging beter met Paul, althans, de momenten van verwarring werden zeldzamer en er zat meer tijd tussen. Op de ochtend dat hij voor het eerst het ontbijt klaarmaakte, sprongen de tranen in mijn ogen van opluchting – hoewel de inwonende gnomen bijna hysterisch van woede het huis dreigden te verlaten. Ik wist ze terug te lokken met kommetjes room met honing en de belofte dat Paul ze niet nog eens een klusje af zou pakken.

Met mijn toverkracht kwamen we nergens.

Iedere dag na de lunch, als de zon hoog aan de hemel stond, ging ik naar het grasveld, waar Puck al op me zat te wachten. Hij liet me zien hoe ik magie aan de planten moest onttrekken, hoe ik ze sneller kon

laten groeien, hoe ik uit het niets illusies kon oproepen en hoe ik de hulp van het bos kon inschakelen. Zomermagie was de kracht van het leven, de hitte en de hartstocht, legde hij uit. De nieuwe aangroei in de lente, de dodelijke schoonheid van het vuur, de gewelddadige verwoesting van een onweersbui, het waren alledaagse voorbeelden van Zomermagie. Hij verrichtte kleine wondertjes: hij wekte dode bloemen weer tot leven, lokte een eekhoorn tot op zijn schoot. Vervolgens droeg hij me op om hetzelfde te doen.

Ik probeerde het. Het aanroepen van de magie was makkelijk, dat kostte me niet meer moeite dan ademen. Ik kon de kracht overal om me heen voelen, kloppend van leven en energie. Maar als ik hem op wat voor manier dan ook probeerde te gebruiken, sloeg de miselijkheid toe en eindigde ik happend naar adem op de grond, zó beroerd en duizelig dat ik dacht dat ik zou flauwvallen.

‘Probeer het nog eens,’ zei Puck op een gegeven moment, zittend in kleermakerszit op een platte steen bij de beek, zijn kin in zijn handen. Tussen ons in stond een bezemsteel rechtop in het gras, als een kaal boompje. Puck had de steel eerder die dag ‘geleend’ uit de bezemkast, en hij zou waarschijnlijk de volle laag van de gnomen krijgen als die ontdekten dat een van hun heilige hulpmiddelen was verdwenen.

Ik loerde naar de bezemsteel en ademde diep in. Het was de bedoeling dat ik rozen en bladeren op het stomme ding zou laten ontspruiten, maar tot nu toe was ik er alleen in geslaagd om mezelf een gigantische hoofdpijn te bezorgen. Ik trok de magie naar me toe voor een nieuwe poging. Oké, concentreren, Meghan. Concentreren...

Ash verscheen aan de rand van mijn blikveld. Gespannen keek hij toe. ‘Wil het lukken?’ vroeg hij.

Daar ging mijn concentratie.

Puck gebaarde naar mij. 'Dat kun je toch zien.'

Ze waren allebei even onuitstaanbaar. Met moeite richtte ik me weer op de bezemsteel. Hout is hout, had Puck die ochtend gezegd. Of het nu een dode boom is, de boeg van een schip, een houten kruisboog of een doodgewone bezemsteel, met Zomermagie kun je het weer tot leven wekken, al is het maar voor even. Dat is je erfenis. Ik probeerde me weer te concentreren op de magie, die rauw en krachtig om me heen wervelde. Toen ik hem op de bezemsteel af stuurde, trof de maagverkrampende misselijkheid me als een mokerslag. Ik klapte dubbel en probeerde uit alle macht om niet over te geven. Als de fae zich iedere keer als ze iets van ijzer aanraakten zo voelden, dan was het geen wonder dat ze het spul meden als de pest.

'Het lukt niet,' hoorde ik Ash zeggen. 'Ze moet ermee ophouden voor ze zichzelf iets aandoet.'

'Nee!' Moeizaam kwam ik overeind. Na een boze blik op de bezemsteel veegde ik mijn voorhoofd af. 'Het zal me lukken, verdomme.' Ik negeerde mijn opstandige maag en het zweet dat in mijn ogen liep, ademde nog eens diep in en concentreerde me op de toverkracht rondom de bezemsteel. Het hout leefde, het vibreerde van energie en het had maar een klein duwtje nodig voor het zou exploderen van het leven.

De houten stok trilde. De misselijkheid kroop weer omhoog in mijn buik. Ik beet op mijn lip, dankbaar voor de pijn. Plotseling barstten er over de hele steel rozen open, rood, wit, roze en oranje, een feest van kleur tussen de bladeren en de doorns. Net zo snel als ze tot bloei waren gekomen verwelkten de blaadjes weer. Ze vielen op de grond rondom de bezemsteel, die nu weer even kaal was als hiervoor, maar het was een duidelijke overwinning. Ik slaakte een kreet van triomf, vlak voor ik in elkaar zakte.

Ash ving me op en knielde naast me in het gras. Het was me een raadsel hoe hij altijd wist waar hij moest zijn als ik weer eens omviel.

‘Zo,’ hijgde ik, worstelend om weer overeind te komen, waarbij ik zijn beschermende arm zachtjes afweerde. ‘Dat was niet zo moeilijk. Ik denk dat ik het begin te snappen. Nog een keer, Puck.’

Puck trok een wenkbrauw op. ‘Eh, doe maar niet, prinses. Als ik zie hoe je vriendje naar me kijkt, dan geloof ik dat deze les voorbij is.’ Geeuwend rekte hij zijn lange lichaam uit. ‘Bovendien ga ik dood van verveling. Het is niet zo boeiend om de bloemen te zien bloeien.’ Na een blik op Ash’ armen om mijn middel voegde hij er hatelijk aan toe: ‘Tot morgen, tortelduifjes.’ Hij sprong over het beekje en verdween zonder om te kijken in de bossen.

Ik zuchtte en kwam overeind, steun zoekend bij Ash.

‘Gaat het?’ vroeg hij. Hij hield me stevig vast, terwijl het laatste restje misselijkheid wegebde.

Nee, het ging helemaal niet, bedacht ik nijdig. Er was niets zo belachelijk als een elf die geen magie kon gebruiken zonder flauw te vallen, over te geven of zo duizelig te worden dat ze alleen maar in de weg liep. Ik was allergisch voor mezelf! Hoe triest was dat?

Chagrijnig schopte ik tegen de bezemsteel, die krakend in de struiken viel. De toorn van de gnomen zou verschrikkelijk zijn, maar dat kon me op dat moment weinig schelen. Wat had ik aan IJzermagie als ik er alleen maar ziek van werd? Op dit moment was ik van harte bereid om mijn IJzermagie gewoon aan de valse koning te geven, want ik had er alleen maar last van.

Ash zag mijn woede-uitbarsting met verbazing aan, maar zei alleen: ‘Zullen we naar binnen gaan?’

Een beetje beschaamd volgde ik hem over de beek naar het huis, waar Grimalkin op de leuning van de trap in de zon lag. Toen ik zwaaide, negeerde hij me volkomen.

In huis was het verdacht rustig. De piano stond er leeg en stil bij. Paul zat driftig te schrijven aan de keukentafel, die bezaaid was met papieren. Ik hoopte maar dat dit geen aanval van creatieve krankzinnigheid was, maar hij keek op en glimlachte kort en verrassend helder voor hij zich weer over zijn papierwerk boog. Blijkbaar had hij een van zijn minder getikte dagen. Dat was tenminste iets.

Mijn vingers trilden nog na van mijn magische inspanning toen ik me kreunend op de bank liet vallen. ‘Wat is er toch met me aan de hand, Ash?’ zei ik. ‘Waarom is alles altijd zo moeilijk? Het lukt me niet eens om een normale half-fae te zijn.’

Hij knielde neer, pakte mijn hand, en drukte mijn vingers tegen zijn lippen. ‘Je bent nooit normaal geweest, Meghan,’ zei hij glimlachend. Mijn vingers begonnen nog heviger te tintelen, om hele andere redenen dit keer. ‘Als je normaal was, dan zou je hier niet zijn.’

Ik maakte mijn vingers los en liet mijn duim over de gladde bleke huid van zijn wang glijden. Even leunde hij met gesloten ogen tegen mijn hand, toen drukte hij een kus op de palm en kwam overeind. ‘Ik ga Puck zoeken,’ verkondigde hij. ‘We missen iets, er moet iets zijn dat we over het hoofd zien. Het moet makkelijker kunnen.’

‘Het zou fantastisch zijn als je erachter kwam. Ik word een beetje misselijk van al die misselijkheid, iedere keer als ik een bloemetje laat bloeien.’ Ik probeerde dankbaar te glimlachen, maar ik kwam niet verder dan een grimas.

Voor hij de kamer uit liep, kneep hij even zachtjes in mijn schouder.

Ik liep naar de keukentafel, benieuwd waar mijn vader het zo druk mee had. Deze keer keek hij niet op, dus ik ging op de rand van de tafel naast hem zitten. Overal lagen vellen papier vol strepen en zwarte puntjes. Toen ik wat beter keek, zag ik dat het handgeschreven bladmuziek was.

‘Ha, pap,’ zei ik zacht om hem niet te laten schrikken. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik schrijf een lied,’ antwoordde hij. Hij wierp me een kort glimlachje toe. ‘Het schoot me vanochtend te binnen, en ik wist gewoon dat ik het moest opschrijven voor ik het weer kwijt was. Vroeger schreef ik de hele tijd liedjes voor... voor je moeder.’

Ik had geen idee wat ik daarop moest zeggen, dus keek ik in stilte toe hoe het potlood bewoog, hoe er puntjes verschenen tussen de vijf zwarte lijnen. Het zag er niet uit als muziek, maar af een toe stopte Paul om met gesloten ogen heen en weer te wiegen op de maat van een onhoorbare melodie voor hij nog meer bolletjes toevoegde.

Mijn blik vertroebelde, en de puntjes leken uit zichzelf te bewegen op het papier. Heel even zag ik de magie van het lied schitteren. De strenge rechte lijnen glansden als metalen kabels, terwijl de verschillende noten, eerder zo zwart en massief, sprankelden als waterdruppels waar het licht in viel. Nadat ik geschrokken met mijn ogen had geknipperd, was alles weer normaal. ‘Dat was maf,’ mompelde ik.

‘Wat is maf?’ Paul keek op.

‘Eh...’ Snel ging ik op zoek naar een veiliger onderwerp. Voor pap viel magie onder elfentrucs en bedrog, en daar moest hij weinig van hebben. Na alles wat hij had meegemaakt, kon ik het hem niet kwalijk nemen. ‘Eh,’ zei ik nog eens. ‘Ik vroeg me af waar al die bolletjes en strepen voor zijn. Ik bedoel, het lukt me niet om er muziek in te zien.’

Paul glimlachte, altijd bereid om over zijn favoriete onderwerp te praten. Hij trok een vel papier uit de stapel. ‘Het zijn maten,’ verklaarde hij, terwijl hij het vel tussen ons in legde. ‘Zie je deze strepen? Elke lijn staat voor een toonhoogte. Je kunt elke noot op de toonladder weergeven door hem op een lijn of tussen twee lijnen in te plaatsen. Hoe hoger de noot op de lijnen staat, hoe hoger de toon. Volg je dat?’

‘Ehm...’

‘Let op de verschillende stipjes, ofwel noten,’ vervolgde hij, alsof ik alles wat hij net had gezegd, had begrepen. ‘Een open noot wordt langer aangehouden dan een dichte noot. De kleine stammetjes die je ziet halveren de speeltijd en de vlaggetjes doen dat nog eens. Aan het uiterlijk van de stippen kun je dus zien hoelang je ze moet aanhouden en om welke noot het gaat. Alles wordt afgemeten in tijd, toonhoogte en plaats op de toonladder, heel precies uitgeschreven. Eén noot of maat op de verkeerde plek, en het hele stuk raakt uit balans.’

‘Dat klinkt ontzettend ingewikkeld,’ bracht ik uit. Ik kon hem nauwelijks bijhouden.

‘Soms. Muziek en wiskunde hebben veel overeenkomsten. Het is allemaal een kwestie van formules en breuken en dat soort dingen.’ Plotseling stond hij op en liep met het vel papier naar de piano. ‘Maar als je het allemaal samenvoegt, dan klinkt het zo.’

Ik liep achter hem aan en ging op de rand van de bank zitten.

Het stuk muziek dat hij begon te spelen was zo mooi dat het me direct naar de keel vloog. Ik wilde lachen en huilen tegelijk. Ik had zijn muziek al eerder gehoord, maar dit was anders, alsof hij hier zijn hele hart en ziel in had gelegd en de muziek een eigen leven had gekregen. De magie kolkte om hem heen, een wervelwind van de mooiste kleuren die ik ooit had gezien. Geen wonder dat de fae zo werden

aangetrokken door getalenteerde stervelingen. En geen wonder dat Leanansidhe hem eigenlijk niet had willen laten gaan.

Het stuk was kort en eindigde abrupt, alsof Paul geen noten meer had. ‘Het is nog niet af,’ mompelde hij, ‘maar je snapt waar ik heen wil.’

‘Hoe heet dit?’ fluisterde ik, de echo van de muziek nog in mijn oren.

‘Herinneringen aan Meghan.’

Voor ik iets kon zeggen vloog de deur open. Ash rende naar binnen, met Puck op de hielen. Ik sprong op toen ik Ash gespannen en ernstig naar me toe zag benen, terwijl Puck met zijn armen over elkaar bij de deur bleef staan en dreigend uit het raam keek.

‘Wat is er aan de hand?’ Even kreeg ik de indruk dat Ash me wilde optillen om met me de deur uit te rennen. Ik keek naar mijn vader, inschattend wat hij hiervan meekreeg, en zag tot mijn opluchting dat hij bezorgd en geschrokken keek, maar niet bijzonder krankzinnig.

Ash greep me bij de arm en sleurde me mee. ‘Het Winter- en het Zomerhof,’ zei hij, zo zacht dat mijn vader het niet kon horen. ‘Ze zijn hier, en ze komen voor jou.’

Hoofdstuk 9

De riddereed

Verbijsterd keek ik Ash aan. Mijn buik trok samen van opwindning en van angst. Het was een vreemd gevoel. ‘Allebei?’ fluisterde ik, met een blik op mijn vader, die terug was gelopen naar de tafel om zich weer over zijn muziek te buigen. Wanneer Ash en Puck in de kamer waren, probeerde hij ze altijd te negeren, sprak nooit tegen ze, en keek zelden hun kant op. De elfen behandelden hem op dezelfde manier. ’s Avonds was het soms een beetje ongemakkelijk, maar ik denk dat Paul als de dood was dat hij weer gek zou worden als hij hun aandacht trok.

Ash haalde zijn schouders op. ‘Ze wilden niet met mij of met Puck praten, behalve dan om te zeggen dat Leanansidhe toestemming had gegeven om ons hier te ontmoeten. Ze willen jou spreken. Ze zijn nu op de open plek.’

Ik liep naar het raam en keek naar buiten. Bij de bosrand kon ik nog net twee elfenridders onderscheiden. Allebei hielden ze een vaandel omhoog, het ene groen en goud met de kop van een schitterende

hertenbok erop geborduurd, het andere zwart en wit met een roos met doorns in het midden.

‘De afgezant zei dat hij een boodschap had die speciaal voor jou was bedoeld, prinses,’ zei Puck, die tegen de deurpost hing. ‘Van Oberon zelf, beweert hij.’

‘Oberon.’ De laatste keer dat ik mijn biologische vader had gezien, was toen hij me had verbannen naar het sterfelijke rijk, nadat Mab Ash op dezelfde manier had behandeld. Ik dacht dat we alle banden hadden verbroken. Toen we afscheid namen had de koning van het Zomerhof er geen misverstand over laten bestaan dat ik er nu alleen voor stond en dat ik nooit meer welkom zou zijn in Nimmernimmer. Wat wilde hij dan nu ineens van me?

Er was maar één manier om daarachter te komen. ‘Pap,’ riep ik achterom naar de tafel. ‘Ik ga nu weg, maar ik ben zo terug. Niet weggaan hoor.’

Hij zwaaide naar me zonder op te kijken. Gelukkig had hij het te druk om zich veel zorgen te maken over de onverwachte bezoekers buiten. ‘Goed,’ mompelde ik toen Puck de deur voor me openhield. ‘Daar gaat-ie dan.’

We staken het beekje over, waar Grimalkin op een platte steen zijn vacht zat te verzorgen, schijnbaar niet geïnteresseerd in de aankomst van de hoven. Het was laat in de middag, en de vuurvliegjes knipoogden al boven het gras. Ash en Puck liepen naast me, beiden met zo’n sterk beschermend aura om zich heen dat mijn angst op slag verdween. We hadden al zoveel meegemaakt met z’n drieën. Samen konden we ook dit wel aan.

De ridders bogen toen we naderden. Ik ving een flikkering van verbazing op van zowel Ash als Puck, omdat twee krijgers van vijandelijke

hoven in elkaars gezelschap konden zijn zonder elkaar de hersens in te slaan. Ik moest lachen om de ironie ervan.

Een gnoom met een gezicht als een aardappel stapte tussen de ridders uit. Toen hij een buiging voor me maakte, kwam hij nauwelijks boven het hoge gras uit. ‘Meghan Chase,’ groette hij. Zijn lage stem was verrassend stijf en formeel, als van een butler. ‘Je vader, heer Oberon, laat je groeten.’

Dat irriteerde me. Oberon had het recht niet om me zijn dochter te noemen, niet nadat hij me voor de ogen van het hele hof had ontferd. Ik sloeg mijn armen over elkaar en keek onvriendelijk op het mannetje neer. ‘Jullie wilden me spreken. Hier ben ik. Wat wil Oberon nu weer?’

De gnoom staarde me aan, en de ridders wisselden een blik. Puck en Ash stonden aan weerszijden stil en beschermend naast me. Al kon ik Puck niet zien, ik kon voelen dat hij hiervan genoot.

De gnoom schraapte zijn keel. ‘Ahum. Zoals je weet, prinses, voert je vader oorlog met het IJzerrijk. Voor het eerst in eeuwen zijn we een verbond aangegaan met koningin Mab en het Winterhof.’ Zijn blik schoot naar Ash en weer terug naar mij. ‘Er heeft zich een leger van IJzerfae op onze drempel verschanst, klaar om ons land te besmetten en ons volk te vermoorden. De situatie is inmiddels buitengewoon hachelijk.’

‘Dat weet ik. Ik geloof zelfs dat ik de eerste was die Oberon hiervoor heeft gewaarschuwd. Net voor hij besloot me te verbannen.’ Ik bleef de gnoom strak aankijken en probeerde de bitterheid uit mijn stem te houden. ‘Ik heb Oberon tijden geleden al voor de IJzerkoning gewaarschuwd, net als Mab. Ze wilden niet naar me luisteren. Waarom kom je me dit nu vertellen?’

De gnoom zuchtte diep en liet voor even zijn formele houding varen. ‘Omdat de hoven hem niet aankunnen, prinses. De IJzerkoning verstoppt zich diep in zijn giftige rijk. De troepen van Zomer en Winter kunnen niet ver genoeg doordringen in het IJzerrijk om hem een slag toe te brengen. We verliezen terrein, soldaten en grondstoffen, en de IJzerfae blijven maar oprukken. Nimmernimmer sterft sneller af dan ooit. Het zal niet lang meer duren voor geen enkele plek nog veilig is voor ons.’

Voor hij weer in zijn officiële rol schoot, schraapte hij nog eens beschaamd zijn keel. ‘Vanwege de omstandigheden zijn koning Oberon en koningin Mab bereid om een overeenkomst met je te sluiten, Meghan Chase.’ Hij deed een greep in zijn tas en haalde er een rol papier uit, die was dichtgebonden met een groen lint. Met een groots gebaar rolde hij het uit.

‘Nu zullen we het beleven,’ zei Puck.

De gnoom wierp hem een strenge blik toe. Op bombastische toon vervolgde hij: ‘Meghan Chase, in opdracht van koning Oberon en koningin Mab verklaren de hoven zich bereid om je verbanning op te heffen, net als die van prins Ash en Robin Goodfellow, waarbij al jullie misdaden zullen worden vergeven en volledige gratie zal worden verleend.’

Puck ademde diep in, maar Ash stond doodstil. Er was niets van zijn gezicht af te lezen, maar ik ving een korte flikkering van hoop op, van verlangen; ze wilden naar huis. Ze misten Nimmernimmer en wie kon ze dat kwalijk nemen? Daar hoorden ze thuis, niet in de sterfelijke wereld, met zijn ongeloof en zijn wantrouwen tegen alles wat niet wetenschappelijk was. Het was geen wonder dat de IJzerfae de wereld konden overnemen, nu er nog maar zo weinig mensen in magie geloofden. Maar ik wist dat er altijd een hoge prijs stond op de

overeenkomsten van de fae, dus hield ik mijn gezicht bewust in de plooi toen ik vroeg: ‘En wat willen ze daarvoor terug?’

De gnoom liet zijn handen zakken en keek naar de grond. ‘Ze willen dat je naar het IJzerrijk gaat om de IJzerkoning uit te schakelen.’

Ik knikte langzaam. Opeens voelde ik me heel erg moe. ‘Dat dacht ik al.’

Onder de wantrouwige blikken van de gnoom en de twee ridders deed Ash een paar stappen naar voren. ‘Alleen?’ Zijn woede werd nauwelijks gemaskeerd door zijn kalme toon. ‘Oberon biedt geen hulp aan? Dat lijkt me wat veel gevraagd, als zijn eigen leger er niet eens doorheen komt.’

‘Koning Oberon gelooft dat een enkele persoon zich ongezien door het IJzerrijk kan begeven en daarom meer kans heeft om de IJzerkoning te vinden,’ antwoordde de gnoom. ‘Mab en Oberon zijn het erover eens dat de Zomerprinses de beste keuze is. Ze is immuun voor de effecten van ijzer, ze is al eens in het IJzerrijk geweest, en ze heeft al eerder een IJzerkoning uitgeschakeld.’

‘Toen had ik hulp,’ zei ik. De zenuwen gierden door mijn keel toen de sombere en angstaanjagende herinneringen weer bovenkwamen. Ik kon niet voorkomen dat mijn handen begonnen te trillen toen ik terugdacht aan de afschuwelijke woestijn van het rijk van de IJzerkoning: de verschroeide woestijn, de vleesetende zure regen, de intimiderende zwarte toren, die hoog oprees in de lucht. Ik herinnerde me hoe het was om Machina te vermoorden, hoe ik de pijl in zijn borst had gedreven op het moment dat de toren om me heen tot schroot verging. Ook dacht ik terug aan Ash, aan zijn koude, levenloze lichaam in mijn armen, en ik balde mijn vuisten zo stevig dat de nagels in mijn handpalmen sneden.

‘Ik ben nog niet klaar,’ zei ik. Met mijn ogen zocht ik steun bij Ash en Puck. ‘Ik kan er nu nog niet heen. Ik ben nog aan het leren hoe ik moet vechten en magie moet gebruiken, en... En hoe zit het met mijn vader? Hij kan hier niet alleen achterblijven.’

De gnoom staaarde me verward aan, maar Puck gaf antwoord voor hij iets kon zeggen. ‘Ze heeft tijd nodig om hierover na te denken,’ zei hij, en hij lachte ontwapenend. ‘Ik neem aan dat Oberon niet onmiddellijk antwoord wil?’

De gnoom nam hem ernstig op, maar sprak tegen mij. ‘Hij zei dat tijd een factor van het hoogste belang is, hoogheid. Hoe langer je hier blijft, hoe verder het verval zich kan verspreiden en hoe sterker de IJzerkoning wordt. Heer Oberon kan niet wachten. We komen morgen bij zonsopgang terug voor je antwoord.’ Hij boog. Ook de ridders deden een stap terug, klaar om te vertrekken. ‘Dit is een eenmalig aanbod, hoogheid,’ waarschuwde de gnoom. ‘Als je ervoor kiest om Oberons aanbod niet aan te nemen, als je niet met ons meegaat naar Nimmernimmer, dan zien jullie het geen van allen ooit nog terug.’ Met een grote zwaai rolde hij het document weer op, en hij verdween met zijn lijfwachten in de bossen.

Als verdoofd liep ik terug naar het huis. Binnen liet ik me weer op de bank vallen. Mijn vader was niet in de kamer, en de huisgnomen waren nog niet aan het avondeten begonnen, dus we waren alleen. ‘Ik ben nog niet klaar,’ zei ik opnieuw. Puck ging op de leuning zitten, terwijl Ash met een ernstig gezicht naast me kwam staan. ‘Het lukte me nauwelijks om de eerste IJzerkoning uit te schakelen. Toen had ik tenminste nog die pijl van heksenhout, maar nu heb ik niets wat daarop lijkt.’

‘Dat is waar.’ Ik schrok me halfdood van Grimalkins stem naast mijn hoofd. De kat keek me onaangedaan aan en maakte het zich makkelijk

tegen de rugleuning. ‘Maar die was speciaal voor Machina. Je weet niet wat je nodig hebt om de valse koning te verslaan.’

‘Het maakt niet uit,’ zei ik. ‘Deze keer heb ik niets. Ik ben nog steeds niet goed met magie, ik heb geen idee hoe ik het er in een gevecht van af zal brengen.’ Ik was even stil voor ik de volgende woorden fluisterde. ‘Ik kan het niet alleen.’

‘Ho, ho, ho.’ Puck kwam overeind. ‘Hoe bedoel je, alleen? Je weet toch dat we met je meegaan, prinses?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘De vorige keer heeft Ash het bijna niet overleefd. Het IJzerrijk is dodelijk voor de fae, daarom kunnen Oberon en Mab de valse koning niet verslaan. Ik wil jullie niet allebei kwijtraken. Als ik dit doe, dan moet ik alleen gaan.’

Ash’ woedende blik had de koude kleur van ijs en prikte in mijn huid. Ik werd steeds nijziger. Ash zou beter moeten weten. Niemand wist beter dan hij dat het IJzerrijk dodelijk was voor gewone fae. Hij had het recht niet om zo boos te zijn, ik was degene die naar het IJzerrijk moest gaan. Er was geen sprake van dat ik Puck of hem die marteling opnieuw zou laten ondergaan. Als het daarop zou uitdraaien, dan zou ik Oberons zogenaamde overeenkomst weigeren.

En toch, als ik weigerde, dan zouden Ash en Puck samen met mij voor altijd vastzitten in het sterfelijke rijk. Dit was hun kans om naar huis te gaan. Die kon ik ze niet ontzeggen, zelfs als dat betekende dat ik opnieuw naar het land van die verrekte IJzerfae moest om de valse koning eigenhandig af te drogen.

‘Je weet dat het zo niet werkt, prinses.’ Het was of Puck mijn gedachten had gelezen. ‘Je denkt toch niet dat de sneeuwbal en ik je alleen naar het IJzerrijk laten gaan.’

‘Ik wil niet dat jullie meegaan!’ brulde ik. Puck keek verbijsterd, maar Ash bleef me kil aankijken. ‘Puck, jij bent niet in het IJzerrijk geweest. Je weet niet hoe het daar is. Vraag het aan Ash!’ Ik wist dat ik hoog spel speelde, maar het kon me niet schelen. ‘Hij kan je vertellen dat alleen al het inademen van de lucht hem langzaam vermoordde. Vraag hoe ik me voelde, toen ik moest toekijken hoe hij steeds verder aftakelde zonder dat ik iets voor hem kon doen.’

‘En toch ben ik er nog steeds.’ Ash’ stem was scherp als vrieskou, en zijn ogen waren pikzwart. ‘Het lijkt erop dat mijn belofte niets voor je betekent. Wil je me er nu van ontslaan, nu het je beter uitkomt?’

‘Ash.’ Het was afschuwelijk dat hij zo boos op me was, maar hij moest het begrijpen. ‘Ik kan je niet weer zo zien lijden, niet op die manier. Je zou kunnen sterven als je me opnieuw volgt, en dat zou ik niet overleven. Dat kun je niet van me vragen.’

‘Dat...’ Hij sloot zijn ogen. ‘Dat is niet jouw beslissing, Meghan,’ vervolgde hij, onnatuurlijk kalm. ‘Ik kende de risico’s toen ik die overeenkomst sloot, en ik weet wat er zal gebeuren als ik je naar het IJzerrijk volg. En toch wil ik met je meegaan.’ Zijn stem werd harder. ‘Maar daar gaat het nu niet om. Ik kan je onmogelijk verlaten, tenzij je me uitdrukkelijk ontslaat van mijn eed om te blijven.’

Ontslaan? Kon ik die eed opheffen, zodat hij niet langer gedwongen was om me te volgen? ‘Ik wist niet dat dat kon,’ zei ik, boos en een beetje spijtig. ‘Toen we in Machina’s rijk waren, had ik je dus ieder moment van je verplichting kunnen ontslaan. Dan had je me niet meer hoeven helpen?’

Ash aarzelde alsof hij het er niet meer over wilde hebben, maar Grimalkin besloot zich ermee te bemoeien. ‘Nee, mens,’ spon hij. ‘Dat was een contract, geen belofte. Jullie waren iets overeengekomen waar

jullie allebei iets mee opschoten. Zo werken de meeste overeenkomsten.’ Ash keek naar de grond. ‘Een eed wordt vrijwillig afgelegd, wordt vrijwillig aangegaan. De ontvanger hoeft daar niets tegenover te zetten. Er wordt niets terug verwacht,’ zei de kat. Hij wreef met zijn poot over zijn oren. ‘Wie een eed zweert, zit in de val. Hij heeft zich volledig overgeleverd aan de genade van de ander, tenzij die beslist om hem van zijn belofte te ontheffen natuurlijk.’

‘Dus ik zou je van je belofte kunnen ontslaan,’ zei ik tegen Ash. ‘Dan hoeft jij er niet meer aan te houden, klopt dat?’

Even leek hij vooral aangeslagen. Toen werd de lucht om hem heen plotseling heel koud, en er begon ijs over de vloerplanken te kruipen. Zonder een woord te zeggen draaide hij zich om, en hij verdween geruisloos door de voordeur in de nacht.

Puck slaakte een daverende zucht. ‘Au. Jij weet wel hoe je iemands hart uit zijn borst moet rukken, hè prinses?’

Somber staarde ik naar de deur. ‘Waarom is hij zo boos?’ fluisterde ik. ‘Ik probeer er alleen maar voor te zorgen dat hij blijft leven. Ik wil niet dat hij me volgt omdat hij daartoe gedwongen wordt door een of andere stomme eed.’

Puck kreunde. ‘Die stomme eed is de plechtigste liefdesverklaring die wij kennen, prinses,’ zei hij, ongewoon scherp. ‘Die belofte doen we niet zomaar, nooit. Als je het weten wil, er is geen grotere belediging voor een fae dan dat je hem ontslaat van een eed. Eigenlijk zeg je dan dat je hem niet meer vertrouwt, dat je denkt dat hij niet in staat is om zich aan zijn belofte te houden.’

Ik kwam overeind. ‘Maar dat is helemaal niet zo,’ protesteerde ik, terwijl Grimalkin zich op de plek die ik net had vrijgemaakt, liet glijden. ‘Maar ik wil niet dat hij bij me blijft omdat hij dat moet.’

‘Ongelofelijk, wat ben je soms toch dom,’ zei Puck hoofdschuddend. Verbijsterd staaarde ik hem aan. ‘Prinses, Ash zou die eed nooit hebben gezworen als hij niet van plan was geweest om je overal te volgen. Zelfs als hij hem nooit had uitgesproken, denk je dan echt dat je hem had kunnen dwingen om achter te blijven?’ Hij lachte spottend. ‘Je kunt mij niet eens dwingen. Of je het nu leuk vindt of niet, ik ga met je mee, dus je kunt die smerige blik net zo goed van je gezicht halen. Maar ga je gang...’ Hij wuifde naar de deur. ‘Ga je sneeuwbal maar zoeken en bevrijd hem van zijn belachelijke belofte. Dan zie je hem nooit meer terug, daar kun je zeker van zijn. Want als je een fae van zijn belofte ontslaat, dan zeg je eigenlijk dat je wil dat hij opdondert.’

‘Ik wilde alleen maar... Ik kan gewoon niet aanzien dat jullie doodgaan,’ sputterde ik verslagen. Het was een excuus dat me iedere seconde slapper in de oren klonk.

Puck snoof ongelovig. ‘Kom op, Meghan. Een beetje vertrouwen graag.’ Geïrriteerd keek hij me aan. ‘Je hebt mij en de sneeuwbal al afgeschreven voor we zelfs maar zijn begonnen. Ik loop al heel lang rond, en ik was van plan om daar nog een tijdje mee door te gaan.’

‘Ik had niet gedacht dat het zo snel al zou gebeuren.’ Ik wilde me weer in de bank laten zakken, maar Grimalkin blies naar me. ‘Ik bedoel, ik wist dat ik het uiteindelijk tegen de valse koning zou moeten opnemen, maar ik dacht dat ik meer tijd zou hebben om me voor te bereiden.’ Buiten bereik van de kat ging ik op de armleuning zitten. ‘Tot nu toe heb ik altijd het gevoel gehad dat ik maar wat liep te klungelen, dat ik iedere keer weer mazzel had. Op een dag komt er een einde aan al dat geluk.’

‘We zijn al een aardig eind gekomen, prinses.’ Hij sloeg een arm om me heen. Ik schudde hem niet af, want ik had geen zin meer om me te verzetten. Ik wilde mijn beste vriend terug. Terwijl ik tegen hem aan

geleund zat, luisterde ik naar de huisgnomen die in de keuken aan het rommelen waren. De geur van versgebakken brood kwam warm en troostend de kamer binnen drijven. Zou dit onze laatste echte maaltijd worden?

Punten voor positief denken, Meghan.

‘Je hebt gelijk,’ zei ik. ‘Ik moet dit doen, dat weet ik. Als ik ooit een normaal leven wil leiden, dan moet ik afrekenen met de valse koning, want hij zal me nooit met rust laten.’ Ik liep naar het raam en staarde somber naar de invallende duisternis. ‘Het voelt alleen anders, deze keer,’ zei ik tegen mijn spiegelbeeld in het glas, dat ernstig terugkeek. ‘Ik heb zoveel meer te verliezen. Jou en Ash, Nimmernimmer, mijn familie, mijn vader.’ Ik liet mijn voorhoofd tegen de ruit rusten. ‘Mijn vader,’ kreunde ik. ‘Wat moet ik met mijn vader beginnen?’

Er klonk een bons uit de gang. Zijn timing was weer perfect. Met een zucht kwam ik overeind. ‘Hoelang sta je daar al, pap?’

‘Ongeveer vanaf het moment dat je over geluk begon.’ Paul kwam de kamer binnen en ging op de pianokruk zitten. Ik bestudeerde zijn weerspiegeling in het glas. ‘Je gaat weg, hè?’ vroeg hij zacht.

Puck liep discreet de kamer uit, zodat ik alleen achterbleef met mijn vader en de dommelende Grimalkin. Na een korte aarzeling knikte ik. ‘Ik vind het afschuwelijk om je hier alleen achter te laten,’ zei ik. ‘Ik wou dat ik kon blijven.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen alsof hij moeite moest doen om me te begrijpen, maar zijn ogen stonden helder toen hij langzaam knikte. ‘Is dit belangrijk?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘Kom je terug?’

Ik slikte moeizaam. Na een keer diep ingeademd te hebben zei ik: ‘Ik hoop het.’

‘Meghan.’ Hij zocht naar woorden. ‘Ik weet dat er veel is wat ik niet kan volgen. Je maakt deel uit van iets wat verdergaat, iets wat ik nooit zal begrijpen. Ik ben je vader, maar... maar ik weet dat je heel goed op jezelf kunt passen. Ga maar.’ Er verschenen rimpeltjes rond zijn ogen toen hij glimlachte. ‘Neem geen afscheid, en maak je geen zorgen over mij. Doe wat je moet doen. Als je terugkomt, ben ik er voor je.’

Ik glimlachte. ‘Bedankt, pap.’

Hij knikte, maar even later werden zijn ogen glazig, alsof hij zijn hele voorraad gezond verstand had verbruikt tijdens dit gesprek. Zijn gezicht lichtte op als dat van een klein kind toen hij snuivend rechtop ging hij zitten. ‘Eten?’

Plotseling voelde ik me heel oud. ‘Inderdaad. Waarom ga je niet naar je kamer, dan roep ik je als het eten klaar is, oké? Tot die tijd kun je aan je muziekstuk werken.’

‘O. Goed.’ Stralend kwam hij overeind, en hij liep naar de deur. ‘Het is bijna klaar, weet je.’ Vol trots wierp hij een blik over zijn schouder. ‘Het is voor mijn dochter, maar ik zal het morgen voor je spelen.’

‘Graag,’ fluisterde ik voor hij verdween. Het was stil in de kamer, op het tikken van de klok aan de muur en wat gerammel uit de keuken na. Ik liep weer naar de bank en liet me naast Grimalkin zakken, onzeker over wat ik nu moest doen. Ik moest Ash gaan zoeken en mijn excuses aanbieden, of in ieder geval uitleggen waarom ik niet had gewild dat hij mee zou gaan. Ik kreeg buikpijn bij het idee dat hij boos op me was. Het enige wat ik had gewild, was hem meer pijn besparen. Hoe kon ik

weten dat een fae het opheffen van een eed als een gebrek aan vertrouwen zou zien?

‘Als je je zoveel zorgen over hem maakt...’ Grimalkin doorbrak de stilte. ‘Waarom vraag je hem dan niet of hij je ridder wil worden?’

Verbaasd staaarde ik hem aan. ‘Watte?’

Zijn grote gouden ogen namen me geamuseerd op. ‘Je ridder,’ herhaalde hij, langzamer deze keer. ‘Dat woord ken je toch wel? Het is toch nog niet zó lang geleden dat de mensen het al vergeten zijn.’

‘Ik weet wat een ridder is, Grim.’

‘Gelukkig. Dan zou het je geen moeite moeten kosten om de diepere betekenis van het woord te begrijpen.’ Hij rekte zich uit. ‘Het is een oude traditie,’ begon hij. ‘Zelfs onder de fae. Een dame kan een krijger vragen om haar ridder te worden, haar aangewezen beschermer, voor zolang ze allebei leven. Alleen iemand met koninklijk bloed kan dat ritueel uitvoeren, en alleen de dame kan beslissen wie haar kampioen mag zijn. Dat is de grootst mogelijke uiting van vertrouwen tussen een dame en de ridder, want ze gaat ervan uit dat hij haar meer dan wie dan ook zal kunnen beschermen. Ze weet dat hij zijn leven zal geven voor haar. De ridder gehoorzaamt zijn koningin en zijn hof nog steeds naar beste vermogen, maar zijn eerste en enige plicht ligt bij zijn dame.’ Hij stak een achterpoot in de lucht, zodat hij zijn tenen kon bestuderen. ‘Een charmante traditie. De hoven zijn dol op dat soort dramatische tragedies.’

‘Waarom is het een tragedie?’

‘Omdat...’ Ik schrok op toen ik Ash’ stem uit de richting van de deuropening hoorde komen. ‘...als de dame sterft, de ridder ook niet meer verder kan leven.’

Met bonkend hart stond ik op. Ash kwam niet binnen, maar bleef in de deuropening staan. Het aura van toverkracht dat om hem heen hing, hield hij zorgvuldig voor me verborgen, maar zijn zilveren ogen waren koud en leeg. 'Laten we een stukje gaan lopen,' zei hij onvriendelijk. Toen ik aarzelde voegde hij eraan toe: 'Alsjeblieft.'

Toen ik naar Grimalkin keek, lag de kat alweer opgerold te spinnen op de bank. Rotbeest, dacht ik, terwijl ik Ash de trap af volgde, de warme zomernacht in. Het kon hem niet schelen of Ash me neerstak of in een ijspegel veranderde. Waarschijnlijk had hij een weddenschap met Leanansidhe lopen over hoelang het zou duren voor het zover was.

Geschokt en met een licht schuldgevoel omdat ik dat soort dingen durfde te denken over Ash en Grimalkin wandelde ik stilletjes achter de Winterprins aan naar de open plek. Boven het gras zweefden de vuurvliegjes, waardoor het veld op een mini-universum vol twinkelende sterren leek. Een licht briesje, dat naar dennenbomen en cederhout rook, maakte mijn haar in de war. Plotseling besepte ik dat ik deze plek zou missen. Ondanks alles was dit mijn eerste min of meer normale thuis geweest in lange tijd. Hier was ik geen elfenprinses, hier was ik niet de dochter van een machtige koning of een pion in de eeuwige ruzies tussen de hoven. Morgenochtend zou dat allemaal veranderen.

'Als je me van mijn eed gaat ontslaan, doe het dan nu, zodat ik weg kan. Ik ben liever niet hier als je terugkeert naar Nimmernimmer.' Er was heel vaag een trilling te horen in zijn stem.

Ik stopte. Ook Ash stond stil, al keerde hij zich niet om. Terwijl hij stond te wachten tot ik zijn lot zou bepalen, liet ik mijn blik over zijn rug glijden, over zijn sterke schouders en nachtzwarze haar, langs zijn rechte, trotse ruggengraat. Als je echt om hem gaf, fluisterde een stem in mijn hoofd, dan zou je hem laten gaan. Jullie zouden niet samen

zijn, maar hij zou tenminste leven. Je weet dat je hem misschien de dood in jaagt, als je toestaat dat hij je volgt naar het IJzerrijk.

Maar alleen al de gedachte aan zijn vertrek sloeg zo'n diep gat in mijn hart, dat ik het bijna niet kon verdragen. Ik kon het niet. Ik kon hem niet laten gaan, Mijn egoïsme was onvergeeflijk, maar ik wilde niets liever dan voor altijd bij hem blijven. 'Ash,' fluisterde ik. Hij kromp in elkaar, zette zich schrap. Mijn hart bonkte wild, maar ik negeerde mijn twijfels en ging snel verder. 'Ik wil...' Ik haalde diep adem voor ik zei: 'Wil je mijn ridder worden?'

Hij draaide om zijn as en sperde zijn ogen wijd open, vol verbazing en ongeloof.

Was het een vergissing om hem dit te vragen, had ik hem alleen nog maar meer vastgelegd? Zou hij het me kwalijk nemen dat ik hem tot nog een overeenkomst probeerde te dwingen? Ik huiverde toen hij op me af liep en een paar centimeter voor mijn neus tot stilstand kwam.

Zijn ogen zochten de mijne. Langzaam pakte hij mijn hand, mijn vingers nauwelijks aanrakend. 'Weet je het zeker?' vroeg hij, zo zacht dat de woorden hadden kunnen wegwaaien op de bries.

Ik knikte. 'Maar alleen als je het wilt. Ik zou je nooit dwingen –'

Hij liet mijn hand los en deed hij een halve stap achteruit. Met gebogen hoofd liet hij zich op een knie zakken.

Mijn hart kneep samen, en ik moest heel hard op mijn lip bijten om mijn tranen terug te dringen.

'Mijn naam is Ashallyn'darkmyr Tallyn, derde zoon van het Winterhof.' Hoewel zijn stem zacht was, aarzelde hij geen moment. Ademloos hoorde ik hem zijn volledige naam uitspreken, zijn Ware Naam. 'Laat

het duidelijk zijn dat ik heb gezworen om Meghan Chase, dochter van de Zomerkoning, vanaf deze dag te beschermen met mijn zwaard, mijn eer en mijn leven. Haar verlangens zijn de mijne. Haar wensen zijn de mijne. Al neemt de hele wereld het tegen haar op, mijn zwaard zal haar bijstaan. Mocht ik er niet in slagen haar te beschermen, laat dan mijn eigen leven tot een einde komen. Dit zweer ik, op mijn eer, op mijn Ware Naam en op mijn leven. Vanaf deze dag...' Zijn stem werd nog zachter, maar ik hoorde hem even luid en duidelijk alsof hij in mijn oor fluisterde. '...ben ik de jouwe.'

Ik kon mijn tranen niet meer bedwingen. Ze trokken een mist voor mijn ogen en rolden langs mijn wangen naar beneden, maar ik deed geen moeite om ze weg te vegen. Toen hij opstond wierp ik me in zijn armen en toen hij zich tegen me aan drukte voelde ik hem trillen. Nu was hij de mijne, mijn ridder. Er kon niets meer tussen ons komen.

'Zo,' klonk de stem van Puck over het gras. 'Ik vroeg me al af hoelang het zou duren voor het daarop uit zou lopen.'

Ash liet me heel langzaam los, en ik draaide me om. Op een steen bij de beek zat Puck. De vuurvliegjes zoemden om hem heen, lieten zijn haar opgloeien alsof het uit kooltjes bestond. Hij lachte niet, en voor één keer had hij niets spottends; hij keek alleen maar toe. Ik voelde iets van paniek opkomen toen hij naar ons toe kwam, met de vuurvliegjes achter zich aan. Hoelang had hij daar al gezeten, wat had hij gezien? 'Heb je gehoord...'

'De Ware Naam van de sneeuwbal? Nee.' Hij haalde zijn schouders op. 'Al is het nog zo moeilijk te geloven, ik zou me niet opdringen bij zo'n serieuze aangelegenheid, prinses. Je zou me achteraf vermoorden.' Een van zijn mondhoeken bewoog licht omhoog, geen schaduw van zijn normale brede grijns. Hoofdschuddend keek hij naar Ash, met een

blik die het midden hield tussen geamuseerdheid en... Was het respect? ‘Mab zal door het dolle zijn als ze dit hoort.’

Ash glimlachte vaag. ‘Ik heb gemerkt dat het me niet meer kan schelen wat het Winterhof van me denkt.’

‘Dat moet een bevrijdend gevoel zijn,’ antwoorde Puck. Hij ging in het gras zitten en keek omhoog naar de sterren. ‘Zou dit onze laatste nacht als bannelingen zijn?’ vroeg hij peinzend. Toen hij zich achterover liet zakken op zijn ellebogen stegen de vuurvliegjes als een knipperende wolk op uit het gras. ‘Het klinkt raar, maar ik zal dit huis nog missen. Hier hoef ik naar niemands pijpen te dansen, niemand speelt de baas over me, behalve dan die gefrustreerde gnomen die spinnen in mijn bed stoppen omdat ze hun bezem terug willen. Het is ontspannend.’ Hij keek naar mij en klopte naast zich op de grond.

Ik liet me in het koele, vochtige gras zakken. De groene en amberkleurige lichtjes dansten om ons heen, landden op mijn handen en in mijn haar. Ik pakte Ash’ hand en trok hem naar beneden. Hij ging achter me zitten zodat hij zijn armen om mijn middel kon slaan, en nadat ik me tegen hem aan had laten vallen, sloot ik mijn ogen. In een ander leven zouden we misschien met z’n drieën – ik, mijn beste vriend en mijn vriendje – naar de sterren hebben liggen kijken, terwijl we allang thuis hadden moeten zijn met niets anders dan school, huiswerk en ouders om ons druk over te maken.

‘Wat zijn we allemaal aan het doen?’ klonk Grimalkins stem. De dikke pluimstaart van de kat stak recht omhoog en gleed naast me door het gras. Een vuurvliegje dat op de punt ging zitten schudde hij geïrriteerd af. ‘Dit heeft verdacht veel weg van lummelen, als ik niet zou weten dat een bepaalde prins daar veel te stijf voor is.’

Grinnikend trok Ash me dichter tegen zich aan. ‘Voel je je buitengesloten, Cait Sith?’

Grimalkin haalde zijn neus op. ‘Maak jezelf maar niets wijs.’ Toch ploegde hij door het gras naar me toe en rolde zich op in mijn schoot, een warme zware bal van zacht grijs bont. Ik krabbelde hem achter zijn oren, waarna hij zo hard begon te spinnen dat hij ervan trilde.

‘Denk je dat mijn vader het hier wel redt?’ vroeg ik.

Grimalkin gaapte. ‘Hij is hier veiliger dan hij in de echte wereld zou zijn, mens,’ antwoordde hij. ‘Niemand komt hier binnen zonder Leanansidhes toestemming, en niemand vertrekt zonder dat zij het goedvindt. Maak je niet te veel zorgen.’ Tevreden strekte hij zijn klauwtjes. ‘Het mens is hier nog als je terugkomt. Of als je niet terugkomt. Wil je je nu even op mijn andere oor concentreren? Ha, ja, zo kan het ermee door.’ Zijn stem stierf weg in een rommelend geknor.

Ash legde zijn wang tegen mijn hoofd en zuchtte. Het was geen zucht van boosheid, irritatie of van de melancholie waarvan hij soms last leek te hebben. Hij klonk tevreden. Vredig, zelfs. Als ik bedacht hoe weinig tijd we nog hadden, werd ik een beetje treurig. Dit zou onze laatste avond samen kunnen zijn, voor de oorlog, de politiek of de wetten van de fae tussen ons in zouden komen.

Het haar uit mijn hals vegend boog hij zich naar mijn oor. Zijn stem was zo zacht dat zelfs Grimalkin hem niet kon horen. ‘Ik hou van je,’ fluisterde hij. Mijn hart barstte bijna uit elkaar in mijn borst. ‘Wat er ook gebeurt, nu zullen we samen zijn. Voor altijd.’

We bleven nog lang zitten met zijn vieren, rustig pratend of gewoon genietend van de stilte onder de nachtelijke hemel. Ik zag geen vallende sterren, maar als ik die had gezien, zou ik hebben gewenst dat mijn vader veilig was, dat Ash en Puck de komende oorlog zouden

overleven en dat we hier op de een of andere manier heelhuids uit zouden komen. Maar al zouden er sterren zijn gevallen, ik wist wel beter. Goede feeën bestonden niet, en zelfs al zou dat wel zo zijn, dan was dit niet iets wat je kon oplossen door met een toverstokje te zwaaien, niet zonder een overeenkomst tenminste. Bovendien had ik iets beters dan een goede fee. Ik had een fae die mijn ridder wilde zijn, een fae die een meester was in listige trucs, en ik had mijn toverkat. Dat was genoeg.

Het maakte niet uit. Iets simpels als een wens kon ons niet redden, en ik wist wat me te doen stond. Toen de nachtlucht roze begon te kleuren en de afgezanten ons weer opzochten, had ik mijn antwoord klaar

Deel 2

Hoofdstuk 10

Aan de rand van het IJzerrijk

Nimmernimmer was anders dan ik het me herinnerde.

Ik dacht terug aan de eerste keer dat ik door de deur van Ethans kast het land van de fae binnen was gestapt. Ik herinnerde me de enorme bomen, die zo dicht op elkaar stonden dat je door de takken heen de lucht niet kon zien, de mist die over de grond kronkelde, de eeuwige schemering waarin alles was gehuld. Hier in het Wyldwoud was geen van de hoven de baas. Dit was woest en neutraal terrein, dat geen boodschap had aan de middeleeuwse gebruiken van Zomer of aan de wrede tradities van Winter.

En het was stervende.

Het was een subtiel bederf, dat diep was verzonken in het land en in het woud en dat beide van binnenuit leek aan te tasten. Hier en daar stond een boom zonder bladeren of een rozenstruik met stalen doorns die glommen in het licht. Toen ik naar een spinnenweb liep, zag ik dat het bestond uit ragfijn ijzerdraad, zoals het net dat de spinnenheksen

gebruikt hadden om me te vangen. Van buitenaf was er niet veel te zien, de veranderingen waren bijna onzichtbaar, maar het kloppend hart van Nimmernimmer, dat ik kon voelen in iedere boom, in ieder blad en in iedere grasspriet, gloeide van verrotting. Alles was aangetast door de IJzermagie, die Nimmernimmer langzaam verteerde, als papier dat boven een vlam werd gehouden.

Aan de van afschuw vertrokken gezichten van Ash en Puck te zien voelden zij het ook.

‘Het is verschrikkelijk.’ De gnoom die ons begeleidde, blikte ernstig om zich heen. ‘Niet lang nadat je werd, ahum, verbannen, viel het leger van de IJzerkoning aan. Overal waar het leger ging, greep het IJzerrijk om zich heen. Toen Zomer en Winter hun krachten bundelden, lukte het ons het om de vijand terug te drijven, maar zelfs nadat ze waren vertrokken bleef het gif achter. Onze legers hebben hun kamp opgeslagen aan de rand van het bos, waar het Wyldwoud overgaat in het IJzerrijk. Ze proberen de troepen van de IJzerfae tegen te houden, die de grens blijven oversteken.’

‘Ze doen niets anders dan de frontlinie verdedigen?’ Ash richtte zijn koude blik op de gnoom, die een stukje terugdeinsde. ‘Waarom geen frontale aanval om de grens helemaal te sluiten?’

Het mannetje schudde zijn hoofd. ‘Dat werkt niet. We hebben talloze eenheden door de bres gestuurd, maar die zijn nooit meer teruggekeerd.’

‘Heeft de IJzerkoning zijn lelijke kop nog nooit laten zien tijdens de strijd?’ vroeg Puck. ‘Hangt hij gewoon laf achterover en laat hij het leger naar zich toe komen?’

‘Natuurlijk doet hij dat.’ Grimalkin trok vol afkeer zijn snorharen op. ‘Waarom zou hij zichzelf in gevaar brengen als hij in het voordeel is?’

In tegenstelling tot de hoven heeft hij tijd genoeg.' Hij keek me aan. 'Oberon en Mab moeten wel wanhopig zijn als ze je ballingschap willen opheffen. Ik kan me niet herinneren dat ze ooit eerder op hun beslissingen zijn teruggekomen. Het moet er dus inderdaad slecht voor staan. Blijkbaar ben jij hun laatste hoop om heel Nimmernimmer te redden.'

'Bedankt, Grim. Fijn dat je me daaraan herinnert.' Met moeite probeerde ik mijn ontmoedigende en angstaanjagende gedachten op afstand te houden. 'Ik neem aan dat Oberon me verwacht?' vroeg ik aan de afgezant.

'Dat klopt, hoogheid.' De gnoom boog zijn hoofd en liep weg. 'Deze kant op alstublieft. Ik breng jullie naar het front.'

Vanaf de top van de heuvel keek ik neer op de vallei waar de legers van Zomer en Winter kwartier hadden gemaakt.

Er waren tenten opgezet in een slordig, tamelijk willekeurig patroon, zodat het kamp nog het meest leek op een kleine stad van kleurige stof met modderige straatjes. Zelfs van deze afstand kon ik het verschil tussen Zomer en Winter zien: het Zomerhof gaf de voorkeur aan lichtere tinten in de seizoenskleuren bruin, groen en geel, terwijl het Winterkamp zich onderscheidde door verschillende schakeringen van zwart, blauw en donkerrood. Al vochten ze aan dezelfde kant, toch zochten Zomer en Winter elkaar niet op. Ze bleven ieder op hun eigen helft van de vallei. In het midden, waar de twee kampen op elkaar leken te botsen, rees een grotere tent op, waarop de banieren van beide hoven zij aan zij wapperden. Mab en Oberon leken in ieder geval te willen samenwerken. Voorlopig dan.

Achter het kamp markeerde een verwrongen woud van glanzend staal de ingang naar het rijk van de IJzerkoning.

Zorgvuldig nam Ash de details van het front in zich op. ‘Ze hebben zich al een paar keer moeten terugtrekken,’ zei hij zacht. ‘Het kamp ziet eruit alsof het ieder moment opgebroken kan worden. Ik vraag me af hoe snel het IJzerrijk zich uitbreidt.’

‘Daar komen we zo achter,’ merkte Puck op toen de afgezant wenkte dat we mee het kamp in moesten gaan.

Van dichtbij bleek de stad van tenten nog veel groter. Ik voelde me nog steeds niet op mijn gemak in een grote groep fae, want ze leken al mijn bewegingen te volgen met hun gloeiende, onmenselijke ogen. Gelukkig hoefden we alleen maar door het Zomerkamp te lopen om bij de grote tent in het midden te komen. Toch bleven Puck en Ash heel dicht bij me, terwijl we ons door de nauwe straatjes bewogen. Elegante Zomeridders in wapenuitrustingen die gemaakt leken van duizenden overlappende blaadjes, namen ons, en vooral de Winterprins, onvriendelijk op. Een stel sylfen met libellenvleugels zo scherp als scheermessen schoot voor ons weg, ons ongegeneerd en nieuwsgierig aanstarend. Aan een touw lag een griffoen, die sissend zijn kop optilde en zijn kraag van kleurige veren uitzette. Een van zijn vleugels sleepte over de grond toen het beest heen en weer begon te hinken.

‘Het ruikt hier naar bloed.’ Ash’ ogen schoten over het kamp.

Een moerasgroene trol hobbelde voorbij. Uit een van zijn zwartverbrande armen droop vocht. Ik huiverde. ‘Zo te zien verloopt de oorlog niet zo gunstig voor ons.’

‘Dat vind ik nou zo leuk aan jou, prinses. Altijd de vrolijkheid zelve.’ Puck trok zijn neus op. ‘Al moet ik toegeven dat deze plek betere tijden

heeft gekend. Hebben jullie ook zo'n zin om te kotsen, of ligt het aan mij?’

‘Dat komt door al dat ijzer.’ Grimalkin dribbelde omzichtig om een plasje heen voor hij op een omgevallen boom sprong. Hij begon zijn poten uit te schudden. ‘We zijn dicht bij het rijk van de valse koning, dus zijn invloed hier is groot. Maar als jullie eenmaal in zijn land zijn, wordt het nog veel erger.’

‘Jij lijkt er niet veel last van te hebben, kat,’ merkte Puck op.

‘Dat komt omdat ik slimmer ben dan jij en me hierop heb voorbereid.’

‘Echt waar? Hoe zou je je erop voorbereiden om door mij in het water gegooid te worden?’

‘Puck,’ verzuchtte ik, maar op dat moment kwamen er twee Zomerridders op ons af. Ze bogen voor ons, maar op een manier waar de hooghartige arrogantie vanaf droop. ‘Prinses Meghan,’ zei een van de ridders stijfjes, met een giftige blik op Ash. ‘Zijne Majesteit Koning Oberon wil je nu spreken.’

‘Ga maar vast,’ knorde Grimalkin vanaf zijn boomstam. ‘Ik hoef vandaag geen zaken te doen met koning Puntoor, dus ik ga niet met jullie mee.’

‘Waar ga je dan naartoe, Grim?’

‘O, ergens,’ zei de kat, voor hij in het niets oploste. Hoofdschuddend volgde ik de ridders. Hij zou wel weer opduiken als we hem nodig hadden.

We gingen naar de grote tent en doken onder de flappen door toen de bewakers die opzij trokken. Daarachter lag een beschaduwde open

plek in het bos. Enorme bomen strekten zich boven ons uit, en door het bladerdak kwamen kleine speldenprikjes van licht. Dwaallichtjes dansten giechelend om me heen tot ik ze wegwuifde. Ergens dichtbij kraste een uil, waardoor de gecompliceerde illusie in de tent nog overtuigender werd. Als ik zonder te focussen vanuit mijn ooghoek naar de bomen keek, kon ik de stoffen wanden van de tent zien, net als de houten palen die hem overeind hielden. Toch kon ik ook de warmte van de vochtige zomernacht voelen, en de geur van de dennen en de ceders was overal om ons heen. Het was een bijna perfecte betovering.

De heersers van het Zomerhof, even oud en indrukwekkend als het woud zelf, zaten op twee tronen in het midden van de open plek op ons te wachten.

Oberon was lang, slank en elegant als altijd. Hij was gekleed voor de strijd in een maliënkolder, die rood en goud oplichtte onder de zogenaamde sterren. Aan zijn zij hing een zwaard dat half bedekt werd door zijn gespikkelde cape, en het gewei op zijn kroon wierp schaduwen als klauwen over de bosbodem. Het haar van de Erlkoning hing in een lange vlecht op zijn rug. Hij nam ons op met zijn vreemde groene ogen, die geen enkele emotie verrieden, ook niet toen zijn blik over Ash en Puck gleed; hij leek hen zelfs onmiddellijk weer te vergeten.

Aan zijn zijde zat Titania, maar haar gezicht was veel makkelijker te lezen. De elfenkoningin straalde haat uit, niet alleen naar mij, maar ook naar de Winterprins. Ze wierp zelfs een minachtende blik op Puck, al was het duidelijk dat Ash en ik op het grootste deel van haar walging mochten rekenen.

Ik voelde een steek van woede toen ik Titania zag. Zij was volledig verantwoordelijk voor de hele toestand met mijn echte vader. Het was haar jaloezie die ertoe had geleid dat Puck hem door Leanansidhe had laten meenemen, uit angst dat de Zomerkoningin hem kwaad zou

doen, of hem zelfs zou doden om wraak te nemen op Oberon. Toen ze me zag kijken, vertrokken haar lippen in een akelige grijns, alsof ze mijn gedachten had geraden. Ineens maakte ik me enorm veel zorgen om Paul; als Titania erachter zou komen dat hij nog leefde, zou ze hem met plezier iets aandoen om mij dwars te zitten.

‘Je bent gekomen.’ De aarde beefde toen Oberon sprak. ‘Welkom thuis, dochter.’

Dus nu je me nodig hebt, ben ik ineens weer familie, dacht ik. Het liefst wilde ik tegen hem zeggen dat hij me geen dochter moest noemen, dat hij het recht niet had. Ik wilde hem duidelijk maken dat hij me niet kon onterven om me daarna terug te halen alsof er niks was gebeurd, maar ik deed het niet. Ik knikte alleen maar, terwijl ik de elfenkoningin aankeek op een manier die hopelijk een beetje zelfverzekerd zou overkomen. Geen gebuig en gekruip meer, daar was ik wel klaar mee. Als de fae iets van me wilden, dan zouden ze er hun best voor moeten doen.

Oberon trok een wenkbrauw op toen ik bleef zwijgen, maar dat was het enige waaraan ik kon zien dat hij verrast was. ‘Ik neem aan dat je de voorwaarden van onze overeenkomst acceptabel vond?’ vervolgde hij. Zijn zachte, sussende stem gleed over me heen als dikke siroop, waardoor het plotseling moeilijk was om na te denken. ‘We heffen jouw verbanning en die van Robin Goodfellow op, in ruil voor je diensten bij het vernietigen van de IJzerkoning. Dat lijkt me een eerlijke ruil. Kom.’ Oberon wendde zich nu tot Puck, alsof we het al eens waren. ‘Vertel me wat je tijdens je verbanning over de IJzerfae te weten bent gekomen. Je hebt mijn directe orders genegeerd toen je Nimmernimmer verliet om achter het meisje aan te gaan, dus dat moet wel heel belangrijk voor je zijn geweest.’

‘Niet zo snel.’ Met moeite schudde ik de bezwering af die mijn gedachten zwaar maakte. Ik keek Oberon nors aan. ‘Ik heb nog niet toegestemd.’

De Erlkoning leek verwonderd. ‘Je moet toch inzien dat het redelijk is?’ Zijn stem ging een beetje omhoog aan het eind van de zin. Blijkbaar was hij oprecht geschokt door het idee dat ik hem zou afwijzen, of misschien was het gewoon de volgende elfentruc. ‘Het aanbod is heel genereus, Meghan Chase. Ik ben bereid om je vervloekte relatie met de Winterprins door de vingers te zien. Ik bied je de kans om naar huis te komen.’

‘Ik ben mijn opties nog steeds aan het afwegen.’ Ik voelde de priemende blikken van Ash en Puck in mijn nek en ging haastig verder. ‘Het zit zo, dit is mijn thuis niet. Ik heb al een thuis in de sterfelijke wereld. Ik heb al een familie die op me wacht en ik heb geen behoefte aan al dit gedoe.’

‘Genoeg.’ Titania kwam giftig overeind. ‘We hebben de halfbloed niet nodig, echtgenoot. Stuur haar terug naar die sterfelijke wereld waar ze zo dol op is.’

‘Ga zitten. Ik was nog niet klaar.’ De blik op Titania’s gezicht was even onbetaalbaar als angstaanjagend. Snel ging ik verder voor ik niet meer zou durven, of voor ze me in een spin zou veranderen. ‘Ik ben bereid om te onderhandelen, maar ik heb een paar extra voorwaarden. Mijn familie. Ik wil dat ze buiten deze oorlog gehouden worden, dat ze met rust worden gelaten. Punt. Dat geldt voor al mijn familieleden, inclusief de man die Leanansidhe gestolen heeft toen ik zes was.’ Ik wierp Titania een doordringende blik toe, die ze met pure moordlust beantwoordde. ‘Ik wil dat je je woord geeft dat je hen allemaal met rust laat.’

‘Durf jij me te vertellen wat ik moet doen, Meghan Chase?’ De stem van de koningin was zacht en laag, dreigend als een naderende storm.

Een paar maanden geleden zou ik het in mijn broek hebben gedaan, maar nu werd ik hooguit nog stilliger. ‘Jullie hebben me nodig,’ zei ik. Ik vertikte het om terug te krabbelen. Ash en Puck kwamen iets dichterbij. ‘Ik ben de enige die een schijn van kans heeft om de valse koning tegen te houden. Ik ben de enige die naar die helse plek kan gaan en er levend weer uit komt. Dat is mijn voorwaarde, ik wil jullie woord dat mijn familieleden tijdens hun hele leven geen fae meer zullen zien, en dat Puck en Ash naar huis kunnen als dit allemaal voorbij is, zoals jullie hebben beloofd. Ik wil het van jullie persoonlijk horen, en wel nu. Dat is de overeenkomst die ik wil sluiten om de valse koning te verslaan. Graag of niet.’

De Erلكoning was even stil. Zijn groene ogen waren leeg, als spiegels zonder reflectie. Toen knikte hij één keer. ‘Zoals je wenst, dochter,’ zei hij met een vaag glimlachje, zonder acht te slaan op Titania, die zich woest naar hem omdraaide. ‘Ik beloof je dat je sterfelijke familie van niemand aan mijn hof iets te duchten heeft. Ik heb geen zeggenschap over het Winterhof en de onderdanen van Tir Na Nog, dus dit is alles wat ik je kan aanbieden.’

Met verstikte kreten van woede stampte Titania weg van de open plek, mij als overwinnaar achterlatend. Ik ademde diep in om mijn bonkende hart tot rust te brengen. ‘Hoe zit het met Ash en Puck?’ vroeg ik.

‘Goodfellow is vrij om terug te keren naar Nimmernimmer, mocht hij dat willen,’ Oberon wierp een snelle blik op Puck. ‘Hoewel ik er zeker van ben dat hij binnen een eeuw of twee wel weer iets nieuws verzint om me tegen de haren in te strijken.’ Puck keek onschuldig, maar dat leek de elfenkoningin niet milder te stemmen. ‘Maar,’ vervolgde hij, ‘ik

ben niet degene die prins Ash verbannen heeft. Dat zul je met de Winterkoningin moeten afhandelen.'

'Waar is ze?'

'Meghan.' Ash legde een hand op mijn arm. 'Jij hoeft mijn problemen met Mab niet op te lossen.'

Ik besloot Oberon even te negeren en draaide me om. 'Wil je dan niet naar huis?'

Hij zei niets, maar ik zag het antwoord in zijn ogen. Het kon hem wel degelijk schelen. Zolang hij afgesneden bleef van Nimmernimmer zou hij langzaam vervagen tot er niets van hem over was. Dat wisten we allebei, maar het enige wat hij zei was: 'Jij bent nu mijn enige plicht.'

'Mab is in het Winterkamp,' vervolgde Oberon' Hij nam Ash lang en indringend op. 'Vanavond vergaderen de bevelhebbers van Zomer en Winter, dochter. Je zou er goed aan doen om daarbij te zijn,' zei hij ernstig.

Ik knikte.

De koning maakte een gebaar waaruit bleek dat de audiëntie voorbij was. 'Ik stuur dadelijk iemand om je te vertrekken te wijzen,' zei hij. 'Ga nu.'

We waren bijna bij de uitgang toen we Oberons stem opnieuw hoorden. 'Robin Goodfellow,' zei hij. Puck kreunde. 'Jij blijft hier.'

'Shit,' sputterde Puck. 'Dat was snel. Ik ben nog geen minuut terug in Nimmernimmer, en hij probeert alweer aan mijn touwtjes te trekken. Ga maar.' Hij wuifde bij wijze van afscheid. 'Ik zie jullie weer zo snel ik kan.' Rollend met zijn ogen slenterde hij terug naar Oberon.

‘Dat was indrukwekkend,’ zei Ash zacht toen we de open plek hadden verlaten en door het doolhof van tenten liepen. De Zomerfae weken voor ons uiteen, terwijl we steeds dieper het kamp in gingen. ‘Oberon heeft alle beïnvloedingsmagie die hij bij elkaar kon schrapen over je uitgestort om je snel en zonder vragen te stellen akkoord te laten gaan. Je hebt hem niet alleen weerstaan, maar je hebt het contract in je voordeel omgebogen. Er zijn er niet veel die dat voor elkaar zouden hebben gekregen.’

‘Echt?’ Ik bedacht hoe verdoofd en sloom ik me had gevoeld in de tent van de koning. ‘Dus Oberon probeerde me weer te manipuleren? Misschien kan ik hem wel weerstaan omdat ik familie ben. Omdat ik de helft van zijn genen heb.’

‘Of je bent gewoon onwaarschijnlijk koppig,’ voegde hij eraan toe. Hij grinnikte toen ik hem een harde tik op zijn arm gaf. Hand in hand liepen we naar het kamp van het Winterhof.

Het Winterkamp was dicht bij de rand van het IJzerrijk, en het was duidelijk dat de spanning hier hoog opliep. Grimmige Winterridders in zwarte, ijzige bepantsering patrouilleerden langs de randen. Ogers met slag tanden die dropen van het kwijl, namen me onheilspellend op vanaf hun post. Er krijste een wyvern, die aan verschillende palen was vastgebonden. Het beest sloeg met zijn vleugels om zich los te rukken, ondertussen als een razende naar zijn bazen happend. Ik rilde en Ash hield mijn hand nog wat steviger vast. We ontmoetten geen tegenstand, zelfs niet van de vele kobolds, roodkappen en boemannen die rondwaalden tussen de rijen tenten. Het Wintervolk liep met een grote boog om ons heen en staarde met een mengeling van fascinatie, angst en minachting naar de onberekenbare prins die hen de rug had toegekeerd omdat hij liever bij zijn halfbloedprinses wilde zijn. Mij wieren ze hooguit een ijzige blik of een dubbelzinnige grijns toe. Toch

was ik erg blij met de Winterprins aan mijn ene zij en het zwaard aan mijn andere.

De ingang naar het IJzerrijk lag recht achter het kamp. Daar stonden metalen bomen met verwrongen stalen takken te glinsteren in het gedempte licht. Ik stond even stil om ze beter te bekijken, maar ik werd koud vanbinnen toen ik me herinnerde hoe het was om rond te lopen in die brandende woestenij van schroot, waar vleesetende regen het land geselde en Machina's zwarte toren oprees tot de hemel.

‘Kijk nu eens wie er terug is.’

Toen ik me omdraaide, blokkeerden drie Winterridders onze doorgang. Ze waren zwaar bewapend en zagen er vervaarlijk uit door de blauwe ijspegels die recht omhoog staken vanaf hun schouders en helmen.

‘Faolan.’ Ash knikte hem toe, maar zorgde er ondertussen voor dat hij ongemerkt voor me kwam te staan.

‘Je hebt wel lef om terug te komen, Ash,’ merkte de middelste ridder op. De glazige blauwe ogen die onder zijn helm uit keken, gloeiden van afkeer. ‘Mab had gelijk toen ze je het land uit gooide. Je had met je halfbloed-Zomerslet in het sterfelijke rijk moeten blijven, waar jullie thuishoren.’

Met een raspand geluid trok Ash zijn zwaard. De ridders verstrakten en gingen snel een stukje achteruit, terwijl ze naar hun wapens grepen. ‘Beledig haar nog eens, dan snij ik je in zoveel stukjes dat niemand ze ooit nog allemaal terugvindt,’ verklaarde Ash kalm. Faolan schoot verontwaardigd vooruit, maar Ash hief zijn zwaard op. ‘We hebben geen tijd voor spelletjes, dus ik verzoek jullie vriendelijk om op te donderen.’

‘Je bent geen prins meer, Ash,’ gromde Faolan. ‘Je bent een banneling, nog minder waard dan een kobolddrol.’ Hij trok zijn zwaard en spuugde voor onze voeten in het gras, waar zijn speeksel in ijs veranderde. ‘Het is tijd dat je je plaats weet, hoogheid.’

Er verschenen nog meer ridders, die ons begonnen in te sluiten, terwijl ze ons met hun wapens bedreigden. In totaal telde ik er vijf. Met bonkend hart trok ik mijn zwaard. Ash en ik stonden rug aan rug, en ik zorgde dat de metalen kling van mijn wapen het licht ving. ‘Geen stap verder,’ zei ik tegen de ridders met een bravoure die ik niet voelde. ‘Dit is ijzer, zoals jullie vast wel kunnen zien.’ Mijn zwaard maakte een bevredigend woesh-geluid toen ik ermee in de richting van mijn aanvallers zwaaide. ‘Ga rustig jullie gang. Ik kan niet wachten om erachter te komen wat dit zwaard met elfenbepantsering doet.’

‘Meghan, achteruit,’ fluisterde Ash, zonder zijn tegenstanders uit het oog te verliezen. ‘Je hoeft dit niet te doen. Ze komen niet voor jou.’

‘Je gaat niet in je eentje met ze vechten,’ siste ik terug.

Tussen de tenten had zich inmiddels een gretige menigte verzameld, die zich duidelijk verheugde op het vooruitzicht van een knokpartij. Een paar kobolds en roodkappen gilden vanaf de kant dat de ridders erop moesten slaan en dat ze ons moesten afmaken.

Aangemoedigd door het publiek en de roep om bloed tilde Faolan grijnzend zijn zwaard op. ‘Maak je niet druk, Ash,’ zei hij glimlachend. ‘We zullen dat mens van je niet al te erg toetakelen. Helaas kan ik jou niet hetzelfde beloven. Aanvallen!’

De ridders schoten naar voren. Balancerend op de bal van mijn voeten, zoals Ash me geleerd had, concentreerde ik me op de twee die ons van achteren naderden en ik gaf me over aan mijn instincten. De ridders lachten vol minachting toen ze op ons af kwamen, hun

houding losjes en slordig. Het was wel duidelijk dat ze me niet echt als een bedreiging zagen. Een van de zwaarden ging in een luie boog omhoog in de richting van mijn hoofd en ik tilde mijn eigen wapen op om de slag te pareren. De ridder leek geschokt omdat ik zijn aanval had geblokkeerd en op dat moment zag ik een opening. Mijn arm schoot instinctief uit, sneller dan ik voor mogelijk had gehouden. De punt van mijn zwaard doorboorde zijn gepantserde dij.

De kreet van de ridder haalde me uit mijn bloeddorstige roes. Toen ik de stank van verbrand vlees rook, begon mijn maag te draaien. Ik had erop gerekend dat hij opzij zou springen of mijn slag zou afweren, zoals Ash altijd deed, maar in plaats daarvan zag ik mijn tegenstander jammerend wegwankelen, terwijl hij naar zijn been greep. Dat bracht me behoorlijk uit mijn ritme.

De andere ridder hief woedend zijn enorme slagzwaard op en haalde grommend naar me uit. Ik schoot achteruit, er nauwelijks in slagend om hem te ontwijken. De razende kerel kwam zo snel op me af dat mijn ingewanden verkrampten van angst.

‘Meghan! Concentreer je!’

Ash’ stem doorbrak mijn opkomende paniekaanval. Bijna automatisch sprong ik weer in de houding. Ik tilde mijn zwaard op.

‘Denk aan wat ik je heb geleerd,’ snauwde hij ergens aan mijn linkerkant, afgemeten en ademloos omdat hij het druk genoeg had met het afweren van zijn eigen aanvallers. ‘Dit is precies hetzelfde.’

De ridder viel aan. Zijn gezicht was vertrokken in een ijzingwekkende grimas, terwijl zijn slagzwaard met dodelijke snelheid op me af kwam. Zijn wapen is zwaarder dan dat van mij, dacht ik toen ik wegdook, het vertraagt hem. Probeer de zwakheden van je vijand altijd in je voordeel aan te wenden, ging het door mijn hoofd, terwijl ik om hem

heen danste zodat ik net buiten bereik bleef en hij me hijgend en tandenknarsend moest proberen te volgen. Hij sloeg naar me alsof ik een vervelende vlieg was en hakte brullend van frustratie met zijn zwaard in de grond. Er vloog een regen van grind en ijsscherven naar mijn gezicht, maar ik draaide me snel weg om mijn ogen te beschermen. Hoewel het bijtende ijs op mijn wangen en blote huid me afleidde, hoorde toch ik dat de ridder naar me uithaalde. Instinctief dook ik weg, waarbij ik bijna op mijn knieën viel. Het zwaard suisde boven mijn hoofd voorbij. Zonder dat ik iets kon zien kwam ik over-eind. Ik liet me leiden door mijn zwaardarm en stak zo hard ik kon.

Door de krakende inslag schoot mijn schouder naar achteren. De ridder schreeuwde het uit. Toen ik opkeek, bleek ik voor hem te staan, met de ijzeren kling van mijn zwaard diep in zijn buik.

Hij maakte een verstikt geluid, liet zijn zwaard vallen en wankelde met zijn armen om zijn middel geslagen achteruit. De wind bracht de stank van verbrand vlees mee. Met een van woede en pijn vertrokken gezicht verdween de ridder in de menigte. Ik slaakte een zucht van opluchting.

Trillend van de adrenaline zocht ik naar Ash, die juist op dat moment zijn zwaard tegen de keel van de knielende Faolan legde. De andere ridders lagen kreunend om hem heen op de grond.

‘Zijn we hier klaar?’ zei Ash zacht. Faolan knikte, met ogen die brandden van haat, waarna Ash hem liet opstaan. De ridders hinkten weg, uitgejoeld door de Winterfae.

Ash borg zijn zwaard op en draaide zich naar me om.

Sidderend stond ik het hele gevecht nog een keer over te doen in mijn hoofd. Het leek niet helemaal echt, alsof het met iemand anders was gebeurd, maar de rillingen van opwindning die over mijn lichaam trokken, zeiden me iets anders. ‘Zag je dat?’ lachte ik. Mijn stem was

onvast van de spanning en de zenuwen. ‘Het is gelukt. Ik heb echt gewonnen!’

‘Inderdaad,’ merkte een bekende, angstaanjagende stem bedachtzaam op, een stem die mijn bloed in ijs veranderde en die ervoor zorgde dat alle haartjes in mijn nek overeind kwamen. ‘Dat was bijzonder amusant. Ik geloof dat ik nieuwe lijfwachten nodig heb, als ze niet eens in staat zijn om een spichtige halfbloed te verslaan.’

De bloeddorstige meute bleek verbazend snel in het niets te kunnen oplossen, maar dat effect had de koningin van de Winterfae nu eenmaal. Het was een kwestie van seconden voor de menigte was gevlucht, verdampt tussen de tenten, tot alleen Ash en ik nog op het pad stonden. De temperatuur daalde dramatisch, en de rijp verspreidde zich over het gras aan onze voeten. Dat kon maar één ding betekenen. Op een paar meter afstand, geflankeerd door twee nurkse ridders, stond koningin Mab bewegingsloos als een gletsjer naar ons te kijken. Zoals gewoonlijk zag de Winterkoningin er weer adembeneemd uit in haar lange zwart met rode oorlogsgewaad. Haar haar golfde als ebbenhout achter haar aan.

Ik drukte me dichter tegen Ash aan toen ze een sneeuw witte hand ophief om aan te geven dat we dichterbij moesten komen. De heerseres van het Winterhof was even onvoorspelbaar en levensgevaarlijk als mooi. Ze maakte er een sport van om haar vijanden op te sluiten in ijs, of om hun bloed te bevriezen, zodat ze langzaam een gruwelijke dood stierven. Ik had al eerder kennis mogen maken met haar legendarische temperament, dat deed ik liever niet nog een keer.

‘Ash,’ zei ze poeslief, zonder aandacht aan mij te besteden. ‘Ik had al geruchten gehoord over je terugkeer. Heb je nu al genoeg van de sterfelijke wereld? Ben je klaar om thuis te komen?’

Ash' gezicht was een masker, zijn ogen koud en uitdrukkelingsloos. Het was een zelfverdedigingsmechanisme dat ik herkende en waarmee hij zich afschermd voor de wreedheden van het Winterhof. Het Wintervolk maakte jacht op de weerlozen en beschouwde emoties als een zwakte. 'Nee, mijn koningin,' zei hij zacht maar zonder angst. 'Je kunt me niet langer bevelen. Mijn dienstbaarheid aan het Winterhof is gisteravond geëindigd.'

Het was een paar seconden stil.

'Jij.' Mabs onpeilbare zwarte ogen verschoven naar mij, en daarna weer terug naar Ash. 'Je bent haar ridder geworden? Je hebt de eed gezworen?' Ongelovig schudde ze haar hoofd. 'Domme, domme jongen,' fluisterde ze vol afschuw. 'Nu ben je echt dood voor mij.'

Omdat ik bang was dat ze weg zou lopen, deed ik een stap naar voren. 'Maar zijn ballingschap wordt opgeheven, of niet?' vroeg ik. Haar blik schoot naar mij. 'Als dit voorbij is, als we hebben afgerekend met de valse koning, dan is Ash vrij om terug te keren naar Nimmernimmer?'

'Nee, dat is hij niet,' zei Mab dodelijk kalm. Ik kreeg kippenvel op mijn armen door de plotselinge kilte. 'Zelfs als ik mijn verbanning intrek, zou hij bij jou in het sterfelijke rijk moeten blijven, omdat je zo dom bent geweest om hem die eed te laten afleggen. Je hebt hem veel gruwelijker vervloekt dan ik ooit zou kunnen.'

Mijn maag trok samen, maar ik ademde diep in en ging met vaste stem verder. 'Toch wil ik je woord, koningin Mab. Alsjeblieft. Als dit voorbij is, zal Ash vrij zijn om terug te keren naar Tir Na Nog, als hij dat mocht willen.'

Ze staaarde me aan tot het zweet langs mijn rug begon te lopen. Toen glimlachte ze koud en humorloos. 'Waarom niet? Jullie zijn allebei toch ten dode opgeschreven, dus ik zie niet wat het nog uitmaakt.'

Goed, Meghan Chase. Ash is vrij om naar huis terug te keren als hij wil, al is zijn verbintenis met het Winterhof beëindigd, zoals hij zelf al zei. Zijn eed aan jou zal hem sneller vernietigen dan wat dan ook.'

Zonder op een antwoord te wachten draaide de Winterkoningin zich om en liep met grote passen weg. Al kon ik haar gezicht niet zien, ik wist bijna zeker dat ze hilde.

Hoofdstuk 11

De militaire raad

Die avond hing er een enorme, roestode maan boven het kamp, die alles in een vreemd bloedig licht dompelde en weinig goeds leek te voorspellen. Sneeuwvlokken dwarrelden als roestige schilfers naar beneden uit de zo goed als onbewolkte hemel, alsof de maan zelf was aangetast en langzaam wegteerde.

Ik verliet mijn tent, die klein en bedompt was en helaas niet beschikte over een magische open plek in het bos. Buiten zaten Ash en Puck op me te wachten. Door het vreemde rode licht werden hun scherpe, hoekige trekken extra benadrukt. Hun ogen gloeiden in de schaduwen, waardoor ze nog minder menselijk leken dan anders. Achter hen lag het doodstille kamp. Er bewoog niets in het harde maanlicht. De verzameling tenten leek wel een spookstad.

‘Ze vragen naar je,’ zei Ash ernstig.

Ik knikte. ‘Dan moeten we ze maar niet laten wachten.’

Even verderop rees Oberons tent hoog boven de andere uit. De twee banieren bewogen lusteloos in de wind. Op de grond lag een dun laagje sneeuw, ontsierd door de afdrukken van laarzen, geklauwde voeten en hoeven, allemaal op weg naar het midden van het kamp. Er flakkerde een geel licht tussen de tentflappen door toen ik naar binnen ging.

De open plek in het bos was er nog steeds, maar nu stond er een gigantische stenen tafel in het midden, waar een aantal fae in wapenuitrusting omheen dromde. Oberon en Mab stonden indrukwekkend en grimmig aan het hoofd, geflankeerd door een aantal leden van de elfenadel. Een enorme trol met ramshoorns op zijn benen helm stond stilletjes toe te kijken bij de ruzie tussen een centaur en een koboldleider, die allebei driftig naar de kaart op de tafel wezen. Een torenhoge, knoestige eikenman boog zijn verwrongen lichaam ver voorover om de stemmen aan zijn voeten te kunnen verstaan.

‘Ik waarschuw jullie,’ zei de centaur. De spieren in zijn flanken trilden van woede. ‘Als jullie verkenners vallen zetten aan de rand van de woestenij, dan wil ik het weten, zodat mijn mensen er niet in lopen! Twee van mijn mannen hebben hun benen gebroken toen ze in een valkuil stapten, en een andere is op sterven na dood door een van jullie giftige pijlen.’

De koboldbaas giechelde. ‘Het is niet mijn schuld dat jouw verkenners niet opletten waar ze hun poten neerzetten.’ Hij grijnsde spottend, zodat zijn kromme slagstanden zichtbaar werden. ‘Bovendien, wat moeten jouw verkenners eigenlijk zo dicht bij ons kamp? Ik weet dat jullie ons geheim willen stelen. Ik weet dat jullie jaloers zijn omdat wij betere spoorzoekers hebben.’

‘Genoeg.’ Oberon kwam tussenbeide voor de centaur over de tafel kon springen om de kobold te wurgen. ‘We zijn hier niet om onderling

ruzie te maken. Ik wilde alleen weten welke informatie jullie verken-
ners hebben verzameld, niet in wat voor stille oorlog jullie onderling
verwikkeld zijn.’

De centaur wierp een moordlustige blik op de kobold. ‘Het is zoals de
kobolds zeggen, heer,’ zei hij. ‘Er zijn wat schermutselingen geweest
met voorhoede-eenheden van die IJzeren gedochten. Ze proberen ons
uit, om erachter te komen wat onze zwakke plekken zijn. Ze weten dat
we ze niet kunnen volgen in het IJzerrijk. Het leger zelf hebben we nog
niet gezien, en de IJzerkoning ook niet.’

‘Majesteit.’ Een van de elfgeneraals boog voor Oberon. ‘Wat als dit
een list is? Wat als de IJzerkoning van plan is om ergens anders aan te
vallen? Misschien is het beter om Arcadia en het Zomerhof te verdedi-
gen, in plaats van hier aan de rand van het Wyldwoud te wachten.’

‘Nee.’ Mabs stem klonk koud en onverzettelijk. ‘Als jullie teruggaan
naar je eigen hof, dan zijn we verloren. Als de IJzerkoning het Wyld-
woud aantast, dan duurt het niet lang voor het land van Zomer en
Winter zal volgen. We kunnen ons niet terugtrekken op ons grondge-
bied. We moeten deze linie verdedigen.’

‘Mee eens,’ zei Oberon met een stem die geen tegenspraak dulde.
‘Zomer trekt zich niet terug. De enige manier om Arcadia en heel Nim-
mernimmer te verdedigen is door de opmars hier te stuiten. Kruxas,’
zei hij, zich tot de trol wendend, ‘waar zijn je troepen? Zijn ze
onderweg?’

‘Ja, majesteit.’ De trol boog zijn enorme hoofd. ‘Ze zijn hier over drie
dagen, als er geen complicaties optreden.’

‘En hoe zit het met de Alleroudsten?’ Mab keek naar de generaal die
had gesproken. ‘Dit is ook hun wereld, al brengen ze hun dagen

slapend door. Hebben de draken gehoor gegeven aan onze oproep om de wapens op te nemen?’

‘We weten niets over de toestand van de paar Alleroudsten die nog over zijn, majesteit,’ zei de generaal verontschuldigend. ‘Tot nu toe hebben we er maar één kunnen vinden, en we weten niet zeker of ze ons wil helpen. Wat de anderen betreft, die slapen, of ze hebben zich diep in de aarde teruggetrokken tot ook dit weer voorbij is.’

Oberon knikte. ‘Dan doen we het zonder hen.’

‘Vergeef me, majesteit.’ De centaur keek Oberon smekend aan. ‘Maar hoe kunnen we de IJzerkoning verslaan als hij weigert om ons aan te vallen? Hij blijft zich verstoppen in zijn vergiftigde land. Ondertussen offeren wij onze mensen en middelen op, wachtend op zijn volgende zet. We kunnen hier niet eeuwig blijven, terwijl die IJzeren verschrikkingen ons een voor een afmaken.’

‘Nee,’ zei Oberon. Hij keek me nu recht aan. ‘Dat kunnen we niet.’

Alle hoofden draaiden in mijn richting. Ik slikte en vocht tegen de neiging om achteruit te deinzen.

Puck wierp me een wrange blik toe. ‘Dat was ons teken.’

‘Meghan Chase heeft ermee ingestemd om de IJzerkoning te gaan zoeken in de woestenij,’ verkondigde Oberon toen ik langzaam naar de tafel liep, gevolgd door nieuwsgierige, ongelovige en geringschattende blikken. Ash en Puck kwamen direct achter me aan. ‘Haar half-menselijke bloed beschermt haar tegen het gif van het IJzerrijk, en zonder leger kan ze ongemerkt naar binnen komen.’ Hij wees naar de kaart. ‘Terwijl zij daarbinnen is, moeten wij onze positie tegen iedere prijs zien te behouden. We moeten haar de tijd geven om de IJzerkoning te vinden en hem te doden.’

Ik had kramp in mijn buik en een gortdroge keel, want ik zat er niet bepaald op te wachten weer iemand te moeten doden. Ik had nog steeds nachtmerries van de vorige keer, toen ik een pijl in de borst van de toenmalige IJzerkoning had gestoken. Maar ik had mijn woord gegeven, iedereen rekende op me. Als ik mijn familie ooit nog terug wilde zien, dan moesten we hier nu voor altijd een eind aan maken.

‘Majesteit.’ Deze keer sprak een Winterelf met wit haar dat in vlechten over zijn rug hing, een grote krijger in een ijzige wapenuitrusting. ‘Vergeef me, hoogheid, maar kunnen we echt de veiligheid van het rijk, van heel Nimmernimmer toevertrouwen aan deze... halfbloed? Deze banneling die lak heeft aan de wetten van de hoven?’ Zijn blauwe ogen schitterden vijandig. ‘Ze is niet een van ons. Ze zal nooit een van ons zijn. Waarom zou het haar iets kunnen schelen wat er met Nimmernimmer gebeurt? Waarom zouden we haar vertrouwen?’

‘Ze is mijn dochter.’ Oberons stem was kalm, maar het gerommel van een naderende aardbeving klonk erin door. ‘Jij hoeft haar niet te vertrouwen. Jij hoeft alleen maar te gehoorzamen.’

‘Hij heeft wel een punt, Erlkoning,’ zei Mab, glimlachend op een manier die me koude rillingen bezorgde. ‘Wat zijn je plannen, halfbloed? Hoe denk je de IJzerkoning te kunnen vinden, en als het je lukt, hoe wil je hem dan tegenhouden?’

‘Dat weet ik niet,’ gaf ik toe.

Er steeg een afkeurend gemompel op rond de tafel.

‘Ik weet niet waar hij is. Maar ik zal hem vinden, dat beloof ik jullie. Ik heb al een IJzerkoning uitgeschakeld, jullie zullen erop moeten vertrouwen dat ik dat nog een keer kan.’

‘Je vraagt wel veel van ons, halfbloed,’ zei een andere elf, een Zomer-ridder deze keer. Zijn gifgroene ogen gleden vol twijfel over me heen. ‘Ik kan niet zeggen dat je plan me bijzonder aanspreekt.’

‘Het hoeft je ook niet aan te spreken,’ zei ik, en ik richtte me tot alle aanwezigen. ‘En jullie hoeven me ook niet te vertrouwen. Alleen denk ik dat ik jullie beste kans ben als jullie de valse koning een halt willen toeroepen. Geen van jullie voelt blijkbaar de behoefte om vrijwillig het IJzerrijk binnen te gaan. Als iemand een beter idee heeft, hoor ik het graag.’

Er viel een lange stilte, die alleen werd doorbroken door een vaag gegriinnik van Puck. Ik zag veel boze en kribbige gezichten, maar niemand durfde de uitdaging aan. Oberons gezicht was uitdrukkingsloos, Mabs blik koud en angstaanjagend.

‘Je hebt gelijk, Erlkoning,’ zei ze uiteindelijk. ‘De tijd dringt. We zullen de halfbloed de woestenij in sturen om dat misbaksel dat zich de IJzerkoning noemt te doden. Als ze daarin slaagt, dan winnen wij de oorlog. Als ze sterft...’ Mabs perfecte rode lippen krulden zich in een glimlach. ‘...dan hebben we nog niets verloren.’

Oberon knikte, nog even onbewogen. ‘Ik zou je er niet alleen opaf sturen als de omstandigheden minder ernstig waren, mijn dochter,’ zei hij. ‘Ik weet hoeveel ik van je vraag, maar je hebt me al eerder verrast. Ik kan alleen naar hopen dat het je nog een keer lukt.’

‘Ze zal niet alleen zijn,’ zei Ash. Iedereen keek op. De prins kwam naast me staan, zodat hij de krijgsraad kon toespreken. ‘Goodfellow en ik gaan met haar mee,’ zei hij resoluut.

De Erlkoning keek hem aan. ‘Daar had ik al op gerekend, ridder,’ zei hij peinzend. ‘Ik bewonder je loyaliteit, al vrees ik dat die je

uiteindelijk zal vernietigen. Maar doe wat je moet doen. We zullen je niet tegenhouden.’

‘Je bent een dwaas, jongen.’ Mabs ijskoude blik bleef rusten op haar jongste zoon. ‘Als het aan mij had gelegen, had ik je stembanden uitgerukt om te voorkomen dat je die eed zou zweren. Maar als je erop staat om met het meisje mee te gaan, dan kan het Winterhof je iets aanbieden dat zou kunnen helpen.’

Verbaasd staarde ik haar aan. Oberon draaide zich met opgetrokken wenkbrauwen naar haar om. Voor hem was dit blijkbaar ook nieuw. De Winterkoningin negeerde hem, terwijl ze met haar donkere, dierlijke blik de mijne weer zocht.

‘Verbaast dat je, halfbloed?’ Ze snoof minachtend. ‘Geloof wat je wilt, maar ik zit er niet op te wachten dat ook mijn laatste zoon sterft. Als Ash erop staat om je opnieuw naar het IJzerrijk te volgen, dan heeft hij iets nodig dat hem beschermt tegen het gif op die plek. Mijn smeden hebben gewerkt aan een amulet, iets dat de drager zou kunnen beschermen tegen IJzermagie. Ze hebben me verteld dat het bijna af is.’

Mijn hart maakte een sprongetje. ‘Wat voor amulet?’

Mab glimlachte koud en siste tegen de toekijkende fae: ‘Weg jullie, allemaal, behalve het meisje en haar beschermers. Wegwezen.’

De Winterfae kwamen onmiddellijk overeind om te vertrekken. Ze verdwenen van de open plek zonder zelfs maar om te kijken. De Zomerridders keken vragend naar Oberon, die ze met een kort knikje wegstuurde. Met tegenzin volgden ze de Winterfae de tent uit, buigend voor hun koning. We bleven alleen achter met de heersers van Nimmernimmer.

Oberon keek Mab uitgestreken aan. ‘Hou je dingen achter voor het Zomerhof, vrouwe Mab?’

‘Sla niet zo’n toon tegen me aan, heer Oberon.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Jij zou hetzelfde doen. Ik zorg voor de mijnen, en voor niemand anders.’ Ze klapte in haar handen. ‘Heinzelmann, breng dat gedrocht binnen.’

Het gras ritselde toen drie kleine mannetjes, die vaag iets van hagedissen weghadden, uit de schaduwen tevoorschijn kwamen en naar de tafel liepen. Ze waren kleiner dan dwergen en kwamen nauwelijks tot mijn knieën, maar het waren geen gnomen, kabouters of kobolds. Ik wierp een vragende blik op Ash, die een gezicht trok.

‘Aardmannen,’ zei hij. ‘De smeden van het Winterhof.’

De aardmannen droegen een kooi van in elkaar gevlochten takken tussen zich in, die gloeide van Zomermagie. Daarbinnen zat iets gevangen. Het was een gremlin, die gromde en grauwde en aan de tralies van zijn gevangenis rammelde.

Onbewust kromp ik elkaar toen ik het wezentje zag. Gremlins hoorden tot het IJzervolk, maar ze waren zo onhandelbaar en wild dat zelfs de IJzerfae ze niet in de buurt wilden hebben. Ze woonden in machines en computers en kwamen vaak in enorme zwermen samen op plekken waar ze de meeste schade konden aanrichten. Het waren lelijke, spichtige schepseltjes, een kruising tussen een naakte aap en een vleugellose vleermuis, met lange armen, uitstaande oren en vlijmscherpe tanden, die diepblauw opgloeiden als ze het weer eens uitschaterden.

Nu begreep ik waarom Mab wilde dat iedereen vertrok. De gremlin zou zijn tocht naar de tafel waarschijnlijk niet hebben overleefd; de ridders zouden hem hebben afgemaakt zodra ze hem in het oog hadden gekregen.

Oberon observeerde het sissende IJzermonstertje alsof hij een onge-
woon smerig insect aan een onderzoek onderwierp, maar het bleef bij
kijken.

De aardmannen tilden de kooi op de tafel. De gremlin sprong heen en
weer in zijn gevangenis en begon naar ons te spugen. De grootste
aardman, een type met gele ogen en een stugge bos haar, grijnsde. Zijn
tong schoot naar buiten als die van een hagedis. ‘Het isss klaar,
koningin Mab,’ siste hij. ‘Wil je het ritueel uitvoeren?’

Mab glimlachte angstaanjagend. ‘Geef me de amulet, Heinzemann.’

De aardman overhandigde haar iets dat even oplichtte in het vage
licht. Met een roofdierachtige glans in haar ogen keek de koningin
weer naar de gremlin, die naar haar gromde. De koningin hief haar
vuist op en begon te zingen, woorden die ik niet begreep, woorden die
rimpelden van macht, om haar heen wervelden als een draaikolk. Ik
voelde iets aan mijn ingewanden trekken, alsof mijn ziel aan mijn
lichaam probeerde te ontsnappen om zich naar die wervelwind toe te
haasten. Mijn adem stokte. Ash kneep hard in mijn hand alsof hij bang
was dat ik weg zou vliegen.

De gremlin kromde zijn rug en krijste doordringend. Uit zijn mond
rees een donkere rookpluim op, als een vieze wolk, die in de wervel-
wind verdween.

Mab bleef zingen. Als een draaikolkje in de wasbak verdween de rook-
pluim in het voorwerp dat ze in haar hand hield. De gremlin zakte
stuiptrekkend in elkaar en schoot vonken die nog even naknetterden
op de stenen. Na een laatste rilling lag hij stil.

Mijn mond was droog toen Mab zich met een triomfantelijke blik naar
ons omkeerde. ‘Wat heb je met hem gedaan?’ bracht ik schor uit.

Ze tilde haar hand op. Aan een zilveren ketting bungelde een amulet dat glinsterde als water in de zon. Het was maar een klein dingetje, druppelvormig, en het werd op zijn plaats gehouden door een zetting van ijs. De druppel was helder als glas. Binnenin zag ik iets van rook kringelen.

‘We hebben een manier gevonden om de essentie van dat wezen te vangen,’ zei Mab. Ze klonk alsof ze bijzonder trots op zichzelf was. ‘Als deze amulet zijn werk doet, dan trekt hij de IJzermagie naar zich toe, zodat de drager beschermd wordt tegen het gif. Je kunt zelfs ijzer aanraken zonder je te branden. Niet ernstig tenminste.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Als ik mijn smeden mag geloven dan. Het is nog niet getest.’

‘Was dat de enige?’ Ash knikte onzeker naar de levenloze gremlin. Het wezentje leek dood zelfs nog kleiner dan toen het nog leefde, breekbaar als een stapel dode takjes.

Met een wreed lachje schudde Mab haar hoofd. ‘O nee, lieverd.’ Ze liet de amulet bungelen, zodat hij langzaam begon rond te draaien aan de ketting. ‘Er waren heel veel van die mormels nodig om deze amulet te maken. Anders zouden we er iedereen wel een geven. Het bleek... lastig om ze levend te pakken te krijgen.’

‘Moet je ze doden om de amulet te laten werken?’ zei ik, starend naar de kronkelende mist in het glas. Ik was een beetje misselijk.

‘Het is oorlog, mens,’ zei Mab meedogenloos. ‘Als we niet doden, worden we zelf vernietigd.’ De koningin keek vol minachting neer op het verwrongen lijfje van de gremlin. ‘De IJzerfae verwoesten ons thuis en vergiftigen ons volk. Dit lijkt me een eerlijke ruil.’

Daar was ik niet zo zeker van, maar Puck schraapte zijn keel. ‘Ik wil niet hebberig lijken,’ zei hij, ‘maar is de sneeuwbal de enige die zo

mooi kettinkje krijgt? Aangezien we met z'n drieën naar het IJzerrijk gaan?’

Mab keek hem ijzig aan. ‘Nee, Robin Goodfellow,’ zei ze, waarbij ze erin slaagde om zijn naam als een vloek te laten klinken. ‘Het wezen dat ons heeft laten zien hoe we deze amulet moesten maken, stond erop dat jij er ook een zou krijgen.’ Ze maakte een handgebaar. Heinzelmann de aardman kwam grijnzend dichterbij, met nog een amulet aan een ketting. Bij dit exemplaar krulden er wijnranken om de druppel in plaats van ijs, maar verder waren ze hetzelfde. Met een lichte buiging naar Mab deed Puck de ketting om.

Hem volkomen negerend wenkte ze Ash naar voren. Toen hij voor haar boog hing ze hem de amulet om. ‘Meer kunnen we niet voor je doen,’ zei ze, nadat hij weer overeind was gekomen. Heel even leek ze dat bijna te betreuren. ‘Als jullie de IJzerkoning niet kunnen verslaan, dan zijn we allemaal verloren.’

‘We zullen niet falen,’ zei Ash zacht.

Mab legde een hand op zijn wang en keek hem aan alsof ze zeker wist dat ze hem nooit meer terug zou zien. ‘Nog één ding,’ voegde ze eraan toe toen hij een stap achteruit deed. ‘De magie van de amulet is niet onuitputtelijk. Na verloop van tijd zal hij verzwakken en wegroesten, tot hij uiteindelijk verpulvert. De smeden hebben me verteld dat het gebruik van magie de vernietiging van de amulet zal versnellen, net als direct contact met ijzer. Ze weten niet zeker hoelang het zal duren, maar over één ding zijn ze het eens, hij gaat niet eeuwig mee. Als jullie eenmaal in het IJzerrijk zijn, hebben jullie beperkt de tijd om jullie doelwit te vinden en te doden. Ik zou dus maar opschieten als ik jou was, Meghan Chase.’

Ah, natuurlijk, dacht ik, terwijl de moed me in de schoenen zonk. Boven op deze onmogelijke opdracht krijgen we ook nog een tijdsli-miet. Om het nog spannender te maken.

‘Koningin Mab!’

De ruwe schreeuw echode over de open plek. Even later dribbelde er een struik de tent binnen, die om Mabs voeten begon te dansen. Het duurde even voor ik doorhad dat het een kobold was, die zijn kleren vol bladeren en takken had geplakt zodat hij zich onzichtbaar kon maken in het bos.

‘Koningin Mab!’ gilte hij. ‘IJzerfae! Gnuif heeft gezien dat er een bende IJzerfae kampeert aan de rand van de woestenij. Sla alarm! Te wapen! Rennen!’

Verblindend snel greep Mab de panische kobold bij de keel, en ze tilde hem van de grond. ‘Hoeveel zijn het er?’ vroeg ze zacht aan het kereltje, dat langzaam leek te stikken in haar greep. Hij spartelde zwakjes, zodat zijn bladeren heen en weer wiegden.

‘Eh...’ De kobold verkrampte nog een keer voor hij zich ontspande in haar greep. ‘Een paar honderd?’ zei hij schor. ‘Veel lichtjes, veel wezens. Gnuif kon het niet goed zien, sorry.’

‘En komen ze dichterbij of blijven ze op hun plek?’ ging Mab verder op wat een kalme, redelijke toon had kunnen zijn als ze niet zo eng uit haar ogen had gekeken. ‘Hebben we tijd om ons voor te bereiden, of staan ze op de drempel?’

‘Ze zijn een paar kilometer van ons af, majesteit. Gnuif is zo hard hij kon teruggerend toen hij ze zag, maar ze hadden hun kamp opgeslagen voor de nacht. Gnuif gokt dat ze morgenochtend vroeg aanvallen.’

‘Dan hebben we in ieder geval wat tijd.’ Mab gooide de kobold weg alsof hij een leeg bierblikje was. ‘Zeg tegen onze manschappen dat het uur van de strijd nadert. Stuur mijn generaals naar me toe om onze strategie te bespreken. Schiet op!’

De kobold sloeg op de vlucht, een weelderige struik die op topsnelheid de tent uit stormde.

‘Komt dat even mooi uit,’ zei Mab tegen Oberon. ‘Jouw dochter duikt hier op en onmiddellijk worden we aangevallen. Het lijkt wel of ze voor haar komen.’

Ik werd overvallen door een zwarte angst. Eén of twee tegenstanders kon ik wel aan, maar een heel leger? ‘Wat kan ik doen?’ vroeg ik, terwijl ik probeerde de trilling uit mijn stem te houden. ‘Willen jullie dat ik nu vertrek?’

Oberon schudde zijn hoofd. ‘Vanavond niet,’ zei hij resoluut. ‘De vijand staat voor de deur, dus je zou zo in zijn klauwen kunnen lopen.’

‘Ik kan eromheen glippen.’

‘Nee, Meghan Chase. Ik wil niet riskeren dat je ontdekt wordt. Er staat te veel op het spel, je mag niet gevangen of gedood worden. Morgen zullen we tegen ze vechten, en als ze verslagen zijn, heb je vrije doorgang naar het IJzerrijk.’

‘Maar –’

‘Ik ga niet met je in discussie, dochter.’ Zijn harde groene ogen keken me streng en onvermurwbaar aan. ‘Tot de slag gewonnen is, blijf je hier, waar we je kunnen beschermen. Ik ben nog steeds de koning, en dat is mijn laatste woord.’

Ik protesteerde niet. Ondanks onze familieband was hij inderdaad ook de koning van de Zomerfae. Het was link om hem kwaad te maken.

Mab schudde afkeurend haar hoofd toen ze overeind kwam. ‘Goed dan, Erلكoning,’ zei ze. ‘Ik moet mijn troepen voorbereiden op de strijd. Tot ziens.’ De Winterkoningin wierp me een laatste kille glimlach toe voor ze de open plek verliet. Ik zag haar de tent uit zeilen en zei tegen Oberon: ‘En, wat doen we nu?’

‘Nu,’ antwoordde hij, ‘bereiden we ons voor op oorlog.’

Hoofdstuk 12

De verraderlijke ridder

Het kamp vierde feest die nacht. Toen eenmaal bekend was dat er een aanval op stapel stond, verspreidde de opwinding en de voorpret zich als een lopend vuurtje. Het was niet mogelijk gebleken om het nieuws binnen de wanden van een paar stoffige tenten te houden.

De fae gingen de straat op als supporters na een voetbalwedstrijd. Overal verscheen eten, alcohol en nog minder frisse zaken. De primitieve en woeste ritmes van drums en fluiten werden megedragen op de wind. Aan beide kanten van het kamp werden enorme vreugdevuren aangestoken, die loeiden als feniksen, terwijl de legers van Zomer en Winter zich door de nacht dansten, dronken en zongen.

Ik hield afstand van de grote vuren en vermeed het gedans, gezuip en wat er zich allemaal nog meer afspeelde in de schaduwen. Vanaf de plek waar ik stond, met een mok hete zwarte thee in mijn handen, kon ik zowel de Zomer- als de Wintervuren zien, waar donkere silhouetten omheen sprongen. Aan de Winterkant zongen kobolds en roodkappen schunnige strijdlieiders, die voornamelijk over bloed, vlees en

lichaamsdelen gingen, terwijl aan de Zomerkant dryades en nimfen met hypnotische heupbewegingen door het kamp wiegden. Er kwam een sylfe voorbij, achternagezeten door een sater, en een oger tilde een hele ton met bier boven zijn hoofd, waarna hij de donkere vloeistof over zijn hoofd liet lopen.

‘Je zou niet zeggen dat ze morgen moeten vechten,’ zei ik tegen Ash, die tegen een boom hing met een groene fles losjes tussen twee vingers. Af en toe nam hij een slok, maar ik wist dat het niet slim was om te vragen of ik ook wat mocht. Elfenwijn is krachtig spul, en ik had geen zin om de rest van de avond door te brengen als egel, of babbelend tegen grote roze konijnen. ‘Is het niet beter om feest te vieren ná de overwinning?’

‘En als je die niet haalt?’ Zijn blik dwaalde af naar een van de vuren van de Winterfae, waar de kobolds iets zongen over vingers en slaggersmessen. ‘Er zullen er heel wat zijn die niet lang genoeg meer leven om morgenavond te halen. En er is geen hiernamaals.’ Hoewel zijn stem nonchalant klonk, trok er een schaduw over zijn gezicht. Hij nam een slok wijn en glimlachte naar me. ‘Jullie stervelingen zeggen het zo, geloof ik: “Eet, drink en wees vrolijk, het kan je laatste dag zijn”.’

‘O, wat zijn we weer optimistisch, Ash.’

Voor hij kon reageren, kwam er iets op ons af gewankeld, dat struikelde en plat voorover aan mijn voeten viel. Het was Puck, zonder shirt en met een fles in zijn hand. In zijn rode haar, dat recht overeind stond, was een krans van madeliefjes gevlochten. Vanaf de grond grijnsde hij me toe. Even later dook er een groep giechelende nimfen boven op hem. Ik ging een stukje achteruit.

‘O, hallo, prinses!’ Puck zwaaide met een slap handje, terwijl de nimfen hem gillend van het lachen overeind sleurden. Hij was bijna

onherkenbaar met zijn glanzende haar en schitterende ogen. ‘Heb je zin om “prik de Phoeka” met ons te spelen?’

‘Eh... nee, bedankt, Puck.’

‘Ook goed. Maar je leeft maar een keer, prinses.’ Hij liet zich meetrekken door de nimfen en verdween in de massa bij het vuur. Hoofdschuddend nam Ash een diepe teug uit zijn fles. Ik wist niet goed wat ik moest voelen toen ik Puck nakeek. ‘Dat is een kant van hem die ik nog niet eerder heb gezien,’ mompelde ik ten slotte, terwijl ik mijn schouders optrok tegen de wind.

Ash grinnikte. ‘Dan ken je Robin niet zo goed als je denkt.’ Hij maakte zich los van zijn boom en raakte mijn schouder even aan. ‘Probeer wat uit te rusten. Deze slemppartij wordt alleen nog maar ruiger in de loop van de nacht, en ik kan me voorstellen dat je niet wilt zien wat er gebeurt als de fae echt stomdronken worden. Je kunt wel een paar uur slaap gebruiken voor de strijd losbarst.’

Huiverend bij de gedachte aan de oorlog van morgen kwam ik over-eind. ‘Moet ik ook vechten?’ vroeg ik toen we samen naar mijn tent liepen.

Hij zuchtte. ‘Als het aan mij ligt niet,’ zei hij alsof hij het tegen zichzelf had. ‘En ik denk dat Oberon je ook buiten de strijd wil houden. Je bent veel te belangrijk. Hij kan het risico niet nemen dat je gedood wordt.’

Ik was opgelucht, maar tegelijkertijd voelde ik me ook schuldig. Ik had er genoeg van dat er doden vielen, terwijl ik hulpeloos stond toe te kijken. Misschien was het tijd dat ik voor mezelf ging opkomen.

Toen we bij mijn tent kwamen, aarzelde ik. Plotseling ging mijn hart als een dolle tekeer. Mijn huid tintelde door Ash’ rustige, sterke aanwezigheid achter me. De duisternis achter de tentflappen was zo

uitnodigend, dat de woorden op het puntje van mijn tong lagen en alleen mijn zenuwen en angst hielden ze tegen.

Zeg het nou gewoon, Meghan. Vraag hem om vannacht bij je te blijven. Wat is het ergste dat er kan gebeuren? Dat hij nee zegt?

Inwendig kromp ik in elkaar van schaamte. Oké, dat zou beroerd zijn. Maar zou hij echt weigeren? Ik wist toch dat hij van me hield. Waar wachtte ik nog op?

Ik ademde diep in. ‘Ash, eh...’

‘Prins Ash!’ Door de straat van tenten marcheerde een Winterridder op ons af. Toen hij ons bereikt had, maakte hij een buiging. Ik kon hem wel schoppen, maar Ash trok een geamuseerd gezicht.

‘Dus ik ben ineens weer een prins?’ zei hij peinzend. ‘Vooruit dan maar. Wat wil je, Deylin?’

‘Koningin Mab laat je ontbieden, hoogheid,’ vervolgde de ridder, die net deed of hij mij niet zag. ‘Ze wil je spreken in haar tent aan de Wintertkant van het kamp. Ik blijf hier om de Zomerprinses te bewaken tot —’

‘Ik ben geen gehoorzaamheid meer verschuldigd aan koningin Mab,’ antwoordde Ash.

De ridder gaapte hem aan.

‘Als mijn dame hier wil dat ik ga, dan zal ik haar verzoek inwilligen. Als ze wil dat ik blijf, dan mag je mijn verontschuldigen overbrengen aan de koningin.’ De Winterridder stond perplex, maar Ash draaide zich naar mij om. Hoewel hij zich ernstig en formeel gedroeg, kon ik zijn stille triomf voelen. ‘Als jij liever hebt dat ik bij je blijf, hoef

je het maar te zeggen,' zei hij kalm. 'Anders ga ik kijken wat Mab wil. Jouw wens is mijn bevel.'

Het was verleidelijk, ontzettend verleidelijk, om te vragen of hij wilde blijven. Om hem mijn tent in te trekken, zodat we de oorlog, de hoven en de slag die er aan zat te komen even konden vergeten, al was het maar voor een nacht. Dat zou Mab alleen nog razender maken, en ik wilde de Winterkoningin niet nog verder op stang jagen.

'Nee,' zei ik met tegenzin. 'Ga maar kijken wat ze wil. Ik red me wel.'

'Weet je het zeker?'

Ik knikte.

'Ik ben in de buurt,' zei hij. 'Deylin staat buiten je tent. Je kunt hem vertrouwen, maar als je me nodig hebt, hoef je maar te roepen.'

'Dat zal ik doen,' antwoordde ik. Ik keek hem na tot hij was verdwenen in de schaduwen, mijn huid tintelend van onvervuld verlangen. Deylin maakte een stijve buiging en stelde zich voor mijn tent op. Balend ging ik naar binnen, waar ik me op mijn bed liet vallen om mijn verhitte gezicht in een kussen te begraven. Mijn hoofd tolde van de verboden gedachten en gevoelens, zodat ik me onmogelijk kon ontspannen. Lange tijd kon ik nergens anders aan denken dan aan mijn donkere ridder, en toen ik eindelijk in slaap was gevallen, bleef hij mijn dromen binnen dringen.

Er werd iets op mijn mond gedrukt in het duister, iets wat mijn verschrikte kreet smoorde. Ik wilde overeind komen, maar werd tegen het matras gedrukt. Boven me doemde de gestalte van een ridder in wapenuitrusting op, zijn gezicht verborgen onder een helm met

gesloten vizier. Hij zat schrijlings op me en verpletterde mijn armen bijna.

‘Sst...’ De ridder legde een vinger tegen zijn helm, op de plek waar zijn lippen zouden moeten zitten. Ik had sterk de indruk dat hij daarachter glimlachte. ‘Ontspan je, hoogheid. Dit is een stuk makkelijker als je je niet verzet.’

Ik worstelde wanhopig, maar de gepantserde handschoen op mijn mond drukte me weer terug tegen het bed en kneep tot de tranen in mijn ogen stonden.

De ridder gromde. ‘Het wordt dus de moeilijke manier.’ De handschoen werd ijzig koud tegen mijn huid, brandend als vuur. Ik vocht en schopte, maar slaagde er niet in om het gewicht van mijn borst te werken of om onder de handschoen op mijn gezicht uit te komen. Er vormde zich ijs op mijn huid, dat zich over mijn kaak en wangen verspreidde tot mijn lippen aan elkaar waren vastgevroren. Giechelend haalde de ridder zijn hand van mijn gezicht. Door de ijslaag op mijn mond kon ik alleen nog moeizaam door mijn neus ademen. Mijn gezicht voelde aan alsof er zuur overheen gegoten was, en de kou vrat zich een weg naar mijn botten.

‘Dat lijkt er meer op.’ De ridder ging rechtop zitten zodat zijn gewicht nog zwaarder op me drukte en keek op me neer. ‘We zouden niet willen dat onze lieve Ash nu al binnen komt stormen.’

Ik schrok op toen ik de zelfgenoegzame, arrogante stem herkende.

De ridder grinnikte om mijn reactie, terwijl hij zijn vizier omhoog schoof en mijn vermoedens bevestigde.

Mijn hart bonkte als een razende. Vechtend om mijn angst onder controle te houden, begon ik heftig te trillen.

‘Heb je me gemist, prinses?’ Rowans ogen glansden als blauwe diamanten in het halfdonker. Als ik had gekund, zou ik hebben gekokhalsd. Ash’ oudere broer was veranderd. Zijn ooit zo knappe gezicht was nu een krater van rauw vlees en afstotelijke brandblaren. Er liep vocht uit de open wonden op zijn wangen, en op de plek waar zijn neus eraf was gevallen, zaten een paar akelige gaten. Hij deed me aan een grijnzende schedel denken, met zijn glazige ogen die diep in zijn hoofd waren verzonken en die schitterden van pijn en waanzin.

‘Walg je van me?’ fluisterde hij, terwijl ik de behoefte om over te geven probeerde te bedwingen. ‘Dit is een test, prinses, niet meer dan mijn overgangsrite. Het ijzer brandt het zwakke waardeloze vlees weg, tot ik word herboren als een van hen. Ik hoef de pijn alleen maar te verdragen tot het proces is voltooid. Als de IJzerkoning Nimmernimmer overneemt, zal ik de enige oudbloed zijn die is opgewassen tegen de veranderingen.’

Ik schudde mijn hoofd, want ik wilde hem vertellen dat het niet waar was, dat er geen overgangsrite bestond, dat de valse koning hem net als al die anderen gebruikte, maar door het ijs op mijn gezicht kon ik natuurlijk geen woord uitbrengen.

Plotseling trok Rowan een dolk. Het dunne lemmet van onyx leek nog het meest op een gekartelde haaiantand. ‘De IJzerkoning wil het zelf doen,’ fluisterde hij, ‘maar er hoeft nog maar een klein beetje leven in je te zitten als ik je bij hem aflever. Ik denk dat ik voor we vertrekken een paar vingers afsnijdt als aandenken voor Ash. Wat denk je daarvan, hoogheid?’

Hij ging verzitten om een van mijn armen te bevrijden. Ondanks mijn heftige geworstel lukte het hem om mijn pols te grijpen en tegen het bed te drukken. ‘Ga door met dat gekronkel, prinses,’ hijgde hij. ‘Dat

maakt het bijna erotisch.' Hij hield het mes boven mijn hand en koos een vinger.

Ik ademde diep in en uit om de paniek de baas te blijven en probeerde ondertussen na te denken. Mijn zwaard was niet ver, maar ik kon mijn arm niet bewegen. Als ik magie gebruikte, zou ik uitgeput raken of misselijk worden, maar dit keer had ik had geen keus. Om de marteling nog wat te verlengen, prikte Rowan onderzoekend met de punt van zijn mes in mijn vingers tot er kleine bloeddruppeltjes verschenen.

Ik concentreerde me op het heft van het mes. Hout is hout, klonk de echo van Pucks stem in mijn hoofd, of het nu een dode boom is, de boeg van een schip, een houten kruisboog of een doodgewone bezemsteel, met Zomermagie kun je het weer tot leven wekken, al is het maar voor even. Concentreer je.

De magie schoot door het mes en uit het handvat barstten glanzende doorns die dwars door de handschoen heen in Rowans huid prikten. Bijna onmiddellijk werd ik overvallen door duizeligheid en begon de kamer te draaien. Toen Rowan jammerend mijn arm losliet, verbrak ik het contact. Dit was precies waar ik op gehoopt had. Met een inwendige strijdkreet schoot ik overeind. Ik negeerde de hevige misselijkheid en stootte mijn vrije hand onder zijn vizier zodat ik mijn nagels in zijn afstotelijke verbrande gezicht kon zetten.

Deze keer trilden de stoffen wanden van de tent door Rowans gekrijs. Hij liet het mes vallen en probeerde zijn gezicht te bedekken. Met alle kracht die ik in me had duwde ik hem weg. Terwijl ik overeind krabbelde, draaide ik me om. Het lukte me om met één hand mijn zwaard te pakken, terwijl ik met de andere naar mijn bevroren gezicht greep. Het voelde aan alsof er hele stukken huid meekwamen toen het ijs in brokken losbrak. Knipperend tegen de tranen zag ik Rowan met een moorddadige uitdrukking op zijn gezicht weer omhoog komen.

‘Denk je echt dat je me kunt verslaan?’ Voor hij naar voren stapte trok hij zijn ijzig blauwe zwaard, dat gekarteld was als een mes. Het bloed liep langs zijn gezicht, en een van zijn ogen zat dicht. ‘Waarom ben je niet weggerend, prinses?’ zei hij. ‘Hol naar Ash of naar je vader, ik kan je niet door het hele kamp achterna komen. Je had moeten vluchten.’

Ik trok het laatste stuk ijs van mijn lippen. Toen ik het op de grond tussen ons in spuugde, proefde ik bloed. ‘Ik ben wel klaar met weglopen,’ zei ik. ‘En ik was ook niet van plan om me door jou in mijn rug te laten steken. Ik wil dat je een boodschap overbrengt aan de valse koning.’

Glimlachend kneep hij zijn goede oog tot een spleetje. Zijn scherpe tanden lichtten op in zijn verwoeste gezicht toen hij dichterbij kwam.

Ik bleef staan waar ik stond en nam de verdedigende houding aan die ik van Ash had geleerd. Ik was nog steeds bang, want ik had Rowan eerder tegen Ash zien vechten, en ik wist heel goed dat ik geen partij voor hem was. Maar mijn angst werd nu overschaduwd door woede. Ik richtte de punt van mijn zwaard op hem. ‘Zeg tegen de valse koning dat hij niemand hoeft te sturen om me gevangen te nemen,’ zei ik, zo zelfverzekerd als ik kon. ‘Ik kom naar hem toe. Ik kom hem zoeken, en als ik hem gevonden heb, dan vermoord ik hem.’

Met een schok drong het tot me door dat ik dat echt meende. Het ging nu tussen hem en mijn familie, in de echte wereld en in Nimmernimmer. Als ik wilde dat we dit overleefden, dan moest de valse koning sterven. Zoals Grim ooit had voorspeld, was ik een moordenaar van de hoven geworden.

Rowan was niet onder de indruk. ‘Dat zal ik hem zeker vertellen, prinses,’ zei hij spottend. ‘Maar denk maar niet dat je ik je ongedeerd laat gaan.’ Hij deed een stap naar voren en ik deinsde achteruit, in de

richting van de tentflappen. 'Ik neem een oor mee, als trofee, om de koning te laten zien dat ik hem niet in de steek heb gelaten.'

Met een flitsende beweging die me volkomen verraste, haalde hij uit. Ik schoot achteruit, mijn zwaard met een zwaai opheffend om de slag te pareren, maar ik was net niet snel genoeg. De punt raakte mijn wang en trok een vurige streep over mijn huid. Ik wankelde achteruit, struikelde over iets voor de ingang van de tent, en viel achterover.

Deylins bevroren gezicht staaarde me aan, zijn levenloze ogen wijd open van angst. Onder mijn ogen trok er een rilling door het lichaam van de fae. Hij begon op te lossen als een ijsblokje in de magnetron, tot er niet meer van hem over was dan een plasje water in het zand.

Vloekend kwam ik overeind, en ik strompelde verder achteruit. Over mijn brandende wangen druppelde iets warmes naar beneden. 'Ash!' gilde ik, wild om me heen kijkend. 'Puck! Rowan! Rowan is hier!'

Het kamp was donker en stil. Overal lagen fae hun roes uit te slapen op de grond, snurkend op de plek waar ze waren omgevallen. De grond was bezaaid met kroezen en flessen, en er kringelde rook omhoog uit de smeulende resten van de vuren, die zwak nagloeiden in het donker.

Rowan duwde de flappen opzij en stapte brutaalweg naar buiten. De glimlach verdween niet van zijn gezicht toen hij twee vingers in zijn mond stak en doordringend float. Het geluid droeg ver over de bomen. 'Sla je toch maar op de vlucht, prinses?' vroeg hij, terwijl overal om ons heen verwarde fae begonnen te kreunen en te draaien. 'Hoe denk je de IJzerkoning te doden als je niet eens langs zijn ridder komt?'

'Ik verzin wel iets,' antwoordde ik met mijn zwaard gericht op zijn borst. 'Dat is me eerder ook gelukt.'

Rowan grinnikte. ‘We kijken ernaar uit, prinses. Doe Ash de groeten van me.’

‘Rowan!’ Ash’ razende kreet galmde door het kamp. De donkere prins verscheen als uit het niets achter me, met een rood-zwarte wolk van woede om zich heen. De blik in zijn ogen toen hij zijn broer in de gaten kreeg, was angstaanjagend om te zien, een lege moordenaarsblik die iedere kans op genade uitsloot.

Lachend stak Rowan een arm omhoog. Boven ons hoofd klonk een luïd gebrul, vlak voor twee ton geschubde bruine wyvern met een plof tussen ons in landde. Het beest zwaaide wild met zijn staart. Ik zag de glanzende gifstekel op me afkomen en sloeg wild om me heen met mijn zwaard, waardoor ik de punt eraf wist te hakken. De stekel en het laatste stukje van de staart vielen kronkelend in de modder, terwijl ik achterover viel door de kracht van mijn slag. Op hetzelfde moment stootte Ash zijn zwaard in een van de bolle gele ogen van het monster.

Krijsend ging de wyvern achteruit, maar net voor hij wild wiekend met zijn gerafelde leerachtige vleugels het luchtruim koos, sprong Rowan soepel op de gepantserde nek. Hoog boven ons hoofd vloog de hagedis in de richting van de bomen, waarna hij verdween over de grens van het IJzerrijk. Rowans spottende lach klonk nog lang na.

Hijgend borg Ash zijn zwaard weer op. ‘Meghan, ben je nog heel?’ vroeg hij nadat hij me overeind had geholpen. Zijn blik gleed over mijn gezicht en bleef rusten op de snee in mijn wang. ‘Het spijt me dat ik er niet eerder was. Mab wilde een compleet verslag vanaf het moment dat ze ons heeft verbannen. Wat is er gebeurd?’

Ik piepte. Het deed nu pijn om te praten, mijn lippen waren rauw en bloederig, en de linkerkant van mijn gezicht voelde aan alsof iemand er een gloeiend strijkijzer tegenaan had gedrukt. ‘Hij kwam mijn tent

binnen om op te scheppen dat hij een IJzerfae was geworden, en om te laten weten dat de valse koning op me wacht. Hij wilde mijn vingers afsnijden om ze voor jou achter te laten.’ Ash kneep zijn ogen halfdicht. ‘Maar dat was voor ik zijn ogen heb uitkrabt. Au.’ Voorzichtig duwde ik tegen mijn wang. Mijn gezicht vertrok toen ik zag dat mijn vingers onder het bloed zaten. ‘De klootzak.’

‘Ik vermoord hem,’ mompelde Ash met zijn meest dreigende stem. Het klonk als een belofte, al zei hij dat er niet bij. De wraakzuchtige blik in zijn ogen sprak boekdelen.

‘Prinses!’ Plotseling dook Puck op, nog steeds met ontbloot bovenlijf en een kapsel dat eruitzag alsof er een gier in had genesteld. ‘Wat is er gebeurd? Was dat Rowan die er net vandoor ging? Wat is er aan de hand?’

Ik keek hem nijdig aan, want het kostte me moeite om niet te vragen wat hij de hele nacht had uitgespookt. Er zaten nog steeds bloemetjes in zijn haar, en waren dat krassen, op zijn blote huid? ‘Dat was Rowan,’ zei ik dus maar. ‘Ik weet niet hoe het hem gelukt is om het kamp binnen te sluipen. Wat ik wel weet, is dat hij de valse koning gaat vertellen dat ik hier ben.’

‘Dan moeten we zorgen dat we klaar voor hem zijn,’ zei Ash grimmig.

Plotseling galmde de schelle klank van een hoorn door de bomen. Er volgde er nog een, en nog een. Overall zag ik fae wakker schrikken of uit hun tent kruipen. Toen Ash zijn hoofd optilde in de richting van de klanken, kroop er een wreed glimlachje over zijn lippen.

‘Ze komen eraan.’

Het kamp ontplofte in een soort georganiseerde chaos. Fae sprongen overeind en grepen naar hun wapens en bepantsering. Kapiteins en

luitenants doken op, orders blaffend tegen hun pelotons, die zich in slagorde opstelden. De hoeders van de griffioenen en wyverns begonnen hun dieren op te tuigen voor de strijd, terwijl ridders hun paarden zadelden, die wild met hun hoofden schudden en stonden te dansen van opwinding. Even had ik het surrealistische gevoel dat ik me midden in de film *Lord of the Rings* bevond, met al die ridders en paarden die heen en weer renden. Toen drong het tot me door dat dit geen film was. Dit was een echte veldslag, met echte monsters die hun uiterste best zouden doen om me te doden.

‘Meghan Chase!’

Er draafden twee vrouwelijke saters op me af. Ze slalomden door de massa, slippend in de modder op hun harige geitenpootjes. ‘Je vader heeft ons gestuurd om ervoor te zorgen dat je passend gekleed bent voor de strijd,’ zei een van hen toen ze me hadden bereikt. ‘Hij heeft speciaal voor jou iets laten ontwerpen. Ga je even met ons mee?’

Ik kreunde. De vorige keer dat Oberon speciaal voor mij iets had laten ontwerpen, werd ik opgescheept met een afgrijselijk deftige jurk die ik had geweigerd te dragen.

Ash liet mijn arm los en knikte in de richting van de wachtende saters. ‘Ga maar met ze mee,’ zei hij. ‘Ik moet voor mezelf ook nog iets bij elkaar zien te scharrelen.’

‘Ash...’

‘Ik ben zo terug. Pas goed op haar, Robin.’ Hij verdween in de menigte.

De saters maakten ongeduldige gebaren toen we ze naar een vreemde witte tent op de Zomerhelft van het kamp volgden. Hij was gemaakt van een lichte, soort gazen stof, die in lange slierten over de tents-tokken was gedrapeerd en me net iets te veel aan spinnenwebben deed

denken. De saters gingen me voor de tent in, maar ik draaide me om naar Puck en zei op besliste toon dat hij buiten moest wachten als ik me omkleedde. Ik negeerde zijn stomme grijns en hoopte maar dat hij zichzelf niet in een muis of zoiets zou veranderen zodat hij toch naar binnen kon sluipen.

Binnen in de tent was het donker en warm. De wanden waren bedekt met een vlies dat ritselde en glibberde, alsof er honderden kleine beestjes overheen liepen. Een grote bleke vrouw met lang donker haar stond me op te wachten. ‘Meghan Chase,’ zei ze schor. Haar enorme, donkere ogen, die als zwarte bollen in haar spitse gezicht glommen, volgden al mijn bewegingen. ‘Daar ben je dan. Wat toevallig dat we elkaar weer ontmoeten.’

‘Vrouwe Wever.’ Ik knikte toen ik het hoofd van de naaiafdeling van het Zomerhof herkende, de neiging onderdrukkend om mijn armen te krabben. Ik had haar al eens eerder ontmoet, tijdens mijn eerste reis naar Nimmernimmer, en net als toen kreeg ik overal jeuk in haar aanwezigheid, alsof er duizenden kleine kevertjes over mijn huid krioelden.

‘Kom.’ Ze wenkte me met haar bleke spinnenhand. ‘De slag begint zo. Je vader heeft me gevraagd om je wapenuitrusting te ontwerpen.’ Ze nam me verder mee de tent in, waar iets glansde in het halfdonker. Het werd omhoog gehouden door dunne witte draden. ‘Dit is mijn beste werk tot nu toe. Wat vind je ervan?’

Op het eerste gezicht leek het een soort lange jas die dicht kon rond je middel, met een grote split zodat je je benen vrij kon bewegen. Toen ik beter keek, zag ik dat hij was gemaakt van piepkleine schubben, die bijzonder buigzaam maar ook onwaarschijnlijk sterk waren. In het rugpand was een ingewikkeld patroon geweven, dat er bijna geometrisch uitzag. Bij de outfit hoorden gepantserde handschoenen,

beenplaten, een maillot en laarzen, allemaal gemaakt van hetzelfde geschubde materiaal.

‘Wauw.’ Ik kwam wat dichterbij. ‘Dat is prachtig.’

Vrouwe Wever snoof verwaand. ‘Zoals altijd worden mijn talenten weer ondergewaardeerd,’ zei ze, en ze knipte in haar vingers, waarop direct twee saters kwamen aanrennen. ‘Ik, de beste naaister van Nimmernimmer, ben zo diep gezonken dat ik een wapenuitrusting van drakenschubben moet leveren voor een onbeschaafde halfbloed. Maar goed. Pas hem maar eens, hij zal je als gegoten zitten.’

De saters hielpen me om de wapenuitrusting aan te trekken. Hij was lichter en soepeler dan ik had gedacht. Op de handschoenen en de beenplaten na had ik nauwelijks het gevoel dat ik bepantsering droeg. Dat was waarschijnlijk precies de bedoeling.

‘Fraai,’ klonk de stem van Puck vanuit de ingang. Toen hij naar binnen wandelde, zag ik tot mijn verbazing dat ook hij gekleed was voor het gevecht. Hij droeg een leren borstplaat, donkere leren handschoenen en kniehoge laarzen over een pak van zilvergroene maliën. Aan zijn riem hing een groene doek, die was versierd met krullende ranken en bladeren. Zijn schouders waren bedekt met platen die er uitzagen als ruwe, doornige bast.

‘Verrast, prinses?’ De doorns schoten omhoog toen hij zijn schouders ophaalde. ‘Normaal gesproken draag ik geen wapenuitrusting, maar meestal hoef ik het ook niet op te nemen tegen een leger van IJzerfae. Een beetje bescherming kan geen kwaad.’ Hij scande mijn outfit en knikte goedkeurend. ‘Indrukwekkend. Echte drakenschubben, die houden bijna alles tegen.’

‘Ik hoop het maar,’ mompelde ik.

Vrouwe Wever snoof weer. ‘Natuurlijk, meisje,’ snauwde ze. Ze perste haar bloedeloze lippen op elkaar. ‘Wie denk je dat dit pantser heeft ontworpen? En nu wegwezen. Ik heb meer te doen. Eruit!’

Puck en ik sloegen op de vlucht. Het kamp was nu bijna leeg. Rijen en rijen Zomer- en Winterfae stonden in het gelid aan de rand van het metalen bos te wachten tot de strijd zou beginnen.

Huiverend wreef ik mijn armen. Alsof hij mijn gedachten kon lezen legde Puck een hand op mijn elleboog. ‘Maak je geen zorgen, prinses,’ zei hij. Zijn toon was luchtig, maar zijn glimlach had een wreed randje. ‘Dat ijzeren tuig zal eerst langs mij moeten voor ze jou te pakken krijgen.’ Hij rolde met zijn ogen. ‘En langs de duistere ridder natuurlijk.’

‘Waar?’ Ik volgde zijn blik, net op tijd om Ash achter een tent te zien opduiken. Zijn zwarte wapenuitrusting, die was afgezet met zilver, glansde in de zon. Op de borstplaat stond een gestileerde wolvenkop, en achter hem bolde een ruwe cape op. Hij zag er ontzettend gevaarlijk uit, als de zwarte ridder uit de verhalen.

‘Oberon heeft naar je gevraagd,’ verkondigde hij, nadat hij mijn nieuwe kleren met een enkel knikje had goedgekeurd. ‘Hij wil dat je in de achterhoede blijft, waar niet gevochten wordt. Daar heeft hij een peloton neergezet om je te besch –’

‘Ik ga niet.’

Zowel Puck als Ash keken me verbijsterd aan.

‘Ik vecht mee,’ zei ik, zo vastberaden als ik kon. ‘Ik heb geen zin om achterin te blijven, terwijl ik iedereen voor mijn neus dood zie gaan. Dit is ook mijn oorlog.’

‘Weet je zeker dat dat een goed idee is, prinses?’

Ik glimlachte naar Puck. ‘Ga jij me tegenhouden?’

Hij stak zijn handen omhoog en schudde glimlachend zijn hoofd. ‘Ik zou niet durven. Ik hoop alleen dat je weet waar je aan begint.’

Ik keek naar Ash. Wat zou hij hiervan vinden, zou hij me proberen om te praten?

Ernstig, als een leraar die zijn leerling probeert te beoordelen, keek hij me aan. ‘Je hebt nog nooit in een echte oorlog gevochten,’ zei hij, met iets van bezorgdheid in zijn stem. ‘Je weet niet hoe het eraan toegaat in een man tegen man-gevecht. Het wordt gewelddadig, bloederig en chaotisch, en je zult geen tijd hebben om na te denken over je volgende stap. De dingen die je hebt gezien, je eerdere ervaringen, er is niets dat je hierop heeft kunnen voorbereiden. Robin en ik zullen je zo goed mogelijk beschermen, maar je zult moeten vechten, en je zult moeten doden. Zonder genade. Weet je zeker dat je dat wilt?’

‘Ja.’ Ik tilde mijn kin op en keek hem recht in de ogen. ‘Dat weet ik zeker.’

‘Mooi.’ Hij knikte en keerde zich om naar het woud. ‘Want ze komen eraan.’

Hoofdstuk 13

Het sluipende ijzer

‘Zet je schrap,’ zei Ash, en hij trok zijn zwaard.

Mijn hand trilde toen ik zijn voorbeeld volgde. Het zwaard lag vreemd en onhandig in mijn greep. Voor ons weerkaatsten de zwaarden, schilden en pantsers het licht, een dreigende muur van strijdbaar magisch staal. Trollen en ogers stonden ongeduldig te wiebelen, met hun stekelige knotsen in de aanslag. Kobolds en roodkappen likten hun puntige tanden, de moordlust straalde uit hun ogen. Dryaden en eikenmannen stonden stilletjes te wachten, hun groene en bruine gezichten vertrokken van haat en angst. Van alle fae werden zij het hardst geraakt door de langzame vergiftiging van Nimmernimmer. Dat herinnerde me er weer aan wat er allemaal op het spel stond.

Ik greep het gevest van mijn zwaard stevig vast en voelde het metaal in mijn handpalm bijten. Kom maar op, dacht ik. Van achter het gat in de bosrand klonk het luide geritsel van honderden voeten die op ons af marcheerden. Takken braken, bomen schudden, en de legers van Zomer en Winter brulden een antwoord.

Jullie zullen me niet verslaan. De valse koning zal niet winnen. Jullie opmars stopt hier.

‘Daar gaan we,’ gromde Ash toen de IJzerfae met het schrapende geluid van een miljoen messen uit het bos tevoorschijn kwamen. Kabelmannen en IJzerridders, mechanische honden, spinnenheksen en skeletachtige wezens die op de Terminator leken, kwamen als een gigantische, chaotische zwerm het woud uit, samen met nog veel meer glanzende, metalige wezens in alle soorten en maten.

Even stonden de twee legers elkaar vol haat op te nemen. Een ridder, gekleed in een monsterlijke wapenuitrusting met een stalen helm vol stekels, deed een stap voor de troepen uit. Hij maakte een armgebaar, en de IJzerfae vielen met ijzingwekkende kreten aan.

Het Zomer- en Wintervolk brulde terug toen ze naar voren schoten. Als mieren zwermden ze uit over het slagveld, en de ruimte tussen de twee partijen werd steeds kleiner. Met een oorverdovend wapengekletter botsten de legers op elkaar. Daarna barstte de waanzin pas goed los.

Ash en Puck bleven zo dicht mogelijk bij me. Ze weigerden om verder op te trekken en verdedigden zich alleen tegen vijanden die ons eerst aanvielen. De heftigste gevechten vonden plaats in de frontlinie, maar langzaam maar zeker begonnen de IJzerfae daar doorheen te breken, zodat ze steeds vaker in de achterhoede opdoken. Ik hield mijn zwaard stevig vast en probeerde me te concentreren, maar het was moeilijk. Alles gebeurde zo snel; lichamen wervelden voorbij, zwaarden flitsten, en de gewonden jammerden en huilden.

Een enorm bidsprinkhaanachtig ding probeerde me te grijpen met zijn vlijmscherpe armen, maar Ash wierp zich ervoor en ving de messen op met zijn zwaard, waardoor het monster werd teruggeworpen. Een van

top tot teen in maliën geklede IJzerridder stormde op me af, maar toen Puck hem tegen zijn knie schopte, viel hij plat voorover.

Ook een andere ridder wist door de achterhoede te komen. Instinctief dook ik weg voor zijn enorme gekartelde slagzwaard, en ik stak naar zijn lichaam. De slag schampte knarsend af van zijn borstplaat, waar hij een glanzend gat in zijn beplantsering achterliet zonder hem te verwonden. De ridder lachte bulderend, overtuigd van zijn overwinning, en hief het zwaard hoog boven mijn hoofd op om opnieuw toe te slaan. Ik ontweek de klap, deed een stap vooruit en stak mijn zwaard onder het vizier van zijn helm, tot ik de punt de achterkant voelde raken.

De ridder viel om alsof zijn touwtjes waren doorgeknipt. Mijn maag kwam in opstand, maar er was geen tijd om stil te staan bij wat ik net had gedaan. Meer en meer IJzerfae stroomden de bossen uit. Ik zag dat Oberon zich in de strijd had gestort op een enorm, zwart paard. De magie kolkte om hem heen toen hij handgebaren maakte naar de plek waar de gevechten het hevigst waren. Er schoten ranken en wortels uit de grond, die zich om de IJzerfae wikkelden om ze te verstikken of de aarde in te trekken. Toen Mab even later boven op een heuvel haar armen ophief, blies er een verwoestende wervelwind over het veld, die de IJzerfae ter plekke bevroor of ze doorboorde met ijsscherven.

De legers van Zomer en Winter stortten zich met hernieuwd enthousiasme op de vijand.

En toen brak er iets monsterlijks door de bomen. Een gigantische ijzeren kever, zo groot als een olifantenstier, sjokte langzaam het slagveld op. Hij ploegde door de chaos, alle fae die hem voor de voeten kwamen verpletterend. Op een platform op zijn rug zaten vier elfen, die met ouderwetse musketten op de menigte schoten. De Zomer- en Winterfae vielen met bosjes in de kogelregen. Op dat moment kwam er nog een kever uit het bos tevoorschijn. Zwaarden en pijlen ketsten

af op de donkere schilden van de tankachtige insecten die langzaam op het kamp af waggelden en een spoor van dood en vernieling achterlieten.

‘Terugtrekken!’ Oberons stem donderde over het slagveld toen de kevers hun verwoestende tocht voortzetten. ‘Terugtrekken en hergroeperen! Nu!’

Op het moment dat onze legers de aftocht begonnen te blazen, voelde ik een golf van IJzermagie over me heen trekken vanuit de richting van de kevers. Ik probeerde ze door het gekkenhuis voor mijn neus heen beter te bekijken. Het was alsof ik scherpstelde op de insecten tegen een wazige achtergrond; ik kon de koude kleurloze IJzermagie om ze heen zien glitteren. De dikke rugschilden waren zo goed als ondoordringbaar, maar de poten van de kevers waren dun en kwetsbaar, nauwelijks sterk genoeg om de monsters overeind te houden, met zwakke gewrichten die waren aangetast door roest... Er begon zich een idee in mijn hoofd te vormen.

‘Ash, Puck!’ riep ik om hun aandacht te trekken. ‘Ik denk dat ik weet hoe ik die kever kan uitschakelen, maar ik moet dichterbij zien te komen! Maak een pad voor me vrij!’

Puck knipperde ongelovig met zijn ogen. ‘Eh, je wilt op de vijand af rennen? Is dat niet het tegenovergestelde van terugtrekken?’

‘We moeten die beesten tegenhouden voor ze het halve kamp vermoorden!’ Smekend keek ik naar Ash. ‘Daar kan ik voor zorgen, maar jullie moeten me beschermen als ik naar ze toe ga. Alsjeblieft, Ash.’

Ash knikte kort. ‘We zorgen dat je er komt,’ zei hij, zijn zwaard opheffend. ‘Robin, geef me dekking.’ Hij schoot naar voren, tegen de beweging van de terugtrekkende fae in.

Puck schudde zijn hoofd maar volgde hem. We vochten ons een weg door het midden van het slagveld, waar de lijken van de fae, of wat fae waren geweest, de grond bezaaiden. Hier werd veel heviger gevochten, en mijn lijfwachten hadden de grootste moeite om me uit handen van de vijand te houden.

Het geluid van musketschoten weerklonk, gevolgd door het gekrijs van een wyvern. Een paar meter van ons af stortte het beest klapwiekend en kronkelend neer. Boven hem doemde de grote zwarte rug van de kever op, die het zonlicht blokkeerde.

‘Is dit dichtbij genoeg, prinses?’ hijgde Puck. Hij hakte woest in op een aantal kabelmannen die hem met hun klauwen als scheermessen in mootjes probeerden te hakken. Naast hem kruiste Ash de degens met een IJzerridder. Het gekletter van metaal was oorverdovend.

Met bonkend hart knikte ik. ‘Hou ze nog een paar seconden tegen!’ riep ik. Ik draaide me om naar de ijzeren kever en kon nu tegen zijn onderkant aan kijken. Inderdaad, in de poten zaten scharnieren, die bij elkaar werden gehouden door metalen bouten. Toen een van de spichtige poten langs me heen gleed, dook ik weg en ik sloot mijn ogen. Uit de lucht om me heen verzamelde ik de IJzermagie, uit het insect, uit de bomen en het vergiftigde land om me heen. Overal klonken musketschoten. Het schrapende geluid van wapengekletter en het gegil van de gewonde fae deed bijna pijn aan mijn oren, maar omdat ik erop vertrouwde dat mijn bewakers me zouden beschermen, kon ik me blijven concentreren.

Toen ik mijn ogen weer opende, richtte ik al mijn aandacht op een van de gewrichten van de kever, op de kleine bout die het scharnier bij elkaar hield. Ik trok. De door roest verzwakte moer trilde voor hij als een kurk uit een fles wegschoot, een kleine metalen flits in de zon. Het insect wankelde toen de poot onder hem het begaf en in de modder

viel. Het hele gevaarte begon over te hellen, als een bus die bijna omvalt.

‘Yes!’ juichte ik, precies op het moment dat de misselijkheid toesloeg. Ik voelde een stekende pijn in mijn buik en zakte door mijn knieën. Er viel een schaduw over me heen. Het enorme insectenlichaam verpletterde fae van alle kampen, terwijl het opzij zakte, maar ik kon me niet bewegen.

Als een donkere flits schoot Ash op me af. Hij trok me overeind aan mijn arm, en we renden naar voren. De kever sloeg met een hels gekreun tegen de grond en rolde op zijn rug, waarbij hij de elfen met de musketten onder zich verpletterde. Hij miste me op een haar na.

Het beest lag machteloos op zijn rug met zijn overgebleven poten te zwaaien, en ik begon hysterisch te giechelen.

Ash mompelde iets onverstaanbaars voor hij me kort maar stevig omhelsde. ‘Je vindt het zeker leuk om me een hartaanval te bezorgen?’ fluisterde hij. Ik voelde hem sidderen, door de adrenaline of door iets anders. Voor ik kon antwoorden, liet hij me los. Toen hij een stap achteruit deed, was hij weer mijn stoïcijnse lijfwacht.

Ik keek hijgend om me heen. De IJzerfae waren zich aan het terugtrekken en verdwenen in het metalen woud. De andere kever leek verstrikt in een wriemelende massa ranken, die aan zijn poten trokken om hem onderuit te halen. De musketiers op zijn rug waren gespietst door enorme ijssperen. Mab en Oberon hadden blijkbaar ook niet stilgezeten.

‘Is het voorbij?’ vroeg ik toen Puck zwaar ademend kwam aanlopen. Zijn pantser was bedekt met een viezige zwarte drab, die een beetje op olie leek. ‘Hebben we gewonnen?’

Puck knikte, maar zijn ogen stonden grimmig. ‘Zo zou je het kunnen noemen, prinses.’

Toen ik om me heen keek, liepen de koude rillingen over mijn rug. Doden en gewonden van beide partijen lagen verspreid over het slagveld, sommige kreunend, sommige stil en levenloos. Een paar waren er al in steen, ijs, modder, takken of water veranderd, of ze waren gewoon helemaal verdampt. Soms verdwenen ze razendsnel, soms duurde het uren, maar de fae lieten geen tastbare lijken na als ze gestorven waren. Ze hielden gewoon op met bestaan.

Plotseling zag ik iets wat nog verontrustender was. Het ijzeren woud was nog dichterbij gekropen, zoveel dichterbij zelfs dat het de rand van het kamp had bereikt. Vol afschuw keek ik toe hoe het glanzende metaal omhoog kroop over de stam van een jong boompje, dat onder mijn ogen in ijzer veranderde. Een aantal blaadjes braken af en boorden zich trillend in de aarde, glinsterend als messen.

‘Het verspreidt zich nu zelfs nog sneller.’ De schaduw van Oberons strijdros viel over ons heen. De ogen van de Zomerkoning gloeiden amberkleurig onder het gewei op zijn helm. ‘Bij iedere veldslag worden we gedwongen om ons terug te trekken, om nog meer terrein prijs te geven. Telkens als er een Winter- of Zomerfae valt, groeit het IJzerrijk, het vernietigt alles op zijn pad. Als dit zo doorgaat, blijft er niets over.’ Zijn stem werd scherper. ‘Ik dacht dat ik gezegd had dat je je buiten de strijd moest houden, Meghan Chase. Toch stort je je midden in het gevaar, ondanks al mijn moeite om ervoor te zorgen dat je veilig bent. Waarom blijf je me uitdagen?’

Ik negeerde de vraag, maar keek naar het donkere woud waarin zojuist de laatste IJzerfae waren verdwenen. Net achter de bosrand lag het IJzerrijk. Ik voelde dat het zich schrap zette om nog verder op te rukken, dat het me met giftige blikken in de gaten hield. Daar ergens,

veilig in zijn land van ijzer, zat de valse koning me op te wachten, geduldig en zelfverzekerd, in de wetenschap dat de hoven hem niet konden raken.

‘Hij weet dat ik hier ben,’ zei ik. Ik voelde de blikken van Oberon, Puck en Ash op me rusten en hield met moeite een trilling uit mijn stem. ‘Ik kan hier niet blijven. Hij stuurt alles wat hij in huis heeft op je af om mij te pakken te krijgen.’

‘Wanneer vertrek je?’ Oberons stem was emotioneel.

Ik ademde diep in en hoopte maar dat ik Ash en Puck niet rechtstreeks de dood instuurde. ‘Vanavond.’ Zodra ik het had gezegd, trok er een heftige rilling door mijn lichaam. Ik sloeg mijn armen over elkaar om mijn angst te verbergen. ‘Hoe sneller we gaan, hoe beter. Het is tijd.’

Hoofdstuk 14

In het IJzerrijk

Ik vouwde de deken voorzichtig op en stopte hem in mijn rugzak, naast de pakjes met gedroogd fruit en noten en de geitenhuid met water. Water, voedsel, een deken, een slaapmat... Wat had je eigenlijk nodig als je ging kamperen in de hel? Ik had een moord willen doen voor een paar typisch menselijke handigheidjes zoals een zaklamp, een doosje aspirine of toiletpapier, maar de fae weigerden tegemoet te komen aan mijn sterfelijke helft. Ik zou het dus zonder moeten stellen.

Achter me gingen de tentflappen open. Ash' silhouet werd zichtbaar in het griezelige rode licht van de maan. 'Klaar?'

Ik deed de rugzak dicht en rommelde wat met de banden, zacht vloekend omdat mijn handen zo trilden. 'Zo klaar als maar kan,' zei ik. Ik hoopte maar dat hij niet zou merken hoe onvast mijn stem klonk. Toen de banden weer uit mijn vingers gleden, vloekte ik opnieuw.

De tentflappen gingen weer dicht, en een seconde later voelde ik zijn armen om me heen. Ik sloot mijn ogen en liet me tegen hem aan

zakken, terwijl hij zich naar me overboog, zijn adem koel in mijn hals. Zijn handen sloten zich om mijn trillende handen.

‘Ik wil hun moordenaar niet zijn,’ fluisterde ik. Zwijgend trok hij me dicht tegen zich aan. ‘Ik dacht... Toen ik Machina doodde... dacht ik dat ik nooit meer zoiets zou hoeven doen. Ik heb er nog steeds nachtmerries van.’ Met mijn gezicht tegen zijn arm fluisterde ik: ‘Ik probeer niet terug te krabbelen. Ik weet dat ik dit moet doen, maar... Ik ben geen moordenaar, Ash.’

‘Ik weet het,’ fluisterde hij, zijn mond tegen mijn huid. ‘Je bent ook geen moordenaar. Kijk.’ Hij opende zijn vuisten en hield mijn handen in die van hem. ‘Perfect schoon.’ Met zijn duimen streelde hij de palmen. ‘Geen vlekken, geen bloed. Geloof me, als je de mijne kon zien...’ Met een zucht sloot hij zijn vuisten weer. ‘Ik zou je mijn lot willen besparen als ik kon,’ zei hij zo zacht dat ik hem nauwelijks kon horen. ‘Laat mij de valse koning doden. Ik heb al zoveel bloed aan mijn handen dat het toch niets meer uitmaakt.’

‘Zou je dat voor me doen?’

‘Als ik kan.’

Ik dacht er even over na, blij dat ik zijn armen om me heen voelde. ‘Ik neem aan dat het niet uitmaakt wie de valse koning doodt, zolang hij maar sterft?’

Hij haalde zijn schouders op, maar het zat me niet lekker. Dit was mijn opdracht, ik had ermee ingestemd om de valse koning te vermoorden. Het was mijn verantwoordelijkheid. Ik wilde niet dat iemand anders voor mij zou moeten doden. Zeker Ash niet.

Aan de andere kant, ik had nog steeds geen idee hoe ik het zou moeten aanpakken als we er eenmaal waren. Deze keer hadden we geen

magische pijl van heksenhout, we hadden alleen maar mij. ‘Laten we ons daar nu niet druk over maken,’ zei ik, want ik had geen zin meer om er nog langer over na te denken. ‘We moeten hem eerst nog zien te bereiken.’

‘En dat lukt nooit als jullie elkaar om de twee seconden blijven bepoelen,’ verkondigde Puck, die door de zwiepende tentflappen naar binnen kwam.

Blozend deed ik een stap naar achteren, zodat ik net kon doen of ik mijn tas inspecteerde.

Puck snoof. ‘Zijn jullie zover?’ vroeg hij, terwijl hij het tentdoek terugduwde. ‘We staan allemaal op jullie te wachten.’

We stapten de tent uit, de koude, stille nacht in. Mijn adem hing voor mijn gezicht in de lucht. Er landden roetvlokken op mijn gezicht en handen toen ik langs het pad naar het bos liep, waar een haag van Zomer- en Winterfae klaarstond om ons uit te wuiven, honderden gloeiende ogen in het donker. Ergens in het kamp krijste een wyvern, maar verder was alles stil.

Mab en Oberon stonden aan de rand van de menigte, bewegingsloos als de bomen. Achter de heersers strekte het glinsterende woud van staal zich uit.

‘We hebben jullie meegegeven wat we kunnen,’ dreunde Oberons ernstige stem over de menigte. ‘Vanaf dit moment kunnen we jullie alleen nog maar succes wensen en afwachten. Het hangt nu allemaal van jullie af.’

Toen Mab een hand ophief, stapte er een met bladeren gecamoufleerde kobold uit de menigte, die sprekend op een braamstruik leek. ‘Gnuif hier brengt jullie naar de plek waar de bosrand overgaat in de

woestenij,' zei ze schor. Haar blik bleef even op Ash rusten. 'Daarna staan jullie er alleen voor. Geen van onze verkenners die zich dieper in het IJzerrijk heeft gewaagd, is ooit teruggekeerd.'

Oberon keek nog steeds naar mij, zijn groene ogen onpeilbaar in de schaduwen van zijn gezicht. De Erlkoning zag er moe en afgetoofd uit, maar dat zou ook de lichtval kunnen zijn. 'Voorzichtig, dochter.'

Die woorden waren alleen voor mij bedoeld. Ik zuchtte. Meer vaderlijke genegenheid dan dit viel er van Oberon niet te verwachten. 'Doe ik,' zei ik. 'Het zal ons lukken, ik –' Het lukte me nog net om niet 'ik zweer het' te zeggen, want ik wist niet of ik die belofte zou kunnen houden. 'Ik geef het niet op,' zei ik dus maar, terwijl ik mijn rugzak over mijn schouder hees.

Hij knikte kort. Ash boog voor zijn koningin, en Puck grijnsde naar Oberon, uitdagend tot zijn laatste snik. Ik keek omlaag, naar de kobold. 'We gaan, Gnuif.'

De kobold boog zijn hoofd en begon weg te schuifelen in de richting van de bomen, tot hij bijna niet meer te onderscheiden was van het struikgewas. Met Ash en Puck aan mijn zij stapte ik het bos in om de wiebelende struik tussen de bomen door te volgen. Al snel was het kamp achter ons niet meer te zien.

'Ik herken het hier,' mompelde Ash nadat we een paar minuten hadden gelopen. In het kielzog van onze koboldverkenners slingerden we om bomen heen waarvan de stammen, die glansden in het grauwe licht, bedekt leken met kwikzilver. 'Ik denk dat ik weet waar we zijn.'

'O, echt.' Puck klonk sarcastisch. 'Ik vroeg me al af wanneer het kwartje zou vallen, prins. Toegegeven, in het hele kamp leek niemand

te weten hoe dichtbij de Fomorianen waren, dus je krijgt een tien voor geschiedenis. Ik wil wedden dat zowel Oberon als Mab het wisten, maar dat ze expres niets hebben gezegd. Typisch.'

'Wat bedoel je?' Ik keek om me heen, maar zag niets ongewoons, als je het ijzeren bos om ons heen even niet meerekende. 'Waar zijn we?'

'Dit is Fomoriaans land,' zei Ash bedachtzaam. 'We gaan recht op Mag Tuiredh af.'

Niet-begrijpend keek ik hem aan. 'Wat is Mag Tuiredh? Wat zijn Fomorianen?'

'Een oeroud volk van reuzen, prinses,' antwoordde Puck, terwijl hij onder een laaghangende tak door dook. 'Ze leven half in het water, hebben sterke familiebanden en het zijn de lelijkste rotzakken die je arme ogen ooit hebben gezien. Misvormd en verknipt, allemaal. Het zijn verschrikkingen met één arm en één oog. Uit hun koppen groeien hoeven en ze hebben ledematen op plekken waar die niet horen te zitten. Een van hun koninginnen had zelfs een compleet gebit op elk van haar –'

'Oké, ik snap het.' Huiverend ontweek ik een bosje waar metalen doorns als naalden uit staken. 'En zijn die reuzen erg agressief? Denk je dat het ijzer ze gedood heeft?'

'O, agressief waren ze zeker,' vervolgde Puck vrolijk. 'Ze waren zelfs zo vijandig, dat we oorlog met ze hebben gevoerd, heel lang geleden. Volgens mij was dat de enige andere keer dat Zomer en Winter hebben samengewerkt, is het niet, prins? Wacht even, toen was jij nog niet eens geboren, hè?'

'Ze zijn uitgestorven, Meghan.' Ash negeerde Puck. 'Al eeuwen. Zomer en Winter hebben ze volledig weggevaagd. Hun stad, Mag Tuiredh, is

nu niet meer dan een ruïne die door iedereen wordt gemeden. Het is een kwaadaardige plek, vol oude vloeken en monsters. Een van de donkerste plekken van Nimmernimmer.’

‘Een perfecte plek voor de nieuwe IJzerkoning,’ zei ik peinzend.

Plotseling vielen we stil. We hadden de bosrand bereikt, en het IJzeren Koninkrijk strekte zich voor ons uit.

Ik dacht terug aan het hart van Machina’s rijk, het platte gebarsten plateau waarover een spinnenweb van lava lag, en aan de eindeloze spoorlijn die naar de zwarte toren leidde. Dit was anders, dit was een geblakerde, rotsachtige woestijn, doorsneden met gigantische kartelige aders en onregelmatige heuvels. Toen ik beter keek, zag ik dat sommige heuvels eigenlijk enorme stapels rommel waren: banden, buizen, autowrakken, roestige vaten, satellietschotels, kapotte computers en laptops, en zelfs de vleugel van een vliegtuig. Er groeiden straatlantaarns uit de rotsachtige bodem en op formaties in de verte, die glansden in het gedempte licht. De aangevreten rode maan scheen tussen twee puntige bergkammen door en leek dichterbij dan ooit.

‘Interessant,’ merkte Puck op. ‘Ik dacht altijd dat het Fomoriaanse grondgebied onmogelijk afschuwelijker kon worden dan het al was. Fijn om te weten dat ik er blijikbaar nog steeds af en toe naast zit.’

Ash keek zwijgend uit over de woestijnen. Hij stond met zijn rug naar me toe zodat ik zijn gezicht niet kon zien, maar waarschijnlijk dacht hij terug aan onze vorige reis naar het IJzerrijk. Ik vroeg me af of hij al spijt had van zijn belofte.

Gnuif de kobold hoestte zwakjes, mompelde een verontschuldiging en haastte zich terug het bos in, ons aan ons lot overlatend. In een opwelling van paniek bekeek ik Ash en Puck wat beter, boos op mezelf omdat ik dat niet eerder had gedaan. We waren nu diep in het

IJzerrijk; ze moesten het effect dat het land op hen had voelen, het gif dat ze zou doden als die amuletten niet werkten.

‘Hoe gaat het met jullie? Ash? Kijk me eens aan.’ Ik greep zijn arm en bestudeerde zijn gezicht. Met een hol gevoel in mijn maag constateerde ik dat zijn huid nog bleker leek dan gewoonlijk. ‘De amuletten werken niet, hè? Ik wist het. We moeten terug.’

‘Nee.’ Ash pakte mijn hand. ‘Er is niets aan de hand, Meghan. Ze werken goed genoeg. Ik voel het ijzer nog steeds, maar het is draaglijk. Anders dan de eerste keer.’

‘Weet je het zeker?’ Toen hij knikte, keek ik naar Puck. ‘En jij?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Het is geen feestje, prinses, maar ik overleef het wel.’

Ik keek ze onderzoekend aan. ‘Ik weet dat de fae niet kunnen liegen, maar jullie zeggen dit toch niet alleen zodat ik me geen zorgen zal maken?’ Ze gaven geen van beiden antwoord en ik begon boos te worden. ‘Ik meen het.’

‘Rustig maar, prinses.’ Puck haalde afwerend zijn schouders op. ‘Ze doen het, oké? Ik voel me niet geweldig, maar ik heb ook niet het gevoel alsof mijn ingewanden in mijn keel omhoog kruipen. Ik kan het hebben. Ik heb wel ergere dingen meegemaakt.’

‘Niet dat het iets uitmaakt,’ zei Ash kalm maar koppig. ‘We zouden hier hoe dan ook zijn. We kunnen nu niet terug. Bovendien staan we hier tijd te verspillen.’

‘Mee eens,’ klonk een nieuwe stem, van dieper uit het IJzerrijk. ‘De beschermende vermogens van jullie amuletten zijn beperkt. Hoe langer jullie hier staan te teuten, hoe minder tijd jullie over hebben.’

Ergens was ik niet eens verbaasd. ‘Grimalkin,’ zei ik met een zucht. ‘Kom eens tevoorschijn. Waar ben je?’

De kat lag lui op een rotsblok een stukje verderop, waar even daarvoor nog niets te zien was geweest. ‘Je bent laat,’ spon hij. ‘Alweer.’

‘Waarom ben je hier, Grim?’

‘Is dat niet duidelijk?’ Hij keek ons een voor een aan. ‘Om dezelfde reden dat ik er altijd bij ben, mens. Om ervoor te zorgen dat je niet in een diep gat valt, of in het web van een reuzenspin loopt.’

‘Je kunt hier niet blijven,’ zei ik. ‘Je hebt geen amulet. Het ijzer zal je vermoorden.’

Grimalkin haalde zijn neus op. ‘Mens, wat ben je toch ongelooflijk traag af en toe. Wie denk je dat Mab over die amuletten verteld heeft? Hij tilde zijn kin net hoog genoeg op om een glinstering van kristal te onthullen onder zijn golvende vacht.’

‘Je hebt er een? Hoe?’

De kat ging zitten om zijn voorpoten te likken. ‘Wil je dat echt weten, mens?’ Hij wierp me een zijdelingse blik toe. ‘Denk na voor je antwoord geeft. Sommige dingen kunnen beter geheim blijven.’

‘Wat is dat nou weer voor antwoord? Natuurlijk wil ik het weten, vooral nu!’

Hij zuchtte zo diep dat zijn snorharen ervan trilden. ‘Goed dan. Maar vergeet niet dat je er zelf om hebt gevraagd. Herinner je je de dag nog dat IJzerhoef stierf?’

Ik voelde een brok in mijn keel opkomen. Natuurlijk herinnerde ik me dat, die avond zou ik nooit vergeten. IJzerhoef die in zijn eentje de vijand aanviel om de aandacht van ons af te leiden, IJzerhoef die me beschermde tegen de fatale klap, IJzerhoef, gewond en gebroken op de cementen vloer van het pakhuis. Terugdenkend aan zijn laatste woorden, sprongen de tranen me in de ogen.

En toen herinnerde ik me Grimalkin weer, die naast de nobele IJzerfae had gezeten en zich vlak voor hij stierf naar hem toe boog. Ik had gedacht dat mijn ogen me hadden bedrogen, want ik had maar een glimp van de kat opgevangen voor hij weer was verdwenen, maar het leek nu ineens erg belangrijk. Ik werd koud vanbinnen. ‘Wat heb je met hem gedaan, Grim?’

‘Niets.’ Onverstoorbaar keek hij me aan. ‘Niets waar hij niet al eerder mee had ingestemd. Ik wist dat ik vroeg of laat naar het IJzerrijk zou moeten, en IJzerhoef wist heel goed dat hij zou kunnen sterven, terwijl hij je probeerde te helpen. Daar was hij op voorbereid. We hebben een... overeenkomst gesloten.’

‘Ik geloof het niet.’ Het besef raakte me als een mokerslag, en ik gaapte de kat aan. ‘Hij zit daarin, hè? IJzerhoef is jouw amulet.’ Een beetje misselijk wankelde ik weg van de caith, zodat ik tegen Ash opbotste. ‘Hoe kon je?’ fluisterde ik. ‘Is er dan niets waar jij geen contract voor afsluit? IJzerhoef was onze vriend, ik zou dood zijn zonder zijn hulp. Heb je er dan helemaal geen moeite mee om hem als een soort accu te gebruiken?’

‘IJzerhoef was bereid om alles voor je op te offeren, mens.’ Grimalkin's gouden ogen keken me uitdagend aan. ‘Hij wilde dit. Hij zocht een manier om je te beschermen als hij er niet meer was. Je zou hem dankbaar moeten zijn, ik zou het niet gedaan hebben. Vanwege zijn

offer kunnen wij verder met onze opdracht.’ De kat sprong van de rots en keek over zijn schouder. ‘En?’ vroeg hij. ‘Ga je nog mee of niet?’

Ik keek hem woest aan. ‘Waar breng je ons naartoe?’

‘IJzerhoef zei dat ik een oude vriend van hem moest opzoeken als ik ooit met jou het IJzerrijk in zou trekken. Hij wordt de Klokkemaker genoemd, geloof ik. En gelukkig voor ons is hij vrij dichtbij.’

‘Waarom gaan we naar die klokkemaker? Waarom gaan we niet gewoon op zoek naar de valse koning?’

‘IJzerhoef heeft aangegeven dat dit belangrijk is, mens.’ Grimalkin sloeg ongeduldig met zijn staart. ‘Maar als jij denkt van niet, blijf dan maar rondzwerven tot die amuletten zijn opgebruikt en je geen idee meer hebt waar je bent. Of was je dat de hele tijd al van plan?’

Ik keek naar Ash en Puck. Ze haalden allebei hun schouders op.

Puck rolde met zijn ogen. ‘Ik heb zo snel geen beter plan. Als de kat tenminste weet waar hij heen gaat. Ik moet er niet aan denken om hier te verdwalen.’

Grimalkin trok minachtend met zijn snorharen. ‘Beledig me niet, alsjeblieft. Verdwalen? Heb ik jullie ooit de verkeerde weg gewezen?’

Ik zuchtte. ‘Daar gaan we weer.’

Na een lange nacht lopen realiseerde ik me pas hoe groot de stad van de Fomorianen eigenlijk was.

Ik had me bij Mag Tuiredh een soort slordige ruïne voorgesteld: verkruiamelende stenen muren, vervallen gebouwen en een stapel grote stenen waar het kasteel ooit had gestaan. In de echte wereld zou dat misschien ook zo geweest zijn, maar in Nimmernimmer, waar leeftijd en tijd niet bestonden en waar zelfs de gebouwen weerstand boden aan het verval, stond Mag Tuiredh er statig en dreigend bij in de schemerige verte, een verzameling rook uitbrakende zwarte torens tegen de vlekkerige gele hemel.

‘Hoe oud is die stad?’ vroeg ik met mijn hand boven mijn ogen uitkijkend over het kale landschap. Zelfs door de geelgrijze dampen heen weerkaatste het licht nog verblindend in duizenden metalen oppervlakken. Puck en Grimalkin hadden iets zien bewegen tussen de rotsen en waren op onderzoek uitgegaan.

‘Dat weet eigenlijk niemand,’ antwoordde Ash. ‘De Fomorianen waren hier eerder dan wij. Ook toen was hun stad al enorm. Vroeger lag Mag Tuiredh half in het sterfelijke rijk, in wat tegenwoordig Ierland is. De mensen aanbaden ons toen nog als goden, en Nimmernimmer was nog erg jong. Veel fae gaven er de voorkeur aan om in het sterfelijke rijk te wonen. De Fomorianen hadden al een aantal fae-volkeren tot slavernij gedwongen en dat probeerden ze ook met ons. Dat vonden we natuurlijk niet leuk.’

‘Dus kwam er oorlog.’

‘Een oorlog die beide rijken op hun grondvesten deed schudden. Uiteindelijk werd Mag Tuiredh helemaal Nimmernimmer in gesleurd. De Fomorianen dreven we de zee in. Dat was het laatste wat iemand ooit van ze heeft gezien of gehoord, tenminste, volgens de verhalen die mij zijn verteld.’

‘Maar als ze weg zijn...’ Ik keek om naar de stad en naar de donkere rookpluimen die omhoog kronkelden. ‘Waarom roken die dingen dan nog?’

‘Dat weet ik niet.’ Ash’ blik gleed naar de torens in de verte. ‘Mag Tuiredh is duizenden jaren verlaten geweest, maar wie weet wat er daar in de tussentijd is gebeurd. Aan die rook te zien is de stad niet meer onbewoond.’

‘Slecht nieuws.’ Puck sprong plotseling van een overhangende rots en landde met een plof naast ons in het stof. ‘We worden gevolgd. Grim en ik zagen iets wat op een enorm metalen insect lijkt achter ons aankomen. Ik heb geprobeerd om die zoemende etter te vangen, maar hij zag me aankomen en ging ervandoor.’

‘Denk je dat er nog meer zijn?’ Ash greep naar zijn zwaard, waarschijnlijk omdat hij terughdacht aan de horde gremlins die hem tijdens onze eerste reis had overvallen in de mijnen.

Pucks blik werd donkerder, maar hij schudde zijn hoofd. ‘Geen idee, maar ik denk dat iemand weet dat we hier zijn.’

Grim verscheen op een rots. Zijn pluizige grijze vacht stond recht overeind, alsof hij net uit een statische wasdroger was gekomen. ‘Er komt noodweer aan. We moeten beschutting zoeken.’

Hij had de woorden nog niet uitgesproken of het begon te bliksemen. De geur van ozon hing zwaar in de lucht, en ik voelde de haartjes in mijn nek overeind komen. ‘Grim,’ zei ik dringend, ‘haal ons hier weg! We moeten nú een schuilplaats vinden!’

Of het nu door mijn doodsbanne blik kwam of door de paniek in mijn stem, deze keer aarzelde de kat niet. We vluchtten, struikelend door het stof en klauterend over de rotsen, terwijl boven ons de lucht

binnen een paar seconden van geelgrijs in zwart veranderde. Een scherp stinkende wind rukte aan onze kleren en deed onze ogen tranen. De lucht om ons heen leek geladen met elektriciteit. Toen een groene bliksemschicht de hemel doorkliefde, begonnen de eerste druppels te vallen.

Er schoot een doordringende pijn door mijn dij, en ik klemde mijn tanden op elkaar om het niet uit te gillen. Ik wist dat ik geraakt was door druppels bijtend zuur. Ergens achter me piepte Puck geschokt, en ik kon de kat niet meer zien in de duisternis. Het begon steeds harder te waaien. ‘Grimalkin!’ riep ik wanhopig.

‘Hierheen!’ Grims gemauw drong door het lawaai van de aanzwellende storm heen. In de ingang van een grot in een van de kliffen verschenen twee gloeiende ogen. De holte was zo goed verborgen en ging zo volmaakt op in het landschap dat ik hem niet gezien zou hebben als Grim er niet geweest was.

Een volgende druppel raakte mijn voorhoofd en gleed langs mijn wang naar beneden. Als vloeibaar vuur rolde hij over mijn huid, maar deze keer gilde ik niet. Overal om ons heen kwam de regen sissend neer, en ik dook net voor Puck en Ash de grot in, juist op het moment dat de hemel zich opende en de regen met bakken naar beneden begon te komen.

Hijgend lag ik op mijn rug op de zanderige bodem. Ik zag de storm over het land trekken, terwijl Ash en Puck happend naar adem steun zochten tegen de wand.

‘Nou, dat was... anders,’ bracht Puck met moeite uit. ‘Wat moet dat in ’s hemelsnaam voorstellen?’

‘Zure regen,’ zei ik. Ik kon het niet opbrengen om overeind te komen. Mijn gezicht klopte pijnlijk, en het zand was heerlijk koel tegen mijn

wang. ‘Tijdens onze eerste trip hier zijn we ook door een bui overvallen. Niet fijn.’

‘Welkom in de wondere wereld van het IJzerrijk,’ mompelde Ash. Hij knielde naast me neer en ik liet me door hem overeind trekken. Hij veegde het haar uit mijn gezicht zodat het niet langer over de brandwond viel. ‘Gaat het?’ vroeg hij. Zijn vingers aarzelden boven de wond, en zonder het te willen deinsde ik terug. Ash zuchtte. Ik zag dat Puck ons in de gaten hield en bloosde betrapt. Plotseling voelde ik een enorme behoefte om de spanning te doorbreken.

‘Spaar me maar niet,’ zei ik, maar half voor de grap. ‘Wordt het een litteken? Moet ik een masker op om mijn afstotelijke gezicht te verbergen, zoals de Phantom of the Opera?’

Ash liet zijn rugzak van zich af glijden. Even later smeerde hij een koele zalf met een bekende geur op mijn wang. De vurige pijn doofde onmiddellijk. ‘Ik denk dat het wel goed komt,’ zei hij met een vaag glimlachje. ‘Geen souvenirs uit de strijd voor jou, althans, vandaag niet.’ Zijn hand bleef even op mijn gezicht rusten voor hij overeind kwam.

Puck liep geïrriteerd weg en deed of hij de grond bestudeerde.

Grimalkin draafde langs, blijkbaar ongevoelig voor de geladen sfeer. ‘Het blijft nog wel even regenen,’ zei hij in het voorbijgaan, ‘dus ik stel voor dat jullie een beetje uitrusten nu het kan. Het lijkt me ook beter dat er iemand de wacht houdt. We willen niet verrast worden als de eigenaar van deze grot terugkomt en we liggen te slapen.’

‘Goed idee,’ klonk Pucks stem van achter uit de grot. ‘Als jij de eerste wacht eens nam, prins? Dan doe je tenminste iets waardoor ik niet geneigd ben om mijn ogen uit te steken met een vork.’

Ash grijnsde spottend. 'Dat lijkt me eigenlijk meer iets voor jou, Robin,' zei hij zonder zich om te draaien. 'Dat is toch wat je het beste kunt? Toekijken?'

'Ga zo door, ijspegel. Ook jij moet ooit gaan slapen.'

Ik trok een gezicht. 'Goed. Vechten jullie het maar uit, dan probeer ik een beetje uit te rusten.' Ik keerde mijn rugzak om in een hoek. Nadat ik mijn slaapzak had uitgerold ging ik liggen luisteren naar Puck en Ash, die al bekvechtend hun kamp opsloegen en elkaar om het hardst probeerde te beledigen. Vreemd genoeg leek alles ineens een stuk normaler. Met het geluid van hun stemmen en de regen op de achtergrond viel ik in slaap.

Tot mijn ergernis wachtte hij me weer op in mijn dromen. 'Machina,' zei ik. Mijn stem ging bijna verloren in de leegte om ons heen. 'Waarom ben je hier? Ik heb toch gezegd dat je me met rust moet laten. Ik heb je niet nodig.'

'Nee, dat is niet waar,' zei hij glimlachend. 'Je bent van ver gekomen, maar je bent er nog niet, Meghan Chase. Je kunt nog steeds niet zonder me.' De kabels bewogen als een kooi van glinsterend staal om hem heen.

Ik bewoog me niet toen hij dichterbij kwam. 'Ik ben veel sterker dan toen we elkaar voor het eerst ontmoetten. Ik ben aan het leren om de magie te beheersen die je me hebt nagelaten.' Met de kracht van mijn gedachten duwde ik de kabels weg, die als slangen om hem heen kronkelden.

Verrast schoot hij achteruit. 'Je begrijpt het nog steeds niet.' Machina trok zijn tentakels terug en vouwde ze als glanzende vleugels achter

zijn rug. ‘Je gebruikt je toverkracht alsof het gereedschap is, als een zwaard waarmee je onhandig in het rond slaat, je haalt wild uit naar alles om je heen. Als je wilt winnen, moet je je kracht volledig omarmen, zorgen dat hij deel van je wordt. Ik wou dat je me toestond om je te laten zien hoe het moet.’

‘Je hebt al genoeg gegeven,’ zei ik bitter. ‘Ik heb hier niet om gevraagd, ik wilde dit niet. Als je nog leefde, zou ik het niet erg vinden als je je gaven weer terugnam.’

‘Dat zou niet kunnen.’ Zijn peilloze, zwarte ogen keken in de mijne. ‘De macht van de IJzerkoning wordt weggegeven, of hij wordt verloren. Hij kan niet worden afgepakt.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Maar... Waarom probeert de valse koning me dan te doden? Als de macht alleen maar weggegeven kan worden, waarom probeert hij hem dan met geweld van me af te nemen?’

Machina schudde zijn hoofd. ‘De valse koning heeft nooit geweten hoe een koning wordt gekozen. Hij gelooft dat hij zich de macht met geweld kan toe-eigenen en hij is verblind door die obsessie. Dat zijn daden hem alleen nog maar minder waardig maken, realiseert hij zich niet.’

‘Als ik sterf... Gaat de macht dan verloren?’

Machina knikte. ‘Tenzij je hem zelf weggeeft, of een nieuwe opvolger kiest.’

‘Kan ik hem nu niet gewoon weggeven?’

‘Nee,’ zei Machina toonloos. ‘Als de macht afgestaan wordt, moet dat gebeuren op het moment van je dood. Alleen als de drager weet dat hij

gaat sterven, verlaat de kracht het lichaam. Als de drager sterft zonder een opvolger te kiezen, dan blijft de macht slapen, in afwachting van iemand die hem waardig is. Nee, je kunt hem niet zomaar weggeven wanneer je dat wilt.' Hij klonk alsof hij dat idee een beetje beledigend vond. 'Bovendien, Meghan Chase, aan wie zou je hem geven? Wie acht je hoog genoeg om die last te dragen?'

'Ik neem aan dat dat betekent dat je mij om een of andere reden waardig vond,' antwoordde ik. 'Al had je me die eer mogen besparen.'

De IJzerkoning glimlachte alleen maar.

'Je kunt me hier vinden,' zei hij zacht. Langzaam begon hij te vervagen, steeds verder uitdovend tot zijn stem alleen nog een echo in de leegte was. 'Zonder mij kun je niet winnen, Meghan Chase. Tot wij één zijn, ben je gedoemd deze oorlog te verliezen.'

Het gekibbel was opgehouden toen ik mijn ogen weer opende. Het regende niet meer, en er drukte een warm pluizig gewicht op mijn ribben, dat knorrend vibreerde. Ik kwam voorzichtig overeind, zodat ik Grim niet wakker zou maken en keek rond in de grot. In de hoek lag Puck op zijn rug, verstrikt in zijn dekens, een arm over zijn ogen, te snurken als een drillboor. Ik glimlachte.

In de opening van de grot stond Ash, starend naar de stad in de verte. Een zwarte gestalte tegen de bewolkte hemel. Uit het ziekelijke licht dat naar binnen kwam, kon ik opmaken dat het tegen het eind van de middag liep. Met een subtiele beweging van zijn hoofd gaf hij te kennen dat hij me had gehoord, maar hij draaide zich niet om.

Ik liep naar hem toe en liet mijn armen om zijn middel glijden. Zijn handen sloten zich over de mijne. Ademend in hetzelfde ritme,

vlochten we onze vingers in elkaar. Door zijn wapenuitrusting heen voelde ik zijn hart kloppen.

‘Hoe gaat het met je?’ Zijn donkere stem trilde in mijn oor, dat ik tegen zijn rug had gedrukt.

‘Goed.’ Ik maakte me los en staarde naar zijn achterhoofd. ‘Hoezo? Ben je mijn emoties weer aan het lezen?’

‘Je praat in je slaap,’ vervolgde hij ernstig. ‘Ik luisterde niet echt, maar ik hoorde je één of twee keer “Machina” zeggen.’ Ik schrok. ‘Het komt door het IJzerrijk, of niet?’ ging Ash verder. ‘Omdat je terug bent, komt het allemaal weer boven.’

‘Klopt,’ loog ik. Ik drukte mijn gezicht weer tegen zijn rug en besloot hem niets te vertellen over mijn gesprekken met de oude IJzerkoning, die we hadden gedood maar die blijkbaar toch nog in mijn hoofd rondhing. ‘Het was maar een nachtmerrie, Ash, maak je geen zorgen.’

‘Dat is mijn werk, tegenwoordig,’ antwoordde hij, zo zacht dat ik het bijna niet kon horen. ‘Meghan, wees alsjeblieft niet bang om om hulp te vragen. Je bent niet alleen. Vergeet dat niet.’

Ik begon ongemakkelijk te draaien en hoopte maar dat hij mijn schuldgevoel niet zou oppikken. ‘Dat ridder-en-damegedoe...’ Ik besloot op een ander onderwerp over te gaan. ‘Moet je doen wat ik zeg? Of zie je het meer als een soort dringend verzoek? Als ik je bevel gaf om, weet ik veel, op je kop te gaan staan, zou je dat dan doen?’

Ik meende het niet serieus, maar toen hij aarzelde, vroeg ik me af of ik misschien een gevoelige snaar had geraakt. ‘Je kent mijn Ware Naam nu,’ zei hij even later. ‘Strikt genomen zou ik gedwongen zijn om te gehoorzamen, als je me een bevel gaf door mijn Ware Naam te gebruiken. Maar...’ zijn stem haperde. Ik had hem nog nooit zo

onzeker horen klinken. ‘Het is een ongeschreven afspraak dat het nooit zo ver zal komen. Dat de dame de ridder genoeg vertrouwt om –’

‘Ash,’ onderbrak ik hem. ‘Kijk me aan.’

Hij draaide zich langzaam naar me om, een behoedzame uitdrukking op zijn gezicht. Nadat ik mijn handen achter zijn hoofd had gelegd, trok ik hem naar me toe om hem te kussen. Het duurde even voor hij reageerde en mee begon te geven, toen ontspande hij zich. Zijn armen gleden om mijn middel, en hij trok me tegen zich aan.

‘Sorry,’ fluisterde ik toen we ons van elkaar los maakten. ‘Ik wil niet dat je er spijt van krijgt dat je hier met mij bent, als mijn ridder en zo.’

Met zijn vingers kamde hij door mijn haar, en hij veegde het van mijn wang. ‘Als ik had gedacht dat ik er spijt van zou krijgen, dan had ik die eed nooit gezworen,’ zei hij rustig. ‘Ik wist wat het betekende om je ridder te worden. Als je me het opnieuw zou vragen, zou ik je hetzelfde antwoord geven.’ Met een zucht nam hij mijn gezicht in zijn handen. ‘Mijn leven, alles wat ik ben, behoort jou toe.’

Mijn ogen prikten toen hij zich vooroverboog om me opnieuw te kussen.

Er klonk een ongewoon luide snurk door de grot, waarna de hoop dekens in de hoek op een verdachte manier naar ons toe begon te rollen. Nadat hij een berustende blik op de ‘slapende’ Puck had geworpen, zuchtte Ash nog eens en trok zich terug. ‘We moeten zo gaan,’ zei hij met een knikje in de richting van de stad. ‘Als we nu gaan, kunnen we Mag Tuiredh nog voor het donker bereiken. Bovendien zag ik Pucks metalen insect rondvliegen. Er is geen twijfel mogelijk dat het ons volgt. Als het aanvalt, zie ik het liever aankomen dan dat we er in het donker tegen moeten vechten.’

Ik keek naar de amulet op zijn borst. Het kristal was niet meer zo glashelder, er kronkelden zilveren en metalige slierten in rond, als kwik in een thermometer. Ik kreeg er de rillingen van, alsof het zandkorrels in een zandloper waren die me erop te wezen dat zijn tijd in het IJzerrijk beperkt was. ‘Goed,’ zei ik. ‘Laten we gaan. Puck, ik weet dat je wakker bent. We vertrekken.’

‘O, gelukkig.’ Puck sprong overeind. ‘Ik was al bang dat ik de hele dag naar dat geslobber zou moeten luisteren. Ik ben al een beetje misselijk, maak het alsjeblieft niet erger.’

‘Inderdaad,’ voegde Grimalkin er vanuit de ingang van de grot aan toe, hoewel hij een seconde daarvoor nog op mijn slaapzak had gelegen. ‘We moeten gaan. We hebben niet veel tijd meer.’

Snel verzamelden we onze spullen en gingen weer op pad. De stad van de Fomorianen leek ons vanuit de verte te wenken. Toen ik achter Puck en Grim de grot uit liep, ving ik een glinstering op vanuit mijn ooghoek, die als een golf trillende warme lucht achter een rots schoot. Ik stopte om achterom te kijken, maar toen ik mijn hoofd draaide zag ik niets dan zand en rotsen.

‘Zag jij het ook?’ vroeg Ash toen we het stoffige pad weer op liepen.

Onderzoekend nam ik het landschap in me op. Ik kneep mijn ogen halfdicht tegen het zonlicht, dat weerkaatste in de metalen voorwerpen die overal verspreid lagen. ‘Ik weet het niet. Ik dacht dat ik iets zag. Een soort hele heldere glinstering. Zag jij het ook?’

Hij knikte. Zijn jagersblik gleed onafgebroken over het land. ‘We worden gevolgd,’ fluisterde hij. ‘Robin weet het ook. Blijf op je hoede. Ieder moment kan de pleuris –’

Vanaf een rotsblok werden we aangevallen. Het ene moment was er niets, het volgende moment sprong er iets brullend op ons af. De vreemde glinstering golfde weer door de lucht toen ik ergens hard door werd geraakt. Onzichtbare klauwen probeerden de drakenschubben van mijn pantser te verscheuren, en ik wankelde achteruit. Een lange, katachtige gestalte, zo groot als een poema en doorzichtig als glas, sprong weg voor Ash' zwaard en rende terug naar de rotsen.

Met een schurend geluid trok ik mijn zwaard. Puck pakte zijn dolken, terwijl zijn ogen over het lege landschap vlogen. 'Wil iemand even uitleggen wat dat was?' vroeg hij, op het moment dat een tweede doorzichtige katachtige hem vanaf de andere kant aanvloog. Ik gilte en hij dook weg, waardoor de kat hem op een haar na miste. Het beest landde in een wolk van stof en verdween met grote sprongen tussen de rotsen.

We stonden rug aan rug, met onze wapens opgeheven voor ons uit en probeerden een glimp van onze onzichtbare aanvallers op te vangen. Nee, dacht ik, niet onzichtbaar, dat sloeg nergens op, niet in het IJzerrijk. Grimalkin kon onzichtbaar worden door zijn gewone toverkracht te gebruiken, en ook op dit moment was hij weer nergens te bekennen. Normale toverkracht werkte met illusies en dromen, en daar konden de IJzerfae niet mee overweg. Hoe slaagden ze erin om hun aanwezigheid te verhullen? Was er een logische verklaring?

In een waas van trillende lucht vielen de monsterkatten opnieuw van twee kanten aan. Ik zag ze pas toen er eentje al min of meer boven op me zat en zijn scherpe klauwen in mijn zij zette. Ze waren angstaanjagend snel, maar gelukkig hield mijn drakenharnas het, al protesteerde het piepend en vonken schietend. De kat was alweer verdwenen voor ik kon reageren.

Puck maaide vloekend in de leegte voor zijn neus toen ook de tweede kat als een bliksemschicht achter de rotsen verdween. Er droop bloed van zijn arm in het stof, hij had minder geluk gehad dan ik. Ik begon langzaam een beetje wanhopig te worden.

Denk na, Meghan!

Er moest een verklaring zijn. IJzerfae konden geen gewone magie gebruiken, dus hoe kon een massief dier onzichtbaar lijken? Ik voelde de IJzermagie overal om ons heen, koud, geduldig en calculerend, en plotseling begreep ik het.

‘Ze verhullen zich,’ zei ik. Alle stukjes vielen op hun plek. ‘Ze gebruiken IJzermagie om het licht om hen heen te verdraaien, zodat ze onzichtbaar lijken.’ Ik werd een beetje euforisch van de ontdekking. Ik wist dat ik gelijk had. Al die jaren Star Trek kijken leverde eindelijk iets op.

Ash wierp me snelle blik toe. ‘Kun je zien van welke kant ze komen?’

‘Ik zal het proberen.’ Ik deed mijn ogen dicht en begon de omgeving af te tasten, zoekend naar onze aanvallers, mijn zintuigen steeds verder uitstrekkend tot ik... daar. Ik voelde ze in mijn geest, twee heldere, katvormige brokken toverkracht, die vanaf een paar meter afstand naar ons toe slopen. Eentje had het op Ash gemunt, en ik voelde de spieren van het beest trillen toen het zich afzette.

‘Ash, links boven je! Op zeven uur!’

In een explosieve beweging draaide hij om zijn as. Er klonk gejack. De katachtige vorm in mijn geest spleet in tweeën, vlak voor er iets warmes en nats over mijn gezicht spetterde. Ik had niet de tijd daar bij stil te staan of zelfs maar om te kokhalzen, want de tweede kat kwam met uitgeschoven klauwen recht op me af. Dit keer had hij het op mijn hals

voorzien. Het monster klapte tegen mijn borst, recht in mijn zwaard dat ik op het laatste moment omhoog had gebracht. Door het gewicht van de kat sloeg ik achterover tegen de grond, zodat de lucht pijnlijk uit mijn longen werd geslagen.

Een paar seconden lang kon ik alleen maar met mijn mond open blijven liggen, half verpletterd onder het dode lichaam van het moordlustige roofdier. Van dichtbij had de kat een vreemde, metalige kleur grijs. Zijn korte vacht glansde als een spiegel, maar zijn tanden hadden dezelfde gele ivoorkleur en waren even spits en dodelijk als die van alle grote katten. Zijn adem stonk naar rottend vlees en accuzuur. Dat was alles wat ik opmerkte voor Ash het enorme beest van me af sleepte en Puck me overeind trok.

‘Wauw, dat was leuk,’ merkte Puck sarcastisch op. ‘Ben je nog heel, prinses?’

‘Ja.’ Ik glimlachte snel even naar Ash om de bezorgde blik van zijn gezicht te verdrijven voor ik me weer tot Puck richtte. ‘Ik heb niks, maar jij bent gewond, Puck!’

‘Wat, dit?’ Hij lachte. ‘Dat is een schrammetje.’ Zijn grijns veranderde in een grimas toen ik hem op een rots zette en de mouw begon los te scheuren. Zijn arm zag er verschrikkelijk uit. Van zijn elleboog naar zijn pols liepen vier gemene krassen, die hevig bloedden. Ik kreunde medelevend.

‘Ash, ik heb wat van die zalf nodig die je hebt meegebracht,’ zei ik, terwijl ik het bloed van Pucks arm depte. Toen hij zich niet verroerde, draaide ik me naar hem om. ‘Nu is het genoeg geweest. Ik weet dat jullie elkaar niet mogen, maar als we geen manier vinden om daarmee om te gaan, dan komen we hier nooit levend weg.’

Dat leverde me een ijzige blik op, maar hij groef de pot op uit zijn rugzak, om hem daarna stijfjes aan me te overhandigen.

Puck liet zich tevreden tegen de rots zakken toen ik me over zijn arm boog. ‘Je bent hier goed in, prinses,’ zei hij poeslief, met een zelfvoldane een blik op Ash. ‘Volg je het voorbeeld van de sneeuwbal of ben je zo verzorgend aangelegd? Ik zou er aan kunnen wen – Au.’ Hij keek me nijdig aan toen ik het verband met een harde ruk vastknoopte.

‘Daag me niet uit,’ waarschuwde ik. Met grote onschuldige ogen keek hij terug. Het was voor het eerst in lange tijd dat ik iets van de oude Puck terugzag. Ik glimlachte.

Pas toen ik de verbandspullen bij elkaar aan het graaien was, verscheen Grimalkin weer. Zijn neus rimpelde van afschuw toen hij de dode katten zag. ‘Barbaren,’ snoof hij. Met een grote boog liep hij om de kadavers heen. ‘Mens, je vindt het vast interessant om te weten dat er nog meer wezens op deze drukte af komen. Ik raad je aan om op te schieten.’

Hoofdstuk 15

De Klokkenmaker

We bereikten de stad van de Fomorianen op het moment dat de zon onderging.

Mag Tuiredh was gigantisch. Niet gewoon uitgestrekt, maar echt mega, ik-voel-me-net-een-muis-mega, om precies te zijn. Alles was even groot; de deuren waren zeker zes meter hoog, de straten waren breed genoeg om met een vliegtuig doorheen te rijden en de trap treden waren hoger dan ikzelf. Wie de Fomorianen ook waren, ik hoopte maar dat ze inderdaad vertrokken waren, zoals Ash had gezegd.

De stad was oud, dat kon ik voelen toen we ons een weg baanden door de bemoste ruïnes, die als gebroken reuzen boven ons oprezen. De originele gebouwen waren gemaakt van ruwe steen, maar de verwoestende invloed van het IJzerrijk was overal zichtbaar. Kapotte straatlantaarns doken op ongelijke afstand van elkaar op. Ze groeiden recht uit de grond omhoog, onregelmatig knipperend. Computerbedrading kroop omhoog langs de muren, en allerlei kabels verspreidden zich over de straten alsof ze leven uit de oude stad probeerde te wurgen. In

de verte, in de buurt van het centrum van Mag Tuiredh, torenden zwarte schoorstenen boven alles uit. Ze braakten rook uit in de nevelige lucht.

‘Waar zouden we die Klokkemaker kunnen vinden?’ vroeg Puck. We liepen over een plein dat vol stond met vreemde, metalen bomen. Ze waren volop in bloei, niet met bloemen of fruit, maar met gloeilampen die een griezelig licht afgaven. Uit een fontein in het midden van het plein bubbelde een dikke, glanzend zwarte vloeistof op, die best eens olie zou kunnen zijn.

Grimalkins ogen lichtten op in het halfdonker. ‘Op de meest voor de hand liggende plek,’ zei hij. Hij keek omhoog.

Hoog boven de gebouwen uit prikte een enorme klokkentoren als een donkere naald in de wolken. De wijzerplaat leek wel een genummerde maan.

‘O.’ Puck boog zich achterover en staarde omhoog naar het enorme uurwerk. ‘Wat ironisch nu weer.’ Hij krabde op zijn hoofd. ‘Ik hoop maar dat de Klokkemaker nog wakker is. Hij krijgt vast niet veel bezoek na negen uur ’s avonds.’

Om een of andere reden maakte die opmerking me nerveus. Dat werd nog erger toen ik Ash met groeiend afgrijzen naar de klok zag staren. ‘Die zou hier niet moeten zijn,’ zei hij hoofdschuddend. ‘Hoe kan dat ding nu lopen? Er bestaat geen tijd in Nimmernimmer, maar toch houdt die klok het verloop ervan bij. Iedere seconde die hij wegtikt, wordt Nimmernimmer ouder.’

Ik herinnerde me nog dat mijn horloge ermee opgehouden was tijdens mijn eerste reis naar het land van de fae. Met iets van paniek keek ik naar Grim. ‘Is dat waar?’

‘Ik ben geen expert op het gebied van het IJzerrijk, mens,’ zei de kat uitgestreken. ‘Zelfs ik weet niet overal het antwoord op.’ Hij krabde zijn oor met zijn achterpoot. ‘Maar je moet niet vergeten dat niets voor eeuwig leeft. Zelfs Nimmernimmer heeft een leeftijd, al kent niemand die. Die klok registreert niets nieuws.’

‘Die klok zou vernietigd moeten worden,’ mompelde Ash met een agressieve blik op de wijzerplaat.

‘Ik zou de beheerder ervan pas boos maken als we ons verzekerd hebben van zijn hulp.’ Grimalkin verstijfde, alleen zijn oren bewogen nog. Hij luisterde naar iets wat zich blijkbaar net buiten de cirkel van bomen bevond. Langzaam kwamen de haren op zijn rug overeind.

Ik slikte, want ik wist dat hij op het punt stond om te verdwijnen. ‘Grim?’

De kat legde zijn oren plat tegen zijn kop. ‘Ze zijn overal om ons heen,’ siste hij, net voor hij oploste in het niets.

We trokken onze wapens.

Duizenden groene ogen doorboorden het duister, tanden blikkerden als neonblauw vuur, toen een gigantische bende gremlins de lichtkring binnen stormde. Zoemend en knarsend als statische ruis zwermden ze over de grond. We stonden met onze ruggen tegen elkaar, op een piepklein stukje open terrein in een zee van zwarte monstertjes. Ze deden me nog het meest aan grote mieren denken.

Duizenden stemmetjes begonnen tegen me te kwetteren, alsof er honderd radio's tegelijkertijd waren aangezet. Het oorverdovende lawaai van hun onbegrijpelijke piepstemmetjes deed pijn aan mijn oren, maar de gremlins vielen niet aan. Ze bleven op hun plek staan dansen

en huppelen, een zee van vlijmscherpe tandjes, die geen stap dichterbij kwam.

‘Wat zijn ze van plan?’ vroeg Puck. Hij moest schreeuwen om boven de herrie uit te komen.

‘Geen idee,’ antwoordde ik. Ik kreeg hoofdpijn van de kakofonie van geluid, mijn oren tuutten en het leek wel of het kabaal nog aanzwol toen ze mijn stem hoorden. Zonder na te denken gilte ik naar de bende gremlins: ‘Koppen dicht!’

Onmiddellijk daalde de stilte neer. Je had een krekel kunnen horen tjirpen.

Verbijsterd wisselde ik een blik met Ash en Puck. ‘Waarom luisteren ze naar me?’ fluisterde ik.

Ash kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Geen idee, maar probeer het nog eens.’

‘Achteruit,’ probeerde ik, terwijl ik zelf een stap naar voren deed. De hele horde gremlins schuifelde naar achteren, zodat de afstand tussen ons gelijk bleef. Ik deed nog een stap, en er gebeurde weer hetzelfde. Dat was verrassend. ‘Oké, dit is eng. Ga weg?’ vroeg ik, maar deze keer bleven de gremlins waar ze waren. Er begonnen er een paar tegen me te sissen, dus ik ging een stukje achteruit. ‘Ik geloof dat er een grens is aan wat ik ze kan laten doen.’

‘Je moet niet vragen of ze weggaan,’ hoorde ik Ash achter me zeggen. ‘Je moet ze het bevel geven.’

‘Weet je zeker dat dat een goed idee is?’

Hij knikte.

Ik slikte en keek de bende weer aan. Hopelijk zouden ze zich niet als hongerige piranha's op me storten. 'Wegwezen!' Ik verhief mijn stem. 'Nu!'

De gremlins protesteerden met een koor van statische geluiden, maar trokken zich terug als de zee bij eb. Even later waren we weer alleen op het lege plein.

'Wat ontzettend interessant,' zei Grimalkin peinzend toen hij weer zichtbaar was geworden. 'Het lijkt wel of ze op je stonden te wachten.'

'Het was inderdaad vreemd,' stemde ik in. Ik wreef mijn armen, want ik kon het gezoem van de gremlins nog steeds voelen op mijn huid. Ze luisterden nu naar mij, net zoals ze eerder Machina hadden gehoorzaamd. Omdat ik de macht van de IJzerkoning had, zagen ze mij waarschijnlijk als hun nieuwe meester. Dat was een verontrustende gedachte. Ik zat er niet op te wachten om gevolgd te worden door een horde griezelige monstertjes, die constant gierden van het lachen en overal voor problemen zorgden.

Plotseling wilde ik dolgraag weg uit de stad. 'Kom,' zei ik. 'Ik denk dat we moeten opschieten.'

We gingen op weg naar de toren. Boven de stad hield de enorme klok de wacht. Overal waar we gingen voelde ik de ogen van de gremlins, en ik hoorde ze scharrelen in de schaduwen. Wilden ze iets van me of waren ze gewoon nieuwsgierig? Op de gremlins na leek er niets te leven in Mag Tuiredh. Dat maakte de rokende torens in de verte en de flitsen van IJzermagie die ik overal om me heen voelde, nog raadselachtiger.

Hoe verder we doordrongen in Mag Tuiredh, hoe modernier de stad werd. Roestige stalen gebouwen rezen op tussen de oeroude ruïnes. Boven onze hoofden liepen dikke zwarte kabels, en op de daken en hoeken flikkerde neonverlichting. Over de straten en stoepen kronkelden rookpluimen, die de stad een nog akeliger en doodser aanzien gaven. Ik vroeg me af waar de IJzerfae uithingen. Niet dat ik ze nu zo graag tegen wilde komen, maar in een stad die zo groot was als deze, zou je verwachten dat je er een paar zou zien.

Toen we de voet van de klokkentoren hadden bereikt, zag ik pas hoe verbijsterend groot hij was. De toren was van staal, glas en metaal en rees hoog op tussen oeroude ruïnes die zelf al enorm waren. De deur had vreemd genoeg wel menselijke afmetingen. Hij was gemaakt van brons en koper, en bedekt met draaiende tandwielen, die ratelden toen ik hem openwrikte.

Langs de binnenmuren kronkelde een trap eindeloos omhoog het donker in. Touwen en katrollen bungelden van dikke metalen balken naar beneden, en overal in de enorme ruimte draaiden tandwielen lui in het rond. Het was duidelijk dat we ons in een joekel van een klok bevonden.

‘Hierheen,’ zei Grimalkin. We volgden de kat de wenteltrap op omhoog tot hij ergens boven ons uit het zicht verdween. De trap had geen leuning, en naarmate we hoger en hoger klommen, drukte ik me steeds dichter tegen de muur. De vloer was niet meer dan een stenen vierkantje, dat diep, heel diep beneden ons steeds kleiner werd.

Eindelijk kwam de trap uit op een balkon, dat uitkeek over de diepte. Direct boven ons was een houten plafond. In het midden van het balkon stond een ladder onder een vierkant valluik, van het soort dat je kon openduwen om naar de zolder te gaan. Puck klom omhoog om aan het luik te wriemelen. Toen bleek dat het niet op slot zat, tilde hij

het een stukje op, zodat hij door de spleet kon kijken. Even later duwde hij het helemaal open, en hij wenkte ons.

Zo stil mogelijk kropen we door het luik. We kwamen uit in een gezellig rommelige kamer, met vloeren en wanden van hout. Een van de muren van de ruimte bestond uit de achterkant van de enorme wijzerplaat. Er stonden verschillende tafels in de kamer, waarvan iedere vierkante centimeter bedekt was met uurwerken in alle soorten en maten. Ook de muren hingen er vol mee. Koekoeksklokken, staande klokken, houten klokken, slanke metalen uurwerkjes, als je het kon verzinnen, dan hing het er. Alle klokken gaven een andere tijd aan, er liepen er geen twee gelijk. De lucht werd gevuld met een eindeloos getik, en er klonk voortdurend ergens een bel, een dingdong of een koekoek. Als ik hier bleef, zou ik binnen de kortste keren knettergek worden.

De Klokkemaker, wie dat ook mocht zijn, was nergens te bekennen. Er stond een groene luie stoel in de hoek, een eiland van comfort in de zee van rommel. Ook de stoel was verre van leeg op dit moment.

Een enorme kat met een spiegelende vacht lag opgerold op het kussen. Het beest ademde luidruchtig in en uit, blijkbaar diep in slaap. Hij leek in niets op Grimalkin; het was net zo'n kat als ons op weg naar de stad had aangevallen. Voor ik kon besluiten wat we moesten doen, vlogen de groene ogen open. Het monster schoot grommend overeind.

We trokken onze zwaarden met zoveel geknars, dat we het gebeier van een grote staande klok in de hoek bijna overstemden. De kat blies en verdween na een rimpeling in lucht uit het zicht. Snel probeerde ik mijn eigen magie te bereiken om te zien waar hij heen ging, zodat ik instructies kon schreeuwen naar Ash en Puck. Maar in plaats van aan te vallen sprong de katvormige klodder magie op een tafel, waarbij hij op wonderbaarlijke wijze het woud van klokken dat het oppervlak

bedekte, wist te vermijden. Daarna stooft hij de kamer uit door een klein deurtje in de achtermuur.

‘Daar zijn jullie dan,’ klonk een stem. ‘Precies op tijd.’

Een gebochelde gestalte duwde een gordijn opzij en kwam tussen de tafels door op ons af gewaggeld. Hij was ongeveer half zo groot als ik en droeg een felrood vest, dat versierd was met verschillende zakhorloges. Zijn hoofd leek nog het meest op een kruising tussen een mens en een muis, met grote ronde oren, heldere kraaloogjes en iets wat verdacht veel op snorharen leek. Een dunne staart met een pluimpje aan het eind zwaaide achter hem aan. Op het puntje van zijn neus stond een klein gouden brilletje.

‘Hallo, Meghan Chase,’ groette hij. Met een blik op een van de horloges aan zijn vest sprong hij op een kruk. ‘Wat prettig om je eindelijk te ontmoeten. Ik zou graag een pot thee zetten, maar ik ben bang dat je geen tijd hebt om te blijven kletsen. Jammer.’ Toen ik bleef zwijgen, keek hij naar me op. Ook de wantrouwige blikken van mijn vrienden konden hem niet zijn ontgaan. ‘O, let maar niet op Golfje. Die woont hier om de gremlins op afstand te houden. Akelige dingen, gremlins, komen altijd vast te zitten in het raderwerk, laten alles in het honderd lopen. Ter zake, Meghan Chase.’ Hij borg zijn horloge weer op, legde zijn lange vingers tegen elkaar en keek me ernstig aan. ‘Onze tijd vliegt voorbij. Waarom ben je hier?’

Ik was onaangenaam verrast. ‘Wat weet je eigenlijk niet? Je weet hoe ik heet en wanneer ik zou komen.’

‘Natuurlijk.’ De Klokkenmaker trok zijn snorharen op. ‘Natuurlijk wist ik op welk moment je zou aankomen, meisje. Net zoals ik precies weet wanneer Robin daar mijn negentiende-eeuwse Franse pendule zal omgooien.’

Puck schoot overeind en botste tegen de tafel. Er kletterde een klok tegen de grond.

‘Tot op de seconde,’ bromde de Klokkenmaker met zijn ogen dicht. Toen hij ze weer opendeed, staarde hij me met zijn doordringende, heldere oogjes aan. Hij negeerde Puck, die de klok snel weer op tafel zette en probeerde hem weer aan de praat te krijgen. ‘Ik zie wanneer alles begint, en ik zie het precieze moment dat de tijd om is. Maar dat was mijn vraag niet, Meghan Chase. Ik weet waarom je hier bent. De vraag is, weet jij het ook?’

Ik wisselde een blik uit met Ash, die zijn schouders ophaalde. ‘Ik zoek de valse koning,’ zei ik, kreunend toen Puck iets kleins en glimmends liet vallen. Hij vloekte toen het wegrolde over de vloer. ‘IJzerhoef zei dat je me misschien zou kunnen helpen.’

‘IJzerhoef?’ De snorharen van de Klokkenmaker trilden. Hij sprong van zijn kruk en liep de kamer door. ‘Ik heb gezien dat zijn klok is gestopt, dat zijn tijd eindelijk op was. Hij was een van de groten, al was zijn lot direct verbonden met dat van koning Machina. Toen Machina’s laatste seconden wegtikten, was het een kwestie van tijd voor ook IJzerhoef stil zou staan.’

Ik slikte de brok in mijn keel weg toen ik terugdacht aan IJzerhoef. ‘We moeten de valse koning vinden,’ zei ik. ‘Weet je waar hij is?’

‘Nee.’ De Klokkenmaker raapte een bout op en bestudeerde hem aandachtig. ‘Dat weet ik niet.’

Ik liet mijn adem ontsnappen. ‘Waarom zijn we dan hier?’

‘Alles op zijn tijd, meisje. Alles op zijn tijd.’ De Klokkenmaker wuifde Puck weg bij de tafel en ging aan het werk. Zijn lange vingers vlogen zo snel over de klok dat ze nauwelijks van elkaar te onderscheiden waren,

alsof hij op tiendubbele snelheid aan het typen was. ‘Zoals ik al zei, ik weet op welk moment in de tijd de dingen gebeuren en wanneer ze eindigen. Ik weet niet waarom de dingen gebeuren of waar, dus ik weet ook niet waar de valse koning is.’ Hij kwam overeind en viste een witte doek uit zijn vest, waarmee hij de gerepareerde klok begon te poetsen. ‘Maar dit kan ik je wel vertellen. Je zult hem vinden en snel ook. Jouw lot, en het lot van vele anderen, is te zien op de wijzerplaten van de klokken die samen de seconden wegtikken.’ Hij pakte de pendule op en sprong van zijn kruk. ‘Zie je, je weet al wat je moet weten om hem te vinden.’

Ik verbeet mijn ongeduld. Dit had geen zin. Iedere seconde die we hier stonden te verspillen vrat het gif van het IJzerrijk aan de amuletten van Puck en Ash. ‘Alsjeblieft,’ zei ik smekend, ‘we hebben niet veel... tijd. Als je ons kunt helpen, doe het dan nu, zodat we weer verder kunnen.’

‘Je hebt gelijk,’ beaamde de Klokkemaker. ‘Het is tijd.’ Uit zijn vest trok hij een grote ijzeren sleutel aan een zijden koord. ‘Deze is voor jou,’ zei hij ernstig, mij de sleutel aanreikend. ‘Pas er goed op. Verlies hem niet, want je zult hem snel nodig hebben.’

Ik nam de sleutel aan. Hij bungelde aan het koord, draaiend in het licht. ‘Waar is hij van?’

‘Dat weet ik niet.’ Toen ik fronste, keek hij me verwijtend aan. ‘Zoals ik al zei, ik weet alleen wanneer de dingen gebeuren. Ik weet niets van het hoe en het waarom. Maar dit weet ik wel: over honderdeenenzestig uur, dertien minuten en tweeënvijftig seconden heb je die sleutel nodig.’

‘Honderdeenenzestig uur? Dat duurt nog een paar dagen. Hoe moet ik dat bijhouden?’

‘Neem dit mee.’ De Klokkenmaker deed een greep in een van de zakken van zijn vest en haalde er een zakhorloge uit, dat hypnotiserend rondtolde aan een gouden ketting. ‘Iedereen zou een uurwerk bij zich moeten hebben,’ stelde hij toen hij het me aangaf. ‘Ik weet niet hoe die oudbloeden het doen, waarom ze zich nooit druk maken over de tijd. Ik zou er gek van worden. Daarom krijg je dit van mij.’

‘Eh, hartstikke bedankt.’

Zijn snorharen bewogen. ‘Graag gedaan. O, en nog iets, Meghan Chase, de tijd van het horloge dat je in je handen houdt, loopt ten einde. Tweeëndertig minuten en zes seconden nadat je die sleutel hebt gebruikt, houdt het ermee op.’

Het leek ineens killer te worden in de warme, gezellige kamer. ‘Wat betekent dat?’

‘Dat betekent...’ De kraallogjes van de Klokkenmaker staarden me strak aan. ‘...dat er over honderdeenenzestig uur, vijfenveertig minuten en achtenvijftig seconden iets gebeurt waardoor dat horloge stil komt te staan. Zo.’ Hij glimlachte naar me, tenminste, ik dacht dat het een glimlach was. ‘Ik geloof dat onze tijd samen erop zit.’ Nadat hij een lichte buiging had gemaakt, begon hij de kamer uit te schuifelen. ‘Veel succes, Meghan Chase. Denk eraan, het eindigt bij het begin. Doe de eerste luitenant de groeten van me wanneer je hem ziet.’ Hij duwde het gordijn opzij en glipte erdoorheen.

Met een zucht hing ik de sleutel aan de horlogeketting, zodat ik ze samen om mijn nek kon hangen. ‘Ik wou dat ik eens een fae tegenkwam die gewoon een duidelijk antwoord gaf,’ sputterde ik toen Ash het luik weer omhoog tilde. ‘Deze hele omweg lijkt tijdverspilling, tijd die we niet hebben. En waar is Grimalkin nou weer? Misschien zou hij

kunnen vertellen hoe het in elkaar zit, maar hij verdwijnt iedere keer als ik me omdraai.’

‘Ik ben hier, mens.’ Grimalkin dook op in de stoel, waarin hij zich op dezelfde manier had genesteld als de grote kat eerder had gedaan. Geïrriteerd lag hij met zijn staart tegen het kussen te slaan. ‘Hier ben ik tijdens het hele gesprek geweest. Het is niet mijn schuld dat je niet verder kijkt dan je neus lang is.’ Beledigd gleeed hij van het kussen, waarna hij zonder om te kijken door het luik verdween.

Fijn, nu was de kat ook nog kwaad op me. Grimalkin kennende, zou ik moeten bidden en smeken om hem zover te krijgen dat hij me vertelde wat hij wist, als hij tenminste niet mijn eerstgeboren kind zou opeisen.

Gefrustreerd stampte ik de trap af. Ash en Puck kwamen achter me aan. Buiten glinsterden de lichtjes van de stad, natuurlijke en kunstmatige, maar de straten waren leeg, op de gremlins na, die zoemend babbelden in de schaduwen. Ik vroeg me af hoeveel tijd we hadden verloren door hier te komen. Ondanks Grimalkins geruststelling betwijfelde ik of het wel echt nodig was geweest.

‘Waar gaan we nu heen?’ Ash keek me vragend aan. ‘Hebben we een bestemming?’

‘Ja,’ zei ik vastberaden, bijna opgelucht omdat we weer op weg waren. ‘De toren.’

‘De toren? Machina’s toren?’

Ik knikte. ‘Dat is de enige plek die ik ken waar we de valse koning kunnen zoeken. De Klokkemaker zei het zelf, het eindigt bij het begin. Alles begon met Machina. We moeten naar zijn toren.’

‘Klinkt goed,’ zei Puck. ‘We hebben een plan. Eindelijk. Dus... eh, hoe komen we daar? Ik zie nergens informatiekraampjes die plattegronden verkopen.’

Ik deed mijn ogen dicht en probeerde me te herinneren waar de toren van de IJzerkoning was en welke weg we hadden genomen om er te komen. In mijn hoofd zag ik de spoorweg voor me die recht over de vulkanische vlakte liep, de poelen met lava en de schoorstenen waarmee het landschap was bezaaid. Ik herinnerde me dat ik over die weg had gelopen met Ash, de brandende zon op onze gezichten, op weg naar het strenge, zwarte gevaarte dat in de verte oprees.

‘Naar het oosten,’ mompelde ik toen ik mijn ogen weer opendeed. ‘Machina’s toren staat in het midden van het IJzerrijk. Als we naar het oosten gaan, zouden we hem moeten kunnen vinden.’

Hoofdstuk 16

Echo's uit het verleden

Bijna twee dagen liepen we onafgebroken door. We stopten alleen als we zo uitgeput waren dat we een paar uur moesten slapen, om daarna weer verder te trekken naar het oosten. We volgden de zon en reisden door borrelende oliemoerassen, waar roestige autowrakken lagen te vergaan in de drab, en door een bos van straatlantaarns en telefoonpalen. Vreemde elektrische vogels hipten in een regen van vonken van kabel naar kabel. We liepen door de 'vallei van de maden', zoals Puck de plek doopte, een ravijn vol afgedankte computers waar enorme wormen doorheen kronkelden, sommige groter dan pythons. Hun metaalblauwe huid lichtte op door honderden knipperende lichtjes en vonkjes. Gelukkig waren ze blind of gewoon niet geïnteresseerd in onze aanwezigheid, maar mijn hart bonkte nog tegen mijn ribben toen we ze al kilometers achter ons hadden gelaten.

Tijdens de reis begon ik een vreemd kloppen te voelen vanuit het land. Eerst was het zwak, maar naarmate we verder trokken werd het steeds sterker. Het was alsof iets me riep, aan me trok als een magneet. Het vreemde was dat ik het centrum van het IJzerrijk echt kon voelen als

ik mijn ogen sloot en me concentreerde, als een onzichtbare roos in mijn geest. Ik zei het niet tegen Ash en Puck want ik wist niet of ik het me misschien maar verbeeldde, maar ik zag Grimalkins bedachtzame kattenogen een paar keer naar me staren, alsof hij aanvoelde dat er iets aan de hand was.

Op de tweede dag kwamen we aan bij de rand van een uitgestrekte woestijn, een zee van zandduinen, die rezen en daalden op de wind. Ik was nog nooit aan zee geweest, maar ik stelde me voor dat die er ongeveer zo uit moest zien, maar dan met water in plaats van zand. De duinen strekten zich weids en eindeloos uit tot aan de horizon. Links van ons rees een muur van steile zwarte klippen op uit het zand. Door de wind opgezweepten heuvels sloegen tegen de gekartelde rotsen, waardoor het zand opstootte als zeeschuim.

‘Weet je zeker dat we nog steeds de goede kant op gaan, prinses?’ vroeg Puck. Hij hield zijn hand boven zijn ogen tegen de schittering van de zon.

Om mijn ogen te beschermen tegen het harde licht tuurde ik door mijn wimpers naar de duinen. Ik voelde het slaan als van een hartslag ergens aan de overkant, een baken dat me riep. ‘Ja.’ Ik knikte. ‘We zijn nog steeds op de goede weg. Zullen we verdergaan?’

Er leek geen eind te komen aan de woestijn en de klippen. Het bleek alleen al een uitdaging om door het zand te lopen. Hoewel het ons gewicht kon houden, zonken we soms wel tot onze knieën weg in de duinen, alsof de woestijn ons met huid en haar wilde opslokken. Zo nu en dan werden de zandheuvels opzij geblazen door de wind, zodat werd onthuld wat eronder lag. Vreemde voorwerpen kwamen aan de oppervlakte, als wrakhout op de golven. Sokken en pennen, vorken en lepels, sleutels, oorbellen, portemonnees, speelgoedautootjes en een

eindeloze voorraad munten glinsterden even in het licht voor het zand ze weer verslond en aan het zicht onttrok.

Op een bepaald moment boog ik me uit nieuwsgierigheid voorover om een felroze mobieltje uit het zand te scheppen. De batterij was natuurlijk allang leeg, maar er zat een verbleekte Hello Kitty-sticker op met een Japans teken eronder. De telefoon moest ooit van iemand geweest zijn. Had die persoon hem gewoon verloren?

‘Ga je iemand bellen, prinses?’ vroeg Puck toen hij me had ingehaald. ‘Het bereik is hier waarschijnlijk waardeloos, maar als je er doorheen komt, kun je dan een pizza bestellen? Ik rammel.’

‘Ik snap het,’ zei ik plotseling. Puck keek me verward aan. Ik maakte een gebaar naar de duinen ons heen. ‘Ik weet waar we zijn, ongeveer. Dit is allemaal ooit in de sterfelijke wereld verloren. Hier gaan al die dingen naartoe, hier eindigen de verloren voorwerpen.’

‘De woestijn der verloren dingen,’ declameerde Puck dramatisch. ‘Is dat even toepasselijk. Wij zijn hier namelijk ook.’

‘We zijn niet verdwaald,’ zei ik resoluut. Ik gooide de telefoon weg. Toen hij het zand raakte werd hij onmiddellijk weer verzwolgen. ‘Ik weet precies waar ik heenga.’

‘O, mooi. En ik maar denken dat dit de toeristische route is.’

‘We hebben een probleem,’ onderbrak Ash ons bars. Samen met Grimalkin klom hij tegen een duin op. De lange vacht van de kat stond recht overeind. Een onverwachte windvlaag rukte aan Ash’ haar en deed zijn jas om hem heen wapperen. ‘Er komt een storm aan,’ zei hij, wijzend op een punt in de woestijn. ‘Kijk.’

Ik kneep mijn ogen dicht en keek uit over de duinen. Aan de horizon beefde iets in de hitte. Terwijl de wind begon aan te zwellen en de lucht om ons heen gevuld raakte met boodschappenlijstjes, huiswerk en frietzakjes, zag ik in de verte een muur van rondwervelend zand opkomen, die als een losgeslagen vloedgolf op ons af raasde.

‘Zandstorm!’ gilte ik, achteruit struikelend. ‘Wat moeten we doen? We kunnen nergens heen.’

‘Deze kant op,’ zei Grimalkin, die een stuk kalmer klonk dan ik me voelde. Ongeduldig schudde hij het zand uit zijn vacht. ‘We moeten naar de klippen voor de storm ons bereikt, anders zou het wel eens onaangenaam kunnen worden. Volg me.’

We haastten ons naar de rotsmuur, vechtend tegen het zand en tegen de gillende wind, die aan onze kleren rukte en onze huid striemde. Toen de storm dichterbij kwam, begonnen er ook zwaardere voorwerpen door de lucht te vliegen. Mijn bloed bevroor in mijn aderen toen ik vol op mijn borst geraakt werd door een schaar. Hij ketste af op mijn harnas van drakenhuid, maar als we niet snel beschutting vonden, zouden we aan stukken worden gescheurd.

De uitlopers van de zandstorm rolden als een vloedgolf over ons heen. De wind jammerde in mijn oren, bekogelde me met zand en allerlei voorwerpen. Omdat ik mijn ogen bijna helemaal dicht moest knijpen, kon ik niet meer zien waar ik heen ging. Mijn neus en mond raakten gevuld met stof, zodat het steeds moeilijker werd om te ademen. Ik verloor Grimalkin en de anderen uit het oog en worstelde als een blinde door de kolkende massa, met één hand voor mijn gezicht en de andere voor me uit.

Iemand pakte mijn hand en trok me met zich mee. Ik blikte omhoog en zag Ash, die zijn hoofd tussen zijn schouders had getrokken tegen

de wind en me meetrok in de richting van de muur van klippen, die in de storm wel een donker gordijn leken. Puck was al achter een ruw uitsteeksel in elkaar gedoken. Hij drukte zich dicht tegen de steen aan, terwijl het zand met zoveel kracht om hem heen stroomde dat het stukjes van de rotsen afbrak en meenam.

‘Wat een pret!’ riep Puck toen ook Ash en ik achter de rots waren gevlucht. We kropen dicht tegen elkaar aan om bescherming te zoeken tegen het woedende geweld van het zand en de wind. ‘Je kunt niet iedere dag zeggen dat je bent aangevallen door een vliegende leesbril. Au.’ Hij wreef over de opkomende blauwe plek op zijn voorhoofd.

‘Waar is Grimalkin?’ gilte ik, turend in de razende storm. Een plastic poppenhoofd knalde centimeters van mijn gezicht tegen de stenen. Het stuiterde weg op de wind, en ik deinsde verschrikt achteruit.

‘Hier ben ik.’ Grimalkin materialiseerde achter de rots. ‘Er is een kleine opening in de muur een paar meter verderop,’ verkondigde hij, een wolk van stof uit zijn vacht schuddend. ‘Daar ga ik nu heen, en als jullie willen mogen jullie mee. Dat is comfortabeler dan tegen een rots aan hangen.’

Stevig tegen de muur gedrukt, met onze armen opgeheven tegen het zand en de rondvliegende projectielen, volgden we Grim langs de klippen tot we bij een smalle spleet kwamen, een gang die verdween tussen de rotsen. De opening was klein en smal, en er was nauwelijks ruimte om te staan, maar het was een stuk beter dan in de wind blijven.

Met een zucht van opluchting perste ik me dieper de gang in. Mijn oren tuitten van het gejack van de wind. Het zand zat overal, in mijn haar, op mijn lippen, in mijn wimpers. Ik deed een van mijn handschoenen uit en wreef over mijn gezicht, iets waar ik best een

handdoek bij had kunnen gebruiken. Met veel moeite probeerde ik het zand uit mijn haar te kammen.

‘Ugh.’ Puck schudde zich uit als een hond, zodat zand en grind alle kanten op vlogen. Ash probeerde met een boze blik de douche te ontwijken. ‘Gat. Bleh. O, fijn, het begint overal te jeuken. Ik krijg dat zand in geen maanden uit mijn hoeken en spleten,’ verkondigde Puck.

Grijnzend om Pucks verklaring kwam ik omhoog. Toen ik door Ash’ haar woelde begon het zand te regenen. Hij kreunde en keek me een beetje treurig aan.

‘Ik vraag me af hoelang die storm zal duren,’ peinsde ik hardop toen ik het zand langs de opening van de spleet zag razen. Ik liep naar Grimalkin, die zich driftig zat te wassen op een rots. ‘Grim, heb jij enig idee?’

De kat ging gewoon door. ‘Waarom vraag je mij dat, mens?’ vroeg hij, likkend alsof zijn vacht in brand stond. ‘Ik ben hier nog nooit eerder geweest. Het kan minuten duren of dagen.’ Hij schudde zijn kop en ging verder met zijn poten en snorharen. ‘Ik ben geen expert als het gaat om het zand en de wind in de woestijn der verloren dingen,’ zei hij sarcastisch.

Ik rolde met mijn ogen.

‘Hoewel,’ vervolgde hij, terwijl hij maniakaal zijn snuit poetste, ‘misschien vinden jullie het interessant om te weten dat er hier om de hoek een tunnel is, half verscholen achter een bosje. Misschien moeten jullie even gaan kijken of die wel leeg is, zodat we dadelijk niet worden overvallen door ijzeren spinnen of zoiets onaangenaams.’

We trokken onze wapens. We dreigden weer eens van de regen in de drup te raken. Het laatste wat we konden gebruiken, was dat we

dadelijk in een smal gangetje in de val zouden zitten, met een vijand voor onze neus en de storm in onze rug. Ik sloop door de spleet, met Ash voor me en Puck in de achterhoede, tot Grimalkin de tunnel vond. Het was een gapend en weinig uitnodigend gat in de rotswand, als de open bek van een beest.

Voorzichtig prikte Ash met zijn zwaard in de opening en toen er niet onmiddellijk iets tevoorschijn sprong, schoof ik naar voren om naar binnen te kijken.

Mijn ogen moesten aan het donker wennen, maar op het eerste gezicht leek het een gewone stenen tunnel, misschien de opening van een grot. Toen zag ik dat de tunnel was uitgehakt uit de rotsen, en dat er een bosje bekende witte paddenstoelen op de muur naast de ingang groeide. Een stukje verderop hing een oude ijzeren lantaarn aan een spijker. Dit was niet zomaar een grot. Iemand had deze tunnels gebruikt en nog niet zolang geleden ook.

Ineens wist ik waar we waren.

‘Prinses, wacht,’ waarschuwde Puck toen ik naar binnen wilde gaan. ‘Wat doe je?’

‘Ik weet wat dit is,’ zei ik. Ik pakte de lantaarn van de spijker. Er zat nog olie in en ik wist een klein vlammetje op te wekken, dat weerkaatste in een vuurrood brandweerwagentje. Ik kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Ja,’ fluisterde ik, terwijl ik me bukte om de speelgoedauto op te rapen. ‘Dit is een rommelrattentunnel. Ik weet het zeker.’

‘Rommelwatte?’ Puck keek wantrouwig om zich heen toen hij de tunnel in dook, met zijn dolken nog steeds in de aanslag. ‘Ratten? Enorme ijzeren ratten? O, gelukkig, dat is zoveel beter dan spinnen.’

‘Nee.’ Ik zag dat Ash zijn zwaard weer opborg en voorzichtig de tunnel in stapte. ‘Rommelratten. Kleine IJzerfae die stapels troep rondzeulen op hun rug. We zijn ze tijdens onze eerste reis in het IJzerrijk tegengekomen, toen ik naar Machina zocht. Deze tunnels leiden waarschijnlijk naar hun nest.’

‘O. Te gek. Ik voel me nu een stuk beter.’

‘Hou eens op. Ze zijn onschadelijk en ze hebben ons al eerder geholpen.’ Ik legde de brandweerwagen neer, en met de lantaarn zo hoog mogelijk opgeheven liep ik dieper de tunnel in. Verderop was het aardedonker, maar in het duister voelde ik weer diezelfde vreemde aantrekkingskracht.

‘Waar ga je heen, mens?’ Grimalkin verscheen op een steen naast me. ‘Ken je de weg in deze tunnels? Het zou ontzettend irritant zijn als we verdwaalden omdat we jou achterna rennen.’

‘Ik ken de weg,’ zei ik zacht. Ik deed nog een paar stappen vooruit, dieper de tunnel in. ‘De rommelratten kunnen ons helpen, als het ons lukt om ze te vinden.’ Toen ik me omdraaide, zag ik dat ze alle drie een stuk achtergebleven waren, met verschillende gradaties van twijfel op hun gezicht. Ik zuchtte. ‘Ik weet wat ik doe, jongens. Vertrouw me nou maar, oké?’

Ash en Puck wisselden een snelle blik, maar daarna maakte Ash zich los van de muur. ‘Ga maar voor,’ zei hij met een knikje in de richting van de donkere gang. ‘We komen direct achter je aan.’

‘Wat ik even gezegd wil hebben,’ merkte Grimalkin op toen we achter elkaar aan verder liepen, ‘is dat ik dit geen goed idee vind. Maar aangezien er tegenwoordig niemand meer naar de kat luistert, zal ik moeten wachten tot we verdwaald zijn voor ik kan zeggen: “Ik zei het nog zo”.’

De tunnels liepen eindeloos door. Als enorme konijnenholen draaiden en kronkelden ze door de berg, zodat we dieper en dieper onder de grond verdwenen. Ik volgde de vreemde aantrekkingskracht en liet me door het schijnbaar eindeloze doolhof van gangen leiden. De stenen tunnels leken allemaal op elkaar, ze waren alleen van elkaar te onderscheiden door het kapotte speelgoed of de rommel die verspreid lag over de vloer. Een aantal keren passeerden we een kruispunt van waaruit gangen in verschillende richtingen liepen, maar ik wist altijd precies waar ik heen moest, welke tunnel ik moest volgen. Ik dacht er nauwelijks bij na tot Grimalkin ineens geërgerd begon te blazen.

‘Hoe doe je dit, mens?’ zei hij dwingend. Geagiteerd mepte hij met zijn staart. ‘Je bent hier maar één keer geweest. Stervelingen zijn niet in staat om zo snel hun omgeving in zich op te nemen. Hoe weet je waar je heen moet?’

‘Geen idee,’ mompelde ik, terwijl ik vastberaden de volgende tunnel in stapte. ‘Ik weet het gewoon.’

Puck begon zo hard te lachen dat ik ervan schrok. ‘Zie je nou,’ kraaide hij. Hij wees naar Grimalkin, die zijn oren plat tegen zijn kop legde. ‘Zie je nou hoe irritant het is? Denk daar eens aan de volgende keer dat je... Hé!’ riep hij toen Grimalkin verdween. ‘Ik kan je misschien niet zien, maar ik weet dat je me nog steeds kunt horen.’

We naderden het nest van de rommelratten. Dat kon ik zien aan de hoeveelheid troep die overal begon op te duiken: een versleten toetsenbord hier, een fietsbel daar. Al snel lagen de tunnels er vol mee, zodat we goed moesten opletten waar we onze voeten neerzetten. Ik begon een ongemakkelijk gevoel te krijgen. We waren nu zo diep in de tunnels dat we toch een paar rommelratten tegen hadden moeten

komen. Ik had me er op verheugd om ze weer te zien en vroeg me af of ze me nog zouden herkennen, maar de tunnels voelden leeg en koud aan, alsof ze verlaten waren. En dat was al een tijdje zo.

Plotseling stapten we een enorme grot in, waarin zover het oog reikte bergen afval lagen opgetast. Terwijl we ons een weg baanden langs de stapels troep, keek ik om me heen, hopen op een glimp van de rommelratten. Ik spitste mijn oren in de hoop hun grappige gebabbel op te vangen, maar ergens wist ik wel dat het geen zin had. Er was geen sprankje leven meer op deze plek. De rommelratten waren al lang verdwenen.

‘Hé!’ Pucks stem galmde door de grot. ‘Is dat een troon?’

Mijn adem stakte. Op een wat kleinere hoop rommel in het midden van de ruimte stond een troon die helemaal uit afgedankte spullen was opgetrokken. In een opwelling liep ik ernaartoe. Aan de voet van de troon hurkte ik neer en begon het afval te doorzoeken.

‘Eh, prinses?’ vroeg Puck. ‘Wat doe je?’

‘Aha!’ Triomfantelijk kwam ik overeind, met in mijn hand mijn oude iPod. Ash en Puck keken me verbaasd aan toen ik het kapotte apparaat weer terug op de hoop gooide. ‘Ik wilde alleen maar even kijken of hij er nog was. We kunnen weer verder.’

‘Ik neem aan dat je hier eerder bent geweest?’ Ash knikte naar de stoel. ‘En die troon was de eerste keer niet leeg, of wel? Wie zat erop?’

‘Hij heette Ferrum,’ antwoordde ik, terugdenkend aan de stokoude man met zijn zilveren haar dat bijna tot op de grond ging. ‘Hij zei dat hij de eerste IJzerkoning was, dat Machina hem van de troon had gestoten toen hij de macht overnam. De rommelratten eerden hem nog steeds als hun koning, ook al was hij doodsbang voor Machina.’ Ik

voelde een steek van droefheid toen ik naar de lege troon keek. 'Ik denk dat hij eindelijk gestorven is en dat de rommelratten na zijn dood zijn vertrokken. Ik wou dat ik wist waar ze heen zijn gegaan.'

'We hebben nu geen tijd om daarover na te denken,' zei Grimalkin, die op het kussen van de troon verscheen. Hij leek daar griezelig goed op zijn plaats, zoals hij op ons neerkeek. 'Deze ruimte stinkt nog steeds naar machtige IJzermagie, jullie amuletten vergaan hier sneller dan normaal. We moeten opschieten, anders houden ze er dadelijk mee op.'

Geschrokken keek ik naar het kristal om Ash' hals. Grimalkin had gelijk, de amulet was bijna zwart. 'Opschieten,' zei ik, en met de jongs op mijn hielen rende ik bijna de troonzaal uit, terug naar het stenen labyrint. 'Ik denk dat we halverwege zijn.'

Er gingen een paar uur voorbij, tenminste, dat vermoedde ik, want het was moeilijk om de tijd bij te houden onder de grond. De brandstof van de lantaarn begon langzaam op te raken. We stopten een paar keer om te rusten, maar ik vond het moeilijk om lang op dezelfde plek te blijven en wachtte ongedurig en gespannen tot we weer verdergingen. Puck zei voor de grap dat het leek alsof ik weer werd opgeroepen. Ik wist niet eens of hij er wel zover naast zat, er was beslist iets wat aan me trok, iets wat steeds sterker werd naarmate we dichterbij kwamen en wat het onmogelijk maakte om te rusten of na te denken tot we onze bestemming hadden bereikt.

Eindelijk kwam er een eind aan de tunnels. Toen we plotseling voor een monsterlijke afgrond stonden waar een smalle stenen brug overheen liep, wist ik dat ik er bijna was.

‘Daar is Machina’s fort.’ Ik keek uit over de kloof. ‘Aan de overkant van de brug. Langs deze weg ben ik er gekomen. We zijn min of meer onder de toren.’

Puck floot. Het geluid weerkaatste tegen de muren. ‘Je denkt dat de valse koning hier is, prinses?’

‘Dat moet wel,’ zei ik. Hopelijk had ik het bij het rechte eind. ‘Het eindigt bij het begin. Met Machina is het allemaal begonnen.’

Toen ik hier voor het eerst was gekomen met de rommelratten, werden de ruimtes onder de toren het raderwerk genoemd, vanwege de gigantische ijzeren tandwielen, nokkenassen en zuigers die overal langs de muren en plafonds knarsten en draaiden tot de grond ervan trilde. Het lawaai was toen oorverdovend, sommige tandwielen waren wel drie keer zo groot als ik. Nu was alles stil. Stukken van de enorme machines slingerden overal rond, alsof het hele raderwerk was ingestort. Sommige onderdelen waren bedolven onder enorme stenen, het bewijs dat het plafond naar beneden was gekomen. Toen Machina stierf, was zijn toren ingestort, alles wat zich eronder bevond verpletterend. Ik vroeg me af hoe het er aan de oppervlakte uit zou zien, hoeveel er nog over was van de invloed van de IJzerkoning.

Niet veel, vermoedde ik.

Nadat we de brug waren overgestoken, gingen de stenen over in ijzeren roosters. We begonnen door het kapotte mechaniek te ploeteren, op zoek naar een weg omhoog. Toen ik over het puin klauterde, werd mijn aandacht getrokken door vreemde knoestige wortels die er eerder niet waren geweest. Ze kwamen uit het plafond en slingerden zich om het raderwerk. Ik kon ze voelen kloppen van het leven.

‘Hierheen.’ Ash zwaaide. Een verbogen ijzeren trap kronkelde omhoog naar een metalen rooster in het plafond.

Wat het ook was dat me riep, het was ergens daarboven, bedacht ik opgetogen maar ook een beetje angstig. Waarschijnlijk was het de valse koning en liep ik rechtstreeks in de val, maar ik moest weten wat hier was. Ash en Puck trokken hun wapens en ook ik haalde mijn zwaard tevoorschijn. Mijn hart bonsde in mijn keel, van de zenuwen of van de opwindning, dat was me niet helemaal duidelijk.

Met Ash voorop en Puck in de achterhoede beklommen we de trap naar Machina's toren.

Hoofdstuk 17

De ruïnes van de IJzerkoning

De laatste keer dat ik het luik naar de boilerruimte in Machina's toren had opgeduwd, werd ik bijna verschroeid door de hitte van een stuk of tien ketels. In de vurige rode gloed hadden toen dwergen rondgescharreld, die zuurstofmaskers en wijde overals droegen, op zoek naar lekkende pijpen en druk in de weer met steeksleutels. Nu was alles stil, en de grote ketels waren donker en koud. Er waren balken naar beneden gekomen uit het plafond, pijpen verbogen of gebroken, en over alles heen lag een dun laagje grijze as. Ook hier waren overal die vreemde wortels doorgedrongen uit de ruïnes boven. Door de gaten in het plafond kon ik een stuk van de metalig glanzende torenmuren zien.

‘Het ziet er hier verlaten uit,’ zei Puck. Met zijn vinger tekende hij een gezichtje in het stof. Het stak zijn tong uit. ‘Ik hoop dat dit de goede plek is, prinses.’

Ik keek omhoog naar het plafond, de wortels volgend tot ze uit het zicht verdwenen. ‘Wat het ook is wat we zoeken, het is daarboven. Kom op.’

Met behulp van de wortels en de hopen stenen klommen we verder tot we een verdieping hoger weer vaste grond onder onze voeten hadden. Ik kwam overeind en keek rond in wat Machina’s toren was geweest. Het was een puinhoop, een wirwar van ijzeren balken, versplinterd glas en verkrumelde muren. Overal lagen kapotte en verroeste tandwielen, boven ons hoofd bungelden touwen en kabels, en er druppelde water en olie uit afgeknapte pijpen op de vloer. Verspreid door de ruïne lagen ontelbare harnessen, allemaal met een kroon van ijzerdraad op de borstplaat. Het leken wel speelgoedsoldaten. Huiverend stelde ik me de rottende skeletten in die metalen pakken voor, maar toen Ash tegen een helm trapte, bleek die leeg te zijn. Voor Machina’s IJzerridders gold blijkbaar hetzelfde als voor de rest van de fae: als ze stierven, hielden ze gewoon op te bestaan.

Alles was stil, alsof de ruïne zijn adem inhield.

‘Zo te zien is er niemand thuis,’ zei Puck. Langzaam draaide hij een rondje. ‘Hallooooooooooooooooooo? Is daar iemand?’

‘Stil, Robin,’ snauwde Ash. Door zijn samengeknepen oogleden tuurde hij naar de schaduwen. ‘We zijn niet alleen.’

‘O? Hoe dat zo, prins? Ik zie niemand.’

‘De caït sith is verdwenen.’

‘Shit...’

Meghan Chase, hierheen.

In het midden van de ruïne was een vage gloed te zien, waardoor ik werd aangetrokken als een mot door een vlam. Zonder iets te zeggen begon ik eropaf te lopen. Ik dook onder balken door en liep om half omgevallen muren heen, dieper het doolhof in.

‘Prinses! Verdomme, wacht even!’

Vloekend kwamen ze achter me aan, maar ik hoorde het nauwelijks. Wat het ook was wat me riep, het was hier. Nog een klein stukje...

En toen had ik de muren, de ruïne en het puin achter me gelaten en stond ik voor een enorme boom in het midden van de toren.

Een massieve, trotse eik rees hoog op in de lucht. De stam was zo breed, dat vier mensen er hun armen nog niet omheen zouden kunnen slaan. De enorme takken spreidden zich als een dak uit over de toren, zodat de lucht bijna niet meer te zien was. De boom had de metalige glans van een scherp zwaard en de bladeren schitterden als zilverpapier in het vage licht.

‘Machina,’ fluisterde ik. Toen Puck en Ash me eindelijk hadden ingehaald, stond ik nog steeds vol verwondering naar de boom te kijken. ‘Het is echt... Zou dat kunnen?’ Voorzichtig liep ik naar de wortels van de eik, en ik staarde omhoog naar de stam. Een aantal meter boven mijn hoofd stak een stok uit het metaal, een rechte, dunne stok die, in tegenstelling tot de rest van de boom, van hout was. ‘Daar is de pijn! O... O, wauw! Het is hem echt.’

‘Ho, is Machina een boom geworden?’ Puck krabde in zijn nek. ‘Ik snap het niet helemaal, prinses.’

‘Hij is in een boom veranderd nadat ik de pijn van heksenhout in hem heb gestoken.’ Ik was nu vlak bij de voormalige IJzerkoning, zodat ik mijn verwrongen spiegelbeeld in de stam kon zien. ‘Ik had nooit

gedacht dat hij het instorten van de toren zou overleven.’ In een opwelling stak ik mijn hand uit, en ik drukte de palmen tegen het glanzende oppervlak.

Dit is de IJzerkoning niet meer, Meghan Chase.

Het verbaasde me niet echt dat ik zijn stem opnieuw in mijn hoofd hoorde, nu ik de macht voelde gonzen onder mijn handen. De boom was doortrokken van ijzer, helemaal tot in zijn hart, maar hij was niet stervende. Integendeel, hij was kerngezond.

Deze eik is niet meer dan het fysieke overblijfsel van zijn macht en die van jou. Zoals ik je al eerder heb gezegd, ik hoor bij jou.

‘Meghan,’ waarschuwde Ash.

Ik deed een stap achteruit en verbrak het contact met de boom. Op het moment dat ik me omdraaide, zag ik dat we omsingeld waren.

Vanuit alle hoeken van de ruïne staarden de IJzerfae ons aan, hun ogen gloeiend in de schaduwen. Voor zover ik kon zien waren de meesten gewapend. Ik zag vooral ijzeren zwaarden en kruisbogen, maar er waren ook een paar pistolen op ons gericht.

‘Meghan Chase,’ zei de bekende stem van Panne, die tevoorschijn kwam uit de menigte. De elektrische stekels op zijn hoofd knetterden toen hij zijn hoofd schudde. ‘Wat doe jij in ’s hemelsnaam hier?’

‘Panne?’ Verward en teleurgesteld staarde ik hem aan. De rebellenleider trok een wenkbrauw op. ‘Waarom ben jij hier? Ik dacht dat de valse koning hier woonde.’

Panne snoof. ‘Grapje zeker? De valse koning houdt kilometers afstand van deze plek. Dit is nog steeds Machina’s domein, dat weet iedereen.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar en nam me onderzoekend op met zijn flinkerende paarse ogen. ‘Maar volgens mij stelde ik jou eerst een vraag, prinses. Wat doe je hier? En zeg nou niet dat je hier naar de valse koning kwam zoeken.’

‘Jawel,’ zei ik. ‘Ik ben hiernaartoe gekomen om hem te doden.’

Panne verslikte zich. Kleine bliksemschichtjes begonnen wild heen en weer te springen in zijn knetterende kapsel. ‘Sorry? Even voor de goede orde,’ barstte hij uit, ‘jij bent het enige wat de valse koning nog nodig heeft om onverslaanbaar te worden. En in plaats van je te verstoppen in de sterfelijke wereld, zoals iedereen met een paar gram gezond verstand zou doen, of beter nog, in plaats van je door ons te laten bewaken zodat je veilig bent, wil je het opnemen tegen de legers van de valse koning om hem zelf uit te schakelen?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Je bent nog getikter dan ik dacht.’

‘Dat kunnen we echt,’ zei ik zelfverzekerd. ‘Ik moet alleen weten waar hij is.’

‘Eh, nee, dat kun je niet,’ wierp Panne tegen. ‘En denk maar niet dat ik je vertel waar hij is, zodat je vrolijk je dood tegemoet kunt huppelen. We gaan het zo doen: jij en je vriendjes blijven hier, veilig buiten bereik van de valse koning, zodat die Nimmernimmer blijft belagen en een beetje verzwakt. Daarna gaan we nadenken over een tegenaanval, maar op dit moment is hij te sterk om hem te kunnen verslaan.’

‘We kunnen niet wachten,’ drong ik aan. ‘Ik kan hem niet verder laten gaan met zijn aanvallen op Nimmernimmer. Dan verwoest hij nog meer dan hij al heeft gedaan. We moeten nu iets doen.’

‘Sorry, hoogheid, maar ik denk niet dat je in de positie bent om bevelen te geven,’ zei Panne streng. ‘Dit is mijn hoofdkwartier en dit zijn mijn troepen. Ik ben bang dat ik je niet kan laten vertrekken. Zoals ik al eerder zei, dan zou ik de valse koning min of meer de overwinning bezorgen, en ik kan heel slecht tegen mijn verlies. Jij en je twee oudbloeden gaan nergens heen.’

‘Denk je dat je ons met geweld kunt dwingen om hier te blijven?’ Ash’ stem klonk zacht en gevaarlijk. Zijn ogen gleden over het leger om ons heen. ‘Ik kan je beloven dat dat je een hele hoop rebellen gaat kosten, en je hebt ze stuk voor stuk nodig.’

‘Je kunt me beter serieus nemen, prins,’ antwoordde Panne met een stem die kalm maar dodelijk klonk. ‘Ik was niet voor niets Machina’s eerste luitenant. Je bent nu op mijn terrein.’

‘Echt?’ Voor ik hem kon tegenhouden had Puck zijn dolken al getrokken. ‘Toch wed ik dat de gastspelers gaan winnen.’

Om ons heen verstrakten de rebellen. Toen ze hun wapens pakten, grijnsde Puck woest naar Ash. ‘Wij houden wel van een ongelijke strijd. Ben je er klaar voor, sneeuwbal?’

‘En nu ophouden!’ brulde ik. Iedereen schrok, ikzelf nog het meest. ‘Dit gaat niet, onder geen enkele voorwaarde, uitlopen op een gevecht. We staan met zijn allen aan dezelfde kant. Doe die wapens weg, nu.’

Puck stond verbijsterd met zijn ogen te knippen, maar Ash richtte zich op en liet zijn zwaard rustig terugglijden in de schede. Dat leek de spanning een beetje te breken. Er steeg een gezamenlijke zucht van opluchting op toen ook de rebellen hun wapens lieten zakken.

Ik wendde me weer tot Panne, die me ondoorgrondelijk stond aan te staren. ‘Luister. Ik weet dat je vindt dat ik uit de buurt van de valse

koning moet blijven, maar je hoeft je geen zorgen te maken. Ik ben degene die Machina heeft verslagen, weet je nog? Ik wist deze toren binnen te dringen, ik heb het opgenomen tegen de IJzerkoning en ik heb een pijl in zijn hart gestoken. Daarom ben ik hier. Oberon en Mab hebben me gestuurd om af te rekenen met de valse koning, want ze denken dat ik de enige ben die een kans maakt. Ik wil niet met je vechten, maar ik ga hoe dan ook de strijd met hem aan. Daar kun je me bij helpen, of je gaat opzij.'

Panne haalde een hand door zijn knisperende haar. 'Je hebt geen idee waar je aan begint,' zei hij bits. 'Denk je dat je klaar bent om het op te nemen tegen de valse koning? Nou goed dan.' Hij wenkte me en begon weg te lopen. 'Kom maar met mij mee. Jullie niet!' blafte hij tegen Ash en Puck. 'Zij blijven hier. We gaan een ritje maken.'

'Ik dacht het niet,' zei Ash rustig. Zijn hand gleed weer naar zijn zwaard.

Ik wierp hem een waarschuwend blik toe.

'Schei toch uit, prins,' zei Panne vermoeid. 'Denk je echt dat ik haar kwaad zou doen? Ik probeer juist te voorkomen dat ze een zelfmoordmissie gaat uitvoeren. Ze is nu precies op de plek waar ik haar vanaf het begin wilde hebben, je denkt toch niet dat ik nu risico's ga nemen? Je prinses is volkomen veilig bij mij. En geloof me, dit wil ze zien.'

'Ik heb geen enkele reden om ook maar een woord te geloven van wat je zegt,' zei Ash.

De rebellenleider hief zijn handen op. 'Goed,' snauwde hij. 'Je wilt dat ik een eed zweer, is dat het? Daar gaan we dan. Ik, Panne, laatste luitenant van koning Machina, beloof dat ik Meghan Chase niets zal laten overkomen en dat ik haar veilig terug zal brengen naar haar paranoïde bewakers. Is dat goed genoeg voor je?'

‘En hoe zit het met Puck en Ash?’ voegde ik eraan toe.

‘Mijn troepen zullen ze geen kwaad doen. Zijn we nu klaar hier?’ Panne wierp me een wanhopige blik toe. ‘Ik zou denken dat je dit wel wilde zien, prinses, als je zo’n haast hebt om de valse koning te bereiken.’

‘Er zal me niets overkomen.’ Ik hief mijn hand op om Pucks protesten te smoren. ‘Als Panne zegt dat dit belangrijk is, dan moet ik gaan.’

‘Het bevalt me helemaal niet.’ Puck wierp de rebellenleider een wantrouwige blik toe. ‘Het is niet dat ik die vent niet vertrouw, maar... Wacht eens even, dat is het dus wel. Weet je zeker dat je dit wilt, prinses?’

Ik knikte. ‘Ik weet het zeker. Als jullie hier blijven, dan kom ik zo snel mogelijk weer terug.’

‘Nog één ding,’ zei Ash toen we ons omdraaiden, nog steeds met die zachte, gevaarlijke stem. ‘Als je haar niet terugbrengt,’ vervolgde hij, Panne strak aankijkend, ‘als haar iets overkomt, terwijl ze bij jou is, dan loopt het op een bloedbad uit. Dat is mijn belofte, luitenant.’

‘Ik breng haar terug, prins,’ zei Panne bars, en even dacht ik dat ik vaag iets van angst in zijn stem bespeurde. ‘Ik heb je mijn woord gegeven en dat zal ik houden, net als jij. Probeer mijn mensen niet af te slachten als we weg zijn, oké?’

‘Waar gaan we heen?’ vroeg ik.

Panne glimlachte humorloos. ‘Ik zal je laten zien waar je het tegen op moet nemen.’

We gingen een trap op naar een deel van de toren dat nog niet volledig vervallen was. Boven trilde en zwaaide een open trapportaal in de wind. Ver beneden ons strekte de laagvlakte zich uit tot aan de horizon, oranje dooraderd en bespikkeld met metalen bomen. De hemel boven ons was helder op een paar pluizige wolken na, en de rode maan leek te knippen als een duivels oog.

Panne liep naar de rand van de galerij en keek uit over het IJzerrijk. 'Mooi, de lucht is helder.' Opgelucht draaide hij zich naar me om. 'Er zijn nu geen wolken, maar de stormen hier ontstaan razendsnel, dus we moeten opschieten. Je wilt hier niet zonder paraplu door een bui overvallen worden, dat snap je wel.'

'Hoe komen we er?' vroeg ik, terwijl ik voorzichtig over de rand loerde naar de zwartgeblakerde vlakte onder ons.

Hij glimlachte. 'We gaan vliegen.'

Er klonk een luid gezoem. Ik keek omhoog en zag een paar lange, op insecten lijkende wezens naar beneden cirkelen. Toen ze op het randje van de trap landden, sprong ik achteruit. Ik probeerde niet in elkaar te krimpen, maar dat viel nog niet mee. De wezens leken nog het meest op een kruising tussen een hangglider en een libelle. Ze hadden uitpuilende insectenogen, glanzende slanke lijven en zes koperen poten die zich met piepkleine klauwtjes vastgrepen aan de leuning. Hun vleugels leken meer op die van een vleermuis dan van een insect, waardoor ze de indruk maakten dat ze eerder geschikt waren om te zweven dan om hard te vliegen. De beesten hadden ook nog een propeller op hun achterste.

Panne stond er onuitstaanbaar zelfingenomen bij. 'Dit zijn zwevers,' zei hij met volle teugen genietend van mijn onbehagen. 'Loop maar naar de rand van het platform en strek je armen uit, dan kruipen ze in

de goede houding. Je stuurt door aan hun voorpoten te trekken en je gewicht te verplaatsen. Makkelijk zat.'

Ik staarde hem ongelovig aan.

Hij grinnikte. 'Na jou, hoogheid. Als je niet bang bent, tenminste.'

'Natuurlijk ben ik niet bang,' blufte ik, want ik had het een en ander geleerd van Puck. 'Een paar honderd meter boven de grond hangen aan een reuzenvlieg? Waar zou ik me druk over maken.'

Panne grijnsde vol leedvermaak, maar hij gaf geen commentaar.

Nadat ik een paar keer diep had ingeademd om mijn bonkende hart tot bedaren te brengen, liep ik naar de rand en keek naar beneden. Dat was een vergissing. Ik probeerde me schrap te zetten voor het onvermijdelijke en spreidde mijn armen uit.

Even later pakten griezelige, gelede poten mijn kleren vast. Een van de insecten kroop op mijn rug. Voor zo'n groot dier was het verbazend licht. Ik klemde mijn kaken op elkaar en probeerde niet met mijn armen te gaan slaan toen de poten zich als een soort hangmat onder me sloten. Boven me zoemden de vleugels in afwachting van het moment dat we zouden opstijgen, maar we kwamen nog niet van onze plek. Toen ik de duizelingwekkende afgrond in keek begon mijn maag zo te draaien dat ik bang was dat ik over de rand zou kotsen.

'Je moet je voorover laten vallen, prinses,' zei Panne behulpzaam.

Als ik me had durven bewegen, zou ik hem zo nijdig mogelijk hebben aangekeken. 'Dat dacht ik al,' zei ik. Ik kneep mijn ogen dicht en probeerde me, licht hijgend, voor te bereiden op de val. Er was geen sprake van dat ik ooit zou gaan bungyjumpen, dat was wel duidelijk.

‘Oké,’ fluisterde ik om mezelf op te peppen. ‘Op de derde tel. Daar gaan we. Een... Twee... Drie!’

Er gebeurde niets. Mijn hoofd zei dat ik moest springen, maar mijn lichaam weigerde dienst. Wankelend stond ik op de rand van de galerij, terwijl de wind aan mijn haren rukte en ik me steeds slechter ging voelen. ‘Ik weet niet of ik dit kan,’ zei ik toen mijn zwever geïrriteerd begon te gonzen. Hoe weet ik eigenlijk of dit wel veilig – Aaaaah!’

Ik werd van achteren geduwd, net hard genoeg om te zorgen dat ik mijn evenwicht verloor. Krijsend als een banshee in een achtbaan stortte ik voorover.

Het duurde even voor ik mijn ogen weer open kreeg. Ik wist zeker dat mijn laatste uur had geslagen. Met de huilende wind in mijn oren raasde ik mijn dood tegemoet. Plotseling maakte de zwever een bocht omhoog, en nadat hij een luchtstroom had weten te vangen, gingen we min of meer recht vooruit. Toen mijn hart een beetje tot rust was gekomen, liet ik mijn wurggreep om de poten van de zwever wat verslappen. Voorzichtig deed ik mijn ogen een stukje verder open, zodat ik om me heen kon kijken.

Het land strekte zich voor me uit, plat en eindeloos, doorsneden door gloeiende lavadraden, die verdwenen aan de horizon. Vanaf deze hoogte leek het IJzerrijk een stuk minder dreigend. De wind jammerde nog steeds in mijn oren, maar ik was niet bang meer. Bij wijze van test trok ik aan een van de voorpoten van de zwever. Onmiddellijk boog het dier af naar rechts. Ik trok aan de andere poot en we schoten naar links. Het was een opwindend gevoel, en ineens wilde ik sneller, hoger, ik wilde racen naar de zon. Hoe had ik hier zo bang voor kunnen zijn? Dit was makkelijk, dit was fantastisch! De zwever zoemde enthousiast, alsof hij mijn stemming aanvoelde, en ik zou een diepe duikvlucht hebben gemaakt als Pannes stem me niet had weerhouden.

‘Fantastisch, hè, prinses?’ Zijn zwever dook op naast de mijne. Hij moest schreeuwen om zich verstaanbaar te maken. De bliksemflitsen in zijn haar schoten wild heen en weer en golfd en als elektrische draden achter hem aan. ‘Als je een keer met een zwever bent meegelift, wil je nooit meer lopen.’

‘Had je me niet zelf kunnen laten springen?’ gilte ik.

Hij lachte. ‘Dat had ik kunnen doen, maar dan hadden we daar gestaan tot de zon opkwam.’ Hij trok aan de poten van zijn zwever en het insect schoot omhoog, maakte een salto en dook weer op aan mijn andere kant. ‘Maar, hoogheid, het lijkt erop dat je het vliegensvlug doorhebt, vergeef me de woordspeling. Zal ik je laten zien wat deze beestjes allemaal kunnen? Als je tenminste niet bang bent voor een kleine uitdaging?’

Ik stond stijf van de adrenaline, en het bloed bruiste in mijn aderen door de spanning van het vliegen. Panne irriteerde me zo dat ik iedere uitdaging zou zijn aangegaan, klein of niet. ‘Kom maar op!’

Hij lachte en zijn ogen schoten vonken. ‘Volg me. Probeer me maar bij te houden!’

Zijn insect schoot omhoog. Toen ik zijn opgetogen kreet hoorde, trok ik de poten van mijn zwever naar achteren. We zetten onmiddellijk de achtervolging in, als een vuurpijl uit een fles. Panne boog scherp af naar rechts; ik gaf een ruk aan de rechterpoot van mijn zwever en die maakte onmiddellijk zo’n zelfde luie bocht. We joegen achter hem aan langs de hemel en maakten op topsnelheid de ene na de andere salto, boog, bocht en duikvlucht. De grond schoot onder me voorbij, de wind rukte aan mijn haar, en mijn bloed stroomde sneller dan het ooit had gedaan. Na een steile verticale duikvlucht naar beneden trok ik pas op

het allerlaatste moment weer op. De adrenaline gaf me zo'n kick dat ik het uitgilde van pure ongeremde vreugde.

Toen we Panne eindelijk hadden ingehaald, zetten we onze reis in een normale rechte lijn voort. Hij keek me nukkig aan toen ik naast hem kwam vliegen, nog nahijgend van mijn opwindende stuntvliegsessie. 'Je bent een natuurtalent,' zei hij. 'De zwevers gaan niet voor iedereen zo hard aan het werk. Ze moeten zich met je verbonden voelen voor ze hun best voor je doen. Blijkbaar heb je indruk gemaakt.'

Ik was belachelijk blij met het compliment en ik had mijn zwever het liefst een klopje op zijn kop gegeven. 'Hoe ver is het nog?' vroeg ik, want het was me opgevallen dat de enorme rode maan boven ons begon te zakken.

Pannes speelse bui verdampte. 'We zijn er bijna,' zei hij ernstig. 'Je zou het min of meer... nu moeten zien.'

We gleden een heuvel over, en het land viel onder ons weg in een ondiepe kom. Op dat moment zag ik de troepen van de valse koning voor de eerste keer.

Als een glinsterend tapijt bedekten ze de grond, genoeg IJzerfae om een kleine stad te vullen. In perfect vierkante formaties marcheerden ze voort. Het leger was gigantisch, zeker twee keer zo groot als dat van Zomer en Winter bij elkaar. Grote ijzeren kevers, dezelfde monsters die ons eerder hadden aangevallen, sjokten als tanks met de massa mee, de rijen kleinere fae overschaduwend. Ik telde er zeker veertig, en ik herinnerde me maar al te goed hoe moeilijk het was geweest om ook maar een van die reuzen uit te schakelen. Maar dat was nog niet het ergste.

Achter het leger bevond zich een massief ijzeren fort, dat in een onmogelijk tempo vooruit kroop. Ik wreef in mijn ogen. Hallucineerde ik

soms? Het was onmogelijk, iets van die afmetingen zou niet moeten kunnen bewegen. Maar toch gebeurde het: een enorm gevaarte van ijzer en staal rolde achter het leger aan. Het was scheef en ongelijk en leek van rondslingerende onderdelen in elkaar te zijn geflanst. Toch wist het op de een of andere manier de indruk van een monsterlijke citadel te wekken.

‘Hij is al een tijdje bezig om zijn troepen te verzamelen,’ zei Panne toen ik naar het fort bleef staren. Ik kon mijn ogen er niet vanaf houden. ‘Die vechtpartijtjes aan de grens van Nimmernimmer? Dat is niet meer dan een afleidingsmanoeuvre van de valse koning, om zijn tegenstanders te verzwakken, terwijl hij zijn krachten bundelt. Als hij in dit tempo doorgaat, bereikt hij in minder dan een week de rand van het IJzerrijk. En als hij met dat fort en de volle kracht van zijn leger door Nimmernimmer ploegt, dan kan geen van de oudbloeden hem tegenhouden. Eerst schakelt hij de hoven uit, daarna plant hij zijn kasteel midden in jouw dierbare Nimmernimmer om het karwei af te maken. Binnen een paar dagen zal het hele land van de fae in ijzer zijn veranderd.’

‘Dus, hoogheid,’ zei Panne toen we onze zwevers hadden laten keren en wegvlogen van het leger en het dodelijke fort. ‘Wat denk je daartegen te doen?’

Mijn opwinding was vervangen door zuivere angst en een knagende wanhoop. Ik had geen antwoord op zijn vraag.

De rebellen hadden een deel van Machina's toren veranderd in een ondergrondse basis. Hoewel een groot deel nog steeds in puin lag, was er genoeg gerestaureerd om ons allemaal een eigen kamer te geven. Panne liet ons de vertrekken zien die we konden gebruiken. Ze waren

klein, zonder ramen en met een ruwe stenen vloer. Hij zei dat hij de deuren voorlopig open zou laten.

‘Jullie mogen hier rondzwerven zoveel jullie willen, maar ik wil graag dat jullie in de ruïne blijven,’ zei hij, terwijl hij een deur opende naar nog zo’n zelfde kamer. Er stond niet meer dan een bed, een lamp en een omgekeerde ton, die dienstdeed als tafel. ‘Jullie zijn natuurlijk onze gasten, maar ik waarschuw jullie dat ik expliciet opdracht heb gegeven om jullie desnoods met geweld tegen te houden als jullie de toren willen verlaten. Niet dat ik daarop zit te wachten. Ik heb liever dat we beschaafd met elkaar omgaan.’

‘Succes ermee, stekkersnuit,’ sneerde Puck, maar ik was te moe om in te grijpen. Panne hoefde zich geen zorgen te maken, ik had geen plannen voor een grootse ontsnapping. We konden nergens heen. Met dat enorme leger om hem heen konden we de valse koning niet bereiken, en zelfs als dat zou lukken, dan moesten we nog binnen zien te komen in het bewegende fort, dat vast en zeker zwaar bewaakt zou worden. Ik was de wanhoop nabij. Het zou zelfmoord zijn om Panne en de rebellen te vragen het leger van de valse koning aan te vallen, maar als we niet snel iets deden zou dat kasteel het front bereiken. Dan was alles verloren.

Ash’ ogen glansden van bezorgdheid. Hij legde een hand op mijn schouder. ‘Maak je geen zorgen over Panne, of over dat fort,’ zei hij zacht, zodat alleen ik het kon horen. Eenmaal terug van onze vlucht had ik hem onmiddellijk alles verteld over het leger, de IJzerfae en het bewegende fort. De Winterprins had grimmig geknikt maar leek zich niet al te veel zorgen te maken. ‘Niets is ondoordringbaar. We verzinnen wel iets.’

‘Echt? Want ik ben eerlijk gezegd een beetje door mijn troeven heen.’ Zuchtend leunde ik tegen hem aan, en ik sloot mijn ogen. Een paar

meter verderop stonden Puck en Panne elkaar tot op het bot te beledigen, maar aangezien ze het niet serieus leken te menen, besloot ik me er niet mee te bemoeien. ‘Moeten we naar binnen in dat ding?’ fluissterde ik. ‘Hoe komen we zelfs maar in de buurt? Er is geen macht groot genoeg om het tegen dat enorme leger op te nemen. Zodra ze het Wyldwoud hebben bereikt, is het te laat.’

‘We hebben nog wat tijd.’ Ash’ stem was laag en troostend. ‘En jij hebt nauwelijks meer geslapen sinds we zijn weggegaan uit Leanansidhes huis. Zorg dat je wat rust krijgt. Ik hou de wacht voor de deur.’

‘Jij zegt altijd maar –’ Ik onderbrak mezelf met een enorme geeuw ‘– dat ik moet uitrusten,’ ging ik verder. Ik negeerde de ironie. Toen hij lachte, prikte ik hem in zijn borst. ‘Ik kan wel voor mezelf zorgen.’

‘Weet ik,’ antwoordde hij, terwijl hij me de kamer in duwde. ‘Maar je hebt ook de neiging om door te gaan tot je niet meer kunt. Dat heb je pas in de gaten als je omvalt van uitputting.’ Mijn boze blik deed hem glimlachen. ‘Als je ridder heb ik het recht om je daarop te wijzen, dat hoort bij de baan. Je hebt er zelf om gevraagd.’

‘Ja, ja, ja,’ mompelde ik.

‘Ik lieg nooit, weet je nog?’ zei hij, nog steeds glimlachend. Hij stapte de kamer binnen en boog zich voorover om een vederlichte kus op mijn lippen te drukken, zodat ik vanbinnen smolt. ‘Ik ben vlakbij. Probeer uit te rusten.’ Met die woorden sloot hij de deur achter zich, om me achter te laten met een groeiend verlangen dat maar niet wilde verdwijnen.

Hoofdstuk 18

Vlijm

Hoewel ik doodmoe was, kwam ik moeilijk in slaap. Ik lag op mijn rug op het onaangenaam bobbelige bed naar het plafond te staren. De gedachten buitelden over elkaar heen in mijn hoofd. Ik tobde over de valse koning en zijn bewegende fort, en over de legers van Zomer en Winter die aan de rand van het IJzerrijk kampeerden, zich niet bewust van het gevaar. Ik probeerde manieren te verzinnen om te voorkomen dat de oprukkende citadel en het enorme leger de kampen kon aanval- len, maar mijn gedachten bleven in krankzinnig, ingewikkeld cirkeltje ronddraaien. De meeste van mijn plannen waren te suïcidaal om serieus te nemen.

Het meest dacht ik aan Ash. Iedere paar seconden wist hij mijn hersenspinsels binnen te dringen. Ik wenste dat hij hier bij me was, alleen in dit kleine kamertje met de deur op slot, maar tegelijkertijd wist ik niet of ik daar klaar voor was. Een paar keer overwoog ik om hem naar binnen te sleuren, maar misschien was dat te brutaal. Zou hij het ongepast vinden, op deze plek? Of wachtte hij af tot ik de eerste stap zou zetten? Hij had gezegd dat hij zou wachten.

Ik moest zijn weggedommeld, want het volgende moment landde er iets op mijn maag. Ik schoot overeind.

‘Au,’ riep een ruw stemmetje. Bijna onmiddellijk sprong er een gremlin van de vloer op de rand van het bed. Vanaf die plek ging hij me met zijn elektrisch groene ogen zitten observeren. ‘Gevonden!’ brulde hij, net voor ik het op een gillen zette.

Een honderdste van een seconde later vloog Ash de kamer binnen, zwaard in de aanslag, klaar om de aanvallers af te maken. Toen hij de gremlin zag, zette hij zich schrap, en ik stak snel mijn handen omhoog om hem tegen te houden voor hij kon uithalen.

‘Ash, wacht!’

Bevroren in zijn beweging bleef hij staan, en hij keek wantrouwig naar de gremlin, die in elkaar was gedoken en sissend zijn tandjes ontblootte. ‘Praatte jij?’ stamelde ik tegen de gremlin. ‘Je zei iets, hè? Dat heb ik me toch niet verbeeld?’

‘Ja!’ De gremlin stuiterde op en neer. Zijn oren klapperden als zeilen. ‘Ja, je hoort me! Vlijm heeft je gevonden! Meisje gevonden en rare zwarte elf.’

‘Vlijm,’ herhaalde ik, terwijl Ash in totale verbijstering naar ons stond te staren. ‘Is dat je naam?’

‘Kun je hem verstaan?’ Ash volgde de indringer nijdig met zijn ogen. De gremlin was tegen de muur omhoog gekropen en bleef daar als een enorme spin hangen. ‘Praat dat ding tegen je?’

Ik knikte. De gremlin zat nu wantrouwig op een van zijn enorme oren te knagen. Hij verloor Ash geen seconde uit het oog. ‘Wanneer hebben jullie leren praten?’ vroeg ik.

‘Wij praten,’ verkondigde hij. Verward hield hij zijn hoofd een beetje scheef. ‘Altijd praten. Niemand hoort ons, alleen de meester.’

Ik kreunde. Natuurlijk vermoedde ik het al een tijdje, maar het was angstaanjagend om het door een gremlin te bevestigd te krijgen. Ze lusterden naar me omdat ze geloofden dat ik hun nieuwe meester was. Ik wist niet wat ik moest doen. Nog niet zo lang geleden dacht ik dat de gremlins een soort dieren waren, listig, maar zonder een echte taal of gemeenschap. Het was meer dan verrassend om er eentje te horen praten.

Stralend keek Vlijm op me neer, in gespannen afwachting van wat ik nu zou zeggen. Ik had geen idee wat ik met een gremlin moest beginnen. ‘Hoe ben je hier binnen gekomen?’ vroeg ik dus maar.

‘Gevolgd!’ Het spichtige wezentje grijnsde zijn messcherpe tanden bloot. ‘Broertjes hebben jullie gezien in de oude stad. Vlijm is gevolgd. Tot hier. Gevonden!’

‘Wat wil hij?’ mompelde Ash, terwijl de kakelende gremlin ondersteboven over het plafond heen en weer rende.

‘Geen idee.’ Ik keek weer naar het wezentje. ‘Vlijm, waarom ben je ons gevolgd? Wat wil je?’

‘Eten!’ kraaide de gremlin. ‘Vlijm ruikt eten! Honger!’ Hij schoot de deur uit en verdween tussen de ruïnes.

Met een zucht borg Ash zijn zwaard weer op. ‘Gaat het?’ vroeg hij. ‘Hij heeft je toch geen pijn gedaan?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik kan ze verstaan,’ zei ik. Wat moest ik nu weer met deze nieuwste onthulling? Ik liep naar de deur en keek naar de ruïnes. Overal flikkerden lichtjes, en een zwak gezoem vulde de

lucht, het gegons van machines en elektriciteit. ‘Ze denken dat ik hun meester ben, Ash, net als Machina. Ze geloven waarschijnlijk dat ze mij moeten volgen, omdat ik zijn macht heb.’

‘Interessant,’ zei Ash bedachtzaam.

Ik keek naar hem om. Ik had half-en-half verwacht dat hij zich zorgen zou maken, of dat hij het walgelijk zou vinden dat ik met gremlins kon praten. Maar de blik in zijn ogen was geïntrigeerd, niet veroordelend. ‘Ik vraag me af wat je allemaal zou kunnen bereiken,’ zei hij peinzend, ‘met al die gremlins onder je bevel.’

Onze aandacht werd getrokken door een opstootje ergens verderop. ‘Gremlin!’ riep iemand, gevolgd door een hoop gevloek. ‘We hebben een gremlin! Ga weg bij die kabels, jij misselijke... O, shit.’ De lichten begonnen te knipperen en gingen allemaal tegelijk uit, zodat de hele ruïne in totale duisternis gehuld was. ‘Panne! Hij heeft zich door de elektriciteitsleidingen gevreten!’

‘Zet de back-upgenerator aan!’ Pannes stem kwam overal bovenuit. ‘Diode, probeer de verlichting weer aan de praat te krijgen. En vang dat loeder!’

Puck dook op vanuit de schaduwen. ‘Zo te horen hebben we beestjes.’ Hij woude gapend door zijn haar. De lampen begonnen te knipperen en gingen een voor een weer aan.

‘Waar ben jij geweest?’ vroeg Ash wantrouwig.

‘Ik? O, ik heb de omgeving een beetje verkend, een beetje gekletst met de inboorlingen, mogelijke ontsnappingsroutes onderzocht, je weet wel, nuttige dingen.’ Hij krabde aan zijn neus. ‘En wat heb jij de hele avond gedaan, ijsmuil?’

‘Dat zou je wel willen weten.’

Ik zuchtte zo hard mogelijk, om te voorkomen dat er weer een scheldpartij zou losbarsten. ‘Heeft iemand Grimalkin al gezien?’

‘Nee, maar je kent onze harige vriend.’ Puck haalde zijn schouders op. ‘Hij komt wel weer opdagen als we hem het minst verwachten, übercool en mysterieus. Over die haarbal hoef je je geen zorgen te maken.’ De lampen knipperden nog een keer en bleven toen definitief aan. Puck keek goedkeurend rond. ‘Weet je, als we ooit een enorme ravage willen aanrichten, dan hoeven we alleen maar een stuk of tien gremlins los te laten. Die etters halen nog meer narigheid uit dan ik. Bijna dan. Zeg eens, prinses,’ zijn stem daalde tot een fluistering. ‘Enig idee wanneer we hier vertrekken?’

‘Ik weet het niet, Puck.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik heb nog niet echt een plan. We moeten op de een of andere manier door dat enorme leger heen zien te komen, we moeten het fort binnen dringen en de valse koning vinden om hem uit te schakelen. En dat allemaal voor hij het Wyldwoud heeft bereikt.’

‘Dat lijkt me nogal onmogelijk.’ Puck lachte. ‘Wanneer beginnen we?’

‘Beginnen waarmee?’ Panne stak wantrouwig zijn hoofd om de hoek. ‘Ik hoop dat je niet denkt dat je iets tegen de valse koning kunt beginnen, want dan wil ik nogmaals benadrukken hoe stompzinnig en onmogelijk dat is. Ik laat je niet in hun klauwen lopen, prinses. Je zult langs mij moeten voor je zo’n zelfmoordmissie kunt uitvoeren, ik zeg het maar even. Dus alsjeblijft...’ Zijn glimlach wist zijn ogen net niet te bereiken. ‘Gedraag je. In het belang van ons allemaal.’

‘Wat wil je, Panne?’ vroeg ik voor Ash en Puck iets konden zeggen waardoor we met zijn allen in de rebelleengevangenis zouden worden gegooid. Niet dat ik eraan twijfelde dat we ons een weg naar de

vrijheid zouden kunnen knokken, maar ik zat er niet op te wachten om zonder reden het bloed van onze bondgenoten te vergieten, al vermoedde ik dat het daar uiteindelijk toch wel op uit zou draaien. Puck en Ash waren geen van beiden geschikt voor gevangenschap en of we nu wel of geen plan hadden, we zouden snel achter de valse koning aan moeten. Hij mocht het Wyldwoud niet bereiken om alles te vernietigen.

‘Ik wilde je alleen laten weten dat er een gremlin rondloopt op de basis, als je dat nog niet had geraden. Ze zijn meestal niet gevaarlijk, maar ze zijn echt een plaag, omdat ze elektriciteitskabels doorknagen en kortsluiting veroorzaken in onze apparatuur. Dus als de lichten beginnen te knippen, of als er iets plotseling niet meer werkt, dan mag je onze kleine vriend daarvoor bedanken.’

Puck grinnikte spottend. ‘Dat belooft wat, dat jouw getrainde troepen niet eens in staat zijn om één pietepeuterige gremlin op te sporen.’

‘Als je denkt dat je het beter kunt, dan ga je dat kreng zelf maar zoeken.’ De stekels op Pannes hoofd stonden recht overeind van irritatie. ‘Hier.’ Hij gaf me een zak. ‘Ik dacht dat je wel honger zou hebben. Aangezien jullie onze gasten zijn, zou het ongeleefd zijn als we ons eten niet met jullie deelden. Dit is jullie rantsoen voor deze week. Wees er zuinig op.’ Toen hij mijn verbaasde blik zag, rolde hij met zijn ogen. ‘We lopen niet allemaal op olie en elektriciteit, hoor.’

‘En Ash en Puck dan?’

‘Ik denk niet dat hun ingewanden in pudding zullen veranderen als ze ons voedsel eten, maar je weet het maar nooit.’

‘Bedankt,’ zei ik droog.

De lichten begonnen weer te knippen; ergens van boven riep iemand om Panne. Zuchtend verontschuldigde hij zich, en hij haastte zich weg, luidkeels instructies brullend. Ik vroeg me af of ik de rebellen moest helpen om de gremlin te vangen, want het was tenslotte mijn schuld dat Vlijm hier was, maar ik besloot dat het Pannes probleem was. Hij wilde ons niet helpen en hij wilde ons ook niet laten gaan, dus dan mocht hij de problemen die daardoor ontstonden ook lekker zelf oplossen.

Door de zak eten in mijn hand drong het tot me door dat ik al sinds gisteravond niets meer had gegeten. Mijn maag rommelde. In de zak vond ik een paar blikjes vlees, bonen en vruchtencocktail, een bakje smeerkaas met crackers en zes blikjes cola light. Er zaten ook een stapeltje papieren bakjes en een handvol plastic lepels in.

Puck, die van over mijn schouder meekeek, maakte een walgend geluid. ‘Natuurlijk zit het eten weer in van die belachelijke blikjes. Wat is er nou toch zo fantastisch aan conserven? Waarom zijn mensen niet gelukkig met een doodgewone appel?’

Ik keek over mijn schouder. ‘Mag ik daaruit afleiden dat je niks gaat eten zolang we hier zijn?’

‘Dat zei ik niet.’

‘Hou dan op met dat gejammer, dan zoeken we een plek om te picknicken.’ Ik liep de gang in, op zoek naar een beetje privacy. Mijn kamer was de meest logische plek, maar ik kreeg een benauwd en claustrofobisch gevoel van het piepkleine hokje, en ik wilde de lucht zien.

‘Jij je zin, prinses. Maar als je er ziek van wordt, laat ik je door Ash uit je lijden verlossen.’

‘Je bezorgdheid is ontroerend.’

Ash en Puck volgden me de trap op naar de ruïnes boven. De toren zoemde vanavond van bedrijvigheid. Groepjes rebellen renden heen en weer om de schade te herstellen die die ene gremlin had weten aan te richten. Ik gloeide van leedvermaak toen ik ze bezig zag. Op een vreemde manier was ik er trots op dat ik dit had veroorzaakt. Dat mijn gremlin dit had veroorzaakt, om precies te zijn. Wat had je aan rebellen als ze niets anders deden dan zich verstoppen voor de valse koning in de hoop dat iemand anders de rommel voor ze zou opruimen?

En sinds wanneer beschouwde ik die gremlin als iets wat van mij was?

Ondanks alle drukte in de toren was het rustig en stil rondom de grote eik. Net als toen we hier waren aangekomen, voelde ik me onweersstaanbaar tot de boom aangetrokken. Ik nestelde me onder de gigantische takken tussen de wortels aan de voet van de stam en begon onze rantsoenen uit te pakken.

Ash en Puck keken ongerust toe. Ik zwaaide met een plastic lepel. ‘Ga zitten,’ beval ik, wijzend naar de wortels. ‘Ik weet dat dit geen elfenwijn is, maar we hebben niets anders en we moeten toch iets binnenkrijgen.’ Ik kieperde een blik vruchtencocktail om in een papieren bakje en gaf het aan Ash. Die pakte het aan en liet zich voorzichtig op een wortel zakken.

Ook Puck ging zitten en staaarde treurig in het bakje dat ik hem had gegeven. ‘Geen stukje appel te bekennen,’ klaagde hij, terwijl hij met zijn vingers door de kleverige massa wroette. ‘Hoe is het mogelijk dat dit bij stervelingen voor fruit doorgaat? Het ziet eruit alsof er een perzikboer in mijn bak heeft gekotst.’

Ash staaarde naar de lepel alsof het een buitenaardse levensvorm was. Nadat hij hem weer in zijn onaangeroerde eten had laten vallen, zette hij het bakje op de grond en kwam overeind.

‘Ash.’ Ik keek op van mijn koude bonen. ‘Wat doe je?’

‘Hij houdt ons in de gaten.’ Heel onopvallend ging zijn hand naar zijn zwaard. ‘Van heel dichtbij, deze keer. Het voelt...’ Hij sloot zijn ogen, en ik zag de toverkracht om hem heen wervelen. ‘Het voelt alsof hij recht boven ons is.’

Verblindend snel draaide hij om zijn as. Ik zag een flits van blauw licht toen hij iets naar de boom wierp. Een seconde later klonk er een hoog gegil, waarna er iets van tussen de takken naar beneden kwam. Het landde net niet in mijn schoot.

Ik sprong op. Het was een groot insect, een soort wesp, met glanzende metalen vleugels die zachtjes zoemden toen het stierf. Eindelijk was onthuld wie onze mysterieuze achtervolger was. Er stak een ijzige scherf uit zijn lichaam, dat bijna in tweeën gespleten was. In zijn hoekige poten klemde het iets langs en slanks vast. Om de lange angel te vermijden boog ik me voorzichtig voorover, en ik begon het voorwerp los te wrikken uit de greep van het wezen.

Het was een stok, een tak waaraan een aantal bladeren groeiden. Het hout leefde nog, al liepen er metalen aderen overheen en waren de blaadjes bekleet met ijzer. Er zat een briefje om de stok, dat ik ervanaf haalde voor Ash het ding voorzichtig van me overnam.

‘Weet je wat dit is?’ vroeg hij.

Puck grijnsde spottend. ‘Eh, ja. Op de meeste plekken staat dit bekend als een stok. Je kunt er fikkies mee stoken, grote insecten mee prikken en hem laten apporteren door je hond.’

Ash negeerde hem. ‘Het is een tak van een lijsterbes, Rowans boom.’ Hij keek me aan. ‘Ik geloof niet dat dit toeval is. Hij weet dat we hier zijn, en hij stuurt dit speciaal naar jou.’

De koude rillingen liepen over mijn rug. ‘Denk je dat hij hier ergens is?’

‘Ik weet het wel zeker. Lees dat briefje eens.’

Ik rolde het uit. Mijn buik trok samen toen ik de woorden las.

De IJzerkoning heeft een voorstel voor je. Kom naar me toe.

Puck las het berichtje ondersteboven en snauwde: ‘Naar hem toekomen? Denkt hij nou dat we alles uit onze handen laten vallen om hem ergens in het IJzerrijk te gaan zoeken? Je overweegt toch niet serieus om hem zijn zin te geven, prinses?’

‘Ik denk dat ik dat wel moet doen,’ zei ik langzaam. ‘Hij weet misschien iets wat we tegen de valse koning kunnen gebruiken. Of misschien biedt de valse koning wel aan om een eind aan de oorlog te maken.’

‘Of het is een val en Rowan verraadt ons, net zoals hij de rest van Nimmernimmer heeft verraden,’ zei Ash kil.

‘Dat kan wel zijn, maar toch denk ik dat we moeten uitzoeken wat hij wil, wat zijn voorstel is.’ Ik keek om me heen naar de tientallen rebellen die door de ruïne krioelden. ‘Maar eerst moeten hier weg zien te komen. Je hebt Panne gehoord, hij laat ons niet zomaar de voordeur uitwandelen.’

‘Eindelijk.’ Puck wreef in zijn handen. ‘Ik dacht dat we nooit zouden vertrekken. Waar heb je zin in? Een afleidingsmanoeuvre, een gevecht? Wegsluipen door de achterdeur?’

‘Voor we het hele kamp in onze nek krijgen, moeten we misschien eerst zien te achterhalen waar Rowan is,’ zei Ash, terwijl hij me de tak teruggaf.

‘Ja, inderdaad. Dat lijkt me wel verstandig.’ Starend naar het briefje wenste ik voor de zoveelste keer dat de fae gewoon zouden zeggen wat ze bedoelden in plaats van altijd overal een raadseltje van te maken. ‘Was Grim maar hier. Hij zou wel weten waar we Rowan kunnen vinden.’ Ik voelde me een beetje schuldig dat ik nu pas aan de kat dacht. ‘Denk je dat het goed met hem gaat? Moeten we proberen om hem dit te laten weten?’

‘Te riskant.’ Ash schudde zijn hoofd. ‘Daarmee wekken we alleen maar wantrouwen, en bovendien zijn wij nog steeds de enigen die weten dat de cait sith hier is. Het kan van pas komen om een bondgenoot te hebben waar niemand van weet.’

‘Grim kan wel voor zichzelf zorgen, prinses,’ stemde Puck in. Hij stond duidelijk te trappelen om op weg te gaan. ‘Dat is wat hij het beste kan. De vraag is dus hoe we erachter komen waar die stok vandaan komt.’

Ik keek om me heen en zag een magere hackerelf lopen, zijn armen vol toetsenborden en kabels. ‘Eitje. We vragen het gewoon.’

‘Neem me niet kwalijk!’ riep ik. Ik rende naar de elf, die me over de wirwar van computerkabels heen zenuwachtig aankeek. Zijn enorme zwarte ogen, waar rijen groene cijfers doorheen scolden, schoten angstig heen en weer. ‘Jij bent toch Diode? Zou je me even kunnen helpen?’

De hackerelf begon te draaien. ‘Panne heeft ingevoerd dat we geen verbale communicatie mogen opstarten met de oudbloeden,’ zei hij nasaal.

‘Ik heb alleen maar een vraag.’ Om hem minder nerveus te maken glimlachte ik stralend tegen hem, maar hij begon alleen nog maar heftiger te wriemelen. Ik zuchtte en stak de tak van de lijsterbes omhoog. ‘Ik heb dit bij de eik gevonden. Weet je wat het is?’

Diode kneep zijn ogen samen. ‘Dat is een sorbus aucuparia, ook wel bekend onder de naam wilde lijsterbes, een lid van de rozenfamilie. De meeste natuurlijke flora en fauna is overgenomen door ijzeren invloeden, maar er zijn nog steeds een paar plekken waar je exemplaren kunt vinden die wanhopig proberen vast te houden aan hun natuurlijke staat.’

Ik begreep maar de helft van wat hij zei, maar het idee was duidelijk. ‘Waar?’ vroeg ik.

Diode knipperde weer met zijn ogen. ‘De dichtstbijzijnde sorbus aucuparia staat vier komma zeven kilometer ten westen van de toren,’ zei hij, knikkend in de goede richting. ‘Je kunt hem natuurlijk niet gaan bekijken, want je mag het terrein niet af. O, jee!’ Hij deinsde terug. ‘Je bent toch niet van plan om te ontsnappen?’ Zijn ogen tolden woest in het rond. ‘Als Panne daarachter komt, leidt het spoor direct terug naar mij. Dan ben ik medeplichtig aan een misdaad. Zeg alsjeblieft dat je niet van plan bent om te ontsnappen.’

‘Rustig maar, ik ben niet van plan om te ontsnappen.’ Strikt genomen was het was niet helemaal een leugen, omdat ik gehoorzaamde aan zijn directe verzoek om zijn woorden te herhalen, in plaats van antwoord te geven op zijn vraag.

Blijkbaar werkte het, want hij hijgde opgelucht en ontspande zich. ‘Nou, het was gezellig, maar ik moet weer aan het werk.’ De hackerelf liep achteruit, bijna struikelend over zijn eigen voeten. Hij glimlachte me beverig toe. ‘Ik moet... Ik moet ergens anders zijn. Het was... eh... Doe!’ Met de kabels tegen zijn borst gedrukt vluchtte hij de ruïne in.

‘Hoorden jullie dat?’ vroeg ik toen Puck en Ash achter me opdoken.

Ash knikte. ‘Vijf kilometer naar het westen,’ mompelde hij, de vluchtende elf nakijkend. ‘Niet ver, maar denk je dat het slim is om hem te laten gaan? Misschien rent hij wel direct naar Panne.’

‘Dan moeten we snel zijn.’ Ik controleerde mijn zwaard en mijn wapenuitrusting om te kijken of alles op zijn plek zat. ‘We gaan meteen.’

Pucks ogen straalden. ‘Had je een bepaalde afleidingsmanoeuvre in gedachten, prinses?’ vroeg hij.

‘Nee, laten we onze bruggen pas verbranden als het nodig is.’ Ik liep dieper de ruïne in, op zoek naar een bepaalde trap die ons zou brengen waar we moesten zijn. ‘Misschien willen we hier wel terugkomen. Dan wil ik niet met een bende boze rebellen moeten vechten omdat jij hun hoofdkwartier hebt opgeblazen of zoiets. We knijpen er stilletjes tussenuit.’

‘Eh, maar als we stiekem vertrekken, moeten we dan niet op zoek naar de achterdeur?’

‘Verstop je.’ Ash greep mijn arm, drukte me stevig tegen zijn borst en trok me achter een pilaar. Op hetzelfde moment schoot Puck achter een stapel stenen. Nog geen halve seconde later dook Panne op, met Diode op zijn hielen.

‘Ik weet het niet, meneer,’ zei Diode. ‘Maar het leek me verdacht. U denkt toch niet dat ze van plan is om te ontsnappen? Ze heeft me verzekerd dat dat niet zo was.’

‘Dat zegt niks,’ zei Panne. Ik voelde Ash’ hart bonzen tegen mijn handpalm, hoewel hij doodstil stond en nauwelijks ademhaalde. ‘Je bent nog nooit eerder een mens tegengekomen, Diode, dus je nog weet niet dat ze kunnen liegen tot ze erbij neervallen.’

Diode schrok zichtbaar.

Panne woelde door zijn stekels. ‘Het betekent waarschijnlijk niets,’ zei hij toen ze verder liepen. ‘Maar ga haar toch maar zoeken. Het laatste waar we op zitten te wachten, is dat ze zich onder de wielen van de valse koning gooit.’

Ik hield mijn adem in toen ze voorbij onze pilaar kwamen.

‘Natuurlijk, meneer.’ Hun stemmen stierven weg toen ze verder liepen en uit het zicht verdwenen.

Puck kwam tevoorschijn. ‘Als we gaan, dan moeten we het snel doen. Nu bijvoorbeeld, voor die stekkerkop één plus één bij elkaar optelt.’

‘Deze kant op,’ siste ik, en we haastten ons op weg. Nadat we nog een paar keer bijna waren gesnapt, vond ik eindelijk de voet van de trap naar de galerij boven in te toren, vanwaar je uitkeek over de vlakte. Helaas werd die bewaakt door een potige dwerg met een mechanische arm en een speer met een ijzeren punt. Er hingen verschillende hackereifen in de buurt rond, die kabels en elektronica aan het repareren waren.

‘Zal ik ze uitschakelen?’ fluisterde Ash toen we neerhurkten in de schaduwen.

‘Goed idee, dat maakt vast geen lawaai,’ fluisterde Puck terug. Ik keek van de dwerg naar de IJzerfae, de obstakels die zich tussen ons en ons doel bevonden.

Op dat moment ving ik een glimp op van glinsterende groene oogjes in de ruïnes boven ons, en de kromming van een neonglimlach. Vlijm! Ik durfde te wedden dat hij ze kon afleiden. Maar hoe kon ik hem bereiken?

Alsof hij mijn gedachten kon lezen draaide de gremlin zich om en keek me recht aan.

Ik hield mijn adem in. Waarom ook eigenlijk niet? Vlijm, als je dit kunt horen, ik moet langs die dwerg op de trap daar. Zou je hem misschien kunnen afleiden of iets –

De gremlin grijnsde manisch en schoot met een maniakaal gekrijs in een regen van vonken zijn schuilplaats uit, zodat hij onmiddellijk de volle aandacht had. Joelend bungelde hij aan het plafond om iedereen even heel hard uit te lachen voor hij uit het zicht verdween. De ruïne vulde zich met geschreeuw en gevloek toen de rebellen, de dwerg niet uitgezonderd, alles lieten vallen om de achtervolging in te zetten.

‘Komt dat even mooi uit,’ zei Puck dromerig. ‘Ik moet een paar van die dingen aanschaffen.’

‘Kom mee,’ snauwde ik, en we vlogen de trap op. Onder ons klonk het geschreeuw van de rebellen, die als dollemannen achter de gremlin aan joegen. We bereikten de galerij zonder tegenstand. De wind rukte aan mijn haar toen we het balkon op stapten.

Puck wierp me een blik van gespeelde paniek toe toen ik mijn ogen over de muur van de toren liet gaan, op zoek naar onze ontsnapping. ‘Hoe dacht je hier precies weg te komen, prinses? Vliegen?’

‘Inderdaad.’ Eindelijk zag ik wat ik zocht. Hangend aan de muur, vlak bij de top, sliep een kudde zwevers in de zon. Ik floot zacht. Ze werden wakker en draaiden hun insectenkoppen naar ons om.

Puck liet van achter uit zijn keel een geluid van afschuw ontsnappen. ‘Je houdt me voor de gek. Wil je wegvliegen met die dingen? Als ik nou eens gewoon in een vogel verander en je achterna –’

‘Nee. Je hebt gehoord wat Mab zei.’ Ik wenkte de zwevers, die slaperig begonnen te brommen. ‘Als je magie gebruikt, kan je amulet kapotgaan. Dat moet zo lang mogelijk blijven werken.’

Puck trok een gezicht. ‘Toch denk ik dat ik hier een uitzondering voor maak, prinses. Niet dat het idee om me te laten ronddragen door grote metalen insecten me niet aanspreekt, maar...’ Hij deinsde achteruit toen de zwevers omhoog begonnen te kruipen over de muur. ‘O, fijn. Ze kijken me raar aan, prinses.’

‘Wat is er, Robin?’ zei Ash spottend toen de zwevers het platform op kropen, hun grote facetogen strak op ons gericht. ‘Bang van een paar beestjes?’

‘Insecten zijn eng.’ Puck keek een van de zwevers dreigend aan, maar kreunde toen die terugzoemde. ‘Enorme metalen insecten horen thuis in horrorfilms. Bovendien zie ik jou ook nog niet op ze af stappen, prins.’

‘Ik wil dit moment gewoon zo lang mogelijk laten duren.’

‘Jongens! We hebben hier geen tijd voor!’ Ik trakteerde ze allebei op een boze blik. Schuldbewust keken ze terug. ‘Dit is de enige manier waarop we hier weg kunnen. Volg mij maar en doe wat ik doe.’

Ik liep naar de rand van het platform en keek naar beneden. Toen ik hier gisteren had gestaan, was mijn maag zowat uit mijn keel naar buiten gekropen van angst. Nu bonsde mijn hart van opwinding toen ik mijn armen uitspreidde.

Het duurde even voor er iets gebeurde. Even was ik bang dat de zwevers misschien toch niet naar me zouden luisteren, maar toen hoorde ik het bekende gezoem van vleugels, en even later landde een van de dieren op mijn schouders. Het insect sloeg zijn koperen poten om me heen.

‘Eeeeeng!’ brulde Puck.

Nijdig draaide ik me naar hem om. ‘Kop dicht en luisteren. Met de voorpoten kun je sturen. Probeer je te ontspannen, dan is er niets aan de hand.’ Ik negeerde zijn vertwijfelde blik en keek weer recht voor me uit. ‘Daar gaan we,’ mompelde ik. Vastberaden stortte ik me in de diepte.

De wind kreeg vat op de vleugels van de zwever en mijn adrenalineniveau schoot met dezelfde snelheid omhoog als we de lucht in schoten. Ik dacht dat ik Puck hoorde gillen van ongeloof toen we omhoog cirkelden. Met een brede grijns op mijn gezicht stelde ik me zijn gezicht voor als ik hem zou laten zien wat de zwever allemaal kon. Maar er was geen tijd voor de krankzinnige duikvluchten en de luchtacrobatiek van gisteren, al kon ik voelen dat de zwever er net zoveel zin in had als ik, als een gretig renpaard voor de race. Ik maakte een paar achterwaartse salto’s, gewoon voor de lol, voor ik terugvloog om te kijken of de jongens nog meer aanmoediging nodig hadden. Tot mijn verbazing was het zowel Puck als Ash gelukt om het luchtruim te kiezen. Samen kwamen ze op me af gevlogen. Het viel me op dat Puck een beetje wit zag om zijn neus. ‘Gaat het?’ riep ik, terwijl ik probeerde mijn gezicht in de plooi te houden.

Puck stak zwakjes zijn duimen in de lucht. ‘Buitengewoon, prinses!’ Zijn zwever gonsde luidruchtig waardoor hij in elkaar kromp. ‘Al zou ik veel liever met mijn eigen vleugels vliegen. Dit is niet natuurlijk. Waar moeten we heen?’

Ash wees naar de horizon in de verte. ‘Daar is het westen,’ zei hij.

Ik knikte. Zonder dat ik zelfs maar hoefde te sturen, boog mijn zwever af naar rechts. We zetten koers naar Rowan en de ondergaande zon.

Hoofdstuk 19

Rowans voorstel

Na een paar minuten vliegen kreeg ik een donkere vlek in het oog die trilde als een luchtspiegeling in het vlakke landschap. Van wat dichterbij bleek het een groepje levende bomen te zijn, een oase in de geblakerde woestenijs. Maar toen we eroverheen cirkelden werd duidelijk dat ze stervende waren, hun stammen bedekt met ijzer, de meeste bladeren al metalig glimmend. De paar takken waar nog blaadjes aan zaten, leefden nog en waren van dezelfde soort als de tak die ik in het hoofdkwartier van de rebellen had gevonden. Dit was ons lijsterbessenbosje. Als we het briefje goed hadden begrepen, zou Ash' verraderlijke broer hier zijn.

We zetten onze zwevers aan de grond. De dieren zoemden nerveus, duidelijk niet blij om achtergelaten te worden. Voorzichtig liepen we het bosje binnen, met onze wapens in de aanslag. De bomen huiverden in de wind, waarbij de metalen takken als messen over elkaar schraapten. De rillingen liepen me over de rug.

Voor ons stapte Rowan tussen de bomen uit, een slanke gestalte in het wit. Mijn maag draaide zich bijna om toen ik zijn gruwelijk verbrande gezicht zag. Naast hem stonden twee IJzerridders. Op hun wapenuitrusting prijkte een nieuw embleem; in plaats van de kroon van ijzerdraad stond er nu een opgeheven ijzeren vuist op hun borstplaat. Een van de ridders had ik nooit eerder gezien, maar de tweede herkende ik onmiddellijk. Het gezicht boven de bepantsering had dat van Ash kunnen zijn, als je het litteken op zijn wang en de doodse blik in zijn grijze ogen wegdacht.

‘Wauw, ik zie dubbel,’ zei Puck verbaasd. ‘Je verloren broertje, sneeuwbal? Zijn jullie bij de geboorte uit elkaar gehaald?’

‘Dat is Tertius,’ fluisterde ik. ‘Hij was bij IJzerhoef toen we voor het eerst in het IJzerrijk waren. Ik heb hem nog een keer gezien in het Winterpaleis. Toen heeft hij de scepter van de seizoenen gestolen en Sage vermoord.’ Ash balde zijn vuisten, en de lucht om hem heen werd koud. ‘Onderschat hem niet. Hij lijkt misschien op Ash, maar hij is voor honderd procent IJzerridder.’

‘Ja, maar...’ Puck keek van Tertius naar Ash en weer terug. ‘Dat verklaart nog niet waarom hij eruitziet als een kloon van de sneeuwbal.’

‘Omdat,’ klonk Rowans gladde stem tussen de bomen, ‘hij een kloon van mijn lieve broertje is. De vorige koning, Machina, wilde dat zijn ridders een elitewacht zouden vormen, dus hij vormde ze naar het beeld van de leden van de hoven. Je had mijn dubbelganger moeten zien, die lelijke griezels. Ik ben zo vriendelijk geweest om hem zo snel mogelijk uit zijn lijden te verlossen. De tweelingbroer van Sage was helaas al dood voor ik hem kon ontmoeten.’ Een paar meter voor ons stopte hij om een buiging te maken. De twee ridders kwamen net achter hem tot stilstand.

‘Hallo maar weer, prinses. Ik ben blij dat je kon komen. Je hebt je schoothondjes meegenomen, zie ik. Indrukwekkend. Daar moet flink wat magie aan te pas zijn gekomen.’ Zijn blauwe ogen bleven op Ash rusten en glansden gevaarlijk toen hij glimlachte.

‘Wat een schitterende ketting, broertje, maar hij zal je uiteindelijk niet redden. Je kunt alleen overleven in het IJzerrijk door er deel van te worden. Dat prul levert je hooguit wat extra tijd op. Als het kapot gaat, en ik weet zeker dat dat gebeurt, dan verslindt dit land je levend.’

‘Het geeft me genoeg tijd op om jou te doden,’ antwoordde Ash. ‘Als je wilt, doe ik het nu meteen, met plezier.’

‘Tuttut.’ Rowan zwaaide met een vinger. ‘Dat is niet nodig. We zijn hier niet om te vechten. Ik kom met een voorstel dat een eind kan maken aan deze oorlog. Je wilt toch dat de oorlog stopt, Meghan Chase?’

Mijn wantrouwen was onmiddellijk gewekt. ‘Heb je me daarom hiernaartoe laten komen? Om te onderhandelen voor de valse koning?’

‘Natuurlijk,’ zei Rowan sussend. ‘Maar eerst moet je ergens mee instemmen, prinses. Je moet toezeggen dat we elkaar niet zullen doden zolang we op neutraal terrein zijn. We zouden niet willen dat mijn lieve broertje doordraait en me aanvalt, of wel?’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. ‘De kans lijkt me een stuk groter dat jij dubbel spel speelt en dat wij dadelijk worden overvallen. Waarom zou ik je vertrouwen?’

‘Dat doet pijn, prinses.’ Rowan legde zijn hand op zijn hart. ‘Ik kan je verzekeren dat we alleen maar willen praten, maar als je ons voorstel

niet wilt horen, dan vertrekken gewoon weer. Dan zetten we met de staart tussen onze benen de mars op Nimmernimmer voort.’

‘O, goed dan.’ Rowan kon dit spelletje eeuwig volhouden, en dan zouden we zijn voorstel nooit te horen krijgen. Maar ik had ik mijn lesje geleerd als het op elfendeals en overeenkomsten aankwam, dus ik koos mijn woorden zorgvuldig. ‘We stemmen in met een wapenstilstand als jouw kant die ook respecteert. Zolang we op neutraal terrein zijn...’ Ik maakte een gebaar naar de bomen om ons heen. ‘...zal geen van beide kampen de ander aanvallen. Stem je daarmee in?’

‘Daar stem ik mee in. Was dat nou zo moeilijk?’ Rowan glimlachte onuitstaanbaar verwaand. ‘En ik weet zeker dat je dit wilt horen, prinses. Ik geloof zelfs dat je deze overeenkomst heel interessant zult vinden.’ Hij leunde achterover om me eens goed te bekijken, blijkbaar van plan om uitgebreid de tijd te nemen.

Ik gaf geen antwoord, want ik vertikte het om te happen.

Hij grijnsde. ‘Jouw kant is er geweest, prinses,’ zei hij. ‘We weten allemaal dat je niet kunt winnen. Het leger van de IJzerkoning is veel groter dan dat van Zomer en Winter bij elkaar en zijn fort is onneembaar. Binnen een paar dagen zal Nimmernimmer worden opgeslokt door het IJzerrijk, tenzij Meghan Chase ingrijpt om het te redden.’

‘Schiet eens op, Rowan.’

Vals keek keek hij me aan. Zijn hoofd deed me denken aan een grijnzende schedel. ‘De IJzerkoning is bereid om zijn opmars naar Nimmernimmer te stoppen, om zijn troepen terug te roepen en zijn fort vandaag nog tot stilstand te brengen als je instemt met zijn voorstel.’

‘En dat is?’

‘Je moet met hem trouwen.’ Rowans glimlach werd breder toen hij mijn blik van afgrijzen zag. ‘Verenig je macht met die van hem. Sluit een huwelijk tussen Zomer en IJzer, dan staakt de IJzerkoning zijn oorlog met Nimmernimmer zolang je zijn bruid blijft. Op die manier raakt er niemand gewond, niemand hoeft meer te sterven en, nog belangrijker, Nimmernimmer zoals je het kent zal overleven. Maar je moet er wel mee instemmen om zijn koningin te worden, anders valt hij het Zomer- en Winterhof aan met alles wat hij in huis heeft. Hij zal ze vernietigen.’

Mijn handen trilden zo dat ik mijn vuisten moest ballen om ze onder controle te krijgen. ‘Dat is het voorstel? Een huwelijk?’ Misselijk van afkeer haalde ik diep adem, in de hoop dat ik mijn walging kon verbergen. ‘Wat is dat toch met die IJzerkoningen, dat ze allemaal maar met me willen trouwen?’

‘Het is geen slecht aanbod, als je het mij vraagt,’ zei Rowan zelfvoldaan. ‘Je wordt koningin, je redt de wereld. Natuurlijk zou je alleen maar in naam trouwen, want de IJzerkoning is niet geïnteresseerd in je... eh, lichaam, alleen in je macht. Ik weet bijna zeker dat hij je zelfs je schoothondjes laat houden, als je dat zou willen. Denk aan al de levens die je zou redden, gewoon door ja te zeggen.’

Ik werd beroerd bij het idee, maar als ik de oorlog kon stoppen zonder dat er doden vielen... Was trouwen met de IJzerkoning een te hoge prijs om heel Nimmernimmer te redden? Alle levens die gespaard zouden blijven, Ash, Puck, iedereen... Ik wierp een blik op Ash. Hij zag er net zo ellendig uit als ik me voelde.

‘Nee Meghan,’ zei hij alsof hij mijn gedachten had gelezen. ‘Je hoeft het niet te doen.’

‘Natuurlijk hoeft het niet,’ vervolgde Rowan. ‘Ze kan gewoon weigeren en dan trekt de koning Nimmernimmer binnen om alles te verwoesten. Misschien vindt ze het helemaal niet zo belangrijk om Nimmernimmer te redden. Misschien betekenen al die verloren levens niets voor haar. Als dat zo is, ga dan gewoon verder waar jullie gebleven waren en vergeet dat dit gesprek ooit heeft plaatsgevonden.’

Ik sloot mijn ogen. Mijn hoofd tolde van de keuzes en de mogelijkheden. Als ik hiermee instemde, zou ik dan dicht genoeg bij de valse koning kunnen komen om hem neer te steken? Zou dat tegen de voorwaarden van de overeenkomst zijn? Ik moest het proberen. Misschien was dit onze enige kans om dicht bij hem te komen. Maar... Ik deed mijn ogen weer open en zag Ash' beschermende blik, zijn angst dat ik ja zou zeggen. Het spijt me ontzettend, Ash, dacht ik. Ik wil je niet verraden. Ik hoop dat je me dit kunt vergeven.

Iets in mijn blik moest hem gewaarschuwd hebben, want hij werd bleek en deed een stap naar voren om mijn bovenarm te pakken. ‘Meghan...’ Zijn stem was hard, maar ik hoorde de wanhoop onder de oppervlakte. ‘Niet doen. Alsjeblieft.’

Rowan lachte wreed, genietend van onze ellende. ‘O, toe, smeeek nog een keer, broertje,’ treiterde hij. ‘Smeeek haar om Nimmernimmer niet te redden, laat zien wat je echt bent, een zielloos wezen dat wordt verteerd door zijn eigen egoïstische verlangens, iemand die alleen geeft om wat van hem is. Vertel haar ook nog even hoeveel je van haar houdt, genoeg om je hele hof en alles wat daarbij hoort te vernietigen.’

‘Hé, stinkbek, doe ons allemaal een plezier en naai je lippen op elkaar,’ snauwde Puck woedend. ‘Dan passen ze beter bij de rest van je smoel, dus dubbele winst. Luister niet naar hem, prinses,’ ging hij verder. ‘Bij dit soort huwelijksaanzoeken is er altijd een dubbele agenda of er loert een addertje onder het gras.’

Door Pucks woorden dacht ik ineens ergens aan terug. Voorzichtig maakte ik me los uit Ash' greep. 'Vertel nog eens wat dat aanzoek inhoudt,' zei ik tegen Rowan. 'Vanaf het begin. Alleen het aanbod, woord voor woord.'

'Denk je soms dat ik een papegaai ben?' zei hij snibbig. 'Goed, prinses, maar ik begin ongeduldig te worden en de koning ook. Dit is de laatste keer, dus doe je best om het te volgen, oké? De IJzerkoning wil dat je zijn koningin wordt. Als Zomer met IJzer trouwt, zal hij de oorlog met Nimmernimmer staken zolang jij zijn bruid blijft.'

'Zolang ik zijn bruid blijf,' herhaalde ik. 'Tot de dood ons scheidt, neem ik aan.'

'Dat is de traditionele trouwbelofte, geloof ik.'

'En wat zal hem ervan weerhouden om me te vermoorden op het moment dat ik ja heb gezegd?'

Rowan verstijfde, en de twee IJzerridders wisselden een blik uit. 'Denk je echt dat de IJzerkoning zoiets zou doen?'

'Natuurlijk wel!' Puck maakte het voor me af, knikkend alsof het allemaal volkomen logisch was. 'Als Meghan haar macht aan die van hem verbindt, heeft hij haar niet meer nodig. Dan heeft ze hem gegeven wat hij wil. Dus tijdens de huwelijksnacht gaat haar kop eraf.'

'Hij zal de oorlog met Nimmernimmer "staken zolang zij zijn bruid blijft",' ging Ash bedachtzaam verder. 'Wat zoveel betekent als dat hij weer verdergaat met zijn opmars op het moment dat ze dood is.'

'En dan zal hij machtiger zijn dan ooit,' besloot ik.

Rowan lachte, maar het klonk nogal geforceerd. 'Fascinerende theorie,' zei hij uitdagend, maar zonder zijn gebruikelijke vinnigheid. 'Maar dat verandert niets aan het feit dat de IJzerkoning op het punt staat om Nimmernimmer te verwoesten, en dat dit je enige kans is om hem tegen te houden. Wat is je antwoord, prinses?'

Ik keek naar Ash, glimlachte zwakjes, en wendde me weer tot Rowan. 'Het antwoord is nee,' zei ik beslist. 'Ik weiger. Zeg maar tegen de valse koning dat hij me geen huwelijksaanzoek hoeft te doen om ervoor te zorgen dat ik naar hem toe kom. Ik zie hem snel genoeg, als het tijd is om hem te doden.'

Rowan lachte vals. 'Wat ontzettend voorspelbaar,' zei hij. Langzaam begon hij achteruit te deinzen. 'Ik dacht wel dat je dat zou zeggen, prinses. Daarom heb ik alvast wat troepen gestuurd om dat zootje rebellen van je met de grond gelijk te maken. Ik zou maar snel terug gaan, misschien zijn ze er al wel.'

'Wat?' Het liefst had ik de grijns van zijn gezicht gemept. 'Klootzak. Ze waren niet eens een bedreiging voor jullie. Kon hij ze niet met rust laten?'

'Panne heeft de IJzerkoning verraden, en de rebellen zijn een slechte invloed die uitgeroeid moet worden,' zei Rowan vergenoegd. 'Bovendien zou ik ze toch wel vernietigd hebben, alleen al om de blik op jullie gezichten te zien als er nog meer doden vallen vanwege jullie. Maar hoe langer we hier blijven kletsen, hoe minder tijd er overblijft om jullie vriendjes te waarschuwen. Ik zou maar gaan rennen, prinses.'

Woedend perste ik mijn nagels in mijn handpalmen. We konden niet met ze vechten, daar zorgden de voorwaarden van de wapenstilstand voor. We moesten onmiddellijk terug om Panne te waarschuwen, als het niet al te laat was.

Rowan stond te stralen, zich volledig bewust van ons dilemma. Hij wuifde vrolijk.

Ik wierp hem een woeste blik toe en begon samen met Ash en Puck achteruit te lopen. ‘Als ik de valse koning kom doden,’ zei ik tegen Rowan, ‘dan kom ik ook voor jou. Dat beloof ik je.’

De verraderlijke prins liet zijn zwarte tong langs zijn lippen glijden. ‘O, daar verheug ik me al op, prinses,’ lachte hij. Zo hard we konden renden we het bosje uit.

Hoofdstuk 20

IJzer tegen IJzer

Het geluid van de strijd kwam zelfs boven het huilen van de wind uit.

Ik spoorde mijn zwever aan om zo snel mogelijk te vliegen. Eenmaal boven de muur van de toren zag ik dat de ruïne krioelde van de vijandelijke troepen. IJzeren ridders vochten met gepantserde dwergen, zilveren bidsprinkhanen met armen als zeisen haalden uit naar doods-bange hackerelfen, en honden van raderwerk stortten zich enthousiast in het strijdgewoel. Vanuit de verte naderde een enorme kevertank, die alles in zijn pad verpletterde, terwijl de musketelfen op zijn rug hun geweren leegschoten op de massa.

‘We moeten eerst die kever uitschakelen,’ riep Ash, die naast me was komen vliegen. ‘Als ik die schutters bovenop aanpak, kun jij hem dan onderuithalen?’

Ik knikte en probeerde te negeren hoe bang ik was. ‘Ik denk het wel.’

‘Gaan jullie maar,’ brulde Puck. Hij liet zijn zwever afbuigen. ‘Ik ga zorgen dat er niets door de linies bij de ingang komt. Ik zie je weer als we gewonnen hebben, prinses!’ Hij schoot weg.

Ik ademde diep in en wierp een blik op mijn ridder. ‘Klaar, Ash?’

Hij knikte. ‘Kom.’

Ik duwde tegen de poten van mijn zwever en liet hem steil naar beneden duiken, in de richting van het enorme zwarte insect. Van ver beneden kwam het gekletter van metaal. Dreunende gewerschoten echoden over het veld, en het gejammer van de gewonden bezorgde me kippenvel.

Er flitste iets kleins en snels langs, dat de poot van mijn zwever raakte. De vonken vlogen in het rond en we maakten een scherpe bocht naar links. Toen ik me omdraaide zag ik een aantal vogelachtige wezens, met snavels en vleugels zo scherp als de snijkant van een zwaard. Ze schoten omhoog om zich voor te bereiden op een volgende kamikazeaanval.

‘Opsplitsen!’ gilte ik tegen Ash, die ze ook had gezien. ‘Anders hebben ze ons zo te pakken. Ik probeer ze wel weg te lokken.’ Zonder op antwoord te wachten rukte ik aan de poot van de zwever om hem de andere kant op te sturen. Ondertussen bleef ik de bommengooiende vogels in het oog houden. Twee vogels braken uit de formatie en stormden met hoge kreten op me af.

Ik helde naar links en wist ze op het nippertje te ontwijken. Als vallende sterren schoten ze razendsnel langs me heen. Een van de vlijmscherpe vleugels raakte mijn arme zwever weer, en bijna raakte ik de controle kwijt toen de vogel wegschoot. Toen we weer min of meer recht vlogen, keek ik op. De vogels waren alweer in aantocht, en ik

klemde mijn kaken op elkaar. Oké, vogels, dacht ik, willen jullie spelen? Kom maar op, dan.

Ik stuurde de zwever een diepe duikvlucht in, in de richting van de strijd beneden ons. De vogels volgden, hun strijdkreten deden pijn in mijn oren. Toen we voorbij Ash schoten, zag ik nog net een ijzig blauwe flits uit zijn richting komen, waarna een van de vogels naar beneden stortte. Ik voelde een steek van paniek; hij gebruikte toverkracht! Maar toen kwam de grond zo onwaarschijnlijk snel op me af dat ik geen tijd meer had om waar dan ook aan te denken.

Ik trok net op tijd op om het hoofd van een ridder te ontwijken. Er klonk een kreet van ontzetting toen de dichtstbijzijnde vogel met een enorme knal boven op hem klapte, zodat ze allebei over het veld rolden. Slalommend scheerde ik vlak over de grond. Soldaten en rebellen vlogen langs me heen, terwijl ik in de richting van de toren raasde.

‘Misschien was dit toch niet zo geweldig idee,’ sputterde ik, maar het was al te laat. We vlogen recht op de ruïnes af. Muren en balken doemden voor me op. Ik dook en ontweek als een dolle, rukte wild aan de poten van mijn arme zwever om een crash te voorkomen. Ik durfde niet om te kijken om te checken hoe het met onze achtervolger gesteld was, maar zolang ik het geluid van neerstortend metaal nog niet gehoord had, nam ik aan dat hij er nog was.

Toen ik onder een balk door glipte rees ineens de trotse, indrukwekkende eik voor me op. Met de woedende kreten van de vogel in mijn oren denderde ik op de enorme stam af.

Mijn zwever rilde, en ik kneep mijn lippen op elkaar. ‘Kom op, doe nog één kunstje voor me,’ smeekte ik. De stam raasde op ons af tot ik niets anders meer zag. Op het allerlaatste moment gaf ik een heftige ruk aan de poten van de zwever. Hij schoot rechtstandig omhoog, waardoor hij

de boom op een paar centimeter miste. De vogel had minder geluk en boorde zich met zijn snavel vooruit in de stam.

Ik had geen tijd om het te vieren, want we schoten verticaal omhoog langs de boom, zo dichtbij dat ik hem had kunnen aanraken. De takken zoefden langs me heen. Met een laatste krachtsinspanning wist de zwever door de kruin te zigzaggen, tot we uiteindelijk in een explosie van zilveren blaadjes het open luchtruim bereikten.

Het dier begon over zijn hele lichaam te beven. Ik reikte omhoog om hem op zijn borst te kloppen. ‘Je hebt het geweldig gedaan,’ hijgde ik, even hevig trillend. ‘Maar het is nog niet voorbij.’

De zwever zoemde vermoeid, maar wist zich weer op te peppen. Hij schoot vooruit in de richting van het slagveld. Ash kwam op ons af, en aan alles, van zijn verbeterd gezicht tot aan de manier waarop hij vloog, kon ik zien hoe kwaad hij was.

‘Waarom stort je je telkens weer in gevechten waarin ik je niet kan volgen?’ snauwde hij toen zijn zwever naast de mijne vloog. ‘Hoe kan ik je nu beschermen als je er telkens vandoor gaat?’

Die woorden staken, en mijn in adrenaline verzopen brein reageerde voor ik de kans had om na te denken. ‘Het was mijn beslissing, die ik in een honderdste van een seconde moest nemen. Ik heb je toestemming niet nodig, Ash! Je hoeft me niet overal tegen te beschermen!’

Pijn en ongeloof flitsten over zijn gezicht. Toen leek hij te verstenen, en zijn ogen verloren iedere uitdrukking toen het masker van de Winterprins weer voor zijn gezicht schoof. ‘Zoals je wilt,’ zei hij stijf en formeel. ‘Wat wil je dat ik doe?’

Ik huiverde toen ik mijn koude onbereikbare ijsprins zo hoorde praten, maar er was geen tijd om ruzie te maken. De kreten die

opstegen uit het gevecht beneden ons en het gebulder van de vuurwapens eisten onze aandacht weer op. We zouden het later moeten uitpraten.

‘Deze kant op,’ zei ik, en ik liet mijn zwever een diepe duikvlucht maken. Ash volgde me. Hoewel er nog steeds hard en hevig werd gevochten, waren er aan beide kanten minder strijders over. De monsterlijke ijzeren kever sjokte nog steeds meedogenloos vooruit. Het rebellenleger week angstig voor hem uiteen toen hun wapens bleken af te ketsen op zijn metalen huid.

‘We moeten die kever nu uitschakelen,’ brulde ik tegen Ash, in de hoop dat hij me kon horen. ‘Als ik er bovenop kan komen, kan ik hem misschien tegenhouden!’

Toen ik om de kever heen cirkelde kregen de musketelfen op zijn brede rug me in de gaten. Het regende schoten en ik voelde verschillende kogels langs mijn gezicht zoeven. Het koste me de grootste moeite om de zwever, die schokte en hevig trilde, in bedwang te houden.

Plotseling schoot Ash’ zwever over me heen. De Winterprins liet zich midden in de groep elfen vallen. Zijn zwaard flitste in een blauwe cirkel in het rond, dood en verderf zaaiend. De elfen deinsden terug en vielen van de rug van de kever op de genadeloze grond.

Nog één keer zwaaide Ash met zijn zwaard. Hij stond alleen op de rug van het enorme insect. Zijn onbuigzame kille blik zocht de mijne, als een stille uitdaging.

Terwijl ik probeerde om zijn ijzige blik te ontwijken, kwam ik dichtbij genoeg om mezelf op het rugschild van de kever te laten zakken. Mijn arme dappere zwever was eindelijk vrij om weg te vliegen en een beetje bij te komen.

Oké, ik stond op de rug van de kever. Wat nu? Ik keek om me heen. Zou er ergens een stuur zitten, of teugels, of iets anders waarmee je het gigantische ding kon besturen?

‘De voelsprietten,’ zei Ash uitgestreken.

Ik knipperde verbaasd met mijn ogen. ‘Wat?’

De Winterprins trakteerde me op nog zo’n vijandige blik en wees naar de kop van de kever, waar een paar stijve zwarte voelsprietten, ieder zo dik als mijn arm, boven het rugschild uitstaken. Aan de punten van de voelsprietten hingen touwen die achter de kop aan het platform waren vastgebonden.

‘Dat is je zadel,’ verklaarde Ash, nog steeds met die kille uitdrukkingsloze stem. ‘Ik zou dit ding maar in bedwang zien te krijgen voor het dwars door de toren heen loopt.’

Ik slikte iets weg voor ik me naar het bestuurdersplatform haastte, mijn armen wijd uitgestrekt om mijn evenwicht te bewaren op de schommelende rug van de enorme kever. Toen ik de teugels had gegrepen, keek ik uit over de kop van het beest. De overblijvende soldaten en rebellen vluchtten voor me weg. Panne was in een gevecht verwikkeld met een gigantische golem van raderwerk. Hij rolde weg voor een klap en raakte in het voorbijgaan de knie van het monster aan. De golem begon te stuiptrekken, waarna hij bevroor en voorover tummelde. Over zijn hele lichaam schoten bliksemflitsen. Een IJzerridder viel Panne van achteren aan, maar plotseling sprong Puck over de gevallen golem. Zijn voet beukte in het gezicht van de ridder, waardoor die naar achteren vloog.

Ze vochten dapper, maar het was de troepen van de valse koning gelukt om de rebellen achteruit te drijven tot aan de voet van de toren.

Onze mensen bleven terrein verliezen. Het was de hoogste tijd voor de cavalerie.

‘Vooruit, kever,’ mompelde ik. Ik greep de teugels stevig vast. De voelsprietten van de kever bewogen en hij draaide een enorm zwart oog naar me toe. ‘Ik hoop dat je me aardiger vindt dan de paarden die ik tot nu toe ben tegengekomen. Aanvallen!’

De kever schoot naar voren, zodat ik bijna van het platform vloog. Hij begon zo hard te loeien dat de grond ervan trilde. IJzerridders en soldaten keken in paniek achterom toen het enorme gevaarte op ze af daverde. Het verpletterde alles wat onder zijn poten kwam en veegde de rest opzij met zijn gepantserde kop. Toen we door de linies braken, waarbij we de vijanden als dode blaadjes opzij zwiëpten, schreeuwden de rebellen met hernieuwde energie. Met een wanhopig enthousiasme stortten ze zich weer op hun tegenstanders.

Niet veel later trok het vijandelijke leger, of wat ervan over was, zich terug. De helft van hun manschappen was gedood of platgetrapt door hun eigen kever. Ze waren zo gedemoraliseerd dat ze zich zo snel ze konden uit de voeten maakten, de horizon tegemoet.

Ik bracht mijn dolle kever tot stilstand en wilde juist de teugels vastbinden toen er gejuich opging uit het restant van Pannes troepen. Ik vroeg me af hoe ik weer van het enorme ding af moest komen, maar de kever leek te voelen dat de strijd voorbij was en zakte met een rommelend gekreun door zijn knieën. Ik liet me van het gladde rugschild af glijden.

Geluidloos kwam Ash naast me neer op de grond, afstandelijk en koud als een vreemde. Ik voelde me verschrikkelijk schuldig, maar ook nu kon ik nog niet met hem praten. Het was duidelijker dan ooit dat we

hier niet konden blijven afwachten, niet nu de valse koning het front bijna had bereikt. We moesten iets doen.

Ik ging op zoek naar Panne in de massa. Lachende en joelende rebellen dromden om me heen om me te feliciteren met mijn schitterende tegenzet, maar ik duwde ze opzij.

‘Waar is Panne?’ riep ik. Mijn stem ging bijna verloren in het lawaai. ‘Ik moet hem spreken! Waar is hij?’

Plotseling zag ik hem, gebogen over een lichaam op de grond, met een grimmige uitdrukking op zijn gezicht. Een hackerelf knielde boven de liggende figuur en prikte hem met zijn lange vingers. Mijn hart stond stil toen ik zag wie het was.

‘Puck!’ Ik duwde iedereen opzij en rende naar hem toe. Zijn gezicht was bevekt met bloed, het liep in straaltjes uit zijn haar over zijn bleke gezicht. In zijn hand klemde hij nog steeds een gekromde dolk. Ik negeerde de protesten van de elf toen ik hem wegduwde en knielde naast Puck neer, zodat ik zijn hand kon pakken. Hij lag doodstil, hoewel ik dacht dat ik zijn borst langzaam zag rijzen en dalen. Mijn ogen liepen vol tranen.

‘Hij heeft dapper gevochten,’ mompelde Panne. ‘Hij stortte zich op een squadron IJzerridders dat me anders zeker gedood zou hebben. Ik heb zelden zoveel moed gezien, zelfs niet bij de IJzerfae.’

Plotseling schroeide een withete woede mijn tranen weg. Het kostte me moeite om niet op te springen om Panne neer te steken met Pucks dolk. ‘Jij,’ zei ik met een van woede verstikte stem. ‘Je hebt geen idee wat moed is. Je zegt dat je het wilt opnemen tegen de valse koning, maar je blijft hier zitten bibberen in de hoop dat hij je niet opmerkt. Jullie zijn lafaards, allemaal. Puck is gewond geraakt omdat hij jouw

oorlog moest voeren, omdat jullie het lef niet hebben om het zelf te doen.'

Er steeg een boos gemompel op uit de menigte. Ash kwam naast me staan, als een stille waarschuwing dat ze niet dichterbij moesten komen.

Panne was even stil, maar de bliksem schoot nijdig heen en weer in zijn haar. 'En wat wil je dan dat we doen, hoogheid?' zei hij uitdagend. 'Moet ik mijn mensen voor de voeten van de valse koning gooien, terwijl ik weet dat ze dat niet zullen overleven? Je hebt zijn leger gezien. Je weet dat we geen kans maken.'

'Je hebt geen keus,' antwoordde ik. Mijn ogen rustten nog steeds op Pucks gezicht. Ik hoopte vurig op een vonk van leven, een teken dat het goed zou komen. 'Jullie kunnen hier niet blijven. De valse koning weet nu waar jullie zijn. Hij komt weer achter jullie aan, en hij zal niet ophouden voor hij jullie allemaal heeft vermoord.'

'We kunnen hier weg,' zei Panne. 'We zullen evacueren naar een veilige plek.'

'Voor hoelang?' Ik kwam overeind en draaide me woedend naar hem om. 'Hoelang denk je dat je je kunt verstoppen voor hij je weer vindt?' Ik verhief mijn stem en liet mijn blik over de rest van de fae glijden. 'Hoelang willen jullie nog als een stel schapen blijven bibberen, terwijl hij alles vernietigt? Denk je echt dat jullie ooit veilig zullen zijn zolang hij er nog is? Als we het nu niet tegen hem opnemen, wordt hij alleen maar sterker.'

'Nogmaals, wat wil je dat we doen, prinses?' beet Panne me toe. 'We hebben te weinig mankracht! We kunnen niets doen om hem tegen te houden.' Zijn stekels knetterden razend.

‘Dat is niet waar.’ Bewust hield ik mijn stem kalm en neutraal. ‘Je kunt je krachten bundelen met Zomer en Winter.’

Panne lachte schor toen de menigte begon te mompelen. ‘Ons bij de oudbloeden voegen?’ zei hij spottend. ‘Je ziet ze vliegen. Die willen ons net zo graag vernietigen als de valse koning. Denk je dat Oberon en Mab ons vriendelijk binnenlaten, dat ze ons de hand te schudden en dat het dan allemaal goed komt? We komen de grens niet eens over zonder dat ze ons afmaken.’

‘Tenzij ik jullie erheen breng.’ Ik bleef hem strak aankijken, want ik weigerde toe te geven. ‘Ze zullen jullie toelaten als dat de enige manier is om de valse koning te verslaan. Geef toe, Panne, jullie willen allemaal hetzelfde, en dit is de enige manier waarop we een kans maken. Je kunt je niet eeuwig voor hem blijven verstoppen.’

Panne bleef zwijgen en ontweek mijn blik.

Gefrustreerd hief ik mijn handen op. ‘Ook goed. Blijf je maar verstoppen, ik ga. Jullie kunnen proberen om me met geweld hier te houden, maar ik kan je verzekeren dat je daar spijt van krijgt. Zodra Puck genoeg hersteld is vertrekken we, met of zonder jouw toestemming. Dus je kunt me helpen, of je kunt me met rust laten.’

‘Oké!’ brulde Panne, zo hard dat ik ervan schrok. Geïrriteerd haalde hij zijn handen door zijn haar. ‘Goed, prinses,’ zei hij zachter. ‘Jij wint. Je hebt een punt. De vijand van mijn vijand is mijn vriend.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘We kunnen ons niet eeuwig blijven verstoppen. Het is een kwestie van tijd voor hij weer achter ons aan komt. Als ik dan toch moet sterven, dan liever in de strijd dan opgejaagd als een rat. Ik hoop alleen dat je oudbloedvrienden niet zullen proberen om ons te vermoorden op het moment dat de strijd voorbij is. Het zou me niks

verbazen als Oberon dat kleine detail in iedere overeenkomst die we met hem sluiten, zou willen opnemen.’

‘Dat doet hij niet,’ beloofde ik, duizelig van opluchting. ‘Daar zal ik voor zorgen.’

‘Geef ze van katoen, prinses,’ stamelde Puck vanaf de grond.

Mijn hart maakte een sprongetje.

Puck deed zijn ogen open en grijnsde me zwakjes toe. ‘Dat was nog eens een opruiende speech,’ zei hij toen ik naast hem neerknielde. ‘Ik moest er bijna van huilen.’

‘Idioot!’ Ik wilde hem tegelijkertijd slaan en omhelzen. ‘Wat is er gebeurd? We dachten dat je dood zou gaan.’

‘Ik? Nah.’ Hij greep mijn arm en begon zich overeind te werken. Kreunend greep hij naar zijn achterhoofd. ‘Ik heb een akelige dreun op mijn kop gekregen. Die heeft me een paar minuutjes uitgeschakeld, dat is alles. Ik wou al wel eerder iets zeggen, maar je was zo lekker bezig dat ik je niet wilde onderbreken.’

De drang om hem te slaan werd sterker, vooral omdat hij weer op zijn bekende stomme manier zat te glunderen. De manier die me aan mijn beste vriend deed denken, die op school altijd voor me opkwam, wat er ook gebeurde. Ik sleurde hem overeind, stompte hem tegen zijn schouder en sloeg mijn armen om hem heen om hem stevig te omhelzen. ‘Laat me niet zo schrikken,’ siste ik. ‘Ik kan je niet nog een keer kwijtraken.’

Nadat ik hem had losgelaten draaide ik me om naar Panne, die verbaasd en ongemakkelijk stond toe te kijken. ‘Je zei toch net dat je ons zou helpen?’

‘Inderdaad, prinses. Je zegt het maar.’ Panne leek eerder berustend dan overtuigd, maar hij draaide zich naar zijn rebellen om ze toe te spreken. ‘Evacueer het kamp!’ riep hij, zo hard dat het over het hele veld te horen was. ‘Inpakken, neem alleen mee wat echt nodig is! Genezers, verzamel de gewonden en zorg zo goed mogelijk voor ze. Iedereen die nog kan vechten moet morgenochtend klaarstaan om te vertrekken. Morgen sluiten we ons aan bij Oberon en de oudbloeden. Iedereen die daar een probleem mee heeft, of die te zwak of te ernstig gewond is om te vechten, moet nu direct vertrekken. Opschieten.’

Plotseling bruiste kamp van de activiteit. Panne stond even naar zijn wild heen en weer rennende rebellen te kijken voor hij me een vermoeide blik toewierp. ‘Het is gebeurd. Ik hoop dat je weet wat je doet, hoogheid. We vertrekken voor het licht wordt.’ Ergens riep iemand zijn naam, waarna hij verdween in de massa. Ik bleef alleen achter met Puck en Ash.

Ineens was ik me weer bewust van Ash, die een paar meter verderop met een kop als een granieten muur naar Puck en mij stond te loeren. Ik was hem niet vergeten, maar toen ik die kille zilveren blik zag, leeg als het oppervlak van een spiegel, kwamen alle emoties weer terug. Voor ik iets kon zeggen maakte hij een stijve buiging. ‘Meghan,’ zei hij op neutrale toon, ‘ik moet mijn wonden verzorgen voor de nacht om is. Wil je me excuseren?’

Weer die kille formele houding. Niet spottend of gemeen, maar veel te beleefd, zonder enig gevoel. De woorden bevroren op mijn tong. Ik wilde met hem praten, maar de kou in zijn ogen was zo snijdend, dat ik niets durfde te zeggen. Ik knikte dus maar toen mijn ridder zich op zijn hielen omdraaide en zonder om te kijken naar de toren liep.

Puck begon overdreven te rillen en wreef zijn armen. ‘Is het hier zo koud, of denk ik dat maar? Gedonder in het paradijs, prinses?’

Ik voelde mijn wangen branden.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Als je mij er maar buiten laat. Ik heb lang geleden al geleerd dat je ver uit de buurt moet blijven van vechtende tortelduifjes. Er gaat nooit iets volgens plan. Mensen worden verliefd op de verkeerde persoon, iemand eindigt met een ezelskop, en voor je het weet zit je weer tot over je oren in de rotzooi.’ Hij zuchtte. ‘Laat me raden,’ zei hij, terwijl hij me in de richting van de toren begon te dirigeren. ‘Je hebt tijdens de strijd iets uitgehaald dat een beetje link was, en de sneeuwbal is hysterisch geworden.’

Ik knikte. Er kwam een brok in mijn keel opzetten. ‘Hij was boos omdat ik er zonder hem vandoor was gegaan,’ zei ik. ‘En toen werd ik kwaad omdat hij niet geloofde dat ik het zelf wel kon. Ik bedoel, hij kan toch niet altijd op me passen?’ Toen Puck zijn wenkbrauwen optrok, zuchtte ik. ‘Oké, het was roekeloos en stom. Het had me mijn leven kunnen kosten, en er zijn een hoop mensen die erop rekenen dat ik de valse koning zal tegenhouden. Dat wist Ash.’

‘En?’ Drong Puck aan.

‘En... Het kan zijn dat ik tegen hem gezegd heb dat ik hem niet meer nodig heb.’

Puck kreunde. ‘Au. Nou, je weet wat ze zeggen, degene van wie je het meest houdt kan je het hardst raken. Of was het nou degene die je het meest haat? Dat kan ik nooit uit elkaar houden.’

Ik haalde mijn neus op, en hij sloeg een arm om me heen. Samen liepen we de ruïne binnen. ‘Trek het je niet te veel aan, prinses. Laat de sneeuwbal vannacht maar afkoelen en probeer morgen nog eens met hem te praten. Ik weet zeker dat hij niet lang kwaad op je kan blijven. Ash blijft nooit lang mokken.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Waar heb je het over? Hij is al eeuwen kwaad op jou.’

‘O ja, dat is waar ook.’ Hij trok een gezicht toen ik hem een klap tegen zijn borst gaf. ‘Maar met jou is het anders, prinses. Ash is hooguit bang dat je hem niet meer nodig hebt. Dat ijzige gedoe?’ Puck snoof. ‘Dat is gewoon zelfbescherming, zodat het niet te veel pijn doet als iemand hem in zijn rug steekt. Dat gebeurt nogal vaak aan het Winterhof, zoals je ongetwijfeld hebt gemerkt.’

Dat klopte. Ik had de koude, harteloze sfeer aan het Winterhof van dichtbij meegemaakt, en de koninklijke familie was het ergst. Mab had haar zoons tegen elkaar opgezet door ze om haar gunsten te laten strijden. Ash was opgegroeid op een plek waar alles draaide om geweld en verraad, waar emoties als een zwakheid werden gezien die kon worden uitgebuit, en waar liefde een doodvonnis kon betekenen.

‘Maar ik ken Ash,’ vervolgde Puck. ‘Als hij bij jou is...’ Hij aarzelde. Hij krabde aan zijn achterhoofd, zoals hij altijd deed als hij nerveus was. ‘Zo heb ik hem alleen gezien als hij bij Ariella was.’

‘Echt?’

Hij knikte. ‘Ik denk dat je goed voor hem bent, Meghan.’ Zijn droevige glimlachje paste niet bij de Puck die ik kende. ‘Ik zie hoe hij naar je kijkt. Die blik heb ik niet meer gezien sinds de dag dat we Ariella kwijtraakten. En ik weet dat je van hem houdt op een manier waarop je niet van mij kunt houden.’ Hij keek weg en ademde diep in. ‘Jaloezie is niet iets waar we goed mee om kunnen gaan,’ gaf hij toe. ‘Maar sommigen van ons gaan al lang genoeg mee om te weten wanneer ze moeten loslaten, en wat het belangrijkste is. Het geluk van mijn twee beste vrienden zou meer moeten betekenen dan een of andere oude ruzie.’ Hij liep naar me toe en veegde een haarlok uit mijn gezicht. De

magie vlamde rondom hem op, een krans van smaragdgroen licht. Op dat moment was hij honderd procent fae, ongehinderd door oppervlakkige menselijke angsten en belemmeringen, een wezen zo natuurlijk en oud als het woud zelf. 'Ik heb altijd van je gehouden, prinses,' verklaarde deze pure Robin Goodfellow. Zijn groene ogen straalden in het donker. 'Dat zal altijd zo blijven. En ik zou nemen wat je me kan geven.'

Ik sloeg mijn ogen neer, niet in staat om zijn open blik te beantwoorden, nu mijn eigen menselijke angst en onbehagen omhoog kwamen. 'Zelfs als ik je alleen maar vriendschap kan bieden? Is dat genoeg?'

'Niet echt.' Puck liet zijn hand zakken, en zijn stem werd weer licht en zorgeloos, zoals ik hem kende. 'Wat is het toch irritant als je niet kunnen liegen, prinses. Hoe dan ook, als je opeens besluit dat de sneeuwbal een eersteklas etterbak is en dat je hem niet meer kunt uitstaan, dan sta ik vooraan. Maar op dit moment neem ik er genoeg mee om je beste vriend te zijn. En als je beste vriend is het mijn plicht om je ervan op de hoogte te stellen dat je niet wakker hoeft te liggen vanwege Ash vannacht.' We waren bij mijn kamer gekomen. Puck stond stil, met zijn hand op de deurklink. 'Je hoeft ook geen moeite te doen om hem te vinden. Als Ash zegt dat hij met rust gelaten wil worden, dan is dat zo. Je zou een ijspegel naar je hoofd krijgen als je hem lastigvalt.' Hij trok een gezicht en duwde de deur open. 'Dat mag je van me aannemen.'

Een paar slaperige gouden ogen keken ons aan toen we de kamer binnen stapten. Grimalkin ging rechtop zitten op mijn bed. 'Daar ben je dan.' Hij gaapte zijn felroze tong bloot. 'Ik was al bang dat je nooit meer zou komen.'

'Waar ben je geweest, Grimalkin?' riep ik uit.

Ik kreeg een onverstoorbare blik als antwoord.

‘We staan op het punt om te vertrekken, en we konden je nergens vinden.’

‘Hm,’ zei Grimalkin spinnend. ‘Dan heb je vast niet goed gezocht. Dus het is je gelukt om Panne ervan te overtuigen zich bij de hoven aan te sluiten? Dat kan interessant worden. Je weet toch wel dat ons leger een stuk kleiner is dan dat van de valse koning, zelfs als je de rebellen meerekent? Ik geloof dat Mab en Oberon je daarom achter de valse koning hebben aangestuurd. Als het hoofd is afgehakt, volgt het lichaam vanzelf.’

‘Ik weet het.’ Ik begon ongemakkelijk te draaien onder de afkeurende blikken van de kat. ‘Maar ik moet door het leger heen om bij het hoofd te kunnen komen. Op die manier heb ik tenminste nog een kans om het fort binnen te dringen. Op dit moment kan ik niet eens in de buurt komen.’

‘En dus is het beter om het leger van de valse koning Nimmernimmer binnen te laten marcheren?’

‘Wat moet ik dan doen, Grim? Dit is onze enige kans. Ik zie geen andere mogelijkheid.’

‘Misschien. Of misschien stuur je ons allemaal de dood in. Ik blijf me maar verbazen over het gebrek aan voorbereiding hier.’ Hij krabde achter zijn oor. ‘Trouwens, ik geloof dat er iemand naar je op zoek was.’

Hij ging opzij. Het slappe, verkreukelde lichaampje van een gremlin lag op het bed. Geschrokken keek ik naar Grim, die belachelijk trots op zichzelf leek.

‘Grimalkin! Je hebt hem toch niet... Is hij...’

‘Dood? Natuurlijk niet, mens.’ De kat trok beledigd met zijn snorharen. ‘Hoewel hij een tikje duizelig zou kunnen zijn als hij wakker wordt. Ik kan je aanraden om hem iets beter in bedwang te houden, want hij heeft een buitensporige neiging tot kattenkwaad. Misschien kun je hem een halsbandje omdoen.’

‘Ik geloof dat hij bijkomt,’ merkte Puck op.

Ik knielde naast het bed. Vlijms oortjes begonnen te bewegen, zijn spichtige lijfje kromde zich, en hij tilde zijn hoofd op. Hij staaarde me even verward aan voor hij Grimalkin in het oog kreeg. Sissend schoot hij overeind, en hij maakte een grote sprong in de richting van de muur.

Hij miste en viel weer achterover op het bed, een kluwen van oren en ledematen. Spugend van woede krabbelde hij weer overeind en begon woest om zich heen te slaan. Hoewel hij stond te tolleren op zijn benen, vloog hij snel als de bliksem van het bed af toen ik hem probeerde te pakken.

Pucks hand schoot uit. Hij wist de gremlin bij zijn enorme oren vast te grijpen en hield het kronkelende monstertje op een armlengte afstand omhoog.

Vlijm siste en vloekte. Puck keurde hij geen blik waardig, maar hij was volkomen geobsedeerd door de cait sith naast me. ‘Stoute poes!’ krijste hij. Grimalkin gaapte en draaide zich om om zijn staart te wassen. ‘Gemene akelige stiekeme poes! Ik bijt je kop af als je slaapt, echt waar! Hang je aan je tenen en steek je in de fik! Fik! Fik!’

‘Eh, prinses,’ zei Puck, kreunend onder het geweld van de furieuze gremlin. ‘Dit is niet bepaald leuk voor mij. Zal ik dit ding laten vallen, of zullen we het weer knock-out laten slaan door Grim?’

‘Vlijm!’ snauwde ik. Voor zijn gezicht klapte ik in mijn handen. ‘Hou daar onmiddellijk mee op!’

De gremlin hing meteen stil en keek me gekwetst aan. ‘Stoute poes krijgt straf?’ vroeg hij zielig.

‘Nee, de stoute poes krijgt geen straf,’ zei ik.

Grimalkin schraapte zijn keel.

‘En jij ook niet. Ik wil met je praten. Beloof je dat je hier blijft zitten als we je loslaten? Ren je niet weg?’

Hij knikte, zo goed en zo kwaad als iemand die bij allebei zijn oren werd vastgehouden dat kon. ‘Meester wil dat Vlijm blijft, dus blijft Vlijm. Gaat pas weg als het mag. Beloofd.’

‘Goed zo.’ Ik knikte naar Puck. ‘Laat hem maar los.’

Puck trok een wenkbrauw op. ‘Weet je het zeker, prinses? Ik hoorde niets anders dan statisch gezoem en eekhoorngeketter.’

‘Ik kan hem verstaan,’ zei ik, wat me een twijfelende blik van Puck en de volledige interesse van Grimalkin opleverde. ‘Hij heeft beloofd dat hij blijft zitten. Laat hem maar los.’

Puck haalde zijn schouders op en opende zijn vuist waardoor de gremlin weer op het bed viel.

Toen hij het matras raakte, bevroor hij onmiddellijk. Zelfs zijn oren trilden niet toen hij verwachtingsvol zijn groene oogjes naar me opsloeg.

‘Eh, op de plaats rust,’ mompelde ik vaag.

De gremlin liet zich op zijn billen vallen, maar bleef me indringend aanstaren.

‘Luister, Vlijm, ik denk dat je beter kunt vertrekken. Het kamp wordt op dit moment geëvacueerd. Je kunt hier niet alleen achterblijven, en op de plek waar we heen gaan, ben je niet welkom, denk ik.’

‘Niet weggaan!’ Vlijm sprong op. ‘Wil bij meester blijven. Met meester mee. Vlijm kan helpen!’

‘Nee dat kun je niet,’ zei ik. Het was afschuwelijk om zijn oortjes te zien afzakken, alsof ik een jong hondje had geslagen. ‘We gaan oorlog voeren. Het wordt gevaarlijk. Je kunt niets beginnen tegen het leger van de valse koning.’

Hij zoemde verdrietig, maar ik ging vastberaden door. ‘Ga naar huis, Vlijm. Ga terug naar Mag Tuiredh. Wil je daar eigenlijk niet liever zijn? Bij alle andere gremlins?’

Grimalkin zuchtte luid.

Ik keek om en Vlijm begon te grommen.

‘Ben ik dan weer de enige die er iets van snapt?’ zei de kat hoofdschuddend. ‘Er gebeurt niets in die bovenkamer, hè? Denk nog eens na over wat je net zei, mens. Herhaal die laatste zin nog eens, als je wilt.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen ‘Wil je daar eigenlijk niet liever zijn?’

Hij kneep zijn ogen dicht. ‘De zin daarna, mens.’

‘Bij alle andere gremlins?’

Vol verwachting staarde hij me aan.

‘Wat? Wat bedoel je nou, Grim?’

Grimalkin sloeg met zijn staart. ‘Op dit soort momenten ben ik zo mogelijk nog dankbaarder dat ik een kat ben,’ steunde hij. ‘Waarom denk je dat ik je dat wezen heb gebracht, mens? Om te oefenen met sluipen? Dat kan ik heel goed, dat mag je van me aannemen. Ik vermoed dat er ergens hersens door je hoofd zwerven, probeer ze eens te gebruiken. Er zijn duizenden gremlins in Mag Tuiredh, misschien zelfs honderduizenden. En wie is de enige persoon in dit hele rijk die met ze kan communiceren?’

‘Ik.’ Plotseling raakte de betekenis van zijn woorden me met volle kracht. ‘De gremlins. Ze zijn met duizenden. En ze luisteren naar me.’

‘Bravo.’ Grimalkin rolde sarcastisch met zijn ogen. ‘Het lampje is gaan branden.’

‘Ik kan de gremlins vragen of ze ons willen helpen,’ zei ik, de kat negerend, die met zijn staart om zich heen gekruld was gaan liggen. Blijkbaar vond hij dat zijn werk erop zat. ‘Ik kan naar Mag Tuiredh gaan en...’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee. Nee, dat kan niet. Ik moet erbij zijn als ze Nimmernimmer bereiken, anders zullen Oberon en Mab proberen om Panne en zijn troepen te doden. Ze zouden denken dat ze werden aangevallen door de valse koning.’

‘Daar heb je waarschijnlijk gelijk in,’ zei Puck. ‘Mab zou niet aarzelen, en als het om de IJzerfae gaat, slaat zelfs Oberon er eerst bovenop voor hij vragen gaat stellen.’ Hij keek neer op Vlijm, die me nog steeds

gefascineerd zat aan te gapen, met zijn hoofd schuin als een hond die iets probeert te begrijpen. ‘En die stoorzender daar? Kun je die niet met een boodschap terugsturen naar zijn vrienden, om door te geven wat je wilt?’

‘Dat zouden we kunnen proberen. We hebben niks te verliezen.’ De gremlin was rechtop gaan zitten en stak zijn oortjes recht omhoog, een en al enthousiasme. ‘Vlijm, als ik de andere gremlins zou vragen om me te helpen, denk je dan dat ze zouden komen?’

‘Wij helpen!’ Vlijm stuiterde op zijn plaats op en neer. ‘Vlijm helpen! Meester helpen, ja!’

Ik wist niet of dat betekende dat alle gremlins wilden helpen of alleen hij, maar ik ging toch maar door. ‘Ik wil dat je een boodschap overbrengt aan alle gremlins in Mag Tuiredh. Verzamel iedereen die wil vechten en kom naar ons toe aan de rand van het IJzerrijk, daar waar het Wyldwoud begint. We moeten het bewegende fort van de valse koning stoppen voor hij het front bereikt. Denk je dat je dat kunt, Vlijm? Begrijp je wat ik vraag?’

‘Vlijm begrijpt!’ kraaide de gremlin. Zijn tanden blikkerden toen hij enthousiast tegen de muur op sprong. ‘Ik helpen! Dag meester, tot in elfenland! Ik ga!’

En voor ik hem terug kon roepen was hij al verdwenen in de gleuven van het ventilatierooster in de hoek.

Puck trok een wenkbrauw op. ‘Denk je dat hij echt begrepen heeft wat je wil?’

Grimalkin tilde zijn hoofd op en wierp me een geërgerde blik toe, alsof ik zojuist iets had verpest waar hij uren aan had gewerkt.

‘Geen idee,’ mompelde ik. ‘We kunnen er alleen maar op hopen.’

Ash zag ik die avond niet meer terug, al was ik ondanks Pucks advies toch naar hem op zoek gegaan. De ruïnes, die eerst hadden gebruikt van de activiteit, zakten langzaam weg in een soort sombere rust. De rebellen bereidden zich voor om ten strijde te trekken. Bepantsering werd schoongemaakt, wapens werden geslepen, en Panne verdween met een aantal van zijn adviseurs en hackerelfen achter gesloten deuren, waarschijnlijk om een strategie uit te broeden.

Puck, die zoals altijd brandde van nieuwsgierigheid en ieder privégesprek als een persoonlijke uitdaging zag, verdween om uit te zoeken wat er aan de hand was.

Uiteindelijk trok ik me terug in mijn kamer, rusteloos, nerveus en geïrriteerd omdat ik Ash niet kon vinden.

Grimalkin lag opgerold in het midden van mijn bed. Hij weigerde voor me opzij te gaan.

‘Grim, opschuiven,’ snauwde ik, nadat ik het vergeefs op een vriendelijke manier had geprobeerd. Toen ik tegen hem aan begon te duwen, gromde hij en schoof zijn vlijmscherpe klauwen uit. Snel trok ik mijn hand terug.

Zijn gouden ogen gingen open. ‘Ik ben nogal moe, mens,’ waarschuwde hij. Zijn oren lagen plat tegen zijn kop, een zeldzaam maar gevaarlijk teken van humeurigheid. ‘Aangezien ik de hele nacht bezig ben geweest om die gremlin te vangen, wil ik je beleefd verzoeken om me te laten slapen voor we dat hele stuk weer terug moeten lopen. Als je de Winterprins zoekt, die is op de bovenste verdieping, bij

die insectachtige gevallen.’ Hij deed zijn ogen weer dicht. ‘Ga hem maar pesten.’

Mijn hart sprong op. ‘Ash? Is Ash daarboven?’

Grimalkin zuchtte. ‘Waarom vinden mensen het toch nodig om altijd alles te herhalen?’ mopperde hij, maar ik was al bij de deur.

Hoofdstuk 21

Ferrums verleden

De rebellen keken me nieuwsgierig en geïrriteerd na toen ik door de basis draafde. Ik ontweek hackerelfen die hun computers bij elkaar raapten en stamelde verontschuldiging, terwijl ik me een weg baande door de massa. Met twee treden tegelijk vloog ik de trap naar de overloop op. Vlak voor ik boven was, remde ik af. Ik herinnerde me wat Puck had gezegd over indringers en rondvliegende ijspegels, dus ik keek voorzichtig om de hoek.

Ash stond met zijn rug naar me toe op de rand van de galerij. De wind rukte aan zijn haar en mantel. Boven hem bedekten donkerrode wolken de maan, en op de wind dansten grijze vlokken, die oplossen tot poeder als ze mijn huid raakten. Toen ik onder de boog door sloop, werden mijn voetstappen gedempt door het dunne laagje stof dat de galerij bedekte. Aan de kromming van Ash' hals kon ik zien dat hij me had gehoord, maar hij draaide zich niet om.

'Het is ongelooflijk,' fluisterde hij, uitkijkend over het landschap. In de verte schoot een gifgroene bliksemschicht uit een van de wolken.

Plotseling hing er een scherpe chemische geur in de lucht. ‘Dit was ooit Nimmernimmer. Ik had nooit kunnen denken dat het zo zou kunnen veranderen...’ Langzaam schudde hij zijn hoofd. ‘Dit zou ons einde betekenen. Nimmernimmer zou voor altijd verdwijnen. Alles wat ik ken, plekken die al sinds het begin der tijden bestaan, allemaal weg.’

‘Dat laten we niet gebeuren,’ zei ik resoluut. Ik ging naast hem staan op de rand. ‘We houden de valse koning tegen, zodat alles weer normaal wordt. Ik zal niet toestaan dat het allemaal verdwijnt.’

Daar had hij niets op te zeggen. Hij bleef uitkijken over het landschap tot de stilte zwaar en oncomfortabel werd in de huilende wind. We wilden allebei iets zeggen, maar stonden ongemakkelijk om onze onuitgesproken excuses heen te draaien. Na een tijdje hield ik het niet meer uit. ‘Het spijt me, Ash,’ mompelde ik. ‘Wat ik eerder zei. Ik meende het niet.’

‘Nee,’ zei hij hoofdschuddend. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen.’ Hij zuchtte. ‘Ik heb je zelf leren vechten, ik heb je zelf geleerd om voor jezelf te zorgen. Natuurlijk heb ik niet het recht om kwaad te worden als blijkt dat je heel goed in staat bent om mijn lessen in de praktijk te brengen.’

‘Ik had dan ook een geweldige leraar.’

Hij glimlachte vaag, maar zijn donkere ogen bleven op de razende wolken aan de horizon gericht. ‘Je bent niet meer het meisje dat naar Nimmernimmer kwam om haar broertje te zoeken,’ zei hij zacht. ‘Je bent gegroeid... veranderd. Je bent nu veel sterker, net als zij was.’

Haar naam hoefde hij niet te noemen; ik wist toch wel wie hij bedoelde. Zijn geliefde Ariella, die hij had verloren bij een wyvern-aanval, lang voor wij elkaar leerden kennen.

‘Zij was altijd de sterke,’ vervolgde hij, bijna fluisterend. ‘Zelfs het Winterhof kreeg haar niet klein, maakte haar niet hatelijk of wreed. Ze was beter dan wij allemaal bij elkaar. Maar ik kon haar niet redden.’ Hij balde zijn vuisten. ‘Ze is gestorven omdat ik haar niet kon beschermen. Ik kan niet...’ Zijn stem trilde een beetje, en hij probeerde rustiger te ademen. ‘Ik kan niet aanzien dat dat ook met jou gebeurt.’

‘Ik ben haar niet,’ zei ik, terwijl ik mijn arm door die van hem liet glijden. ‘Je raak me niet kwijt, dat beloof ik je.’

Hij rilde. ‘Meghan,’ begon hij. Ik kon zijn onzekerheid voelen. ‘Er is iets... wat ik je niet heb verteld. Ik had er eerder mee moeten komen, maar ik was bang dat ik de profetie zou laten uitkomen als ik je erover zou vertellen.’ Hij wachtte even, alsof hij dacht dat ik iets zou gaan zeggen. Toen ik dat niet deed, ademde hij diep in. ‘Lang geleden,’ begon hij, ‘heeft iemand me verteld dat ik vervloekt was in de liefde, dat degenen van wie ik zou houden me zouden worden ontrukkt, dat ik iedereen om wie ik werkelijk gaf zou verliezen zolang ik geen ziel had.’

Mijn hart stond even stil voor het nog sneller begon te kloppen. ‘Wie heeft je dat verteld?’

‘Een oude druïdepriesteres.’ Hij aarzelde nu, en vanuit mijn ooghoek ving ik een glinstering op van donkerblauwe spijt. ‘Dit was nog voor Ariella, in de alleroudste tijden, toen de mensen ons nog vreesden en ze de oude goden nog aanbaden. Ze hadden allerlei rituelen om ons buiten te houden. Dat moedigde ons natuurlijk alleen maar aan om een andere ingang te vinden. Ik was toen nog veel jonger. Mijn broers en ik speelden wrede spelletjes met stervelingen, vooral met de onnozele meisjes die we soms tegenkwamen.’ Hij draaide zijn hoofd een stukje opzij, alsof hij mijn reactie wilde peilen.

‘Ga door,’ fluisterde ik.

Voorzichtig maakte hij mijn hand los, zodat hij me kon aankijken. ‘Er was een meisje,’ zei hij, zijn woorden zorgvuldig kiezend, ‘nauwelijks zestien in sterfelijke jaren, de onschuld zelf. Ze deed niets liever dan bloemen plukken en in de beek aan de rand van het bos spelen. Dat wist ik, want ik hield haar in de gaten vanuit de bomen. Ze was altijd alleen, zorgeloos, te naïef om te beseffen hoe gevaarlijk het woud was.’ Er sloop een spoor van bitterheid in zijn stem, een duistere afkeer van de fae in het verhaal. ‘Ik lokte haar het bos in met mooie woorden en cadeautjes en beloften van liefde. Ik zorgde ervoor dat ze verliefd op me werd, dat ze voor geen enkele sterfelijke man zou voelen wat ze voor mij voelde, en daarna pakte ik het haar allemaal weer af. Mensen betekenen niets voor de fae, vertelde ik haar, dus zij betekende niets voor mij. Het was een spelletje, meer niet, en nu was het spelletje voorbij. Ik brak meer dan alleen haar hart, ik brak haar geest, ik brak haar als persoon. En ik genoot ervan.’

Ik had erop gewacht, maar toch vond ik het afschuwelijk om te horen dat hij zo harteloos kon zijn, de zoveelste fae die met menselijke emoties omging alsof het speelgoed was. Dit eenzame meisje van zestien, dat hunkerde naar liefde, was net zo geweest als ik. Als ik die dag in haar plaats aan de bosrand had gespeeld, dan zou Ash mij hetzelfde hebben aangedaan.

‘Wat is er met haar gebeurd?’ vroeg ik.

Hij sloot zijn ogen. ‘Ze stierf,’ zei hij. ‘Ze kon niet meer eten, niet meer slapen, ze kon niets meer en kwijnde langzaam weg, tot haar lichaam zo zwak was dat het er gewoon mee ophield.’

‘En jij voelde je daar vreselijk schuldig over?’ raadde ik, want ik wilde graag een soort van moraal uit dit verhaal halen. Hij moest hier toch minstens een les uit hebben geleerd?

Maar hij schudde zijn hoofd. 'Ik stond er geen seconde bij stil.' Bitter glimlachend vervolgde hij: 'Omdat we geen ziel hebben, hebben we ook geen geweten. Ze was maar een mens, en nog een dom mens ook om verliefd te worden op een fae. Ze was niet de eerste en ze zou ook niet de laatste zijn. Maar haar grootmoeder, de hogepriesteres van haar stam, was niet zo dwaas. Ze wist me te vinden en vertelde me wat ik net tegen jou heb gezegd. Ze vervloekte me, beloofde dat ik iedereen om wie ik werkelijk gaf, zou verliezen. Dat was de prijs voor mijn ziel-loze bestaan. Natuurlijk deed ik het lachend af als bijgeloof van een zwakke sterveling. Tot ik verliefd werd op Ariella.' Zijn stem werd nog zachter. 'En nu op jou.'

Hij draaide zich om en keek weer uit over de rand. 'Toen Ariella me werd afgenomen, begreep ik het ineens. We hebben geen geweten, maar als je verliefd wordt, verandert er iets. Ik voelde wat ik dat meisje had aangedaan, de pijn die ik haar had laten lijden. Dus nam ik me voor om nooit meer de fout te maken om van iemand te houden.' Hij lachte spottend. 'Toen kwam jij, en daar ging mijn voornemen.'

Ik wist niet wat ik moest antwoorden. Ik bleef dat meisje voor me zien, samen met de knappe donkere vreemdeling voor wie ze was gevallen. Voor wie ze was gestorven. 'Waarom vertel je me dit?' vroeg ik.

'Omdat ik wil dat je begrijpt wat ik ben.' Grimmig keek hij op me neer. 'Ik ben geen mens met puntoren, Meghan. Ik ben fae, en dat zal altijd zo blijven. Zonder ziel. Onsterfelijk. Iemand van wie ik hield is gestorven om wat ik die dag heb gedaan. Nu zijn we hier, we staan op het punt om ons in de oorlog te storten, en...' Zijn stem was nauwelijks nog hoorbaar. '...ik ben bang. Bang dat ik tekort zal schieten ten opzichte van jou, net als bij Ariella. Dat mijn misdaden uit het verleden iedere kans op een toekomst hebben bedorven. Dat je erachter komt wie ik echt ben, wat ik echt ben, en dat je er niet meer zult zijn voor ik het zelfs maar in de gaten heb.'

Hij zweeg. De wind rukte aan zijn haar en kleren, liet de as om ons heen kolken. Een van de zwevers op de muur draaide zijn kop om en zoemde slaperig. Ash stond er stijf bij, zijn rug en schouders recht, alsof hij zich schrap zette voor mijn reactie, alsof hij wachtte op het geluid van mijn voetstappen die de trap af gingen. Voor hij het kon verbergen, ving ik een zwak aura van angst op om zijn trillende schouders.

Ik deed een stap in zijn richting en liet mijn armen om zijn middel glijden. Hij ademde diep in toen ik hem tegen me aan trok. ‘Dat was lang geleden,’ fluisterde ik, mijn wang tegen zijn rug drukkend, zodat ik naar zijn bonkende hart kon luisteren. ‘Je bent veranderd sinds die tijd. Die Ash zou geen dom mensenmeisje met zijn leven verdedigen, of haar ridder worden, of zich samen met haar laten verbannen. Je hebt de hele tijd naast me gestaan, pal naast me. Ik laat je nu niet gaan.’

‘Ik ben een lafaard.’ Hij klonk nederig. ‘Als ik zoveel van je hield als ik zou moeten doen, dan zou ik een eind aan mijn leven maken en daarmee aan de vloek. Alleen al het feit dat ik besta, brengt jou in gevaar. Als ik er niet meer was...’

‘Waag het eens, Ashallyn’darkmyr Tallyn.’ Hij kromp in elkaar bij het horen van zijn Ware Naam en ik drukte hem stevig tegen me aan. ‘Waag het eens om je leven te vergooien vanwege een of ander bijgeloof. Als jij sterft...’ Mijn stem brak en ik slikte moeizaam. ‘Ik hou van je,’ fluisterde ik, mijn vuisten ballend tegen zijn buik. ‘Je mag niet weggaan. Je hebt gezworen dat je dat niet zou doen.’

Hij legde zijn handen over de mijne, en we vlochten onze vingers in elkaar. ‘Al is de hele wereld tegen je,’ mompelde hij. ‘Dat beloof ik.’

Die nacht bleven we boven in de toren. Zwijgend zaten we tegen de muur naar de storm die over de heuvels trok te kijken. Het was genoeg om dicht bij elkaar te zijn, verzonken in onze eigen gedachten. Als we spraken, dan was het over de oorlog, de rebellen en andere dingen uit het heden. Het verleden en de toekomst lieten we zo veel mogelijk met rust. Een paar keer dommelde ik weg, en ik werd wakker met zijn armen om me heen en mijn hoofd tegen zijn schouder.

Plotseling schudde hij aan mijn schouder. Aan de roze gloed in de verte te zien liep de nacht ten einde. ‘Meghan, wakker worden.’

‘Hm?’ Gapend wreef ik in mijn ogen. Het was geen goed idee om leunend tegen een muur in een harnas te slapen, dat bleek wel uit de bonkende pijn in mijn rug. ‘Is het nu al tijd om te gaan?’

‘Nee.’ Hij deed een stap in de richting van de rand. ‘Kom eens kijken. Snel.’

Ik tuurde over de rand. Eerst zag ik niets, maar toen weerkaatste het licht in iets glinsterends en metaligs aan de horizon. Met mijn hand boven mijn ogen probeerde ik het beter te zien. Kon dat de glans van metalen bepantsering zijn? Of het glimmende rugschild van een ijzeren kever? Mijn bloed bevroor.

‘Ze komen eraan,’ stamelde Ash.

Ik deinsde achteruit. ‘Dit moeten we Panne vertellen!’ Met Ash op de hielen vloog ik naar de trap. Toen we naar beneden renden, werd snel duidelijk dat Panne al op de hoogte was. Het kamp was een chaos, de rebellen renden heen en weer om hun wapens bij elkaar te graaien. De gewonden van de slag van gisteren hinkten met vers verband om hun wonden haastig het kamp uit. Degenen die niet konden lopen werden weggedragen.

‘Daar zijn jullie!’ Puck kwam ons tegemoet aan de voet van de trap. ‘Er is alweer een leger onderweg en jullie zijn elkaar daarboven aan het aflebben. Ga je spullen pakken. Het ziet er naar uit dat we weer moeten vechten.’

‘Waar is Panne?’ vroeg ik toen we door de ruïne renden. ‘Wat denkt hij nou? We kunnen het nu niet tegen een nieuw leger opnemen! We hebben te veel gewonden, we worden verpletterd.’

‘Volgens mij hebben we niet veel keus, prinses,’ antwoordde Puck.

Ik kreeg de rebellenleider in het oog. Onder de takken van de enorme boom stond hij ruzie te maken met Diode. Pannes gezicht stond gespannen, en de ogen van de druk gebarende hackerelf rolden wild heen en weer.

‘Panne!’ Ik sprintte op hem af. Bijna botste ik tegen een hond op, die tegen me begon te grommen. ‘Hé, ik moet met je praten!’

Hij kreunde toen hij zag wie het was. ‘Wat wil je, hoogheid? Ik heb het een beetje druk op dit moment.’

‘Waar ben je mee bezig?’ Diode ging voor me opzij. ‘Je kunt je mensen nu niet weer de strijd in sturen! We staan op het punt om ons aan te sluiten bij Zomer en Winter, we hebben iedereen nodig. Als je nu gaat vechten, zo snel na de vorige veldslag, dan verlies je iedereen!’

‘Daar ben ik me van bewust, hoogheid!’ snauwde Panne. Zijn stekels knetterden woedend. ‘Maar ik geloof niet dat we een keuze hebben. We kunnen niet wegrekken, want dan komen ze gewoon achter ons aan. We kunnen ons niet verstoppen, want ik zou niet weten waar. Het enige wat we kunnen doen is ons verweren. Gelukkig is dat niet het hele leger van de valse koning, het zijn maar een paar pelotons. Het echte leger is nog steeds op weg naar het Wyldwoud, met het

bewegende fort, niet te vergeten. Als we dit kleine probleempje hier niet oplossen, dan kunnen we het wel uit ons hoofd zetten om ons bij Zomer en Winter aan te sluiten. Uit de weg dus, ik moet vooraan staan als de strijd losbarst.'

'Wacht!' zei ik, zijn mouw grijpend toen hij langs me heen wilde sterven. Boos draaide hij zich om. 'Er is nog een andere mogelijkheid. Wij zijn hier gekomen door de rommelrattentunnels onder de toren. Zo kunnen we ook ontsnappen.'

'De tunnels?' Panne schudde mijn hand af. 'Die tunnels zijn kilometers lang, dat is een gigantisch doolhof. Daar kunnen we dagen in ronddwalen.'

'Niet met mij erbij.' Ik had nog steeds geen idee hoe het kon dat ik zo thuis was in die tunnels, maar op het moment dat ik de woorden uitsprak, wist ik dat ik niet blufte. 'Ik ken de weg. Ik kan iedereen er veilig doorheen krijgen.'

Ongelovig keek hij me aan.

Plotseling was ik woedend. 'We gaan naar de tunnels, of je raakt iedereen kwijt voor de oorlog zelfs maar begonnen is! Verdomme, Panne, het is tijd dat je me gaat vertrouwen!'

'Luister naar haar,' zei Ash zachtjes. Hij staarde de IJzerfae doordringend aan. 'Je weet dat ze gelijk heeft.'

Panne keek vertwijfeld. 'Weet je zeker dat je de weg kent?' vroeg hij.

'Als dat niet zo was, dan zou ik hier nu niet zijn.'

'Goed dan,' zei hij langzaam. 'Oké. We leggen ons leven opnieuw in jouw handen, hoogheid. Diode, ga het aan iedereen vertellen. Zeg dat

ze naar de centrale ruimte moeten komen en dat ze klaar moeten staan voor vertrek.’

‘Ja, meneer.’ Diode wierp me een opgeluchte blik toe voor hij wegrende. Panne keek hem even na voor hij zijn paarse ogen weer op mij richtte. ‘Dit kan maar beter werken. Heb je enig idee wat voor een enorm lastpak je bent, hoogheid?’

‘Dit lastpak staat op het punt om jou te redden,’ beet ik hem toe, wat me een goedkeurend gesnuif van Puck opleverde. Panne keek me nijdig aan en ging ervandoor, waarna we koers zetten naar de boom in het midden van de ruïne.

Nog geen kwartier later had het hele rebellenleger zich verzameld onder de takken van de grote eik, volledig bewapend en klaar voor de mars. Ik stond me juist af te vragen hoe ik ze allemaal zo snel de tunnels in kon krijgen, toen Diode naar me toe kwam om me te vertellen dat het luik waardoor we binnen waren gekomen niet het enige was. Verspreid door de toren waren er nog een aantal en een daarvan lag in de centrale ruimte, recht onder de boom. Hij was ons juist aan het uitleggen dat de ingang onder de wortels van de eik verborgen was, toen Panne binnen kwam rennen. Met woest knetterende lokken sprong hij op de boomstronk.

‘Ze zijn bijna bij de toren. We moeten nu vertrekken!’

Puck, Ash en Panne wrikten samen aan het luik tot het met een rinkelende klap, die door de hele ruïne te horen was, openviel. Panne kwam overeind en maakte een gebaar naar de duisternis in het gapende gat. ‘Na jou, hoogheid. Diode, ga met de prinses mee. Zorg ervoor dat iedereen weet dat ze haar moeten volgen.’

‘En jij dan?’

‘Ik blijf hierboven tot ik zeker weet dat iedereen weg is.’ Hij knikte naar de potige dwerg met de mechanische arm, die stoïcijns achter ons stond te wachten. ‘Als iedereen beneden is, dan volgen Torsie en ik. We verzegelen het luik achter ons. Waarschijnlijk komen we hier niet meer terug.’

‘Maar –’

‘Ik blokkeer de terugweg, jij zorgt dat we beneden niet verdwalen.’ Hij gaf me een zaklantaarn en wees naar het gat. ‘Opschieten, voor ze voor de deur staan!’

Nadat ik de zaklamp had aangeknipt, daalde ik af in de tunnels. De vochtige duisternis sloot zich om me heen. Het rook hier naar stof, schimmel en natte rotsen, vreemd en bekend tegelijkertijd. Ash landde naast me, gevolgd door Puck en Diode, wiens ogen vol gloeiende cijfers leken te zweven in het donker. Ik vroeg me af waar Grimalkin was en hoopte maar dat hij veilig weg had weten te komen.

Met zijn nerveus tollende ogen nam de hackerelf de tunnels in zich op. ‘Weet je zeker dat je de weg weet?’ mompelde hij. Hij probeerde zelfverzekerd te klinken, maar het kwam er nogal pieperig uit.

Ik liet mijn zaklamp door de ondergrondse gang glijden en glimlachte opgelucht. Alles hier was bekend, ik wist precies waar ik heen moest. ‘Diode, stuur ze maar naar beneden. Zeg dat ze me moeten volgen.’ Ik liep een stukje vooruit en de rebellen begonnen door het luik naar binnen te komen, een massa rondzwaaiende zaklampen en lantaarns in het donker. Eerst voelde het een beetje onwennig, om aan het hoofd van een enorm leger te staan, om hun ogen in mijn rug te voelen prikken, terwijl ik ze door de tunnels leidde, maar al snel gingen het

gekraak van voeten en de zwaaiende lichtjes achter me op in de achtergrond, tot ik het nauwelijks nog opmerkte.

Een paar minuten later klonk er achter ons een knal. De gang trilde onder het geweld van de explosie, waardoor het stof begon te regenen. Diode gilte van angst, Puck drukte zich tegen de muur, en Ash greep mijn arm om me overeind te houden.

‘Wat was dat?’ riep de hackerelf toen het stof eindelijk optrok. Hoes-tend wapperde ik met mijn hand voor mijn gezicht, en ik keek om naar de rebellen, die zenuwachtig overeind krabbelden.

Ik wisselde een blik met Ash en Puck. ‘Panne heeft vast de tunnel laten instorten,’ zei ik. Ik raapte de zaklamp die ik had laten vallen weer op. ‘Dat was de enige manier om te voorkomen dat de troepen van de valse koning ons zouden volgen.’

‘Wat?’ Diode keek angstig achterom. ‘Ik dacht dat hij het luik alleen maar zou verzegelen. We kunnen dus niet meer terug naar de basis?’

‘Het was nooit zijn bedoeling om terug te komen,’ zei ik. Met mijn zak-lamp bescheen ik het doolhof voor ons. ‘We kunnen niet meer terug, we kunnen alleen nog maar vooruit.’

Tijd had geen betekenis in het eeuwige duister van de rommelratten-tunnels. Misschien liepen we pas uren, misschien al dagen. De gangen waren allemaal hetzelfde: donker, griezelig en gevuld met de vreemd-ste spullen, van kapotte monitoren tot afgerukte poppenkoppen. Na de ontploffing kwam Panne me zo nu en dan opzoeken aan het hoofd van de colonne, waarschijnlijk om te controleren of ik de weg nog wist. Nadat hij dat een keer of zes had gedaan, begon hij op mijn zenuwen te werken.

‘Ja, ik weet nog steeds waar we heengaan!’ snauwde ik toen hij weer opdook, om hem nog voor hij iets kon zeggen het zwijgen op te leggen. Ash liep aan de andere kant naast me. Hij zei niets, maar ik zag hem kijken toen Panne weer verscheen.

De rebellenleider keek me chagrijnig aan. ‘Rustig maar, hoogheid. Dat wilde ik niet vragen.’

‘O, wat jammer,’ zei Puck, die naast hem kwam lopen. ‘Dan verlies ik mijn weddenschap met de sneeuwbal. Toe nou, werk even mee. Vraag het nog een keer, doe het voor mij.’

‘Wat ik wilde vragen,’ vervolgde Panne zonder op Puck te letten, ‘is hoever het nog is. Mijn mensen worden moe, we kunnen dit niet veel langer volhouden zonder te pauzeren.’

Ik keek Ash aan. ‘Hoelang lopen we al?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Moeilijk te zeggen. Een dag? Misschien al wel langer.’

‘Echt?’ Ik had het gevoel dat het korter was. Ik was helemaal niet moe. Hoe langer we op pad waren, hoe meer energie ik leek te krijgen, dezelfde soort energie die me naar Machina’s boom had gelokt. Maar dit was een donkere kracht, bitter en oud, en plotseling wist ik waar hij vandaan kwam.

‘We zijn vast in de buurt van Ferrums zaal,’ zei ik. Panne trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ferrum? De oude koning Ferrum?’

‘Heb je van hem gehoord?’

‘Ik heb Machina geholpen om hem van de troon te stoten. Ik heb de aanval op de troonzaal geleid met Virus en IJzerhoef. Vertel je me nu dat hij nog leeft?’ Ongelovig staarde Panne me aan.

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Niet meer. Hij was hier nog toen ik voor het eerst naar het IJzerrijk kwam om mijn broertje te halen. De rommelratten aanbadden hem nog steeds, maar hij was doodsbang dat Machina hem zou vinden. Ik denk dat hij uiteindelijk vervaagd is en dat de rommelratten zijn vertrokken nadat hij is gestorven.’

‘Hm.’ Panne schudde verbaasd zijn hoofd. ‘Niet te geloven dat die ouwe knar het zo lang heeft uitgehouden. Als ik had geweten dat hij hier was, dan hadden we alle tunnels in het IJzerrijk uitgekamd tot we hem hadden gevonden om hem uit zijn lijden te verlossen.’

Vol afschuw keek ik hem aan. ‘Waarom? Hij leek zo onschuldig. Gewoon een droevige, boze oude man.’

‘Jij weet niet hoe hij daarvoor was.’ Panne kneep zijn ogen halfdicht. ‘Jij was hier niet toen hij koning was. Ferrum was paranoïde, doodsbang dat iemand zijn troon zou proberen af te pakken. Ik was een van zijn laatste luitenants, maar IJzerhoef vertelde me dat Ferrum telkens als er een nieuwe IJzerfae opdook, banger en bozer werd. Het was het beste geweest als hij afstand had gedaan van de troon, hem had aangeboden aan een opvolger. Hij was oud en overbodig, dat wisten we allemaal. In dit rijk maakt het oude plaats voor het nieuwe. Maar Ferrum weigerde zijn macht af te staan, zelfs toen zijn bitterheid het land om hem heen begon te vergiftigen. Machina smeekte hem om zijn recht om te heersen op te geven, om met waardigheid afscheid te nemen en de verantwoordelijkheid over te dragen aan iemand anders.’

‘Ferrum zei tegen mij dat Machina zijn troon uit machtswellust had afgepakt, omdat hij die voor zichzelf wilde.’

Panne snoof. ‘Machina was een van Ferrums trouwste aanhangers. De rest van zijn volk, waaronder ik, Virus en IJzerhoef, had genoeg van zijn dreigementen, de constante angst om de volgende te zijn die hij te grazen nam. Maar Machina zei dat we geduld moesten hebben, en we waren loyaler aan hem dan aan onze gestoorde koning. Toen kwam de dag dat Ferrums jalouse achtervolgingswaan eindelijk de overhand kreeg. Hij probeerde Machina te doden, hem neer te steken toen hij zijn rug naar hem had toegedraaid. Dat was zijn laatste fout. Machina realiseerde zich dat Ferrum niet langer in staat was om te heersen en verzamelde zijn medestanders om de koning af te zetten. Dat hoefde hij geen twee keer te vragen.’

Ik was verbijsterd. Alles wat ik over Machina dacht te weten, bleek niet te kloppen. ‘Maar... Machina wilde Nimmernimmer ook veroveren,’ protesteerde ik. ‘Hij wilde de oude fae uitroeien om een koninkrijk van IJzerfae te stichten.’

‘Machina was een geweldig strateeg.’ Panne haalde onverschillig zijn schouders op. ‘Hij wist dat Ferrums plan, dat erop neerkwam dat we ons voor de hoven verstoppten in de hoop dat ze ons niet zouden vinden, niet veel langer meer zou werken. Het IJzerrijk groeide sneller dan ooit. We konden ons niet blijven verbergen, vroeger of later zouden de hoven ons ontdekken, en wat dan? Wat denk je dat er zou gebeuren als de oudbloeden een heel koninkrijk zouden vinden dat wemelde van de fae die bestonden uit materiaal dat hen kon doden? Machina wist dat er oorlog zou komen. Het leek hem het beste om als eerste toe te slaan.’

‘Jammer dat Meghan het voor jullie kwam verpesten,’ voegde Puck eraan toe.

Panne draaide zich naar hem om. ‘Het maakt allemaal niet meer uit als de valse koning Nimmernimmer verovert, of wel?’ pareerde hij.

‘Dan ben ik er nog steeds, net als de rest van de IJzerfae, maar jullie oudbloeden zijn verleden tijd. Zelfs onze koninklijke hoogheid hier kan dat niet voorkomen.’

‘Dat zal niet gebeuren,’ snauwde ik. ‘Ik hou de valse koning tegen, net zoals ik Machina heb tegengehouden.’

‘Blij dat te horen.’ Panne keek me strak aan. ‘Maar heb je al bedacht hoe je de uitbreiding van het IJzerrijk gaat stoppen? Dat de valse koning is verdwenen, betekent nog niet dat wij er ook niet meer zijn, prinses. Het IJzerrijk zal blijven groeien, het zal op Nimmernimmer blijven inwerken, dus de hoven zullen hoe dan ook achter ons aankomen. Ik ben het met je eens dat we nu eerst de valse koning moeten tegenhouden, maar dat betekent hooguit uitstel van het onvermijdelijke.’

‘Er moet een manier zijn,’ zei ik. ‘Jullie zijn allemaal fae, jullie gebruiken allemaal magie. Jullie zijn alleen een beetje anders.’

‘Nee dat zijn we niet,’ zei Panne streng. ‘We zijn niet een beetje anders. Onze magie doodt oudbloeden, en Zomermagie is dodelijk voor ons. Als jij denkt dat we elkaar een hand kunnen geven en vriendjes kunnen zijn, prinses, dan hou je jezelf voor de gek. We moeten nu trouwens snel rusten, want anders is dit leger te moe om tegen wie dan ook te vechten.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, we moeten in beweging blijven. In ieder geval tot we uit de tunnels zijn.’

‘Waarom?’

‘Omdat...’ Ik sloot mijn ogen. ‘...hij er bijna is.’

Alle drie de fae staarden me aan. ‘Hoe weet je dat?’ vroeg Ash zacht.

‘Ik kan hem voelen.’ Ik had kippenvel. Huiverend sloeg ik mijn armen om me heen. ‘Ik kan voelen dat het land het... uitschreeuwt als hij langskomt. Het voelt...’ Even zocht ik naar woorden. ‘Het voelt alsof iemand met een mes in de aarde snijdt en er littekens achterblijven. Ik kan hem al voelen sinds we langs Ferrums troonzaal zijn gekomen. De valse koning is bijna in het Wyldwoud, en hij wacht op me.’

Hoofdstuk 22

De laatste nacht

Eindelijk kwam er een eind aan de tunnels.

In de ongewoon heldere nacht zette ons gerafelde, aangeslagen zootje ongeregeld van een leger zijn kamp op aan de rand van een lavameer. Het stonk er naar zwavel. Eigenlijk wilde ik niet zo dicht bij het meer kamperen, maar Panne snoerde me de mond door te zeggen dat de geur onze aanwezigheid zou maskeren en dat het leger bovendien zo afgepeigerd was door de uitputtende mars door de tunnels, dat ze er toch niets van zouden merken. Zelfs Ash en Puck waren moe. Ze zeiden niets, maar aan hun bleke, ingevallen gezichten kon ik zien dat ze zich niet echt lekker voelden. Hun amuletten waren bijna op, en het IJzerrijk begon eindelijk zijn tol te eisen.

‘Ga slapen,’ zei ik toen Panne was vertrokken om te helpen bij het opzetten van het kamp. ‘Jullie zijn allebei uitgeput. Vanavond gaan we toch nergens meer heen, dus probeer een beetje uit te rusten.’

‘Wat zijn we bazig vandaag,’ zei Puck verontwaardigd, maar zonder zijn gebruikelijke felheid. ‘Geef die meid een leger en ze loopt direct naast haar schoenen.’ Hij gaapte. ‘Al goed. Als iemand me nodig heeft, dan lig ik voor pampus in mijn tent te vergeten waar ik ben. O, trouwens, kijk eens om je heen. Duivelse fae, een meer van vloeibaar vuur, doet dat je niet ergens aan denken?’ Hij trok een gezicht. ‘Toen ik zei dat ik je naar de hel en terug zou volgen, bedoelde ik dat niet letterlijk, hoor, prinses.’ Hij zwaaide vrolijk. ‘Tot morgen, tortelduifjes.’

‘En jij dan?’ vroeg Ash, toen Puck luid fluitend was weggeslenterd. ‘Jij hebt net zo lang gelopen als wij. Dit is de laatste kans om te rusten voor we het slagveld bereiken.’

Mijn aandacht werd getrokken door een beweging. Heel even dacht ik dat ik een langharige grijze kat op een steen bij de rand van het meer zag springen, maar de lucht om hem heen trilde zo door de hitte, dat hij weer weg was voor ik het zeker wist. ‘Dat weet ik,’ zei ik, turend in de hete droge lucht. ‘Het klinkt misschien vreemd, maar ik voel me prima. Ga maar.’ Ik keek hem aan. ‘Ik weet dat je moe bent. Probeer wat te rusten voor de strijd. Ik blijf in de buurt.’

Hij protesteerde niet, iets waaruit bleek hoe uitgeput hij was. Zachtjes drukte hij een kus op mijn voorhoofd voor hij in de richting liep van de ring van tenten die het verst van het meer lag. Ik keek hem na tot hij achter een enorme steen verdwenen was en begon zelf naar het meer te lopen.

Zo dicht bij de lava leek het of mijn huid van mijn botten zou vallen als ik me zou krabben. Ik durfde niet te dicht naar de rand toe te gaan, want als ik zou uitglijden of struikelen, zou het slecht met me aflopen. De lava bubbelde traag, kronkelend in hypnotische patronen van goud en oranje. De helse gloed was op een vreemde manier erg mooi. Even

overwoog ik om een kiezelsteen te laten stuiteren op het gloeiende oppervlak, maar ik besloot dat dat een slecht idee was.

‘Het Gesmolten Meer,’ zei een stem naast me. Grimalkin verscheen met rood opgluoiende snorharen op een steen. Al had ik wel geweten dat hij zichzelf kon redden, toch was ik opgelucht om hem te zien. ‘Midden op de Obsidiaanvlakten. IJzerhoef heeft me hierover verteld. Dit was zijn land, in de tijd van koning Machina.’

‘IJzerhoef.’ Ik leunde tegen de rots en keek uit over het meer. Door mijn beplantsering heen voelde ik hoe warm de steen was. ‘Ik wou dat hij dit had kunnen zien,’ mompelde ik, terwijl ik me voorstelde dat het enorme paard van smeedijzer trots aan de overkant van het meer zou staan. ‘Ik wou dat we hem thuis hadden kunnen brengen.’

‘Het heeft geen zin om het onmogelijke te wensen, mens.’ Grimalkin ging zitten en samen keken we uit over het meer. ‘IJzerhoef wist wat hem te doen stond. Laat je niet door menselijk schuldgevoel afleiden van je plicht, dat zou IJzerhoef ook niet gedaan hebben.’

Ik zuchtte. ‘Is dat wat je wilt zeggen, Grim? Dat ik me niet schuldig moet voelen over de dood van een vriend?’

‘Nee.’ De kat ging weer staan, zodat hij me kon aankijken. ‘Ik kom je vertellen dat ik wegga. Ik wil niet dat je je zorgen maakt omdat je niet weet waar ik ben, zo vlak voor de strijd. Er zijn belangrijkere dingen. Dus... Ik ga weg.’

Ik krabbelde overeind. ‘Waarom?’

‘Mens, mijn werk hier is gedaan.’ Er was iets in zijn blik dat verdacht veel op tederheid leek. ‘Morgen marcheer je het slagveld op met een leger van IJzerfae achter je aan. Er is geen plek voor mij in dat gevecht. Ik heb niet de illusie dat ik een krijger ben.’ In zijn oeroude,

gouden ogen weerkaatste het licht van het meer. 'Ik heb je zo ver gebracht als ik kon. Nu is het tijd dat je zelf naar voren stapt om je lotsbestemming te vervullen. Bovendien...' De hete bries speelde met zijn snorharen. 'Bovendien is er een overeenkomst die ik moet nakomen voor dit allemaal voorbij is.'

'Jij hebt een overeenkomst gesloten?'

Minachtend keek hij me aan. 'Je denkt toch niet dat IJzerhoef niet om een wederdienst heeft gevraagd? Echt, soms ben ik de wanhoop nabij. Maar het begint laat te worden, ik moet gaan.' Hij sprong sierlijk van de rots en begon weg te draven, zijn pluimstaart trots en kaarsrecht omhoog.

Ik slikte. 'Grim? Zie ik je weer terug?'

De caït sith draaide zich om en hield zijn kop een beetje scheef. 'Wat een vreemde vraag,' zei hij peinzend. 'Zie je me weer terug? Je weet toch dat ik geen orakel ben en dat ik niet in de toekomst kan kijken? Ik zou het je niet kunnen zeggen. Ik begrijp niets van mensen, maar ik neem aan dat dat deel uitmaakt van jullie charme.' Hij zwaaide traag met zijn staart. 'Probeer niet in de problemen te komen, mens. Het zou me verschrikkelijk ergeren als je erin slaagde om dood te gaan.'

'Grim, wacht. Weet je zeker dat jou niets zal overkomen?'

Hij glimlachte. 'Ik ben een kat.'

Het volgende moment was hij verdwenen.

Ik veegde een verdwaalde traan van mijn gezicht. Grim verdween en verscheen als hij er zin in had, maar deze keer was het anders. Plotseling wist ik dat ik hem niet terug zou zien, of dat het in ieder geval nog heel lang zou duren. 'Tot ziens, Grimalkin,' fluisterde ik. Nog zachter,

voor het geval de doortrapte kat ergens in de buurt zat te luisteren, voegde ik eraan toe: 'Bedankt.'

Ik huiverde in de hete wind, nu al verdrietig door het verlies. Hoeveel vrienden zou ik nog kwijtraken voor dit voorbij was? Ergens in de buurt, dichterbij dan ooit, trok de valse koning op naar de legers van Zomer en Winter. Morgen zou het moment van de waarheid aanbreeken. Morgen was de dag des oordeels, de dag waarop we zouden winnen of sterven.

Op dat moment wilde ik dolgraag naar mijn familie. Ik wilde het gezicht van mijn moeder nog een keer zien, Ethan nog even vasthouden om hem door zijn haar te woelen. Zelfs Luke wilde ik nog een keer spreken, om hem te zeggen dat ik hem vergaf dat hij me nooit had opgemerkt, me nooit had gezien. Mam was gelukkig met hem. Als ze hem niet had ontmoet, dan zou mijn broertje Ethan er niet geweest zijn. Dan zou ik geen familie hebben gehad. Mijn keel verkrampde van verlangen. Zouden ze me missen, als ik nooit meer thuis kwam? Zouden ze uiteindelijk ophouden met zoeken naar de dochter die op een avond was verdwenen om nooit meer terug te komen?

De wind jammerde eenzaam en verloren over de vlakke. Ineens realiseerde ik me dat ik morgen dood zou kunnen gaan. Het besef klemde zich met ijzige vingers om mijn hart. Dit was een oorlog, en aan beide kanten zouden veel slachtoffers vallen. De valse koning zou te sterk kunnen zijn, zelfs als ik een manier vond om zijn fort binnen te dringen. Het was heel goed mogelijk dat we zouden verliezen. Ik zou kunnen sneuvelen, en dan zou mijn familie nooit weten wat er met me was gebeurd, waar ik voor had gevochten. Als ik stierf, wie zou het ze dan vertellen? Oberon? Nee, als ik verloor, dan zou ook hij vervagen. Als ik verloor, zou het voorbij zijn. Het einde van Nimmernimmer. Voor altijd.

O, shit.

Nu stond ik pas echt te trillen. Het lukte me niet om mezelf tot bedaren te brengen. Het kwam er nu op aan, in deze laatste strijd hing alles van mij af. Stel je voor dat het me niet zou lukken? Als ik de valse koning niet kon verslaan, zouden ze allemaal sterven, Oberon, Grim, Puck, Ash...

Ash.

Rillend haastte ik me terug naar het kamp, langs de groepjes tenten die rondom het meer waren opgezet. Het kamp was rustig en stil, een heel verschil met de wilde feesten in het Zomer- en het Winterkamp de avond voor de strijd. Plotseling begreep ik waar al die herrie voor nodig was geweest. Vanavond zou ik blij zijn geweest met de afleiding, want er tolden te veel sombere gedachten rond in mijn hoofd, zoveel emoties dat ik dacht dat ik zou barsten. Maar ondanks dat alles was er niets belangrijker dan hij.

Ik vond zijn tent aan de rand van het kamp, een stukje verwijderd van de rest. Hoe ik wist dat hij van hem was, kon ik niet zeggen, alle tenten zagen er min of meer hetzelfde uit, maar ik kon hem voelen, net zo duidelijk als mijn eigen hartslag. Even aarzelde ik bij de ingang, mijn hand al uitgestrekt om het tentdoek opzij te duwen. Wat zou ik tegen hem zeggen? Misschien was dit wel de laatste avond van ons leven.

Toen ik genoeg moed had verzameld, duwde ik de tentflappen open en stapte naar binnen.

Ash lag op zijn rug in de hoek, met een arm over zijn ogen geslagen. Hij ademde langzaam en diep. Zijn shirt had hij uitgetrokken, zodat ik de amulet tegen zijn gespierde borst kon zien glinsteren. Het ding was nu bijna helemaal zwart, als een druppel inkt op zijn bleke huid. Het verbaasde me dat hij me niet binnen had horen komen, in zijn

normale doen zou hij al met zijn zwaard in de aanslag voor mijn neus hebben gestaan. Hij moest volkomen uitgeput zijn geweest van de mars door de tunnels. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om hem uitgebreid te bestuderen, ik bewonderde zijn harde spieren, onderzocht de littekens op zijn bleke huid. Bij iedere rustige ademtocht kwam zijn borst omhoog. Alleen al door hem te zien slapen voelde ik me rustig geworden.

‘Hoelang blijf je naar me staan staren?’

Ik maakte een sprongetje van schrik. Hij had zich niet bewogen, maar een van zijn mondhoeken krulde omhoog.

‘Hoelang weet je al dat ik hier sta?’

‘Ik kon je al voelen toen je naar de tent liep en je je voor de ingang stond af te vragen of je naar binnen zou gaan.’ Hij kwam duwde zich omhoog op een elleboog. ‘Wat is er aan de hand?’ Zijn zilveren ogen glansden ernstig in het halfdonker.

Ik slikte. ‘Ik kwam... Ik wilde... O, verrek...’ Blozend staarde ik naar de vloer. ‘Ik ben bang,’ gaf ik uiteindelijk toe. ‘Morgen is het oorlog. We kunnen doodgaan en misschien zie ik mijn familie nooit meer terug en... Ik wil vannacht niet alleen zijn.’

De blik in Ash’ ogen werd zacht. Zonder een woord te zeggen schoof hij opzij op het veldbed om ruimte voor me te maken.

Met bonzend hart ging ik naast hem liggen. Hij sloeg een arm om me heen om me dichtertegen zich aan te trekken, en toen ik zijn hartslag tegen mijn rug voelde sloot ik mijn ogen. Met mijn vingers streelde ik een vaag litteken op zijn pols.

‘Ash?’

‘Hm?’

‘Ben jij bang? Om dood te gaan?’

Even lag hij heel stil. Ik voelde zijn adem op mijn wang. ‘Niet zoals je zou denken,’ zei hij ten slotte zacht, spelend met mijn haar. ‘Ik heb heel lang geleefd, ik heb in heel veel veldslagen gevochten. Natuurlijk heb ik altijd geweten dat ik zou kunnen sterven. Er zijn tijden geweest dat ik me afvroeg of ik het niet moest opgeven, of ik het niet gewoon moest laten gebeuren.’

‘Waarom?’

‘Om aan de leegte te ontsnappen. Ik ben zo lang dood geweest vanbinnen. Het zou niet veel verschil hebben gemaakt als ik niet meer had bestaan.’ Hij legde zijn gezicht tegen mijn schouder en ik rilde. ‘Maar nu is het anders. Ik heb iets om voor te vechten. Ik ben niet bang om te sterven, maar ik ben ook niet van plan om het op te geven.’ Zijn lippen raakten heel licht mijn haar. ‘Ik zorg dat je niets kan overkomen,’ fluisterde hij. ‘Je bent mijn hart, mijn leven, mijn hele wereld.’

Mijn ogen werden vochtig. ‘Ash,’ fluisterde ik weer, in de deken knijpend om het trillen te stoppen. Ik wist wat ik wilde, maar ik was nog steeds bang, bang dat ik het niet goed zou doen, bang voor het onbekende, bang dat ik hem op een of andere manier teleur zou stellen. Hij kuste mijn hals, en ik voelde zijn arm verstrakken, zijn vingers in mijn T-shirt graven. Achter me zag ik een kleurige flakkering van helderrood verlangen. Toen ik hem voelde trillen van inspanning om zich te beheersen smolten al mijn twijfels weg.

Ik draaide me in zijn armen naar hem om. Hij steunde op een elleboog, zijn ogen stralend in het donker. Ik liet hem mijn verlangen zien, dat als gekleurde rookwolkjes oprees om te dansen met dat van hem. Het was niet nodig om iets te zeggen.

Hij boog zijn hoofd, zodat zijn voorhoofd het mijne raakte. ‘Weet je het zeker?’ Zijn stem was niet meer dan een fluistering, een geest in het duister.

Ik knikte, zag vol verbazing dat hij zijn ogen sloot toen ik mijn vingers over zijn wang liet glijden. ‘We kunnen morgen sterven,’ zei ik zacht. ‘Vannacht wil ik bij je zijn. Als het over ons gaat, wil ik nergens spijt van hebben. Dus inderdaad, ik weet het zeker. Ik hou van je, Ash.’

Daarna kon ik niets meer zeggen, want hij boog zich voorover om me te kussen. En in de laatste stilte voor de zon opkwam, vlak voor de oorlog die ons uit elkaar zou kunnen rukken zou beginnen, vervlochten onze dansende aura’s zich met elkaar in het donker, kronkelend tot ze zich uiteindelijk vermengden en één werden.

Deel 3

Hoofdstuk 23

De slag om Nimmernimmer

Toen ik wakker werd was het nog donker in de tent, al kwam er een vaag grijs licht door de tentflappen. Ash was al weg, typisch iets voor hem, maar mijn lichaam gloeide nog na van wat er vannacht was gebeurd. Meer dan ooit kon ik hem voelen. Hij was dichtbij. Hij was –

Vlak naast me, constateerde ik tot mijn schrik.

Naast het bed zat hij naar me te kijken, helemaal aangekleed, met zijn zwaard op schoot. Hij lachte niet, maar zijn gezicht was ontspannen, en de blik in zijn ogen was vredig.

‘Hoi,’ fluisterde ik. Glimlachend stak ik mijn hand naar hem uit. Hij nam hem in de zijne en kustte mijn vingers voor hij opstond. ‘Het is bijna tijd,’ zei hij zacht, terwijl hij zijn zwaard achter zijn riem schoof.

De gedachte aan de komende oorlog kwam als een hamer neer en verbrijzelde in één klap de rust.

‘Je kunt je beter aankleden, Panne is waarschijnlijk naar ons op zoek. Of erger nog...’

‘Puck,’ kreunde ik. Met moeite kwam ik overeind om mijn kleren te zoeken. Ash draaide me zonder iets te zeggen zijn rug toe toen ik me aankleedde, en ik verbeet een lachbui bij dit vertoon van ridderlijkheid. Toen ik me eenmaal in mijn pantser van drakenschubben had gehesen, draaide ik een rondje om te laten zien dat ik klaar was om hem naar buiten te volgen. Even keek hij me peinzend aan, toen trok hij me naar zich toe, zodat hij zijn vingers door mijn warrige haar kon laten glijden. ‘Ik zat te denken,’ zei hij toen ik mijn armen om zijn nek had geslagen, ‘als dit voorbij is, zullen we dan gewoon een tijdje verdwijnen? Wij met z’n tweeën. Voor we gaan, kijken we eerst of het goed gaat met je familie. Ik zal je Nimmernimmer laten zien zoals je het nog nooit hebt gezien. Vergeet de hoven, de IJzerfae, alles. Jij en ik en niemand anders.’

‘Dat lijkt me geweldig,’ fluisterde ik.

Hij drukte zijn lippen op de mijne en maakte zich los. ‘Meer hoeft ik niet te horen.’ Zijn ogen glansden, vastberaden en gretig, ze waren vol van iets wat ik nog niet eerder had gezien: hoop. ‘We gaan een oorlog winnen.’

Nadat we elkaar hadden losgelaten, stapten we de tent uit. Ik hoefde hem niet aan te raken om hem naast me te voelen. Hij was een deel van me geworden, en daardoor werd dit op een of andere manier allemaal nog echter.

De strijd was nu heel dichtbij. Door de griezelige rode wolken boven ons hoofd en de asvlokken die eruit neerdwarrelden leek alles nog dreigender. Het was alsof de lucht uit elkaar viel. Vastbesloten keek ik

omhoog. Ik zou deze oorlog winnen. Ik had nog nooit iets zo graag gewild.

‘Daar zijn jullie dan.’ Panne dook op uit de menigte, gewapend met een speer waarvan de punt leek te bliksemen. ‘We zijn bijna klaar. Mijn verkenners hebben gerapporteerd dat de strijd al is begonnen. Zomer en Winter zijn al in gevecht met de troepen van de valse koning. Het hele leger is door de linies heen het Wyldwoud binnen gedrongen. Het is zover.’

Ik bevroor. ‘En het fort?’

‘Dat is er nog niet.’ Panne plantte de achterkant van zijn speer in de grond. ‘Het wordt afgeremd door het woud, maar het is dichtbij. We moeten opschieten. Waar is Robin?’

‘Hierzo.’ Puck verscheen met een zelfvoldane grijns op zijn gezicht. Onder zijn arm droeg hij een lange stok. ‘Ik heb een plannetje uitgebroed, prinses. Gisteravond zat ik me af te vragen hoe de hoven ons moesten onderscheiden van het leger van de valse koning. Slechte IJzerfae, goede IJzerfae, voor mij zien ze er allemaal hetzelfde uit. Duuuuus...’ Met een groots gebaar hief hij de stok op. Er rolde een heldergroene banier uit, met het trotse silhouet van een grote eik erop. ‘Ik wilde eigenlijk liever een plaatje van een bloem of een vlinder,’ zei Puck toen hij mijn bewonderende blik zag, ‘maar ik dacht niet dat ik daar de valse koning de stuipen mee op het lijf zou jagen.’

‘Niet slecht, Robin,’ zei Panne met respectvolle tegenzin.

‘Blij dat je er zo over denkt, stekkerkop. Mijn waanzinnige borduurtalent kwam eindelijk een keer van pas.’

Panne keek hem aan of hij gek was geworden. ‘In ieder geval,’ zei hij tegen mij, ‘vinden we het een eer om daarmee voor jou ten strijde te trekken.’

Mijn borst zwol op. Al deze fae waren bereid om mij te volgen, om te sterven om Nimmernimmer te redden. Ik kon ze niet in de steek laten. Ik zou ze niet in de steek laten.

Op dat moment ontstond er grote opschudding aan de rand van het kamp. Ik hoorde het geluid van donderende voetstappen, IJzerfae begonnen in paniek te gillen, en ik zag tenten omhoog vliegen voor de massa uiteenstoof. Een groep enorme zwarte paarden galoppeerde het kamp binnen en kwam vlak voor mijn neus tot stilstand.

Ik hapte naar adem. De dieren waren gemaakt van zwart metaal, in hun ogen brandde rood vuur, en uit hun neusgaten spoten vlammen. Ze leken nog het meest op een kleinere, slankere uitvoering van IJzerhoef. Terwijl ik ze aan stond te gapen, stapte er eentje naar voren.

‘Meghan Chase?’ vroeg het paard hoofdschuddend. Zijn diepe nobele stem werd vergezeld door een regen van vonken.

Ik knipperde een paar keer met mijn ogen voor ik knikte.

‘Degene die ze Grimalkin noemen stuurt ons.’ De IJzerhoefkloon knikte naar de andere paarden. ‘Hij draagt de geest van onze stamvader met zich mee, de eerste IJzerhoef, en hij heeft ons ervan overtuigd dat we ons bij jou moeten aansluiten in je strijd tegen de valse koning. Uit respect voor onze grote voorvader hebben we daarmee ingestemd. Accepteer je onze hulp?’

IJzerhoef, dacht ik droevig, je helpt ons nog steeds, zelfs nu nog. ‘Ik accepteer jullie aanbod,’ zei ik tegen het paard.

Na een koninklijk knikje zakte het dier door een van zijn voorbenen om een buiging te maken. ‘Dan is het beslist,’ zei hij. Ook de andere paarden bogen. ‘Voor de duur van dit conflict, en niet langer, zullen wij jou en je officieren ten strijde dragen. Daarna is onze overeenkomst vervuld en zul je ons weer laten gaan.’

‘O, joepie,’ zei Puck. ‘Dat worden schaafwonden op de meest oncomfortabele plekken.’

Met een grote zwaai sprong ik op de rug van het paard. De zware ijzeren spieren bewogen onder me toen het dier rammelend en kreunend overeind kwam. Zijn metalen huid was warm, vooral bij mijn benen, omdat daaronder een groot vuur brandde. Ik herinnerde me de vlammen nog die in IJzerhoefs buik loeiden, je kon ze door zijn ribben en zuigers heen zien. Ik voelde me opnieuw verdrietig worden omdat we hem verloren hadden.

Ash, Puck en Panne hielden me in het oog vanaf de ruggen van hun metalen paarden, die met vlammeende neusgaten gretig stonden te trappelen. De banier werd hoog opgeheven, zodat de zwarte eik op de groene achtergrond wapperde in de wind. Ik keek uit over de zee van ernstige gezichten en haalde diep adem.

‘Zomer en Winter zijn niet onze vijanden!’ riep ik met galmende stem uit. ‘Ze zijn anders, dat klopt, maar ze vechten tegen de vijand die jullie ook haten, de tiran die alles waar koning Machina voor stond, wil vernietigen. We kunnen ze nu niet in de steek laten! Vrede met de hoven is mogelijk, maar de valse koning zal iedereen vergiftigen of tot slavernij dwingen als hij wint. Het enige wat nodig is om het kwaad te laten overwinnen, is dat wij, en iedereen zoals wij, werkeloos blijven toekijken. Dat zal ik niet toestaan! We trekken ten strijde tegen de valse koning, en we zullen hem laten zien waar we toe in staat zijn als we samenwerken! Wie staat er achter me?’

Honderden stemmen rezen op met de kracht van een tornado. Ik trok mijn zwaard en hield het boven mijn hoofd, om het te voegen bij de blikkerende zee van wapens.

‘We gaan een oorlog winnen!’

Ik hoorde de geluiden van de strijd al voor ik er iets van kon zien. Ze galmden tussen de bomen door die de grens van het IJzerrijk markeerden. Er klonk gegil en geschreeuw, agressief gebrul, en het gekletter van wapens in de wind. Zo nu en dan dreunde er ergens kanonnenvuur of klonk het gebulder van vlammen. Boven de bomen schoot een gigantische, smaragdgroene draak de lucht in, die hoog boven ons even stilhield voor hij aan een duikvlucht begon, zodat we hem niet meer konden zien.

Spijkerstang, het paard waar ik op reed, schudde briesend zijn hoofd. ‘De strijdende partijen hebben elkaar al getroffen,’ verkondigde hij, dansend van opwinding. ‘Zullen we het bevel geven om aan te vallen?’

‘Nog niet,’ antwoordde ik. Ik legde een hand op zijn schouder om hem in bedwang te houden. ‘We rijden eerst door de bomen. Ik wil de strijd kunnen zien.’

Ongeduldig groef hij met een hoef in de grond, maar hij versnelde zijn tempo niet toen we het bos binnen gingen en de verwrongen metalen stammen ons insloten. Er hing hier een sterke geur van roest en acuzuur. Boven het geluid van de strijd uit hoorde ik nog iets anders in het woud, knappende takken en gekreun, alsof iets enorms zich een weg door de bomen baande.

‘Sneller,’ zei ik tegen Spijkerstang. Hij begon te draven, waardoor er aswolken opstoven van de bosgrond. Het lawaai van de strijd kwam

dichterbij. Toen we even later tussen de bomen uit reden, keken we neer op een totale chaos.

Twee keer eerder had ik de fae oorlog zien voeren, maar deze keer leek het feller en wanhopiger, alsof de hel was losgebroken op het veld. De troepen zwermden om elkaar heen als mieren, hakten erop los met oeroude en hypermoderne wapens. Zwaarden en harnassen glinsterden in de storm van rondwervelende asvlokken. IJzeren kevers ploegden door de menigte, met schutters op hun rug die in het rond schoten. Er vlogen allerlei wezens door de lucht. Een ijsblauwe draak met rood bevlekte schubben landde op de rug van een ijzeren kever en bedolf de musketelfen onder een dodelijke golf van ijzel voor ze zelfs maar konden reageren. Daarna koos hij het luchtruim weer. Er kwam een griffioen langs met een elfenruiter op zijn rug, maar hij werd uit de lucht geplukt door een golem van raderwerk en tegen een rots gesmeten. Twee metalen bidsprinkhanen sloten samen een Zomerridder in, op hem inhakkend met de enorme messen aan hun voorpoten, tot hij uitgleed in de as en onthoofd werd.

De strijd leek niet bepaald gunstig te verlopen. Er was een stuk meer zilver en grijs te zien op het slagveld dan groen en goud, of blauw en zwart.

‘Ik geloof dat we net op tijd zijn,’ constateerde Puck, die naast me reed. ‘Klaar om de cavalerie erop af te sturen, prinses?’

Ash stond de strijd te analyseren. ‘Als we ze in hun rechterflank raken, kunnen we ze verrassen op een plek waar hun linies dun zijn. Dan kunnen we erdoorheen breken voor ze terug kunnen slaan.’

Ik keek mijn vrienden aan, zag de liefde in hun vastbesloten blikken en voelde ineens geen angst meer. Oké, een heel klein beetje misschien, maar dat viel in het niet bij mijn vastberadenheid en de bijna

pijnigende behoefte om dit gevecht te winnen. Ik trok mijn zwaard en draaide Spijkerstang, zodat ik het leger, mijn leger, kon zien. Voor me zag ik een zee van gespannen gezichten.

‘Voor Nimmernimmer!’ riep ik, terwijl ik mijn zwaard in de lucht stak. De rebellen namen mijn kreet over. Een paar honderd stemmen juichten en brulden en overal werden wapens omhoog gestoken. Mijn adrenalineniveau steeg toen ik de kreten om me heen hoorde aanzwellen en ik het uitschreeuwde om mijn stem bij die van mijn mensen te voegen. Spijkerstang steigerde voor hij zich schril hinnikend en met maaiende benen van de helling stortte.

De wind rukte aan mijn haar, de as die overal om me heen opstoof, prikte in mijn ogen, en mijn oren tuitten van het gedaver van hoeven en het geraas van het leger achter ons. We naderden de strijd, de massa’s soldaten rezen en daalden als golven voor de kust. Overal klonk wapengekletter toen we op de strijd af denderden, als een orkaan die aan land komt. Het leger van de valse koning draaide zich met grote ogen van schrik om op het moment dat we ons op hen stortten. Wanhopig probeerden ze deze nieuwe dreiging het hoofd te bieden, maar het was al te laat. Met het geweld van een vloedgolf klaptten we boven op ze, snel en wraaklustig. Overal om me heen brak de hel los.

Spijkerstang ploeterde door de menigte. Hij spuwde vuur en haalde met zijn krachtige hoeven uit naar iedereen die te dichtbij kwam. Vanaf zijn rug hakte ik met mijn zwaard in op het leger van de valse koning. Het was een totale chaos. Ik was me er vaag van bewust dat Ash en Puck ergens dicht bij me vochten en aan alle kanten aanvallen afweerden. Ik zag dat Ash de borst van een IJzerridder doorboorde met zijn zwaard en een andere spietste met een ijsspeer. Puck gooide iets wat op een wollige golfbal leek naar een groep IJzerridders. In hun midden ontplofte het tot een grizzlybeer. Uit de punt van Pannes speer schoten bliksemflitsen, die hij in een dodelijke cirkel liet rondgaan.

Iedereen die hij met het wapen doorboorde verkoelde tot een rokend zwart hoopje.

Waar was Oberon? Ik weerde een speer af die me vol in mijn gezicht dreigde te raken. Ik moest hem vinden, om hem te zeggen dat de rebellen niet de vijand waren, dat we hier waren om te helpen. Toen de strijd even wat in hevigheid afnam, kreeg ik Panne in de gaten, en ik stuurde Spijkerstang zijn kant op. Als Panne met me meeding om aan Oberon uit te leggen wat we deden, dan zou de elfenkoning misschien luisteren.

‘Panne!’ riep ik toen we dichterbij kwamen. ‘Kom met mij –’

We werden onderbroken door het geloei van een enorme golem van raderwerk die door de troepen stampte, woest zwaaiend met zijn knuppel, zodat de rebellen alle kanten op vlogen. Hij wist Panne te verrassen, en de rebellenleider probeerde nog weg te duiken, maar het was te laat. De metalen knuppel kwam hard neer tegen de schouders van zijn paard en beiden vlogen een paar meter door de lucht. Ik schreeuwde, maar mijn stem ging verloren in de kakofonie van geluid. De golem stampte op de bewegingloze Panne af, zijn knuppel opgeheven voor de genadeklap.

Ash draaide zijn paard razendsnel om en galoppeerde op de golem af. Zijn ijsdolk ketste af op de metalen schedel, maar zorgde er wel voor dat het wezen zijn hoofd optilde. Het maaide zo hard het kon met de knuppel naar Ash, en mijn hart schoot in mijn keel toen het enorme wapen naar beneden kwam suizen. Op het laatste moment sprong Ash vanaf de rug van zijn paard op de arm van de golem. Hij rende direct door naar de schouder van het monster, dat wild om zich heensloeg en achteruit deinsde, maar de ijsprins hief zijn zwaard en wist het in het mechaniek van de hals te stoten. De golem zakte kermend door zijn knieën. Ash sprong in het gras op het moment dat de golem begon te

beven. Even later viel hij uit elkaar in honderden stukjes bevroren raderwerk, die wegrolden door de as.

‘Ik ben niet onder de indruk, sneeuwbal!’ gilde Puck die stond in te trappen op een IJzerridder. ‘Doe dat nog eens, maar laat hem nu een dansje doen!’

Ik negeerde Puck en haastte me naar de plek waar Panne was gevallen. In een hoop as worstelde zijn paard om overeind te komen. Panne zelf lag een paar meter verderop. Zijn stekels knetterden zwakjes.

‘Panne!’ Ik sprong van Spijkerstangs rug en knielde neer naast de liggende gestalte. ‘Ben je gewond? Praat tegen me.’ Puck en Ash doemden aan twee kanten hoog boven me op, om ons te beschermen tegen de veldslag om ons heen. Ik schudde Pannes slappe arm. ‘Panne!’

Grommend slaagde hij erin om zijn ogen open te krijgen. ‘Au,’ kreunde hij. ‘Wat is er gebeurd?’ Toen hij probeerde te gaan zitten, greep hij piepend van pijn naar zijn arm. ‘Shit. Dit is niet goed.’

‘Kun je opstaan?’ vroeg ik bezorgd.

Hij knikte en deed een poging om overeind te komen, maar zakte tandenknarsend weer in elkaar. ‘Nee dus. Mijn ribben zijn ook gebroken. Sorry, hoogheid.’ Hij vloekte. ‘Ik denk dat ik het moet uitzitten.’

‘Dat geeft niet. We moeten je hier alleen weg zien te krijgen.’ Ik keek om me heen en dook in elkaar toen Puck tussen mij en een hond van raderwerk in sprong om het beest uit de lucht te slaan. Het was Pannes paard eindelijk gelukt om overeind te komen, hoewel het er nog een beetje verdwaasd bijstond. Ik floot schrill. ‘Kolenvreter,’ riep ik. Gelukkig kon ik me de naam van het dier herinneren. ‘Hierheen!’

Het paard kwam aanhinken, en we hielpen Panne om zich op zijn rug te hijsen. ‘Breng hem in veiligheid,’ beval ik. Het paard boog instemmend zijn hoofd, blij dat het weg kon uit de strijd. ‘Zorg dat hij de hulp krijgt die hij nodig heeft. Ik neem zijn bevel over.’

‘Meghan.’ Pannes stem klonk schrill van pijn, maar trilde niet. De rebellenleider keek op me neer. ‘Ik heb je verkeerd ingeschat. Veel succes. Win deze oorlog voor ons.’

‘Doe ik,’ antwoordde ik, terwijl Kolenvreter snel maar voorzichtig in de aswolken verdween. We waren weer met z’n drieën, net als eerder. Puck en Ash bleven dicht bij me, en ik keek door mijn oogharen om meer te kunnen zien in de massa van kronkelende lichamen. ‘Laten we Oberon gaan zoeken, nu meteen.’

Ik wierp me weer in de strijd, met Puck en Ash vlak naast me. Samen vochten we ons een weg door de schijnbaar eindeloze rijen IJzerfae, tot het zweet in mijn ogen liep. Mijn drakenpantser moest zeker een paar honderd pijnlijke klappen en sneden hebben tegengehouden. Uiteindelijk begonnen mijn armen te branden door het gewicht van mijn zwaard, maar we bleven doorvechten, meter voor meter verder trekkend over het slagveld. Ik ging helemaal op in de dans: blokkeren, uithalen, pareren, ontwijken, steken, uithalen, in een eindeloos patroon, steeds verder vooruit. Toen er een ijzeren kever boven ons opdoemde, begon het kogels te regenen, en ik gebruikte mijn ijzermagie om de bouten uit zijn gewrichten te trekken, vechtend tegen de misselijkheid die me onmiddellijk overviel. De kever werd onder de voet gelopen op het moment dat hij in elkaar klapte.

Opnieuw probeerde een reus van raderwerk zich tussen ons in te dringen, maar deze keer gingen Ash en Puck samen achter hem aan. Puck veranderde in een raaf en pikte naar zijn ogen, terwijl Ash om hem

heen liep en op zijn rug sprong om zijn zwaard in de borst van het monster te boren.

De magie kolkte om me heen, van IJzer, Zomer en Winter, al was de magie van de IJzerfae hier veel sterker. Hij pulseerde in het land en schonk kracht aan de rebellen, maar ook aan de troepen van de valse koning. Ik voelde de bonkende, boosaardige bron van de IJzermagie naderen, alles vergiftigend op zijn pad.

Heel even was ik afgeleid, en dat was lang genoeg om iemand de kans te geven om door mijn verdediging te dringen. De punt van een speer raakte mijn schouder, niet hard genoeg om de drakenschubben te doorboren, maar ik wankelde achteruit toen er een hevig pijnscheut door mijn arm trok. Mijn zwaard viel uit mijn handen, en de ridder die me had geraakt deed een stap naar achteren voor de volgende stoot.

Op dat moment sloot een enorme, knoestige vuist zich over zijn hoofd. Zijn helm werd als een druif fijngeknepen toen de ridder hoog werd opgetild. Ik keek met open mond toe hoe een monsterlijk boomachtig wezen met een huid vol doorns en een gewei op zijn hoofd de ridder wegsmeet en zich vervolgens omdraaide om met zijn ledematen als woudreuzen een heel peloton weg te maaien. Waar zijn voeten neerkwamen schoten gras en bloemen omhoog. Het enorme boommonster, dat zich verrassend snel en sierlijk bewoog, torende hoog boven me uit, alsof het me wilde beschermen. Uiteindelijk keek het me aan met het bekende oeroude gezicht van de Zomerkoning.

‘Je bent teruggekeerd.’ De grond schudde onder het geweld van Oberons stem, die dieper en lager was dan de donder en even emotioneel. De Zomerkoning liet nooit merken wat hij voelde als hij me zag. Als hij al iets voelde. ‘En je hebt nog meer IJzerfae ons grondgebied binnen gebracht.’

‘Ze zijn hier om ons te helpen!’ gilde ik. Nadat ik mijn zwaard weer had opgeraapt keek ik naar hem op. Zijn groene ogen bleven me onverschillig aankijken, dus ik prikte met een vinger in zijn richting. ‘Waag het niet om ze aan te vallen, vader! Ze willen hetzelfde als jij!’

Oberon knipperde met zijn ogen, en ik realiseerde me dat ik hem zojuist voor het eerst vader had genoemd. Vooruit, ik was tenslotte de Zomerprinses, het had niet veel zin om dat nog langer te ontkennen.

‘Ik doe geen beloften,’ zei de Zomerkoning. Hij draaide zich om, nog een paar ijzeren ridders verpletterend met zijn enorme voeten. ‘Na de slag beslissen we wat we met de indringers doen.’

Woedend mompelde ik een vloek. Ik draaide me om naar een IJzerridder die me van achteren probeerde te besluipen. Stomme, onredelijke, onbuigzame elfen! Hij moest niet proberen om iets met mijn rebellen uit te halen als dit voorbij was. Ik had mijn woord gegeven dat ze niets van hem of Mab te vrezen hadden.

Ik ramde mijn zwaard in de borst van de IJzerridder en het lege harnas kletterde op de grond. Toen ik opkeek om een volgende vijand uit te zoeken, zag ik dat er niemand meer was. De troepen van de valse koning trokken zich zo snel ze konden terug. Uit het leger om me heen steeg een vermoeid gejuich op.

Oberon, die omringd was door de overblijfselen van talloze IJzerfae, veranderde achter mijn rug nog een laatste golem in schroot. Daarna ging er een rilling door hem heen. De Zomerkoning begon te krimpen en werd steeds minder... stekelig tot hij er ten slotte weer uitzag zoals ik me hem herinnerde. Aan zijn ogen of aan de onbuigzame uitdrukking op zijn gezicht was alleen nog niets veranderd. ‘Waarom heb je ze hiernaartoe gebracht?’ vroeg hij streng. Zijn koude blik gleed over

de rebellen achter me. ‘Nog meer IJzerfae om het land te vergiften, om ons te vernietigen.’

‘Nee!’ Ik deed een stap vooruit, een instinctieve poging om mijn troepen voor hem af te schermen. ‘Zoals ik al zei, ze zijn hier om te helpen. Ze willen dat de valse koning verdwijnt, net als jij.’

‘En dan? Wil je ze asiel aanbieden aan onze hoven? Wil je ze terug laten gaan naar het IJzerrijk, zodat ze door kunnen gaan met het vergiften van ons thuis?’ Hoewel hij niet groter werd, leek Oberon te groeien.

De rebellen begonnen te mompelen en krompen in elkaar toen de Zomerkoning een gebaar maakte. ‘Alle IJzerfae, of ze nu vijandig of vredelievend zijn, vormen een gevaar voor ons. We zullen nooit veilig zijn zolang zij leven. Daarom hebben we je gevraagd om hun rijk binnen te trekken en de IJzerkoning te vernietigen. Je hebt gefaald. En nu zal door jouw schuld heel Nimmernimmer vernietigd worden.’

‘Ik heb ze mijn woord gegeven dat ze hier veilig zouden zijn!’ Ik merkte dat Ash en Puck naast me waren opgedoken. ‘Als je ze aanvalt, maak je van mij ook een vijand. Je kunt het je niet veroorloven om op twee fronten te vechten, vader.’

‘Het meisje heeft gelijk.’ Als een ijzige windvlaag verscheen Mab, de Winterkoningin. Haar witte strijkkleed zat onder de rode en zwarte vlekken. ‘We verspillen tijd met ruziemaken, terwijl ons thuis om ons heen verwoest wordt. Laat de overgelopen fae samen met ons vechten, later is er tijd om over hun lot te beslissen.’

Dat stond me ook niet aan, maar even later maakte het allemaal niets meer uit. Er klonk een luid geknars over het veld, dat uit de bosrand leek te komen, alsof er duizenden bomen in één keer afgebroken werden. De takken schudden wild heen en weer, als riet in de wind. Mijn

hart stond stil toen het massieve fort door de rand van het woud brak, de bomen onder zich verpletterend, terwijl het zich langzaam het veld op sleepte.

Van dichtbij was het fort van de koning nog groter dan ik had gedacht. Het wierp zo'n grote schaduw over het slagveld dat de lucht nauwelijks nog te zien was. Weer viel het me op hoe rommelig het was, een lukrake verzameling onderdelen, schoorstenen, torens en balkons, die de indruk wekten dat ze nonchalant bij elkaar waren gegooid en op wonderbaarlijke wijze aan elkaar bleven plakken. Uit alle spleten steeg rook op, en het oorverdovend geknars, gekreun en gegil waarmee het ding vooruitschoof, bezorgde me de koude rillingen.

De legers van Zomer en Winter deinsden geschokt achteruit voor het monsterlijke bouwwerk. Ash greep mijn arm en wees naar de grond eronder. 'Kijk!' hijgde hij, vol afgrijzen en ongeloof. 'Moet je zien waardoor het wordt gedragen!'

Ik schrok. Wat ik zag was nauwelijks te bevatten. Het fort werd gedragen op de schouder-tjes van honderden, misschien wel duizenden rommelratten. Met lege, glazige oogjes schuifelden ze verdwaasd vooruit, als mieren die een gigantische sprinkhaan droegen.

'O, nee,' fluisterde ik. 'Ze weten niet wat ze doen. De valse koning moet ze op de een of andere manier betoverd hebben.'

'Uh, betoverd of niet, ze lopen gewoon door,' merkte Puck op. Nerveus keken we toe hoe het fort in een traag maar zeker tempo vooruitkroop in de asregen. 'Als we naar binnen willen om de valse koning tegen te houden, dan zou dit een goed moment zijn.'

'Aanvallen,' brulde Oberon met een armzwaai naar de bewegende citadel. 'Hou dat kasteel tegen! Zorg dat het de frontlinie niet passeert!'

De legers stormden weer naar voren, mijn IJzerfae samen met de oudbloeden, zonder er zelfs maar bij stil te staan dat ze plotseling zij aan zij vochten. Samen stortten ze zich op het fort, als één man strijdkreten brullend, nu er een veel groter gevaar dreigde.

Er schoot een flits van vuur en rook uit het gevaarte. Even later schudde de grond onder de inslag van een kanonskogel, waardoor een paar van onze mensen weggeslingerd werden. Plotseling klonken overal explosies toen het fort het vuur opende op de aanstormende fae, die jammerden en gilden. Vanuit de bossen achter het fort zwermden een nieuw regiment soldaten van de valse koning het veld op.

‘Versterking!’ hijgde ik toen het nieuwe leger zich op onze troepen stortte. Terwijl ik mijn zwaard trok, draaide ik me om naar Ash en Puck. ‘Kom op. We moeten hoe dan ook naar binnen.’

We renden over het veld om de frontlinie te helpen behouden. Helaas was het leger van de valse koning nog helemaal fris, terwijl de meeste van onze strijders uitgeput waren. Ze vielen dan ook bij bosjes onder de meedogenloze aanvallen van het vijandelijke leger. Ondertussen bleef het fort kanonskogels en explosies uitbrakend vooruit sluipen. We werden teruggedreven en moesten terrein prijsgeven.

De groene Zomerdraak schoot brullend over ons heen. Hij landde op het kasteel, zette zijn klauwen in het gebouw en begon aan de muren van het fort te rukken en te trekken, waarbij hij kanonnen verpletterde en vuur spuwde over de fae die ze bemanden. Heel even laaide mijn hoop weer op, tot de metalen torens boven op het kasteel blauw en wit begonnen op te gloeien. Er sprong een enorme bliksemflits over naar de draak, die begon te krijsen en daarna zoveel dodelijke elektrische schokken te verduren kreeg, dat de lucht ervan begon te knetteren. Uiteindelijk verstarde hij en stortte met rokende, zwartgeblakerde schubben van de kasteelmuren naar beneden. Hij bewoog niet meer.

De moed zonk me in de schoenen. Dit ging nooit lukken. Als zo'n verrekte draak dat fort niet eens binnen kon komen, wat voor kans maakte ik dan? Ik hakte een kabelman doormidden en keek om me heen. Daar werd ik nog depressiever van. Het leek wel of er nauwelijks nog iemand over was aan onze kant. Oberon was weer in een reuzenboom veranderd en smeed wild met soldaten om zich heen. Mab gedroeg zich ondertussen als een dodelijke wervelwind en was omringd door bevroren lijken en lege harnassen, maar verder was ons leger nauwelijks nog te zien tussen de massa's IJzerridders en soldaten van de valse koning. Erger nog, het leek wel of we omringd waren.

Heel dichtbij schudde de grond weer onder een explosie. Ik wankelde achteruit toen het modder en stenen begon te regenen. Ash en Puck werden van alle kanten aangevallen en stonden zich rug aan rug te verdedigen, maar ook zij werden teruggedrongen. Er verspreidde zich een kille doofheid door mijn lichaam; we gingen verliezen. Ik kon niet naar binnen in het fort, ik kon de valse koning niet verslaan, zijn leger was te sterk voor ons. We hadden gefaald. Ik had gefaald.

'Meester!'

Iets kleins en snels vloog me aan. Ik reageerde instinctief en sloeg het uit de lucht zodat het hard neerkwam op de grond.

'Au!'

'Vlijm!' Ik tilde de gremlin op en hield hem op een armlengte van me af om hem beter te bekijken. Hij zoemde van blijdschap. 'Wat doe je hier? Ik had toch gezegd dat je naar Mag Tuiredh moest gaan. Waarom ben je me gevolgd?'

'Vlijm helpt! Helpt meester! Wou je vinden!'

‘Weet ik, maar je moest de anderen gaan halen!’ Plotseling was ik wanhopig. ‘Waarom ben je niet naar Mag Tuiredh gegaan?’ Woedend en gefrustreerd schudde ik hem door elkaar. ‘Waarom heb je niet gedaan wat ik vroeg? Nu gaan we allemaal dood!’

‘Niet dood!’ Vlijm wriemelde zich los uit mijn greep en begon in het stof aan mijn voeten rond te stuiteren. ‘Niet dood, nee! Vlijm naar meester geluisterd! Kijk!’

Hij wees. Aan de rand van het woud, over de chaos van de gevechten heen, zag ik duizenden kleine groene lichtjes. Ogen, die allemaal op mij gericht waren. Mijn adem stakte toen de nieuwkomers allemaal tegelijk begonnen te grijnzen, als een zwevende wolk van neonblauwe halve manen.

Duizenden en nog eens duizenden gremlins stroomden het woud uit, als een inktzwarte zee tegen de met as bedekte grond. Op weg naar het fort zwermden ze ongehinderd en onstuitbaar over en om de ijzeren soldaten heen, alsof het stenen waren in een rivier. Een paar fae openden de aanval, en er werden een paar gesneuvelde gremlins achtergelaten door de horde, maar het waren er simpelweg te veel om tegen te houden. Ze stoven op het fort af en kropen als een zwerm kwade wespen tegen de muren omhoog. De gremlins vielen als regen toen het fort ze met bliksemflitsen van de muren probeerde te werken, maar ze bleven komen tot het fort uiteindelijk tot stilstand kwam.

Vlijm klampte zich schaterend vast aan mijn been. ‘Kijk!’ kraaide hij, terwijl hij omhoog klom naar mijn schouder. ‘Wij helpen! Vlijm helpt! Vlijm goed gedaan?’

Ik rukte hem los en gaf hem een kus boven op zijn hoofd, de nogal heftige elektrische schok die ik daardoor kreeg negerend. ‘Je hebt het

fantastisch gedaan. Breng jezelf nu maar in veiligheid. Ik kan het verder zelf wel af.' Dolgelukkig zoemend verdween hij in de massa.

Ik ademde diep in en keek om me heen. Het was Ash en Puck gelukt om zich los te maken van de heftigste gevechten, zodat ze me konden beschermen tegen de naderende troepen. Daar zouden we doorheen moeten breken en snel ook.

'Ash! Puck!' Ik wees naar het fort. 'De verdediging van het fort heeft het begeven. Ik ga naar binnen!'

'Wacht!' Mab verscheen voor ons, beeldschoon en angstaanjagend met haar dat als een nest slangen om haar heen kronkelde. 'Ik maak een pad voor je vrij,' zei ze, zich omdraaiend naar het strijdgewoel. 'Dit kost me mijn laatste krachten, dus maak er goed gebruik van, halfbloed. Ben je klaar?'

Ik knikte, duizelend van de schok dat Mab me wilde helpen. De Winterkoningin hief haar hand op. De toverkracht kolkte rauw en machtig om haar heen, en toen haar arm naar beneden schoot loeide er een ijzige wind vol ijspegels over het veld, die de menigte verscheurde en de troepen bekogelde met scherven zo scherp als scheermessen. De IJzerfae stoven opzij. Ze zagen niets meer, omdat ze hun ogen en gezichten moesten bedekken, en voor ons opende zich een pad dat rechtstreeks naar het fort leidde.

'Snel,' siste Mab gejaagd. We aarzelden niet. Met mijn hand stevig om het gevest van mijn zwaard dook ik samen met Ash en Puck het gat in.

Het fort torende hoog boven ons uit. Het bliksemde er nog steeds op los om de gremlinplaag te verjagen. De rommelratten stonden er als bevroren bij, met nietsziende ogen en uitdrukingsloze gezichtjes. Ze leken zich totaal niet bewust van de strijd die om hen heen woedde en reageerden niet eens toen we de voet van het kasteel bereikten.

Ash sprong op de rand van het fort. Ik hield mijn adem in en hoopte vurig dat hij er niet vanaf geschoten zou worden zoals de draak, maar er renden nu zoveel gremlins rond, dat de verdediging ons niet eens opmerkte. Overal om ons heen knetterde de bliksem, en het stonk naar ozon en verbrand vlees. Nadat Ash me omhoog had getrokken, drukten we ons tegen de muur. Vlak voor onze neus vielen zwartgeblakerde gremlins naar beneden. Ik verborg mijn gezicht tegen zijn schouder.

‘Een deur, een deur, mijn koninkrijk voor een deur,’ declameerde Puck.

‘Daar.’ Ash wees naar een balkon een aantal meters boven ons. ‘Kom op. We zullen moeten klimmen.’

Het was niet zo moeilijk om tegen de muur omhoog te komen, al was het behoorlijk zenuwslopend met al dat gebliksem en het gegil van stervende gremlins om ons heen. Het duurde niet lang voor we het balkon hadden bereikt. Vlak bij de leuning bevond zich een kleine ijzeren deur in een nis. Ik ging er onmiddellijk op af, want ik wilde dolgraag weg uit de chaos, maar voor ik halverwege het balkon was begon het hele fort te trillen, als een hond die zich droog schudt. We kwamen weer in beweging. Ik struikelde naar voren en stootte hard met mijn schouder tegen de deur. Die gaf niet mee, hoe hard ik ook aan de klink rammelde of met hoeveel kracht ik mezelf er ook tegenaan gooide.

‘Verdomme!’ piepte Puck, wegduikend voor een dodelijke stoot elektriciteit die vlakbij insloeg. ‘We moeten op een andere manier naar binnen, tenzij er iemand toevallig de sleutel heeft!’

De sleutel! Ik rukte de ketting van mijn hals en duwde de ijzeren sleutel in het sleutelgat onder de klink. Het moest werken. Ik hoorde een zachte klik, en op het moment dat het fort weer in beweging

kwam, gooide ik mijn hele gewicht opnieuw tegen de deur. Deze keer vloog hij naar binnen open, en ik viel samen met Puck en Ash over de drempel naar binnen. Achter ons sloeg de deur met een metalige klap dicht. We zaten in de val in het fort van de valse koning.

Hoofdstuk 24

De valse koning

Hijgend keek ik om me heen. Ik greep me vast aan een buis om over-eind te blijven in het schuddende en trillende fort, dat probeerde de indringers van zijn rug te bokken. De binnenkant van het fort van de valse koning zag er bijna net zo uit als de buitenkant, alsof het zonder enig architectonisch besef, of wat voor besef dan ook, in elkaar was geflanst.

Er waren trappen die dood liepen in de muren, deuren die uit het plafond hingen en gangen die nergens heen gingen of weer uitkwamen op hetzelfde punt. De kamers en de vloeren stonden onder vreemde hoeken, waardoor het moeilijk was om je evenwicht te bewaren. Ze waren gevuld met allerlei vreemde voorwerpen. Een voorbijrollende driewieler kwam tot stilstand tegen een trap. Ondersteboven aan het plafond hing een lamp onregelmatig te knipperen.

‘Fijn. Het fort van de valse koning is een enorm konijnenhol.’ Puck dook weg voor een modelvliegtuigje dat hem op een haar na miste. ‘Hoe moeten we iets vinden in deze puinhoop?’

Ik sloot mijn ogen. Overal om me heen broeide de donkere IJzermagie. In Machina's toren had ik geweten dat de IJzerkoning helemaal bovenin op me wachtte, dicht bij de hemel en de wind. Ook in deze warme rommelige burcht kon ik hem voelen. De valse koning wist dat ik er was, een indringer in zijn privédoelhof. Ik kon voelen hoe blij hij was, hoe hij zich verheugde, alsof zijn fort zelf plotseling de blik naar binnen richtte om naar ons te zoeken. Naar mij.

Ik rilde en deed mijn ogen weer open. 'Hij zit precies in het midden,' mompelde ik, terwijl ik de ketting met het horloge en de reddende sleutel weer om mijn hals hing. 'In het hart van het fort. En hij verwacht ons.'

'Dan zullen we hem niet laten wachten,' zei Ash. Zijn zwaard gloeide als een baken in het donker. We bleven zo dicht mogelijk bij elkaar, terwijl we door de schaduwen van het chaotische fort van de valse koning slopen, onze weg zoekend tussen de bergen troep in kamers die nergens op sloegen. We ontweken hopen afval en laaghangende kabels, en het gebeurde zelfs een keer dat de gang die we volgden ons via een verdraaide wenteltrap weer terugbracht op de plek waar we vandaan kwamen. Op een ander moment moesten we weg zien te komen uit een labyrint van enorme stomende pijpen. De donkere magie werd steeds sterker, steeds gretiger, naarmate we dichter bij het midden kwamen.

En toen weken de benauwde muren plotseling uiteen en struikelden we een grote open ruimte binnen die nog het meest op een arena leek, met een plafond dat omhoog werd gehouden door dikke zwarte pijpen die krankzinnig sisten. Uit het plafond staken metalen stangen, waartussen bliksemschichten oversprongen, zodat de hele ruimte flikkerde alsof er een enorme stroboscoop op stond.

Midden in de zaal rees een glanzend gepoetste ijzeren troon uit de vloer. Daarop zat een roerloze gestalte, die ons strak in het oog hield, maar door het geknipper van de lichten was hij zelf niet goed zichtbaar. Plotseling schoot er een bliksemschicht uit het plafond over de troon, waardoor die oplichtte als een kerstboom. Voor het eerst kon ik het gezicht van de valse koning zien.

‘Jij!’ riep ik uit. De grond leek weg te zakken onder mijn voeten. Natuurlijk was hij het. Waarom had ik dat niet eerder begrepen?

‘Hallo, Meghan Chase,’ knorde Ferrum glimlachend. ‘Ik verwachtte je al.’

‘Ferrum,’ fluisterde ik. Ik probeerde het verband te zien tussen de valse koning voor mijn neus en de droevige, boze bejaarde die ik in de tunnels van de rommelratten had ontmoet. Hij leek niet veel veranderd. Hij was nog steeds even krom en verschrompeld, met ledematen als dorre takken en wit haar dat bijna tot aan zijn voeten kwam. Zijn tengere gestalte ging volledig schuil in een zwart gewaad, en de kroon die op zijn hoofd rustte leek te zwaar voor hem. Zijn huid had nog dezelfde metalige teint, alsof hij in vloeibaar kwik gedoopt was. De bliksemschichten die over zijn lichaam schoten, leken hem niet te deren.

Het verschil was dat hij nu gloeide van macht, een donkerpaars aura dat om hem heen hing en al het licht leek te absorberen. Het trok aan me, het probeerde het leven en de magie uit me te zuigen tot er niet meer dan een lege schil van me over zou zijn. Rillend deed ik een stap achteruit.

Ferrum begon maniakaal te grijnzen. ‘Kun je het voelen, meisje?’ Hij wenkte me naderbij met een van zijn klauwen. ‘Je voelt de leegte, het

vacuüm, waar mijn macht vroeger lag. De macht van de IJzerkoning. De macht die je van me hebt gestolen toen je Machina doodde!’ Hij sloeg keihard met zijn vuist op de stoel. Ik schrok me wild van de holle dreun, want ik kon me niet herinneren dat hij zo sterk was.

‘Maar nu ben je hier,’ besloot hij, me strak aan starend met zijn krankzinnige, onmenselijke ogen. ‘En ik zal terugnemen wat me toekomt. Eeuwenlang heb ik op deze dag gewacht, de dag dat ik mijn troon en mijn rechten als koning opnieuw kon opeisen!’ Druk gebarend leunde hij voorover, alsof hij ons wilde overtuigen. ‘Deze keer zal het anders zijn. Machina’s angst voor de oudbloeden was terecht. Ze zullen ons vernietigen als we ze niet afmaken. Als ik jou dood, krijg ik mijn macht terug en dan neem ik dit land in. Dan herschep ik het naar mijn beeld, zodat mijn onderdanen en slaven in vrede kunnen leven. Dan kan ik weer heersen zoals vroeger, zonder tegenstand en zonder tegenspraak.’

‘Je hebt het mis,’ zei ik rustig. Hij sperde zijn koortsige ogen open. ‘De macht van de IJzerkoning is nooit van jou geweest, niet meer sinds je hem jaren geleden aan Machina hebt verloren. Je kunt hem verdienen en je kunt hem verliezen, maar je kunt hem nooit afnemen. Machina heeft hem aan mij gegeven. Zelfs als je me doodt, krijg je je krachten niet terug. Je kunt het verleden niet teruggeisen, Ferrum. Laat het los. Je zult nooit meer de IJzerkoning zijn.’

‘Stil!’ krijste hij. Opnieuw begon hij met zijn vuisten op de leuning van de troon te beuken. ‘Leugens! Ik heb te lang op deze dag gewacht om naar je smerige halve waarheden te luisteren! Wachters!’

Overall om ons heen klonk het gekletter van voetstappen toen een peloton IJzerridders de arena binnen stapte. Ash en Puck kwamen dichterbij me toe. Toen de ridders tot stilstand kwamen, stonden we

met onze ruggen tegen elkaar, wapens in de aanslag tegen de ring van staal om ons heen.

Ferrum kwam overeind uit zijn troon. Hij zweefde een paar centimeter boven de grond, en door het lange haar dat om hem heen uitwaaierde leek hij nog het meest op een spichtige geest. ‘Je zult me niet ontzeggen waar ik recht op heb,’ tierde de valse koning. Hij prikte met een lange metalige vinger in mijn richting. ‘Je lijfwachtjes zullen me niet tegenhouden. Een paar van jullie vrienden zijn hier, ze kunnen niet wachten om jullie terug te zien.’

Ik was nauwelijks verbaasd toen de ridders opzij gingen en Rowan van de ene kant op ons af kwam en Tertius van de andere. De IJzerridder zag er verveeld en onderkoeld uit, maar Rowan had een wrede, gretige grijns op zijn gezicht. Hij liet zijn zwaard losjes ronddraaien in zijn hand, terwijl hij op Ash af stapte, zijn gezicht een ravage van brandwonden in het flikkerende licht. ‘Kom op, broertje,’ sneerde hij. ‘Hier heb ik heel lang op gewacht.’

‘Meghan.’ Ash leek niet te weten of hij mij moest beschermen of dat hij achter zijn broer aan moest gaan.

Ik raakte zachtjes zijn arm aan. ‘Het geeft niet.’

Toen hij me een hulpeloze blik toewierp, glimlachte ik bemoedigend. ‘Het is goed zo. Hiervoor zijn we gekomen. Als jij Rowan bij me uit de buurt houdt, dan reken ik met Ferrum af.’ Tenminste, dat hoopte ik maar. ‘Puck, jij red je wel?’

‘Geen probleem, prinses.’ Puck liet zijn dolken rondtollen en liep met een angstaanjagende uitdrukking op zijn gezicht op Ash’ dubbelganger af. Hij had zijn tanden ontbloot in een griezelige glimlach en straalde een woest enthousiasme uit. ‘Dit gaat leuk worden.’

Ash zocht mijn blik en fluisterde: 'Deze keer kan ik je niet beschermen. Ik weet dat je er klaar voor bent, Meghan, maar... wees voorzichtig.'

Ik knikte. 'Jij ook.' Ik deed een stap naar achteren, maar hij trok me naar zich toe voor een snelle, wanhopige kus.

'Ga maar,' zei hij zacht voor hij zich omkeerde naar Rowan. Zijn stem trilde licht. 'Red ons allemaal.'

Met opgeheven hoofd draaide ik me om, en ik liep doelbewust naar het midden van de ruimte. Dit was het dan. Ash en Puck konden me niet helpen, deze keer moest ik het zelf doen.

Ferrum wachtte me op voor de troon, een skeletachtige gestalte met wapperende gewaden en golvend haar. Achter me, waar de twee mensen van wie ik het meest hield vochten voor hun leven, klonk het gekletter van wapens, maar ik draaide me niet om, ik had alleen oog voor de valse koning. Een paar meter voor de troon stond ik stil, mijn zwaard losjes in mijn hand.

Als een gier die hing te wachten in de lucht nam Ferrum me op. Plotseeling glimlachte hij hebbertig. 'Weet je, dit kan eenvoudig en pijnloos zijn,' fluisterde hij. 'Kniel voor me, dan zul je niet lijden. Je eind zal vredig zijn, als een slaapliedje.'

Ik greep mijn zwaard stevig vast en nam de gevechtshouding aan die Ash me had geleerd. 'We weten allebei dat dat niet gaat gebeuren.'

Hij glimlachte. 'Goed dan,' zei hij. Langzaam rezen zijn armen omhoog langs zijn zij, en ik voelde dat hij de magie van het fort naar zich toe trok, uit het vergiftigde land en zelfs uit zijn onderdanen, dat hij alles opzooog om het voor zichzelf te gebruiken. Toen hij zijn lange puntige vingers strekte, veranderden die langzaam in glanzende messen. 'Eigenlijk geef ik hier zelf ook de voorkeur aan,' zei hij voor hij me

aanvloed. Belachelijk snel, als een zilveren flits, schoot hij over de vloer, bijna onzichtbaar tot het moment dat hij voor me stond en uithaalde naar mijn gezicht. Ik sloeg zijn vlijmscherpe vingers weg en hakte op hem in. Bijna onmiddellijk flitste hij weer weg, maar zijn klauwen wisten mijn pantser te raken. Ze gleden erdoorheen alsof de schubben van papier waren. De pijn was bijna onverdraaglijk toen ze in mijn arm sneden. Ik draaide me om om hem te steken, maar mijn zwaard gleed door het niets. Voor ik zelfs maar met mijn ogen kon knippen was hij al weer weggesprongen naar de andere kant van de ruimte.

De zilveren drakenschubben zaten vol rode vlekken rondom de plek waar de valse koning me in mijn brandende arm had gesneden. Met een hongerige lach op zijn gezicht zweefde hij weer naar me toe, langzamer deze keer. Hij wist dat hij sneller was dan ik. Ik sloot de pijn buiten en hief mijn zwaard weer op.

Hij lachte triomfantelijk. 'Kun je niet beter, Meghan Chase? Alle macht van de IJzerkoning staat tot je beschikking, en je kunt er niets mee. Wat een tegenvaller.' Een seconde later stond hij weer voor me. Ik deinsde achteruit, maar Ferrum maakte geen gebruik van zijn voordelige positie. Als een teleurgestelde opa stond hij met zijn hoofd te schudden. 'Je hebt geen idee hoe je je macht moet gebruiken, is het niet, meisje? Hij smeult in je, als een onaangebroken reservoir. Of spaar je hem op voor later?'

Hij stond me uit te lachen. Hij was zo zeker van zijn overwinning, dat ik plotseling razend werd. Ik stortte me op hem, hakte op hem in om die lelijke grijns van zijn gezicht te slaan. Hij dook weg, stak een hand uit, en ik werd getroffen door een schokgolf van onverdunde IJzer magie die het zwaard uit mijn handen sloeg. De kracht van de inslag drukte me achteruit tot ik struikelend en happend naar adem tot

stilstand kwam aan de voeten van de IJzerridders. Boven het suizen in mijn oren uit hoorde ik Ash schreeuwen van woede.

De IJzerkoning lachte spottend. ‘Sta op!’ snauwde hij toen ik op mijn knieën ging zitten. Ik probeerde het, maar de vloer draaide om me heen. Het leek alsof mijn buik binnenstebuiten was gekeerd.

De valse koning grinnikte. ‘Treurig!’ hoorde hij. ‘Wat ben je zwak! Veel te zwak om de macht van de IJzerkoning te dragen. Ik weet niet wat Machina bezielde om hem aan jou te verspillen, maar het maakt niet uit. Ik snij hem uit je zwakke mensenlichaam en gebruik hem zoals hij bedoeld is, voor mijn eigen glorie en die van mijn koninkrijk.’ Hij hief zijn met bloed besmeurde klauwen op en begon traag naar me toe te drijven. Overal om ons heen pulseerde de duistere, giftige IJzermagie, hij vloeide uit de muren en uit iedere schaduw van het fort om Ferrum te voeden en nog sterker te maken. Zo kon ik hem niet verslaan. Ik moest vuur met vuur bestrijden en ik kon alleen maar hopen dat ik niet zou flauwvallen als ik het probeerde.

Aan de overkant van de arena lag mijn zwaard op de vloer te glimmen in het licht. Ik herinnerde me dat ik eerder een ijzeren ring had verwrongen, dat ik ijzeren pijlen van richting had laten veranderen in de lucht. Ik herinnerde me dat Ferrum zijn vingers had vervormd, zodat ze dodelijk en scherp werden, en ik concentreerde me op mijn zwaard tot ik de IJzermagie voor me zag in mijn geest. Het zwaard gloeide witheet op, het rekte zich uit en werd langer, veranderde van een zwaard in een speer. De misselijkheid sloeg met volle kracht toe toen mijn Zomermagie reageerde op de macht van het IJzer. Mijn maag verkrampte, en alles om me heen begon te draaien, maar ik beet op mijn lip en gaf een laatste wanhopige ruk.

Ferrum torende hoog boven me uit, zijn klauwen in de aanslag om een eind aan mijn leven te maken. Op dat moment kwam de speer omhoog

van de vloer. Hij schoot door de ruimte, raakte de valse koning vol in zijn rug en kwam aan de voorkant weer uit zijn borst naar buiten, zodat hij het pantser van een van de ridders raakte. Razendsnel schoot ik weg toen Ferrum gillend achteroverboog met zijn handen om de speer.

Ik wankelde naar het midden van de zaal en zakte in elkaar toen de misselijkheid me te veel werd. Uit alle macht probeerde ik niet te kokhalzen. Het was voorbij, op de een of andere manier hadden we gewonnen. We hoefden nu alleen nog maar langs Rowan en Tertius te komen en onze eigen mensen te bereiken. Hopelijk zouden de IJzer-ridders ons laten gaan nu Ferrum dood –

Een hysterische lach onderbrak mijn gedachten, en toen ik mijn hoofd optilde, stolde het bloed in mijn aderen. Ferrum stond nog steeds overeind, met de speer in zijn borst en de magie als een onweersbui om hem heen. ‘Denk je dat je me met ijzer kunt verslaan, Meghan Chase?’ brulde hij. ‘Ik ben ijzer! Ik was de eerste IJzerfae van deze wereld. Er stroomt ijzer door mijn aderen, het zit in mijn bloed, het is mijn wezen! De belachelijke manier waarop jij IJzermagie gebruikt, maakt me alleen maar sterker!’ Hij greep de speer en trok hem met een vloeiende, minachtende beweging uit zijn borst.

Uit alle macht probeerde ik overeind te komen toen de valse koning weer oprees in de lucht. Zijn haar en mantel wapperden om hem heen alsof het stormde. ‘En nu,’ donderde Ferrum, de speer hoog opheffend boven zijn hoofd, ‘is het tijd om hier een eind aan te maken.’

De bliksem schoot van het plafond omlaag en knetterende via de punt van de speer om de valse koning heen. Ferrum hief zijn andere hand op en wees naar me.

Het haar in mijn nek kwam overeind. Ik zag een verblindende lichtflits voor er iets tegen mijn borst sloeg. Op dat moment vervaagde het

geluid van de wereld om me heen, alsof iemand de tv plotseling had uitgezet. Alles werd wit.

‘Je kunt hem niet verslaan.’

Ik knipperde met mijn ogen en probeerde ze tegen het licht te beschermen door mijn handen erboven te houden. Alles om me heen was wit. Er was geen grond, geen schaduwen, alleen een groot wit niets, zo leeg als de ruimte.

Maar ik wist dat hij er was, hier bij mij.

‘Waar ben je, Machina?’ Mijn stem weerkaatste in het niets.

‘Ik ben hier altijd geweest, Meghan Chase,’ was Machina’s antwoord, dat van overal en nergens kwam. ‘Ik ben aan jou gegeven, vrijwillig en zonder beperkingen. Jij bent degene die mij telkens weer heeft afgewezen.’

Dat sloeg nergens op. Ik schudde mijn hoofd om het weer helder te krijgen en probeerde me te herinneren waar ik was. ‘Waar is iedereen? Waar is... Ferrum! Ik was met Ferrum aan het vechten. Ik moet terug. Waar is hij?’

‘Je kunt hem niet verslaan,’ zei Machina weer. ‘Niet op deze manier. Hij is de essentie van de corruptie van het ijzer, hij zuigt het land leeg als een opgezwollen teek. Zijn macht is te groot. Je kunt hem niet verslaan met alleen IJzermagie.’

‘Toch moet ik het proberen,’ zei ik boos. ‘Ik heb geen magische pijl van heksenhout om hem mee te doden, zoals toen ik jou heb vermoord. Ik heb nu alleen mezelf maar.’

‘Die pijn van heksenhout was niet meer dan een geleider voor jouw eigen Zomermagie. Hij was machtig, dat is waar, maar het is je alleen gelukt omdat je Oberons dochter bent en omdat zijn levende, genezende Zomerbloed door je aderen stroomt. Het komt erop neer dat je de IJzerkoning hebt geïnjecteerd met je eigen Zomermagie. Dat kon mijn lichaam niet verdragen, en hetzelfde geldt voor Ferrum.’

‘Maar dat kan ik niet meer. Telkens als ik Zomermagie wil gebruiken, zit het IJzer in de weg. Ik kan het ene niet gebruiken zonder het andere te besmetten. Op die manier kan het niet winnen. Ik kan niet –’ Wanhopig liet ik me op mijn knieën vallen. ‘Ik moet winnen,’ fluisterde ik, met mijn gezicht in mijn handen. ‘Het moet. Alles hangt van mij af. Er moet een manier zijn om mijn Zomermagie te gebruiken. Mijn vader is nota bene de Zomerkoning, het moet mogelijk zijn om ze te scheiden.’

En toen wist ik het.

Ik herinnerde me mijn vader. Niet de Zomerkoning, maar mijn menselijke vader, Paul. Ik zag ons samen aan de oude piano zitten, terwijl hij probeerde uit te leggen hoe muziek werkte. Ik kon de IJzermagie in de noten zien, in de strenge lijnen en de strikte regels waaruit de bladmuziek bestond, maar de muziek zelf was een draaikolk van zuivere emoties. Ze stonden niet los van elkaar, de magie van het IJzer en die van de creativiteit. Ze waren één, de koude logica en de woeste emotie, samengesmolten tot een beeldschoon geheel.

‘Natuurlijk,’ fluisterde ik, terwijl het inzicht me deed duizelen. ‘Ik gebruikte ze apart, natuurlijk reageerden ze verkeerd op elkaar. Dat probeerde je me telkens te vertellen, of niet? Deze macht, ik, jij, de Zomer- en de IJzermagie, ik kan de een niet zonder de ander gebruiken. Apart zijn ze waardeloos. Ik moet ze... verenigen.’

Het was zo simpel als je erover nadacht. Paul had me laten zien hoe ik ze kon combineren, het was niets nieuws. Dit was de reden dat Machina me zijn macht had gegeven, ik was de enige die de twee kon samensmelten, een halfbloed die de krachten van zowel Zomer als IJzer kon gebruiken.

Ik voelde een aanwezigheid achter me, maar ik draaide me niet om. Er zou daar niets zijn.

‘Ben je klaar?’ fluisterde Machina. Nee, niet Machina, maar de verpersoonlijking van de IJzermagie, mijn IJzermagie. De magie die ik had verworpen, waar ik al die tijd voor was weggerend. Ik had hem gebruikt, maar nooit echt geaccepteerd. Daar zou vandaag een einde kan komen. Het was tijd.

‘Ik ben klaar,’ zei ik. Ik voelde handen op mijn schouders, krachtige handen met lange vingers. Stalen kabels gleden over mijn huid, wikkelden zich steeds strakker om me heen. Tegen de tijd dat ze zich in me boorden, onder mijn huid kronkelend omhoog kropen naar mijn hart, had ik mijn ogen gesloten. Machina’s aanwezigheid vervaagde, werd zwakker en zwakker, maar net voor hij helemaal verdween, boog hij zich naar me toe. ‘Jij hebt altijd al de macht gehad om de valse koning te verslaan,’ fluisterde hij in mijn oor. ‘Hij corrupteert, hij neemt leven, hij vergiftigt alles wat hij aanraakt. Hij zal proberen je magie met geweld op te zuigen. Je kunt hem verslaan, maar je moet dapper zijn. Samen kunnen we dit land herstellen.’

De kabels hadden eindelijk mijn hart bereikt. Er ging een schok door mijn lichaam. Even leek ik onder stroom te staan, toen alles wat er van de IJzerkoning over was vervaagde en helemaal verdween.

Hijgend opende ik mijn ogen weer.

Ik bevond me in Ferrums troonzaal en lag op mijn rug naar de dansende bliksemschichten op het plafond te kijken. Er konden niet meer dan een paar seconden voorbij zijn gegaan sinds het moment dat Ferrum me had geraakt, want hij stond nog steeds met zijn armen uitgestrekt in het midden van de arena. Achter hem kon ik nog net Ash en Puck onderscheiden, die met hun tegenstanders in gevecht waren. Ash schreeuwde iets, maar zijn stem klonk vervormd in mijn oren en leek van heel ver te komen. Ik was duizelig, verdoofd, en mijn huid tintelde alsof al mijn ledematen sliepen, maar ik leefde nog.

Er gleed iets lichts langs mijn hals, kriebelend tegen mijn huid. Het was het koude metaal van het horloge dat de Klokkenmaker me had gegeven, alweer zo lang geleden. Toen ik het optilde, zag ik meteen dat het niet meer te redden was; het glas was gebarsten door een elektrische inslag, en de randen van de gouden kast waren gesmolten. De tere wijzers stonden stil op hun plek. Aan de schade te zien had het uurwerk de volle klap van een bliksemschicht opgevangen, honderzestig uur nadat de Klokkenmaker het aan mij had gegeven.

Bedankt, zei ik geluidloos. Ik maakte de ketting los van mijn hals en liet het horloge op de grond kletteren.

Ferrum sperde zijn ogen wijd open toen ik overeind kwam, eerst op mijn knieën, daarna op mijn voeten, worstelend om overeind te blijven op de golvende, draaiende vloer. ‘Je leeft nog?’ siste hij.

Ik schudde de laatste duizeligheid van me af en draaide me met gebalde vuisten naar hem om. Alles was nu veel duidelijker. Ik voelde de IJzermagie van het fort om me heen kloppen en zag dat de valse koning een zwart gat was dat alle magie opzoog. Ik duwde door tot ik de magie van Nimmernimmer vond, die zich probeerde te verzetten tegen het IJzerrijk, maar zwakker en zwakker werd nu het IJzer steeds

verder oprukte. Ik kon de hartslag van de twee landen voelen en van de wezens die aan beide kanten stierven.

De magie van de IJzerkoning kan worden weggegeven of verloren, maar hij kan niet worden afgenomen.

Plotseling wist ik wat ik moest doen.

Ik beefde en wilde dat ik meer tijd had gehad, dat Ash en ik meer tijd hadden gehad. Als ik dit had geweten, dan had ik bepaalde dingen misschien anders gedaan. Maar na dat moment van spijt werd ik kalm, zeker, vervuld van een vastberadenheid die alle angst of twijfel liet verdwijnen. Ik was klaar. Het kon niet anders.

Glimlachend keek ik Ferrum aan.

Op het moment dat de valse koning een nieuwe bliksemschicht op me af stuurde, hief ik mijn hand op. Zomer- en IJzermagie wervelden om me heen toen ik de schicht opzij duwde, zodat hij afboog naar de muur boven Ferrums hoofd, waar hij ontplofte in een regen van vonken. De valse koning krijste van woede.

Ik hield mijn adem even in, wachtend op het moment dat de pijn en de misselijkheid zouden toe slaan. Er gebeurde niets. Geen pijn, geen duizeligheid. De Zomer- en IJzermagie waren perfect met elkaar vermengd, ze zaten elkaar niet langer in de weg. Ik rukte mijn speer los uit Ferrums handen en riep hem naar me toe.

De ogen van de valse koning rolden bijna uit hun kassen. De magie vlamde als donker vuur rondom hem op toen ik de speer richtte en me schrap zette om hem te werpen. 'Kom maar op, oude man,' riep ik. Mijn hart klopte woest, maar dat negeerde ik, net als het beven van mijn handen. 'Je gooit als een meisje. Wil je mijn macht? Kom hem maar halen!'

Hij rees omhoog als een wraaklustige feniks. ‘Schaamteloos kind!’ brulde hij. ‘Het spel is afgelopen! Ik kom nu mijn macht terughalen!’

Hij viel me aan. In minder dan een seconde was hij bij me, maar deze keer zag ik alles duidelijk. Ik zag hem dichterbij komen, zijn gezicht verwrongen tot een masker van woede. Ik zag de dodelijke klauwen die uithaalden naar mijn borst. Ik wist dat ik hem kon blokkeren, dat ik een stap opzij kon doen...

Het spijt me, Ash.

In plaats daarvan sloot ik mijn ogen.

Ferrum raakte me recht in mijn buik. Met de volle kracht van zijn haat boorde hij zijn klauwen diep in mijn borst. Het kwam zo hard aan dat ik dubbelklapte, en in de paar seconden voor het vuur oplaaide in mijn ingewanden, werd alle lucht uit mijn longen geperst. De pijn was niet te verdragen. Als ik had kunnen ademen, zou ik hebben gegild.

Ergens ver weg hoorde ik Ash schreeuwen van woede. Puck slaakte een kreet van afschuw, maar op dat moment deed Ferrum nog een stap naar voren zodat hij zijn klauwen nog dieper in mijn buik kon duwen. Alles versmolt tot een rood waas van pijn.

Mijn lichaam hing voorovergebogen over de arm van de valse koning. Ik trilde en schokte, en moest de grootste moeite doen om niet flauw te vallen, om niet toe te geven aan het duister dat zich vanuit mijn ooghoeken steeds verder opdrong. Het was verleidelijk, o zo verleidelijk om het op te geven, om de pijn los te laten en weg te zinken in vergetelheid. Mijn bloed droop op de vloer tussen ons in, een uitdijende rode plas. Het lekte samen met mijn leven weg.

‘Ja,’ fluisterde Ferrum in mijn oor, zijn adem stinkend naar roest en verrotting. ‘Lijden zul je. Omdat je mijn macht hebt gestolen. Omdat je

dacht dat je hem waardig was. Nu sterf je, en ik word opnieuw de IJzerkoning. De macht van de IJzerkoning is weer van mij.'

Trillend greep ik met mijn bebloede hand de kraag van zijn gewaad. Langzaam tilde ik mijn hoofd op, zodat ik de valse koning in zijn triomfantelijke ogen kon kijken. Het leven vloeide snel uit me weg, ik had niet veel tijd meer. 'Wil je hem hebben?' fluisterde ik. Ik moest de woorden naar buiten dwingen, want eigenlijk wilde ik alleen maar gillen of jammeren. 'Neem hem maar. Hij is van jou.'

Op dat moment stuurde ik mijn macht, de gemengde magie van Zomer en IJzer, het lichaam van de valse koning in.

Ferrum gooide zijn hoofd achterover en lachte bulderend. Hij zwol op van macht, leek te groeien toen de enorme kracht van de IJzerkoning bij hem binnen drong. De magie vlamde om hem heen als een duister vuur.

Plotseling haperde er iets, in de kille, zwarte verrotting schoten groene en gouden vlammen op, een gloeiende hitte.

Angstig en verward schoot Ferrum overeind. Zijn wijd opengesperde ogen staarden me vol afgrijzen aan. 'Wat... Wat doe je met me? Wat heb je gedaan?' Hij probeerde zich terug te trekken, maar ik klemde mijn vingers om zijn pols om hem bij me te houden.

'Je wilde de macht van de IJzerkoning,' zei ik tegen de valse koning, die met onwaarschijnlijk uitpuilende ogen midden in een kleurige draaikolk van magie stond. 'Je mag hem hebben. IJzer en Zomer. Ik ben bang dat je ze niet meer uit elkaar kunt halen.' De magie bleef zijn lichaam in stromen, terwijl ik me met mijn laatste krachten aan hem vastklampte. 'Misschien heb je mij gedood, maar ik beloof je dat ik ervoor zal zorgen dat je Nimmernimmer geen kwaad kunt doen. Of mijn

familie. Of mijn vrienden. De heerschappij van de IJzerkoning eindigt nu.'

Er barstten kromme, knoestige takken uit de borst van de valse koning. Op het moment dat Ferrum jammerend zijn klauwen uit mijn buik trok kronkelden ze omhoog naar het plafond. Hij wankelde achteruit, wanhopig proberend om de takken uit zijn borst te rukken. Ik zakte op mijn knieën. Heel even wist ik nog overeind te blijven voor ik in elkaar zakte, maar toen raakte mijn hoofd de vloer met een harde bons.

Alles werd vaag, en de tijd leek te vertragen. Ferrum tierde, sloeg en kronkelde toen zijn armen openbarstten en in takken veranderden, met kromme twijgjes op de plek waar zijn vingers hadden gezeten.

Ik zag Ash' angstaanjagend vertrokken gezicht. Hij sloeg een aanval van zijn broer af, rende naar voren en boorde zijn zwaard door Rowans beplantsering heen diep in zijn borst. Een giftige, blauwe flits schoot omhoog toen Rowan achteroversloeg, verstijfd alsof hij van binnenuit werd bevroren. Ash duwde zijn zwaard omhoog en trok het weer terug, waarna Rowan versplinterde en in duizenden glinsterende stukjes uit elkaar viel op de vloer.

Vanaf de andere kant klonk gehuil. Twee Pucks hielden Tertius tussen zich in, terwijl een derde Puck zijn dolk in de borst van de ridder boorde.

'Vervloekt mens.' Ferrums stem was niet meer dan gekraak. De valse koning was bijna verdwenen, er was niet meer van hem over dan een spichtige, verweerde boom, die zo goed als dood was. Alleen zijn ogen waren nog te zien in de stam, en zijn hatelijke blik zocht de mijne. 'Ik dacht dat ik het kwaad in Machina had gezien,' hijgde hij, 'maar jij bent veel, veel erger. Mijn macht, al mijn macht, verdwenen.'

Verkwanseld.' Zijn stem brak, en hij maakte een verstikt geluid voor hij zijn laatste sneer uitdeelde. 'Maar ik kan troost putten uit het feit dat we hem uiteindelijk geen van beiden hebben gekregen. Jij zult dadelijk sterven. Zelfs de macht van de IJzerkoning kan je nu niet meer red –' De stem stakte abrupt, of misschien was ik zelf bewusteloos geraakt, want toen ik mijn ogen weer opendeed was Ferrum verdwenen. Een lelijke, skeletachtige boom was alles wat er van de valse koning was overgebleven.

De pijn was er nog steeds, maar als een dof en onbelangrijk gevoel op de achtergrond. Ergens ver weg riep iemand iets waarvan ik dacht dat het mijn naam was. Knipperend met mijn ogen probeerde ik me te concentreren, maar mijn gedachten waren wazig en gleden weg als rook. Ik was te moe om ze terug te halen.

Nadat ik mijn ogen had gesloten, liet ik me afdrijven. Het enige wat ik nog wilde was rust. Dat had ik inmiddels wel verdiend, vond ik. De valse koning was verslagen, en ik had heel Nimmernimmer gered; er waren slechtere redenen om te sterven. En toch kon ik, zwevend boven de afgrond, nog steeds de hartslag van het land voelen, het giftige spoor dat Ferrum had uitgesleten tijdens zijn reis, en het verderf dat Nimmernimmer binnen sloop. Dat Ferrum er niet meer was, betekende nog niet dat het IJzerrijk zou verdwijnen. De laatste restjes van de macht van de IJzerkoning gloeiden in me op, als een kaars die weerstand probeert te bieden aan de wind. Die macht was nog steeds mijn verantwoordelijkheid. Wat zou ermee gebeuren als ik stierf? Aan wie zou ik hem geven? Aan wie kón ik hem geven, deze nieuwe kracht van Zomer en IJzer, zonder de drager te vermoorden?

'Meghan!' De stem riep me weer en nu herkende ik hem. Het was zijn stem, de bezorgde gekwelde stem van mijn ridder, die me terughaalde uit de leegte. 'Meghan, nee!' smeekte hij, een echo in het duister. 'Doe

dit niet. Kom op, wakker worden. Alsjeblieft.’ Het laatste woord was een wanhopig gefluisterde snik. Ik deed mijn ogen open.

Ash keek op me neer, zijn zilveren ogen verdacht helder, zijn gezicht bleek en vermoeid. Terwijl ik in zijn armen lag, kwamen de geluiden van de wereld langzaam terug, het geknetter van elektriciteit boven me, het geschuifel van de metalen laarzen van de IJzerridders om ons heen. Ze hadden hun wapens neergelegd en stonden met ernstige, identieke gezichten de gebeurtenissen af te wachten.

Ik keek weer naar Ash. Achter hem dook Puck op. Zijn gezicht was spierwit. ‘Ash,’ fluisterde ik. Mijn stem klonk zwak en ademloos. ‘Het spijt me zo. Ik dacht niet... Nu zul je vervagen vanwege mij, omdat ik je gevraagd heb om die eed af te leggen.’

Hij drukte zijn gezicht in mijn haar. ‘Als jij er niet meer bent, dan is het eind van mijn bestaan meer dan welkom.’ Zijn stem trilde. ‘Dan is er niets meer over om voor te leven.’ Zijn zilveren ogen keken me weer aan. ‘Er is nog tijd,’ zei hij. Hij nam me in zijn armen en kwam over-eind. ‘We moeten een genezer voor je zoeken.’

Plotseling stond Puck voor me. Zijn rode haar vormde een fel contrast met zijn bleke gezicht. ‘Verdomme, Meghan,’ snauwde hij radeloos. ‘Wat dacht je nou? We moeten je hier weg zien te krijgen!’ Zijn blik gleed over de ring van de ridders. ‘Denk je dat de blikken brigade ons door zal laten, of moet ik er een pad doorheen hakken?’

‘Nee,’ fluisterde ik. Verbaasd keken ze me aan. ‘Ik kan niet naar een genezer. Breng me...’ Kreunend klampte ik me vast aan Ash’ shirt toen er opnieuw een pijnscheut door mijn buik trok. ‘Breng me naar de boom,’ wist ik uit te brengen. ‘De ruïne. Ik moet terug naar de plek... waar het allemaal begon.’

Uitdrukkingsloos staarde hij me aan, maar ik voelde hem trillen. ‘Nee,’ fluisterde hij. Het was vooral een smeekbede.

‘Prinses, daar is geen tijd voor!’ Wanhopig deed Puck een stap naar voren. ‘Doe niet zo stom! Als we je niet naar een genezer brengen, ga je dood.’

Ik negeerde hem en bleef Ash aankijken, zette me schrap voor wat ik moest doen. ‘Ash,’ fluisterde ik met mijn ogen vol tranen. ‘Alsjeblieft. Ik heb niet veel tijd meer. Dit is mijn laatste verzoek. Ik moet naar... de boom. Alsjeblieft.’

Hij sloot zijn ogen, en er liep een enkele traan langs zijn wang. Ik wist dat ik het onmogelijke van hem vroeg en vond het verschrikkelijk om hem zo te laten lijden, maar uiteindelijk zou ik zorgen dat het goed kwam. Dat kon ik hem in ieder geval beloven.

‘Luister niet naar haar, prins.’ Half in paniek pakte Puck Ash’ schouder vast. ‘Ze ijlt. Breng haar naar een genezer. Vertel me nou niet dat je naar deze waanzin gaat luisteren.’

‘Puck,’ begon ik, maar toen zag ik de lege zilveren ketting tegen Ash’ borst. De amulet was weg. Waar het kristal had gezeten, hing nu alleen nog maar een zwarte scherf. Hij moest het eindelijk hebben begeven tijdens het gevecht met Rowan. Mijn maag trok samen. ‘O, nee, Ash,’ wist ik uit te brengen. ‘De amulet. Je hebt geen bescherming meer in het IJzerrijk. Iemand anders moet me terugbrengen.’

Somber maar vastbesloten keek hij me aan, een blik die ik al eerder had gezien, toen hij niets meer te verliezen had. ‘Ik breng je.’

‘Nee, dat doe je niet!’ Puck kwam voor ons staan en plotseling lag zijn dolk tegen Ash’ keel. Die gaf geen krimp en Puck boog zich razend naar hem toe. ‘Je brengt haar naar een genezer, prins, of ik snij dat

stuk ijs dat voor een hart moet doorgaan uit je borst, zodat ik het zelf kan doen.'

'Puck,' fluisterde ik weer, 'alsjeblieft.'

Hij keek me niet aan, maar de tranen stonden in zijn ooghoek, en de hand die de dolk vasthield trilde. 'Ik moet dit d-doen,' vervolgde ik, terwijl Ash en Puck bleven proberen om elkaar te intimideren zonder zelf een millimeter toe te geven. 'Het is de enige manier om alles te redden. Alsjeblieft.'

Beverig ademde hij in. 'Hoe kun je me nou vragen om je te laten sterven?' zei hij verstikt, met het mes nog steeds tegen de keel van de prins. Er liep een straaltje bloed onder het mes uit, Ash' kraag in. 'Ik zou alles voor je doen, Meghan. Alleen... dat niet. Dat niet.'

Voorzichtig stak ik mijn hand uit, en ik sloot mijn vingers om het heft van het mes, zodat ik het weg kon duwen van Ash' hals. Even bood Puck weerstand, toen stapte hij met een snik achteruit. De dolk kletterde op de vloer.

'Weet je zeker dat je dit wilt, prinses?' Zijn ogen smeekten me om van gedachten te veranderen.

'Nee,' fluisterde ik. Zelf huilde ik nu ook. De armen om me heen verkrampten. Natuurlijk wilde ik dit niet. Ik wilde leven. Ik wilde mijn familie terugzien en mijn school afmaken en naar alle verre plekken reizen die ik alleen maar uit boeken kende. Ik wilde lachen met Puck en verliefd zijn op Ash, en al die dingen doen die normale mensen als vanzelfsprekend beschouwen. Maar dat kon niet. Ik had deze macht gekregen, deze verantwoordelijkheid. En daarom moest ik afmaken wat ik was begonnen, voor eens en voor altijd.

'Nee, Puck, ik wil het niet, maar het moet wel zo zijn.'

Hij greep mijn hand alsof hij me daarmee kon tegenhouden. In zijn groene ogen, die schitterden van emotie, las ik al die jaren dat hij fae was geweest, al zijn triomfen en mislukkingen, zijn liefdes en zijn verliezen. Ik zag hem als Puck, de duivelse, legendarische onruststoker, en als Robin Goodfellow, een wezen dat zo oud was als de tijd zelf, met zijn eigen littekens en wonden die hij tijdens zijn eindeloze leven had opgelopen.

Hij kneep in mijn hand. ‘Wauw,’ mompelde hij hoofdschuddend, terwijl de tranen vrijuit langs zijn gezicht liepen. ‘Daar staan we dan, op de laatste avond, en ik heb geen idee wat ik moet zeggen.’

Glimlachend legde ik mijn hand tegen zijn wang. Ik voelde zijn tranen onder mijn vingers. ‘Wat dacht je van “vaarwel”?’

‘Nah.’ Puck schudde zijn hoofd. ‘Ik zeg uit principe nooit vaarwel, prinses. Dat klinkt alsof je nooit meer terugkomt.’

‘Puck –’

Hij boog zich naar me toe en kustte me zachtjes op mijn lippen. Ash verstijfde, maar voor hij kon reageren had Puck al een stap naar achteren gedaan. ‘Zorg goed voor haar, sneeuwbal,’ zei hij glimlachend, terwijl hij langzaam achteruit begon te lopen. ‘Ik vermoed dat ik jou ook niet meer terugzie? Het was... leuk, zolang het duurde.’

‘Het spijt me dat het er niet van gekomen is om je te vermoorden,’ zei Ash kalm.

Puck raapte grinnikend zijn gevallen dolk weer op. ‘Dat is ook het enige waar ik spijt van heb. Jammer, dat zou een episch gevecht zijn geworden.’ Hij kwam overeind, grijnsde ons op zijn gebruikelijke, domme manier toe en hief bij wijze van afscheid zijn hand op. ‘Tot binnenkort, tortelduifjes.’

Er trok een magische rimpeling door de lucht. Puck viel uiteen in een zwerm raven, die zich wild klapwiekend door de troonzaal verspreidden. De ridders doken weg voor de vogels, die schrill krijsend over hun hoofden schoten en in het donker verdwenen. Nadat het geluid van vleugelslagen was weggestorven, was Puck echt verdwenen.

De ridders lieten ons door zonder tegenstand te bieden. Ze bogen hun hoofden toen we passeerden, en sommigen hieven zelfs bij wijze van saluut hun zwaarden op, maar er drong niet veel meer tot me door. Ik lag ontspannen in Ash' armen, mijn lichaam en geest zo goed als verdoofd, en probeerde uit alle macht wakker te blijven, want ik wist dat ik mijn ogen nooit meer open zou doen als ik in slaap zou vallen. Het zou nu niet lang meer duren voor ik kon uitrusten, voor ik kon toegeven aan de uitputting die mijn lichaam probeerde op te eisen, voor ik kon gaan liggen om alles te vergeten. Maar eerst moest ik nog een laatste taak vervullen. Pas dan kon ik eindelijk loslaten.

Er daalden zachte vlokken neer op mijn wang, en ik keek omhoog. We stonden nu buiten op het fort, boven aan een trap die uitkeek over het veld. Het geluid van de strijd was verstomd, en er daalde een zware stilte neer toen alle ogen van Zomer, Winter en IJzer naar ons opkeken. Als bevroren staarden ze me gechoqueerd aan, alsof ze niet wisten wat ze moesten doen.

Zonder zich ook maar een moment af te laten leiden, liep Ash vastberaden verder, zijn gezicht ondoorgrondelijk. De troepen gingen zwijgend voor hem opzij. Gezichten gleden langs me heen in de neervalende as. Diode, die zijn ronddraaiende ogen in paniek had opengesperd. Spijkerstang en zijn kudde, die hun hoofden voor ons bogen toen we passeerden. We baanden ons een weg door de massa, gevolgd door een stoet grimmig zwijgende gremlins.

Mab en Oberon kwamen in beeld. Ze keken me aan met een blik die zowel afstandelijk als medelevend was. Ash stopte niet, niet eens voor Mab. Hij liep de heersers van Nimmernimmer voorbij zonder ze een blik waardig te keuren en vervolgde zijn weg door de grijze asregen tot we bij de rand van het veld aankwamen. Daar zat een enorme ijsdraak op ons te wachten. Het dier schoof ongemakkelijk op en neer en staarde de Winterprins met zijn kille blauwe ogen aan.

‘Breng ons naar het IJzerrijk.’ Ash’ stem klonk zacht, maar ver onder het vriespunt. Er was geen ruimte voor discussie. ‘Nu.’

Zacht sissend draaide de draak zich om. Hij maakte zich plat en strekte zijn lange nek uit, zodat Ash kon opstappen. Zonder dat ik zelfs maar een schokje voelde, sprong hij via de geschubde voorpoot tussen de schouderbladen van de draak, waarna hij me liet rusten in zijn schoot. Toen het beest overeind kwam en zijn vleugels spreidde om weg te vliegen, slaakte Vlijm een zoemende kreet. Plotseling barstten de gremlins uit in een schrill gejammer. Ze begonnen wild op en neer te springen en trokken aan hun oren. Hoewel iedereen zich rotschrok deed niemand een poging om ze stil te krijgen. Hun huilende stemmen volgden ons toen we opstegen, tot de wind ze verzwolg.

Ik kon me de vlucht niet herinneren. Ook de landing ben ik kwijt, ik herinner me alleen een zachte bons toen Ash zich van de drakenrug op de vaste grond liet glijden. Ik tilde mijn hoofd van zijn borst en keek om me heen. Het landschap was wazig, alsof ik door een camera keek die niet goed kon scherpstellen, maar even later drong het tot me door dat het aan mij lag en niet aan de omgeving. Alles was donker en grijs, en toch kon ik de boom nog steeds zien, de grote ijzeren eik die oprees uit de ruïnes van de toren en de hemel leek te raken.

Achter ons maakte de draak een laag rommelend geluid dat klonk als een vraag.

‘Ja, ga maar,’ zei Ash zonder om te kijken. Uit de windvlaag die volgde, leidde ik af dat het dier was gevlucht, terug naar het minder giftige Nimmernimmer. Zelfs in mijn verdwaasde staat merkte ik op dat Ash niet had gezegd dat de draak op hem moest wachten. Ook hij was niet van plan om hier nog weg te gaan.

Met grote passen droeg hij me door de toren, door de lege ruïnes en de schaduwen tot we de voet van de boom hadden bereikt. Pas toen we de centrale ruimte binnen stapten en de takken boven ons opdoemden, begon hij te beven, maar hij verslapte zijn greep niet toen we de stam naderden. Hij boog zich naar me toe. ‘We zijn er,’ mompelde hij.

Ik sloot mijn ogen en reikte met het laatste restje van mijn toverkracht naar het kloppende hart van de boom, naar de wortels, diep de aarde in. ‘Leg me maar neer aan... de voet,’ fluisterde ik.

Aarzelend liep hij naar de boom, waar hij me voorzichtig op de grond legde tussen twee enorme wortels. Hij knielde neer en nam mijn hand in de zijne. Er spetterde iets op de rug van mijn hand, koel als bronwater, zo koud dat het mijn huid bijna bevroor.

Elfentranen.

Ik keek naar hem op en probeerde te glimlachen, dapper te zijn, probeerde hem te laten zien dat het niet zijn schuld was. Dat het was hoe het moest zijn. Zijn ogen glinsterden gekweld in het donker. Ik kneep in zijn hand.

‘Wat een... reis hebben we gemaakt, hè?’ fluisterde ik, terwijl de tranen ook van mijn wangen op de harde grond rolden. ‘Het spijt me, Ash. Ik

wou... dat we meer tijd hadden gehad. Ik wou... dat ik zonder jou had kunnen gaan, maar het is niet helemaal gelopen zoals we wilden.'

Hij drukte mijn hand tegen zijn lippen. 'Ik hou van je, Meghan Chase,' mompelde hij tegen mijn huid. 'Voor de rest van mijn leven, zo lang als we nog hebben. Ik beschouw het als een eer om naast jou te sterven.'

Ik ademde diep in om de duisternis te verjagen die vanaf de rand van mijn blikveld kwam opzetten. Nu kwam het moeilijkste deel, het deel waar ik het meest tegen opzag. Ik wilde niet sterven, maar meer nog dan dat wilde ik niet in mijn eentje sterven. Alleen al bij de gedachte werd ik misselijk en haperde mijn ademhaling tot korte, angstige stoten. Maar ik zou Ash niet laten vervagen. Ik zou hem niet laten sterven vanwege zijn eed. Dit was de laatste onbaatzuchtige dienst die ik hem kon bewijzen. Hij was er altijd voor me geweest, nu was het mijn beurt; ik moest hem laten gaan.

'Ash.' Ik raakte zijn wang aan, volgde de lijn van zijn kaak. 'Ik hou van je. Dat mag je nooit vergeten. En ik... wilde de rest van mijn leven met je doorbrengen, maar...' Ik was even stil om op adem te komen. Zelfs praten ging nu moeilijk. Ik kon hem niet meer helemaal scherp zien en knipperde verwoed met mijn ogen. 'Maar ik... kan jou niet laten sterven vanwege mij,' vervolgde ik. In zijn ogen verscheen begrip, gevolgd door paniek. 'Dat sta ik niet toe.'

'Meghan, nee.'

'Het geeft niet dat je me haat.' Ik ging snel verder, om hem niet de kans te geven me op andere gedachten te brengen. 'Misschien is dat zelfs wel het beste. Haat me maar, dan kun je iemand... anders vinden om van te houden. Maar ik wil dat je blijft leven, Ash. Je hebt zoveel om voor te leven.'

‘Alsjeblieft.’ Ash pakte mijn hand. ‘Doe dit niet.’

‘Ik ontsla je van je riddereed,’ fluisterde ik, ‘en van de beloften die je hebt gedaan. Ik ontsla je uit mijn dienst, Ash. Je bent vrij.’

Zijn schouders begonnen te schokken toen hij zijn hoofd boog.

Ik slikte de bittere, pijnlijke brok in mijn keel weg. Het was gebeurd. Ik haatte mezelf erom, maar het was de juiste beslissing. Ik had al zoveel van hem gevraagd. Al was hij bereid om te sterven, ik zou het niet laten gebeuren. ‘Maak dat je hier wegkomt, Ash,’ zei ik, en ik liet zijn hand los, ‘voor het te laat is.’

‘Nee.’

‘Ash, je kunt hier niet blijven. De amulet is weg. Als je nog langer blijft, ga je dood.’

Hij zei niets, maar ik kende die koppige stand van zijn schouders, die gloed van vastberadenheid om hem heen, en ik wist dat hij ondanks alles bij me zou blijven. En dus deed ik het enige wat ik kon bedenken. Al zou hij de dag vervloeken dat hij dat mensenmeisje in het Wyldwoud had ontmoet, al zou hij zou zweren dat hij nooit, nooit meer verliefd zou worden, hij zou blijven leven.

‘Ashallyn’darkmyr Tallyn,’ zei ik. Hij sloot zijn ogen. ‘Bij de macht van je Ware Naam, verlaat nu het IJzerrijk.’ Ik draaide mijn hoofd af, zodat ik hem niet meer kon zien en dwong mezelf om ook de laatste woorden te zeggen. ‘En kom niet meer terug.’

Het spijt me zo, Ash, dacht ik. Maar alsjeblieft, blijf leven voor mij. Als er iemand is die het verdient om hier levend uit te komen, dan ben jij het.

Een zacht geluid, bijna een snik. Aarzelend kwam hij overeind, alsof hij vocht tegen de dwang om te gehoorzamen. 'Ik zal altijd je ridder zijn, Meghan Chase,' fluisterde hij. Zijn stem was gespannen, alsof ieder moment dat hij bleef, pijnlijk voor hem was. 'En ik zweer je, als er een manier is waarop we samen kunnen zijn, dan zal ik hem vinden. Hoelang het ook duurt. Als ik je ziel moet najagen tot het eind van de eeuwigheid, dan zal ik pas stoppen als ik je heb gevonden, dat beloof ik je.'

En toen was hij weg.

Daar lag ik dan, alleen aan de voet van de enorme eik, vechtend tegen mijn verlangen om te huilen, om het uit te gillen van angst en eenzaamheid. Daar was geen tijd meer voor. De wereld werd langzaam donker en ik moest nog één ding doen.

Nadat ik mijn ogen had gesloten riep ik mijn toverkracht aan. Zomer en IJzer reageerden onmiddellijk. Voorzichtig onderzocht ik de wortels van de enorme eik, ik volgde ze diep de gebarsten, droge aarde in en voelde de verwoesting van het land eromheen. De IJzermagie die de ene soort doodde, hield weer andere soorten in leven.

Ik dacht aan mijn familie, aan mam en Luke en Ethan, die thuis nog steeds op me wachtten. Ik dacht aan mijn menselijke vader, Paul, en aan mijn echte vader, de Zomerkoning. Aan iedereen die ik tijdens mijn avonturen had ontmoet, aan Panne, de rebellen, Vlijm, IJzerhoef. Zij hoorden bij het IJzerrijk, maar ze waren ook fae. Net als iedereen verdienden ook zij een kans om te leven.

Ik dacht aan Grimalkin, en aan Puck. Mijn wijze leraar en mijn dappere en loyale beste vriend. Zij zouden leven, daar zou ik voor zorgen. Ze zouden nog heel lang lachen, ze zouden het onderwerp zijn van

liederen, ze zouden tot het einde der tijden gunsten verzamelen. Dit was voor hen.

En voor mijn ridder, die alles voor me had opgegeven. Die tot het bittere eind zou zijn gebleven als ik hem de kans had gegeven.

Ash, Puck, iedereen. Ik hou van jullie allemaal. Vergeet me niet.

Met een laatste, vastberaden ruk verzamelde ik de macht van de IJzerkoning in een massieve, kolkende bal en stuurde die diep de wortels van de reusachtige eik in.

Er ging een trilling door de boom die zich verspreidde over het land eromheen, als rimpelingen in een heldere vijver. Steeds verder en verder trokken ze, over de dode bomen en planten, en het verwelkte groen beefde onder de nieuwe kracht die de wortels raakte. Ik voelde dat het land wakker werd, dat het de nieuwe magie indronk, een magie die het gif van de IJzermagie neutraliseerde. De bomen rekten zich uit, er ontvouwden zich nieuwe bladeren aan de stalen takken, en de harde obsidiaanvlakte trilde onder de kracht van de groene scheuten die zich door het oppervlak boorden. De smerige gele wolken begonnen uiteen te vallen, en daarachter werden de blauwe lucht en de zon zichtbaar.

Uit het niets stak er een frisse bries op, die mijn gezicht verkoelde. Het begon bladeren te regenen, en de lucht rook naar aarde en vers gras. Met een gevoel van diepe vrede luisterde ik naar de geluiden van groei om me heen. Toen sloot ik mijn ogen en gaf me eindelijk over aan het duister.

Hoofdstuk 25

De IJzerkoningin

Aan de andere kant wachtte Machina op me.

‘Hallo, Meghan Chase,’ groette hij zacht. In de helderheid die ons omringde, stond hij naar me te glimlachen. We waren niet meer in de zwarte leegte van mijn dromen, of in de harde witheid van mijn geest. Eigenlijk wist ik niet precies waar ik was. Om me heen kronkelde mist, en ik vroeg me af of dit nog een laatste test was voor ik een of ander hiernamaals zou bereiken, of wat zich ook achter die nevel bevond.

‘Machina.’ Ik knikte. Hij was nauwelijks te onderscheiden in de mist, maar heel af en toe viel er een gaatje, en dan kon ik hem zien, al verscheen hij soms als een gigantische boom. ‘Wat doe je hier?’ Ik zuchtte. ‘Zeg nou niet dat jij de hemelpoort staat te bewaken. Je bent niet echt het type om de engel uit te hangen.’

De IJzerkoning schudde zijn hoofd. Zijn kabels, die inderdaad een beetje op glanzende vleugels leken, had hij achter zich gevouwen. Toch kon je hem onmogelijk voor iets anders houden dan wat hij was. Heel

even had ik de illusie dat ik weer onder de takken van de grote eik stond, maar het land eromheen was veranderd, het groen en het zilver waren naadloos met elkaar vervlochten. Toen ik mijn hoofd omdraaide, stond Machina voor me. Hij keek op me neer met iets wat alleen maar trots kon zijn.

‘Ik wilde je feliciteren.’ Zijn stem was als het gefluister van de wind in de bladeren. ‘Je bent verder gekomen dan iemand ooit had kunnen verwachten. Je hebt de valse koning verslagen door jezelf op te offeren, dat was fenomenaal. Maar toen gaf je je macht aan het enige wat jullie allebei kon redden, aan het land zelf.’

Er bewoog van alles om me heen, flitsen van kleur, waardoor het landschap er tegelijkertijd vreemd en bekend uitzag. Het werd gedomineerd door bergen schroot, maar die waren nu begroeid met mos en ranken vol bloemen. Langs de straten van een enorme stad van steen en staal stonden zowel straatlantaarns als bomen vol bloesem, en er spoot helder water uit de fontein op het centrale plein. De groene vlakke werd doorsneden door een spoorweg, en een enorme zilveren eik torende hoog boven de vervallen ruïnes uit. De metalen boom glansde van het leven.

‘Zomer en IJzer,’ vervolgde Machina. ‘Samengesmolten, één geworden. Je hebt het onmogelijke gedaan. Je hebt het gif uit Nimmernimmer gespoeld. De IJzerfae hebben nu een plek waar ze kunnen wonen zonder bang te hoeven zijn voor de woede van de hoven.’ Hij zuchtte. ‘Tenminste, als Mab en Oberon ons met rust willen laten.’

‘En de gewone fae?’ vroeg ik, toen de beelden vervaagd waren en ik weer alleen was met de IJzerkoning. ‘Kunnen die hier ook leven?’

‘Nee.’ Machina keek me ernstig aan. ‘Hoewel je het gif hebt verwijderd en de verspreiding van de IJzermagie tot stilstand hebt gebracht, is

onze wereld nog even dodelijk voor de oudbloeden. De IJzerfae zijn nog steeds alles wat de gewone fae vrezin; we kunnen niet overleven op dezelfde plek, we kunnen hooguit hopen dat onze beide rijken vreedzaam naast elkaar kunnen bestaan. En zelfs dat is misschien te veel gevraagd voor de heersers van de oude hoven. Zomer en Winter zijn vastgeroest in hun tradities. Ze hebben iemand nodig die ze laat zien dat het ook anders kan.'

Daar dacht ik even over na. Machina's woorden klonken logisch, maar hij zei er niet bij hoe dat dan bereikt moest worden. Wie zou er naar voren komen als de voorvechter van de IJzerfae, als de nieuwe IJzerkoning?

Drie keer raden. Ik schudde mijn hoofd en zuchtte diep. 'Je zou denken dat ik even vakantie heb verdiend, nadat ik heel Nimmernimmer heb gered,' sputterde ik, geïntimideerd door de enorme taak die voor me lag. 'Waarom moet ik het weer zijn? Kan iemand anders het niet doen?'

'Op het moment dat je je macht weggaf, heb je het land genezen.' Glimlachend keek hij me aan. 'En omdat je daardoor met het land verbonden bent geraakt, heeft het land op zijn beurt jouw leven gered. Jij, Meghan Chase, bent het levende, kloppende hart van het IJzerrijk. De IJzermagie geeft je kracht, en jouw bestaan geeft het land leven. Zonder elkaar kunnen jullie niet bestaan.' Hij begon te vervagen, en het licht om ons heen werd doffer, veranderde in een zwarte leegte.

'Dus...' De stem van de laatste IJzerkoning was nauwelijks meer dan een fluistering in het duister. 'Er blijft nog maar één vraag over. Wat ga je nu doen?'

Ik voelde iets op mijn gezicht en deed mijn ogen open.

Een klein gezichtje hing bezorgd boven het mijne. Het had gloeiende, groene ogen en enorme oren, die plat tegen zijn hoofd lagen. Vlijm snerpde iets toen hij zag dat ik wakker was en grijnsde vervolgens verrukt. 'Meester!'

Kreunend wuifde ik hem weg. Ik voelde me slap, alsof mijn lichaam geslagen was om het tot gehoorzaamheid te dwingen, maar ik had gelukkig geen pijn meer. Boven me wuifden de metalen takken van de grote eik zachtjes in de wind en het zonlicht dat erdoorheen kwam, wierp spikkeltjes op de grond. Mijn vingers gleden door het jonge gras toen ik voorzichtig ging zitten.

Verbijsterd keek ik om me heen. Ik was omringd door IJzerfae. Grem-lins en IJzerridders, hackerelfen en honden van raderwerk, kabelmannen, dwergen, spinnenheksen en nog veel meer. Panne stond er zwijgend bij met zijn arm in een mitella, naast Spijkerstang en twee andere metalen paarden.

Ik kon ze voelen, allemaal. Ik voelde iedere hartslag, zag de ijzermagie door hun aderen stromen zoals door de mijne, pulserend in het ritme van het land. Ik wist waar de grenzen van mijn rijk lagen, tegen die van het oude Nimmernimmer aan. Het land breidde zich niet meer uit, vergiftigde niets meer, maar was tevreden binnen zijn nieuwe beperkingen. Ik kon iedere boom, struik en grasspriet voelen, als een lappendeken zonder naden. En als ik mijn ogen sloot en me diep concentreerde, hoorde ik mijn eigen hartslag, een echo van die van het land.

Wat ga je nu doen, Meghan Chase?

Ik begreep het. Dit was mijn lot, mijn bestemming. Ik wist wat er moest gebeuren. Nadat ik mezelf overeind had gehesen, deed ik op eigen kracht een stap naar voren, weg van de stam. Als één man bogen

de rijen van IJzerfae hun hoofden, en ze zonken op hun knieën. Zelfs Panne boog onhandig, met een hand op de schouder van de knielende Spijkerstang om niet om te vallen. Ook Vlijm en de gremlins begroeven hun gezichtjes in het gras. De IJzerridders trokken met een enorm gekletter allemaal tegelijk hun zwaard en staken het diep in de aarde toen ze voor me neerknielden.

Ik keek uit over de eerbiedige menigte en verhief mijn stem. Mijn galmende woorden bezegelden mijn lot. Ik weet niet waarom ik het zei, maar diep vanbinnen wist ik dat ik de woorden moest uit spreken. Het zou geen makkelijke rit worden, en er wachtte me een hele hoop werk, maar dit was de enige mogelijke uitkomst.

‘Mijn naam is Meghan Chase, en ik ben de IJzerkoningin.’

Epiloog

Middernacht, 14202 Cedar Drive, Louisiana

‘Weet je zeker dat je dit wilt doen?’ vroeg Panne. Zijn stekels gloeiden blauw op in het donker. We stonden bij de bosrand en keken uit over de overwoekerde voortuin. Aan het eind van het grindpad stond een gehavende oude Ford.

Ik knikte vermoeid. Het was een warme, vochtige avond, en er was geen zuchtje wind om de bomen om ons heen in beweging te brengen. Ik droeg een spijkerbroek en een wit hemdje. Het was vreemd om gewone kleren te dragen. ‘Ze moeten de waarheid weten, dat ben ik ze verschuldigd. Ze moeten begrijpen waarom ik niet naar huis kan komen.’

‘Je kunt gewoon op bezoek,’ zei Panne bemoedigend. ‘Niemand zal je tegenhouden. Er is geen enkele reden waarom je niet af en toe terug kunt komen.’

‘Klopt,’ zei ik zacht, maar ik was niet overtuigd. De tijd verstreek anders in Nimmernimmer en in het IJzerrijk waarover ik nu heerste.

De eerste paar dagen waren hectisch geweest. Ik had gedaan wat ik kon om te voorkomen dat Mab en Oberon opnieuw de oorlog zouden verklaren aan de IJzerfae nu Ferrum er niet meer was. Er waren een

aantal bijeenkomsten geweest, er waren nieuwe verdragen opgesteld en getekend, en er waren strenge regels opgesteld om de grenzen tussen de koninkrijken vast te leggen. Het was een hele klus om de heersers van Zomer en Winter gerust te stellen. Ik had ergens het vermoeden dat Oberon iets toegeeflijker was geweest omdat we familie waren, en dat vond ik prima.

Puck was ook bij de bijeenkomsten geweest, nog even sociaal als altijd. Hij had meteen duidelijk gemaakt dat ik niet hoefde te denken dat hij me anders zou behandelen omdat ik nu een koningin was, en dat had hij bewezen door me voor de neus van een peloton boze IJzerridders op mijn wangen te zoenen. Ik moest een flinke keel opzetten om te voorkomen dat ze hem aan stukken zouden hakken, en Puck was er lachend vandoor gegaan. Als ik in de buurt was, gedroeg hij zich vrolijk en brutaal, maar hij overdreef het een beetje, alsof hij niet meer zeker wist wie ik was. Hij had iets behoedzaams, iets onzekers dat niet paste bij onze spontane vriendschap, zodat we niet meer helemaal op ons gemak waren bij elkaar. Misschien hoorde het wel bij het karakter van de onverbeterlijke Robin Goodfellow, om koningen en koninginnen uit te dagen en iedereen met autoriteit voor schut te zetten. Dat zou ook best kunnen. Uiteindelijk zou hij wel bijdraaien, maar ik had zo'n idee dat het nog wel even kon duren voor ik mijn beste vriend weer terug had.

Ash had ik niet meer gezien.

Met moeite zette ik hem uit mijn hoofd, zoals ik de afgelopen dagen steeds had gedaan. Ash was weg, daar had ik zelf voor gezorgd. Zelfs al zou ik zijn Ware Naam niet hebben gebruikt, dan nog had hij me niet kunnen volgen in het IJzerrijk; hij kon daar onmogelijk overleven. Het was beter zo.

Het zou alleen fijn zijn als ik mijn hart daar ook nog van kon overtuigen.

‘Weet je zeker dat je het wel redt?’ Panne onderbrak mijn overpeinzingen. ‘Ik kan met je meegaan als je wilt. Ze zullen me niet eens zien.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Het is beter als ik dit alleen doe. Bovendien kan een van mijn familieleden je wel degelijk zien. Hij is genoeg enge monsters tegengekomen om een leven lang vooruit te kunnen.’

‘Neem me niet kwalijk, hoogheid,’ zei Panne geamuseerd, ‘maar noem je me nu in een monster?’ Ik sloeg naar hem. Mijn vrolijke eerste luitenant was als mijn schaduw geweest sinds de dag dat ik het IJzerrijk had overgenomen. De IJzerfae keken naar hem op, en ze luisterden naar hem als ik er even niet kon zijn. De IJzerridders hadden hem zonder morren geaccepteerd. Ze leken zelfs opgelucht dat ze weer onder zijn bevel stonden, en niemand had zijn autoriteit ter discussie gesteld.

‘Ik ben terug voor het licht wordt,’ zei ik, met een blik op de maan die tussen de bomen door scheen. ‘Ik vertrouw erop dat ik de boel tot die tijd aan jou kan overlaten?’

‘Natuurlijk, majesteit,’ antwoordde Panne. Hij glimlachte niet meer.

Ik kreunde, want ik moest nog steeds wennen aan het feit dat iedereen me ‘majesteit’ noemde. ‘Prinses’ was al erg genoeg geweest.

‘Mag Tuiredh zal veilig zijn tot je terugkomt. En we zorgen goed voor je vader, maak je maar niet druk.’

Ik knikte, dankbaar dat hij het begreep. Nadat ik koningin was geworden en Mag Tuiredh als nieuwe hoofdstad van het IJzerrijk had gekozen, had ik Paul opgehaald in Leanansidhes huis zoals ik mezelf

had beloofd. Mijn menselijke vader was zo goed als genezen. Het grootste deel van de tijd was hij helder, en hij had zijn geheugen bijna helemaal terug. Hij kende me en herinnerde zich weer wat er al die jaren geleden met hem was gebeurd. Nu hij eindelijk de macht over zijn geest terug had, deed hij er alles aan om te zorgen dat dat zo bleef. Ik maakte hem duidelijk dat hij vrij was om de wereld van de fae te verlaten als hij dat wilde en dat ik niet van plan was om hem tegen zijn wil vast te houden, maar voorlopig wilde Paul nog blijven. Hij was niet in staat om de mensenwereld weer te trotseren, nog niet. Er was te veel veranderd in de tijd dat hij was weggeweest, en hij had het gevoel dat hij was achtergebleven. Op een dag zou hij misschien terug willen naar de echte wereld, maar op dit moment wilde hij vooral zijn dochter opnieuw leren kennen.

Hij had geweigerd om vanavond met me mee te gaan.

‘Deze avond is voor jou,’ zei hij voor ik vertrok. ‘Je hebt geen afleiding nodig. Op een dag wil ik je moeder graag laten weten wat er is gebeurd, maar ik hoop dat ik het dan zelf kan uitleggen. Als ze me nog wil zien.’ Hij zuchtte en wierp een blik uit het raam van zijn kamer. De zon, die begon te zakken achter de klokkentoren in de verte, zette zijn gezicht in een rossig licht. ‘Eigenlijk wil ik alleen weten of ze gelukkig is.’

Ik aarzelde. Er kwam een brok opzetten in mijn keel. ‘Ik denk het wel.’

Hij knikte met een droevig glimlachje. ‘Dan hoeft ze niets over mij te weten. Nog niet, in ieder geval. Misschien wel nooit. Nee, ga jij je familie maar opzoeken. Ik hoor daar niet bij te zijn.’

‘Majesteit?’ Pannes stem onderbrak mijn gemijmer weer. Dat deed hij vaker de laatste tijd, me terughalen naar het heden als ik afdreef. ‘Gaat het?’

‘Niks aan de hand.’ Ik keek weer naar het donkere huis en veegde het haar uit mijn gezicht. ‘Daar gaan we dan. Wens me maar succes.’ Voor ik de moed weer kon verliezen, stapte ik het grindpad op, en ik dwong mijn voeten in de richting van het huis.

Zolang ik me kon herinneren had de middelste tree van de veranda gekraakt als je erop ging staan, waar je je voeten ook neerzette of hoe licht je stap ook was. Nu kraakte hij niet, nog geen piepje, toen ik de trap op ging en tot stilstand kwam voor de hordeur. De motten die om de lamp van de veranda fladderden, wierpen schaduwen op de houten treden en de donkere ramen.

Ik had makkelijk de afgesloten deur kunnen openen. Deuren en sloten vormde geen barrière meer voor me. Een paar gefluisterde woorden, een vleugje magie, en de deur zou als vanzelf openzwaaien. Ik had ongehinderd de woonkamer binnen kunnen lopen, onzichtbaar als de wind.

Maar ik betoverde de deur niet. Vanavond, al was het maar voor heel even, wilde ik weer een mens zijn. Ik klopte stevig met mijn vuist op het verbleekte hout.

Het duurde een tijdje voor er een reactie kwam. Het huis bleef stil en donker. Ergens ver weg in de nacht blafte een hond.

Binnen ging ergens een lichtje aan, en er klonken voetstappen op de houten vloer. Tegen de gordijnen verscheen een silhouet. Plotseling dook Lukes gezicht op voor het raam. Wantrouwig keek hij naar buiten.

Eerst leek mijn stiefvader me niet te zien, al stond ik pal voor zijn neus. Hij fronste zijn wenkbrauwen, liet het gordijn vallen en deed een stap naar achteren. Ik zuchtte en klopte opnieuw op de deur. Deze keer zwaaide hij bijna meteen open, alsof degene aan de andere kant

verwachtte dat hij zo de grapjas kon pakken die om twaalf uur 's nachts op de deur stond te bonken.

Luke staarde me aan. Hij zag er ouder uit, vond ik, zijn bruine ogen leken vermoeider dan vroeger, en er lag een grijze schaduw over zijn gezicht. Verbijsterd staarde hij me aan, met zijn hand nog steeds op de deurklink. 'Ja?' zei hij toen ik bleef zwijgen. 'Kan ik je helpen?'

Hij herkende me nog steeds niet. Ik was niet eens verbaasd of boos, want ik leek niet meer op het meisje dat een jaar geleden naar Nimmernimmer was verdwenen. Voor ik iets kon zeggen, werd de deur helemaal opengerukt en verscheen mam.

We stonden elkaar aan te staren. Mijn hart bonkte woest, ik was bang dat ook zij op die niet-begrijpende, half angstige manier naar me zou blijven staren, dat ze het vreemde meisje op de veranda niet zou herkennen, maar na een paar seconden slaakte ze een gilletje, en ze vloog naar buiten. Even later lag ik in haar armen. Snikkend drukte ze me tegen zich aan, terwijl ze me duizend vragen tegelijk probeerde te stellen. Ik sloot mijn ogen om het moment tot me door te laten dringen, om het vast te houden zolang ik kon. Dit wilde ik me blijven herinneren, ik wilde nooit vergeten hoe het was om geen fae, geen pion of koningin te zijn, maar gewoon een dochter, al was het maar voor een paar seconden.

'Meggie?' Ik ging een stukje achteruit en zag Ethan aan de voet van de trap staan. Hij was langer, ouder. Hij was minstens tien centimeter gegroeid in de tijd dat ik weg was geweest, maar zijn ogen waren nog hetzelfde: helder blauw en dodelijk ernstig.

Hij rende niet op me af toen ik de woonkamer binnen stapte. Hij glimlachte zelfs niet, maar liep rustig naar me toe alsof hij altijd wel had geweten dat ik terug zou komen. Toen ik voor hem neerknielde, bleef

hij me onderzoekend opnemen, op een manier die veel te oud en te wijs voor hem was.

‘Ik wist dat je terug zou komen.’ Ook zijn stem was anders. Helderder, zelfverzekerder. Mijn halfbroertje was geen kleuter meer. ‘Ik ben het niet vergeten.’

‘Nee,’ fluisterde ik. ‘Je bent het niet vergeten.’

Toen ik mijn armen uitstak, vloog hij me eindelijk om mijn nek. Hij greep mijn haar met zijn kleine handjes vast en ik drukte hem stevig tegen me aan, terwijl ik overeind kwam, me afvragend of dit de laatste keer was dat ik hem zou vasthouden. Als ik hem weer zag, was hij misschien al wel een tiener.

‘Meghan.’ Ik draaide me om toen ik mams stem hoorde. Ze stond voor Luke in de deuropening en keek me bevreemd en droevig aan, alsof ze zich zojuist iets had gerealiseerd. ‘Je... Je blijft niet, hè?’

Ik sloot mijn ogen. Ethan klemde zijn armpjes strakker om mijn hals. ‘Nee,’ zei ik hoofdschuddend. ‘Dat kan niet. Ik heb nu... verantwoordelijkheden, er zijn mensen die me nodig hebben. Ik wilde alleen afscheid nemen en...’ Mijn stem haperde en ik slikte moeizaam. ‘En ik wilde proberen uit te leggen wat er met me is gebeurd, na die nacht dat ik weer terugging.’ Ik wierp een blik op Luke, die met een diepe frons boven zijn wenkbrauwen nog steeds verward van mij naar mam en weer terug stond te kijken.

‘Ik weet niet of jullie me zullen geloven,’ vervolgde ik, ‘maar ik wil dat jullie de waarheid weten. Voor... Voor ik weer weg moet.’

Als een slaapwandelaar liep mam door de kamer. Verdwaasd liet ze zich in de bank zakken, maar haar ogen waren helder en vastbesloten

toen ze naar me opkeek en op het kussen naast zich klopte. ‘Vertel me alles,’ was het enige wat ze zei.

Dus dat deed ik.

Vanaf het allereerste begin, de dag waarop ik Nimmernimmer binnen ging om Ethan terug te halen. Ik vertelde haar over de elfenhoven, over Oberon en Mab en Puck. Ik vertelde over Machina en de IJzerfae, over Panne, de rebellen en de valse koning. Ik kletste over een paar kleine, angstaanjagende details heen, delen van het verhaal die ik bijna niet had overleefd, of die ik te eng vond voor Ethan. De stukken over Paul liet ik ook weg, want ik wist dat het niet aan mij was om zijn verhaal te vertellen. Tegen de tijd dat ik aan het eind van mijn relaas was gekomen, het punt waarop ik Ferrum versloeg en de IJzerkoningin werd, was Ethan op mijn schoot in slaap gevallen en zat Luke me verbijsterd en vol ongeloof aan te staren. Ik wist dat hij zich niet veel van het verhaal zou herinneren, als er al iets zou blijven hangen. Het zou in zijn geest vervagen tot iets uit een sprookje.

Toen ik klaar was, was mam even stil. ‘Dus... Dus je bent nu een koningin.’ Ze sprak het woord uit alsof ze wilde testen hoe het voelde. ‘Een elfenkoningin.’

‘Ja.’

‘En je kunt op geen enkele manier in de echte wereld blijven. Bij ons. Bij je familie.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Het land roept me. Ik ben ermee verbonden. Ik moet terug.’

Mam beet op haar lip. Eindelijk vulden haar ogen zich met tranen.

Ik was verrast toen ik Lukes rustige diepe stem hoorde. ‘Zullen we je nog terugzien?’ vroeg hij.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde ik eerlijk. ‘Misschien.’

‘Gaat het goed met je daar?’ ging hij verder. ‘Helemaal alleen met die... dingen?’ Alsof het uitspreken van het woord fae het allemaal echt zou maken en hij er nog niet aan toe was om het te geloven.

‘Het komt wel goed met mij.’ Ik dacht aan Paul. Het was jammer dat hij hier vanavond niet kon zijn. ‘Ik ben niet alleen.’

De lucht achter de ramen begon lichter te worden. We hadden de hele nacht gepraat; het was alweer bijna ochtend. Teder kuste ik Ethans voorhoofd, en zonder hem wakker te maken legde ik hem op de bank. Daarna stond ik op. ‘Ik moet gaan,’ zei ik zacht tegen mam en Luke. ‘Ze wachten op me.’

Toen mam me omhelsde, nam Luke ons allebei in zijn brede armen. ‘Als je ons maar schrijft,’ snuffte mam, alsof ik op reis ging, of in een andere stad ging studeren. Misschien was het makkelijker voor haar om er zo tegenaan te kijken. ‘Bel ons als je de kans hebt, en probeer tijdens de vakanties naar huis te komen.’

‘Ik zal het proberen,’ mompelde ik. Ik bleef nog even staan om de oude boerderij in me op te nemen, om mijn herinneringen opnieuw te beleven, om me door en door te laten verwarmen. Het was mijn thuis niet meer, maar het maakte deel van me uit, het zou er altijd zijn en nooit vervagen. Ik glimlachte naar mam en Luke, door tranen heen die ik tot dat moment niet eens had opgemerkt.

‘Meghan.’ Smekend deed mam een stap naar voren. ‘Weet je zeker dat je dit moet doen? Kun je niet een paar dagen blijven?’

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik hou van je, mam.' Ik trok mijn magie als een mantel om me heen. 'Zeg tegen Ethan dat ik niets zal vergeten.'

'Meghan!'

'Vaarwel,' fluisterde ik, voor ik mezelf onzichtbaar maakte. Mam en Luke sprongen allebei op en begonnen nerveus om zich heen te kijken, maar even later begroef mam haar gezicht snikkend in Lukes schouder.

Ethan werd wakker, knipperde even met zijn ogen en keek me recht aan. Ik was inmiddels bij de voordeur. Zijn wenkbrauwen schoten omhoog toen ik mijn vinger tegen mijn lippen legde, in de hoop dat hij het niet op een brullen zou zetten.

Glimlachend stak hij een handje omhoog. Hij zwaaide even kort naar me voor hij van de bank sprong en naar mam waggelde, die nog steeds werd getroost door Luke. Ik keek naar mijn familie, voelde liefde, verdriet en steun, en ik glimlachte trots.

Het komt wel goed met jullie, zei ik tegen mezelf, diep slikkend. Ook zonder mij komt het goed.

Ik veegde mijn tranen weg, keek nog één keer om en liep de ochtendlucht in.

Ik moest mezelf dwingen om de ene voet voor de andere te zetten en me niet om te draaien en terug te rennen. Toen ik halverwege de oprit was, hoorde ik geblaf.

Er rende iets op me af door het gras, een schaduw in het vroege ochtendlicht. Iets groots en wolligs, dat me vaag bekend voorkwam. Een wolf? Nee, een hond! Een grote ruige... Nee, dat kon niet...

‘Beau?’ hijgde ik toen de enorme Duitse herder met de kracht van een goederentrein tegen me opbotste en me bijna ondersteboven gooide. Het was Beau. Ik lachte toen zijn grote poten moddervlekken op mijn shirt maakten. Met zijn enorme tong likte hij mijn wang. ‘Wat doe je hier?’ vroeg ik, zijn hals wrijvend, tot hij bijna met zijn hele lichaam kwispelde van vreugde. Ik had onze hond niet meer teruggezien sinds de dag dat Luke hem, volkomen onterecht, naar het asiel had gebracht omdat hij dacht dat hij Ethan had gebeten. ‘Heeft mam je weer opgehaald?’

Op dat moment gleden mijn vingers over iets duns en metaligs onder de ruige vacht van zijn hals. De woorden stokten in mijn keel. Wat dat een halsband, of een penning? Met enige moeite wist ik Beau lang genoeg te kalmeren om het ding over zijn kop te trekken zodat ik het beter kon bekijken.

Het was een bekende zilveren ketting, waaraan de overblijfselen van een verbrijzelde amulet hingen te glimmen in het ochtendlicht. Mijn hart sloeg een slag over. Beau danste nog steeds om mijn benen toen ik om me heen begon te kijken, in de tuin en langs de bosrand. Hij kon hier niet zijn. Ik had hem weggestuurd, hem bevrijd van zijn belofte. Hij moest me haten.

En toch...

Een paar zenuwslopende seconden lang wachtte ik af of zijn donkere gestalte uit de schaduwen zou komen, of zijn heldere zilveren ogen de mijne zouden vinden. Ik dacht dat ik zijn blik kon voelen, zijn hartslag, zijn emoties, maar misschien was dat niet meer dan mijn eigen

verlangen. Mijn eigen gevoel van verlies, rouw en spijt, vanwege een liefde waarvan ik wist dat hij niet mocht zijn.

Er drukte iets zwaars op mijn borst, en ik glimlachte droevig. Diep vanbinnen wist ik dat hij niet zou komen. We hoorden nu in verschillende werelden. Ash kon niet overleven in het IJzerrijk en ik kon het niet, wilde het niet in de steek laten. Ik was verantwoordelijk voor het IJzerrijk, voor mijn onderdanen, voor mezelf. Daar kon Ash geen deel van uitmaken. Het was beter om meteen te breken dan om het voort te laten slepen, hopend op het onmogelijke. Dat wist hij. Dit was zijn laatste cadeau, zijn laatste vaarwel.

Toch bleef ik nog aarzelen, tegen beter weten in hopend dat hij zich zou bedenken en terug zou komen. Maar er gingen een aantal minuten voorbij, en Ash kwam niet opdagen. Uiteindelijk waren ook de laatste sterren vervaagd aan de hemel. Nadat ik de ketting in mijn broekzak had gestopt, knielde ik neer om Beau achter zijn oren te krabbelen.

‘Hij is geweldig, vind je niet?’ vroeg ik aan de hond, die ernstig met zijn staart tegen de grond sloeg. ‘Ik weet niet waar hij je gevonden heeft, of hoe hij je hier heeft gebracht, maar ik ben blij dat hij het heeft gedaan. Ik wou dat ik hem nog één keer kon zien...’ Mijn keel werd weer dik, maar ik slikte dapper. ‘Je zult het fijn vinden in je nieuwe huis, Beau,’ vervolgde ik, zo vrolijk mogelijk. ‘Een heleboel ruimte, hordes gremlins om achteraan te jagen, en je kunt vast heel goed met Paul opschieten.’ De hond piepte en hield zijn kop een beetje scheef. Ik drukte een kus op zijn lange snuit en kwam overeind. ‘Kom maar,’ zei ik, ‘ik stel je wel aan iedereen voor.’

De lucht was nu zachtroze. In de takken om me heen kwetterden vogeltjes, en door de bladeren speelde een zacht briesje. Overal ging het leven gewoon door. Nadat ik nog eens diep had ingeademd, keek ik omhoog naar de lucht en liet mijn tranen drogen door de wind. Ash

was weg, maar er waren nog steeds mensen die me nodig hadden, die op me wachtten. Ik kon me wentelen in mijn verdriet, of ik kon vertrouwen op mijn ridder en verdergaan. Ik kon wachten. Als ik iets had, dan was het tijd. Ondertussen moest er een koninkrijk bestuurd worden.

‘Majesteit!’ Pannes stem verbrijzelde de stilte van de ochtend. Met grote passen kwam mijn eerste luitenant op me af lopen door de bomen. Beau legde grommend zijn oren in zijn nek, tot ik hem even aanraakte om hem te kalmeren.

‘Is alles goed met je?’ vroeg Panne bezorgd. Zijn paarse ogen werden twee keer zo groot toen hij Beau zag. ‘Wat is dat voor ding? Het ziet er gevaarlijk uit. Heeft het je pijn gedaan?’

‘Beau, dit is Panne,’ zei ik. De hond kwispelde onzeker. ‘Panne, dit is Beau. Jullie moeten aardig voor elkaar zijn. Ik heb zo’n idee dat jullie elkaar nog vaak zullen tegenkomen.’

‘Ho. Gaat dat monster met ons mee?’

Ik lachte om zijn blik van afgrijzen. Beau blafte blij en drukte zich kwispelend tegen me aan. Ik liet mijn arm door die van Panne glijden en glimlachte toen de hond zich nog steviger tegen mijn been drukte. Het leven was niet perfect, maar het was zo goed als het onder de omstandigheden kon zijn. Er was een plek voor me onder de zon. Ik was niet alleen.

‘Kom mee,’ zei ik. ‘Ze wachten op ons in de stad. We gaan naar huis.’

Hij hield haar in de gaten vanuit het afnemende duister, ongezien en onzichtbaar, een van de vele schaduwen tussen de bomen. Voor de zoveelste keer vroeg hij zich af of hij er goed aan had gedaan om hier te komen, om haar nog één keer te zien, maar hij wist dat hij geen weerstand aan haar kon bieden. Hij kon haar niet verlaten zonder haar nog eens gezien te hebben, zonder haar stem te horen en haar te zien glimlachen, zelfs al was het niet tegen hem. Hij maakt zich geen illusies, hij wist dat hij verslaafd aan haar was. Haar hand omklemde zijn hart, ze kon er mee doen wat ze wilde.

Terwijl ze wegliep met de IJzerfae en de hond, bleef hij hen nakijken, tot ze terug waren in hun eigen rijk, terug op de plek waar hij niet kon volgen. Op dit moment tenminste.

‘Dus.’ Robin Goodfellow dook naast hem op, armen gekruist voor zijn borst. Ook hij had blijkbaar staan kijken tot Meghan en haar vrienden waren verdwenen. ‘Ze is weg.’

‘Ja.’

Van opzij keek Robin hem oplettend en verwachtingsvol aan. ‘En nu?’

Hij haalde een hand door zijn haar. ‘Ik moet iets doen,’ zei hij. ‘Er is een belofte die ik moet houden. Het zou even kunnen duren voor ik weer terug ben.’

‘Hm.’ Robin krabde op zijn hoofd en grijnsde. ‘Dat klinkt leuk. Waar gaan we heen?’

Nu was het zijn beurt om opzij te kijken. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik je heb uitgenodigd.’

‘Vette pech, sneeuwbal.’ Robin grijnsde hem toe, irritant als altijd. ‘Ik heb voorlopig wel weer even genoeg moord en doodslag gezien. Het is veel leuker om jou te kwellen.’ Zuchtend knikte hij naar de lege veranda. ‘Bovendien wil ik dat ze gelukkig is, en ze is het gelukkigst met jou. Misschien dat ik op die manier mijn... fouten uit het verleden goed kan maken.’ Een moment later schoot hij weer terug in zijn gebruikelijke idiote manier van doen. ‘Dus je kunt zeggen “Graag, het lijkt me beregezellig als je meegaat”, of je kunt ervoor kiezen om tijdens de hele reis door een grote vogel op je kop gepoept te worden.’

Ash zuchtte verslagen. Misschien was het niet zo’n ramp als Goodfellow meeging. Hij was tenslotte een ervaren krijger. En ooit waren ze... vrienden geweest. Maar deze reis zou niets veranderen. ‘Vooruit dan,’ mompelde hij. ‘Als je maar niet in de weg loopt.’

De Zomerfae wreef opgetogen in zijn handen. Heel even had Ash spijt dat hij hem had uitgenodigd. Waarschijnlijk zouden ze elkaar vermoorden voor ze halverwege waren.

‘En, waar gaan we heen?’ vroeg Robin. ‘Ik neem aan dat je iets van een plan hebt voor dit avontuur?’

Een avontuur. Zo zag hij het zelf niet, maar dat gaf niets. Het maakt niet uit hoe het heet, dacht hij, als ik uiteindelijk maar bij haar kan zijn. Ik geef het niet op. Binnenkort ben ik weer bij je, Meghan. Wacht alsjeblieft op me.

‘Hé, sneeuwbal. Heb je me gehoord? Waar gaan we heen? Wat gaan we doen?’

‘Ik heb je gehoord,’ zei hij, terwijl hij in de richting van de bomen begon te lopen. ‘En inderdaad, ik heb een plan.’

‘O, echt. Ik ben benieuwd.’

‘Om te beginnen gaan we op zoek naar een zekere kat.’

Dankbetuiging

Toen ik ging zitten om dit woord van dank te schrijven, realiseerde ik me ineens dat ik aan het einde was gekomen van deel drie. Deel drié! Een paar jaar geleden wist ik niet eens dat ik überhaupt een boek zou publiceren. Natuurlijk zou ik niet zover zijn gekomen zonder de hulp van een groot aantal bijzondere, fantastische mensen. Zonder hen zou ik nooit het woord Einde onder aan de laatste bladzijde van het laatste hoofdstuk hebben kunnen schrijven.

Dank aan mijn ouders, die opgescheept zaten met een dochter die gedurende haar hele schoolloopbaan zat te dagdromen, die, verstoep achter haar wiskundeboeken, stiekem romans zat te lezen in de klas, die verhalen schreef terwijl ze aantekeningen moest maken, en die over het geheel genomen haar arme leerkrachten tot waanzin dreef. Hoewel jullie klaagden over mijn onverholven desinteresse in wiskunde en maatschappijleer, hebben jullie me altijd aangemoedigd om te blijven dromen.

Dank aan alle direct betrokkenen: aan mijn geweldige agente, Laurie McLean, die de business vele malen beter kent dan ik. Aan mijn briljante editor, Natashya Wilson, waarschijnlijk de sterkste, meest toegewijde persoon die ik ken. Aan alle medewerkers bij Harlequin Teen, voor hun geweldige ondersteuning,

hun prachtige omslagen, en voor de inzet waarmee zij dit tot een uitzonderlijke ervaring hebben gemaakt.

Een ronduit oorverdovend woord van dank aan de Young Adult-bloggers, voor het vrijmaken van hun tijd om mijn boeken te lezen, hun gedachten erover te posten, en hun meningen te verspreiden. Jullie zijn echte liefhebbers met hart voor het genre. Ook dank aan de fantastische Tenners, van wie ik met veel plezier deel uitmaak, en met wie ik grote triomfen en diepe frustraties heb gedeeld en alle andere zaken die alleen auteurs aanvoelen. Het was fijn om mijn hart te kunnen luchten zonder dat men mij dat 'gekke schrijversmens' vond.

Dank aan al mijn lezers voor Team Ash en Team Puck en de waanzinnige discussies op Twitter, die ik veel leuker vind dan eigenlijk zou moeten. Bedankt dat jullie er zo'n plezier in hebben.

En zoals altijd gaat mijn dank vooral uit naar mijn echtgenoot, Nick, die nog altijd mijn grootste steun en inspiratiebron is. Ik had dit nog steeds niet zonder hem gekund.

Colofon

Harlequin Young Adult

© 2011 Julie Kagawa

Oorspronkelijke titel: The Iron Queen

Vertaling: Angelique Verheijen

ISBN 978 94 6199 542 1

Zetwerk e-book: Mat-Zet B.V., Soest

Omslag: Véronique Cornelissen/Catch/Peter Verwey

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Ltd., Don Mills, Canada

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises II B.V./S.à.r.l.

© Nederlandse uitgave: Harlequin Holland

Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende

personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

